

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Cooper, James Fenimore.; oversatte fra
Originalsproget

Titel | Title:

Cooper's Samlede Skrifter.

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Vol. 1-7

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiöbenhavn : S. Trier, 1831-1861

Fysiske størrelse | Physical extent:

29 bd.

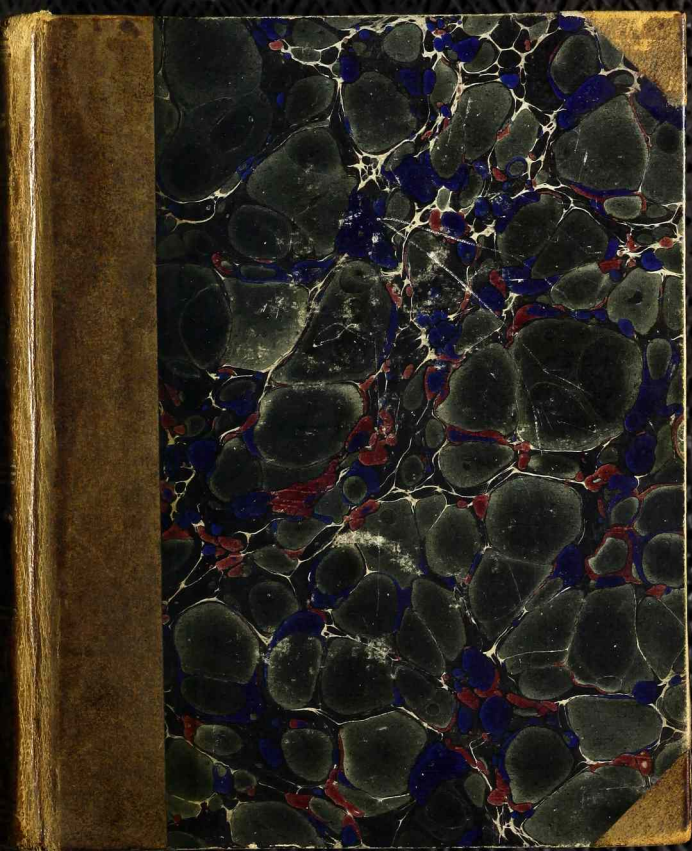
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

58. - 49.

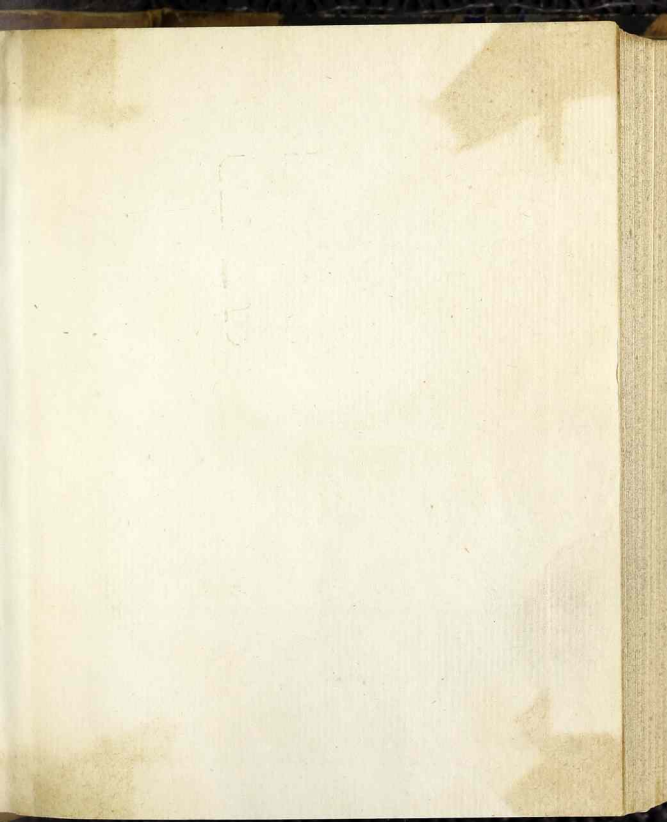
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

1 1 58 0 8 02050 0

+ Rex

Cooper's

Samlede Skrifter.

Overfattede fra Originalsproget.

Første Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af S. Trier. Trykt i det Robertſke Officin.

1831.

N o d s e n .

Et Noemands = Eventyr.

Oversat af Engelsk

ved

A. E. B o y e .

Første Hefte.

K i ö b e n h a v n .

Forslagt af S. Lrier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

Den første Deel af nærværende Oversættelse er forhen ud-
kommet paa Hr. A. Seidelins Forlag. Den aftrykkes her
med hans Samtykke, men giennemseet og paa mange Steder
rettet. De to følgende Dele have ikke før været trykte.

Til

William Brandford Shubrick, Esq.

Mast. Com. i de forenede nordamerikanske Staters Marine.

Kiere Shubrick!

Hvert Aar gjør en ny og sørgelig Rist i den nu forte Liste paa mine Venner og fordums Kammerater i Marinen. Krig, Sygdom, og de med et faresfuldt Rald forbundne Tilfælde, have forvoldt frygtelige Brud paa det lille Antal; og de Bortrykkedes Sted indtages igien af Navne, der for mig ere fremmede. Med Følgerne af disse smertelige Omskiftninger for Die, er mig Erindringen om dem, med hvilke jeg engang levede i

noie Fortrolighed, dobbelt fier og uudslettelig, og jeg
betragter deres vorende Hæder med en Glæde, der er
kun lidet mindre end deres egne ædle Følelser derved.

Men hverken Tid eller Graastand have formaaet
at svække vort Broderskab; og jeg veed, at i det jeg
tilegner Dem dette Skrivt, siger jeg Dem intet Nyt,
naar jeg tilspier, at det er et Offer, helliget uforander-
ligt Venfkab, af

Deres gamle Skibskammerat,

Forfatteren.

Fortale.

De Friheder, man indrømmer Historieffriveren og Romandigteren, ere meget forskiellige, og det bør dem begge at agte hinandens Rettigheder. Den Sidste er det tilladt, at udsmykke en sandsynlig Fiction, medens det derimod er ham alvorligen formeent, at fremstille usandsynlige Facta; men den andens Pligt er det, at bevare de blotte Kiendsgierninger, uden at motivere dem ved tildigtede Forbindelser; hele sin Afgtelse skal han støtte paa Virkelighedens faste Grund, og han maa godtgjøre sin Oprigtighed ved sine Hiemmelsmænd. Hvorvidt og med hvilket Held nærværende Forfatter har taget denne Forskiel mellem Virkelighedens og Digtningens Fordringer iagt, maae hans Læsere afgjøre; men han troer tillige at burde opfordre de videbe-

gierlige Granskere i vore Narbøger til fortsat Undersøgelse, og han haaber, de skulde finde god poetisk Himmel for alle de væsentlige Tildragelser i denne oprigtige Legende.

Hvis nogen gammel Soemand maaskee skulde opdage en eller anden ubetydelig Anachronisme i Hensyn til *Coë-Coutume*, eller yngre mechaniske Forbedringer i *Soevæsenet*, saa maa det, med tilbørlig Agtelse for en saadan Mands Erfarenhed, være Forfatteren tilladt at bemærke, at det ikke saa meget var hans Niemeed at beskrive en særegen Tidsalders Brug og Skikke, som at male deslige Scener, som allene kunne foregaae til *Soes*, og at fremstille, efter sin ufuldkomne Evne, nogle saa Træk af et Slags Menneſker, hvis Eiendommelighed, efter Tingenes Natur, aldrig kan vorde meget kiendt.

Kimeligviis vil man sige ham, at Smollett har gjort det baade før og meget bedre, end han. Dog vil man see, at skiondt han har besøgt samme Farvand, som Smollett, har han styret en anden *Cours*; eller med andre Ord, at han har be-

tragtet Smolletts Malerie, som et i sit Slags fuldendt Kunstværk, hvilket ikke enhver, der maatte falde paa, at vælge et lignende Billede for Penselen, har Ret til at overstryge.

Forfatteren ønsker at udtrykke sin Bekymring over, at de dierve og gavnrige Tjenester, en stor Deel af vor Marine ydede i den gamle Krig, skulle ligegyldigen overlades til det Mørke, i hvilket de nu ere begravne. Alle have hørt om "Le Bon Homme Richard" * og dens berømte Seier; men den udmærkede Mand, der commanderede paa vor Side i dette mindesværdige Slag, er forresten i Hensyn til hans øvrige Levnets-Omstændigheder og hans vigtige Tjenester næsten ubekjendt. Hvor lidet veed man om hans Utaager med Skibene "Milford" og "Solebay", om hans Erobringer af "Dragen" og "Triumph" og om hans gjentagne forvovne For-

* "Den ærlige Richard" var Navnet paa det Skib, hvormed Paul Jones (berømt Sø-Officier i den nord-amerikanske Krig og omtalt i nærværende Roman) vandt den ovenomtalte Seier.

søg, at føre Krigen over paa vor magtige Fiendes egen Grund. Saare mange af de Officerer, som tiente i hiin Delog, vare siden i de foreenede Staters Marine, og det maa billigen antages, at den skylder den fra Revolutionens Helte nedarvede Mand en ikke liden Deel af sin nærværende Character.

En af de sidste i hiin Skole opdragne Officerer døde for ikke lange siden paa sin Stands høieste Trin; og nu, da intet er tilbage uden Erindringen om deres Daad, burde vi være mere nidkiere over deres Hæder.

Forfatteren vil have opnaaet en af sine Hensigter, dersom hans Skrivt maatte paa nogen Maade være istand til at vække Opmærksomhed for denne interessante Deel af vor Historie. — Og hermed byder han Læserne Leve og ønsker dem al muelig Lyksalighed.

Förste Capitel.

Dunkte Volger uophorligt

Staae med Brag mod Stibets Sider.

(A f e n S a n g.)

Et flygtigt Blik paa Landkortet vil gjøre Læseren bekiendt med Beliggenheden af Den Storbritanniens østlige Kyst, der udstrækker sig ikke langt fra Fastlandet lige overfor. Begge danne tilsammen Grændserne for det lille Hav, der fra Gammel Tid er Verden bekiendt som Skuepladsen for Orlogs-Bedrifter, og som det store Stræde, hvorigiennem Handel og Krig førte det nordlige Europa's Flaader. Længe tilegnede hine Deboere sig paa dette Hav et Herredom, der langt oversteeg hvad fornuftigviis kan indrømmes noget enkelt Folk paa denne Nationernes alfare Dei; og herved opstod ofte Krige, hvilke kostede mere Blod og Penge,

end Bedligerholdelsen af en saa unyttig og tvivlsom Ret var værd. Over disse Bunde, Tvistsens Gienstand, ville vi i Tanken føre vore Læsere. Vi vælge en Periode for de Begivenheder, vi ville fremstille, som maa have en særegen Interessé, ikke blot fordi den var Gødselsdagen for den amerikanske Frihed, men ogsaa fordi den maa ansees for det Tidspunkt, fra hvilket Fornuftens Seir over Slendrian og Lehnsvæsen med Ret kan regne sin Begyndelse.

Kort efter at den nordamerikanske Revolutions Begivenheder havde indviklet Frankrig, Spanien og Holland i Striden mod Storbritannien, var just en Hob Arbeidere samlede paa en Mark, der laae udsat for Havets Storme, paa Englands nordøstlige Kyst. De lettede sig Mark-Arbeidet og oplivede en mørk Decemberdag ved at yttre deres ensfoldige Meninger om Tidernes politiske Tegn. At England var indviklet i Krig med nogle af dets Colonier hiinsides Havet, var dem alt længe bekendt, som et svagt Rygte om fierne og ligegyldige Begivenheder; men nu, da Nationer, mod hvilke deres Fædreland var vant at fægte, ogsaa stode væbnede imod det i samme Kamp, havde Krigslarmen forstyrret Roeligheden ogsaa i disse simple Landboeres afsides Egn. De, der ved denne Leilighed især førte Ordet, vare en skotsk Dvægdriver, som var kommet for at tale med Markens Eier, og en irlandsk

Arbeidsmand, som havde fundet Vej over Canalen og lige til den anden Side af Den, for at søge Tjeneste.

"Jankierne* vilde ha'e været et Smørrebrød for Gammel-England, uden at Irland behøvede at ha'e været med," sagde den sidste, "naar kun bare disse Franskmænd og Spanioler havde holdt Næsen derfra. Skam skulde de faae, de er Skyld i, at en ærlig Mand nu maa holde sig saa fastende, som Præsten for Altezret, af Frygt for at see sig omstøbt til Soldat, inden han veed et Ord a' et."

"Hm! Mand! — I veed kun lidt i Irland, hvad det er at reise en Armeé, om I gjør Brændeviins-Glasen til Tromme," sagde Dvægdriveren og blinkede til de Andre. "Næ, i Skotland, der forstaaer vi at samle Folk, og følge Piben saa net og adstadigt, som om vi gik til Kirke en Søndag-Morgen. Jeg har seet Navuene paa et høilandsk Regiment, paa en Smule Papir, som en Frue kunde stule med sin lille Haand; de vare alle Cameroner og Mac-Donalds, og parade-rede dog fulde 600 Mand! — Men hvad har vi der! Den Karl maa være bandsat fier af Landet for en Søemand at være, og ligner Havbunden i nogen Maade Overfladen, staaer han stor Fare for at lide Skibbrud!"

Denne uventede Vending i Samtalen drog alles Bine til den Gienstand, hvorpaa Dvægdriveren pegede

* Engelsk Skjældsord til Nordamerikanerne.

med sin Stok. Til deres yderste Forbauselse saae de et lidet Skib seile langsomt om en Landtunge, der bannede den ene Side af den lille Bugt, hvortil Marken, hvor Arbeiderne stode, udgiorde den anden. Denne usædvanlige Gæst havde noget aldeles Eget i sit Ud-vortes, som ikke lidet forøgede den Forbauselse, dens Ankomst paa dette eensomme Sted vakte. I Mand's Minde havde man blot seet de mindste Skibe, som f. Ex. en forvoven Smugler, og det endda kun steldent og efter lange Mellemrum, at nærme sig saa tæt til denne med Sandbanker og blinde Stier rigeligt oversaaede Kyst. De forvovne Søemænd, som nu forsøgte denne farlige Seilads, paa en saa dristig og, som det syntes, uoverlagt Maade, seilede i en Skonnert*, hvis formlæde, lavt paa Vandet liggende Skrog syntes at staae i aabenbart Misforhold til dens høit-ragende Mast, hvilke igien bare et Par lette Stænger**, som i deres yderste Spidse ikke syntes tykkere end den

* En Skonnert er et langt, temmelig smalt, og skarphygget, Fartoi, med to næsten lige høie Master, der helde noget agter over. Den har Rær og Stænger. Dette Stags Skibe, der gierne ere fortrinlige Seilere, bruges især meget af Nord-amerikanerne, og overhovedet i Vestindien.

** Stænger kaldes de mindre Maststræer, som forhøje den underste egentlige Mast.

flappe Bimpel, der ved den svage Vind forgieves stræbte at udfolde sin Længde.

Den korte Dag paa hiin høie nordlige Bredde begyndte allerede at helde, og Solen kastede allerede lange, fraae Straaler tværs over Vandet og farvede de dunkle Bøer hist og her med Striber af et blegt Lys. Nordhavets Stormvinde syntes at hvile, og, skødt Brændingens uophørlige Rullen mod Strandbredden forøgede det Mørke i Dagen og Udsigten, krusede dog kun en Landvind med lette Pust de hatslumrende Bølger. Desuagtet var der noget Truende i Havets Udseende; det lød i hule, dybe Toner, lig en Vulcan, kort før Udbruddet. Dette forøgede høiligen den Forbauselse og Frygt, Bønderne følte ved at see deres lille Bugts Stilhed afbrudt paa en saa usædvanlig Maade. Blot for sit svære Storseil og en let Klyver, som syntes at svæve i Luften langt udenfor Bøugen *, gled Skibet hen over Bølgerne med en Ynde og Lethed, der lod næsten overnaturlig for Tilfluerne. Disse vendte, i taus Beshyrtelse, de undrende Blik fra Skonnerten til hverandre. Tilslidst sagde Qvægdriveren: "Det er en dygtig Gut, som styrer hende, og har den Smule Fartøi Træe i Skroget, som

* D. e. Skibets forreste Deel, hvorfra Bøugsprydet med Klyverkom og Zagerbom række ud, paa hvilke de trekantede, foroven spidse, Seil, der kaldes Klyver og Zager, findes.

Briggeerne, der gaae mellem London og Leith-Mundingen, saa er han i mere Fare, end en fornuftig Mand vel kan forlange. See der! nu er han ved den store Klippe, som rækker Hovedet frem ved Ebbetid; men intet Menneske kan styre længe i den Cours, han tager, og ikke i en Snup finde Land med lidt Vand over."

Den lille Skonnert styrede imidlertid bestandigt ind mellem Skær og Sandrevler, og gjorde smaae Forandringer i sin Cours, som viste, at den, som commanderede den, kiendte Faren, han udsatte sig for. Da den var kommet saa langt frem i Bugten, som det syntes raadeligt, biergedes Seilene, at see til, uden Hielp af Hænder, og efterat den endnu et Dieblis havde stude frem paa de fra Havet indrullende Bølger, spaaiede den rundt efter Strømmen og stoppede for sit Anker.

Bønderne begyndte da mere frit at yttre deres Gisninger om den nye Giests Væsen og Niemeed. Nogle holdt den for en Smugler, andre paastode at den havde fiendtlige Hensigter og førte Krig i sit Skjold. Man henkastede ogsaa et Par dunkle Vink om at det neppe var noget virkeligt Skib; thi, sagde man, det kunde aldrig falde noget Menneske ind, at vove et ved menneskelig Kraft bygget Fartoi paa en saa farlig Plads, og paa en Tid, da den meest uerfarne Land-

mand kunde forudsige den visse Storm. Skotlænderen, som foreenede en god Deel af sine Landsmænds Overtroe med deres Skarpsindighed, heldede stærkt til den sidste Mening, og havde begyndt at yttre sine Tanker med stor Barsomhed og Urefrygt, da Irlænderen, som ikke syntes at tage stor Deel i Opmærksomheden for denne Gienstand, afbrød ham med det Udraab: "Min Sandten! der er hele To! en stor og en lille! Saadanne Død-Seilere holde vel ligesaa meget af godt Compagnie, som andre Christenmennesker!"

"To," gientog Nvægdriveren, "To! saa forestaaer der een af Jer en Ulykke! To Skibe, som seile, uden levende Mennesker, paa et Sted, hvor Diemaal ikke er nok til at vise Faren, spaaer dem en Ulykke, som seer derpaa. Hei! den anden er heller ingen Marsunge! See, Karle! see! det er en kion stor Baad." Her taug han, tog sin Vølt op fra Jorden, og, efterat han først havde kastet et forstødt Blik til Søen, gav han Tilhørerne et betydningsfuldt Nis, og vedblev, medens han langsomt vendte sine Skridt mod det Indre af Landet: "Det skulde ikke endda undre mig saa meget, om hun havde Presgiængere ombord. Ja, ja! nu gaaer jeg til Byen, og der skal vi tale nærmere om den Ting —; for de Skibe seer mig mistænkelige ud, og den lille Tingest kunde meget let snappe en

Mand væk, og den store kunde rumme os alle, og ikke engang mærke, at vi var der."

Denne snilde Advarsel vakte almindelig Uro i Forsamlingen, thi blandt Dagens Rygter var ogsaa et om en stærk Presning. Bønderne samlede deres Redskaber og gik hiemad; og endskiøndt mangt et nysgierigt Blik fulgte Skibenes Bevægelser, fra de hjerne Hoie, saa vovede dog kun meget faa af dem, der ikke umiddelbart vare interesserede ved de hemmelighedsfulde Gieslers Ankomst, at nærme sig de smaae Klipper, som omgave Bugten.

Den sidste Seiler, som forarsagede disse Bevægelser, var et smukt Skib, hvis store Skrog, høie Mastes og svære Ræer* i Alstenens Søetaage tog sig ud som et fiernt Bierg, der steg op af Dybet. Det førte kun smaae Seil, og skiøndt det forsigtigen undgik at komme Landet saa nær, som Skonnerten, saa kunde man dog let slutte af Liigheden i deres Bevægelser, at de gik i eet Grinde. Fregatten (thi Skibet hørte til denne Klasse) gleed majestætisk tværs over Indløbet til den lille Bugt, med netop saa megen Fart, som

* En Naa (i Fleertallet Ræer) er et af de tværs over Mastene og Stængerne hængende Træer (Rundhøfter) hvorpaa Seilene ere underslaaede (o: fastbundne) og hvorfra de hange ned naar de tilsættes. Naar Seilet tages ind, saa bestaaes (o: opbindes) det hele langs Naagen.

var nok for at kunne styre, indtil den kom lige over for sin Kammerat, da den dreiede tæt til Vinden*, brasede de uhyre Ræer paa Stormasten firkant**, og stræbte at ligge stille, ved at lade det ene Seil holde Ligevægten mod det andet. Men denne Luftning, som hidtil ikke engang havde kunnet fylde Seilene, tog af, og ingen Landvind krusede længer Bølgerne, der rullede ind fra Havet. Strøm og Søegang havde fast drevet Skibet mod en af de fremstaaende Odder, hvor Klippernes sorte Spidse kunde sees at løbe langt ud i Søen; men nu lode Søemændene et Anker falde og opgave Seilene. I det Skibet spaiiede op for Strømmen, heisedes under dets Vassel et svært Flag, og da en Luftning et Dieblik udfoldede dette, blev det røde Kors i Hvidt, hvorpaa Englands Flag kiendtes, synligt. Saalænge tøvede endog den forsigtige Dværgdriver i en Graastand, til han fik dette at see; men da begge Skibe satte hver sin Baad ud, forstærkede han sine Skridt, og anmærkede til sine forundrede Kammerater, "at disse Tingester vare bedre at see til, end at komme i Kast med."

Et talrigt Mandskab besatte den Barkasse, som

* D. e. Med Fordeelen imod den Kant, hvorfra Vinden kom.

** At brase firkant, er at bringe Ræerne i en saadan Stilling, at de hange, ikke langs med, men tværs over Skibet, og danne rette Vinkler med Skrogets Ripl.

blev firet ned fra Fregatten, og efterat den havde taget en Officer og et ham ledsagende ungt Menneske ombord, forlod den Skibet, og roede med afmaalte Aarslag lige imod det Jnderste af Bugten. Saasnart den passerede Skonnerten i en kort Afstand, satte en let lille Chaluppe af fra dennes Side, med fire stærke Svømænd ved Rorerne, og roede efter Barkassen med en forunderlig Hurtighed, saa at den snarere syntes at dandse hen over Bølgerne, end at giennemstære dem. Saasnart Baadene vare paa Siden af hinanden, standsedes med Roeningen efter et Tegn fra Officererne, der holdt følgende Samtale, imedens de laae stille —

"Er den Gamle fra Forstanden!" raabte den unge Officer i Chaloupen, saasnart hans Folk holdt op at roe; "troer han at Ariel * er af Jern i Bunden, saa ingen Klippe kan støde Hul i den, eller tænker han, at den er bemandet med Alligatorer, som ikke kan drukne?"

Et mat Smil spillede for et Dieblisk i den unge Mand's skønne Træk, medens han, mere liggende end siddende agter i Barkassen, svarede:

"Han kender alt for vel Deres Klogskab, Capitain Barnstable, til enten at frygte Skibets eller Mandskabets Undergang. Hvor mange Favne har De?"**

* Skonnertens Navn.

** 3: Hvor dybt Vand ligger De paa?

"Jeg er bange for at lodde," svarede Barnstable; "jeg har aldrig Hierte til at røre Lod-Linen, naar jeg seer Skjærene dukke op, som Marsviin, for at trække Lust."

"De er dog flot!" raabte den anden, med en Hef-tighed, der røbede Overflod af stult Id.

"Flot!" svarede hans Ven, "den lille Ariel vilde holde sig flot midt i Luften!" Som han sagde dette, reiste han sig op i Baaden, løstede sin Læder-Kasser, og strøg de tykke sorte Lokker fra sit soelbrændte Ansigt, medens han med en Sømands Velbehag og Stolt-hed betragtede sit lille Skib. "Men det er et vanskeligt Arbeid, Mr. Griffith, at ride for et enkelt Anker paa en saadan Plads, i saadan en Nat. Hvorledes lyder Ordren?"

"Jeg skal roe ind til Brændingen og lade et Dræg falde; De tager Master Merry med i Sluppen, og forsøger at drive igiennem Brændingerne paa Strandbredden."

"Strandbredden!" indvendte Barnstable, "falder De en lodret Klippe af hundrede Fods Høide en Strandbred?"

"Lad os ikke stride om Udtryk," sagde Griffith smilende, "men De maa see at komme i Land. Vi har saaet Signal fra Landet, og veed at den Lods,

som vi saa længe har ventet, er særdig at gaae ombord."

Barnstable rystede paa Hovedet med en alsvortlig Mine, medens han mumlede ved sig selv: "Dette er en snurrig Seiltads; først løber vi ind i en ubesøgt Bugt, fuld af Klipper, Banker og Sandrevler, og saa henter vi vor Lods. — Men hvorpaa skal jeg fiende Manden?"

"Merry vil give Dem Ordet, og sige Dem, hvor De skal søge ham. Jeg vilde lande selv, men min Ordre forbyder det. Møde der Bankeligheder, saa viis tre Aareblade paa Rad, og jeg skal strax roe Dem til Hielp. Tre Aarer stillede paa Enden, og et Pistolskud, vil bringe Dem min Musket-Ild, og naar dette Signal gientages fra Barkassen, vil der blive fyret fra Fregatten."

"Jeg takker Dem, jeg takker," sagde Barnstable i en ligegyldig Tone, "jeg troer nok, at jeg selv kan staae mig mod de Fiender, som vi rimeligviis kunne møde paa denne Kyst. Men den gamle Mand er vist fra Forstanden. Jeg vilde —"

"De vilde lyde hans Ordre, om han var her, og nu er De saa god at adlyde min," sagde Griffith, i en Tone, som modsagdes af hans venlige Dæ. "Roe ind, og hold skarpt Udsig efter en lille Mand i en

Draps Matros-Jakke; Merry vil give Dem Ordet; svarer han rigtigt, saa bring ham med til Barkassen."

De unge Mænd nikkede venligt og fortroeligt ad hinanden, og da det unge Menneske, som man kaldte Mr. Merry, var sprunget over i Chaloupen, kastede Barnstable sig ned paa sit Sæde, og hans Folk togе atter til Værerne, efter et Vink fra hans Haand. Den lette Baad skød bort fra dens Sidemand, og seer dristig ind imod Klipperne. Efter at have roet et Stykke langs Kysten, for at finde en god Landingsplads, holdt de med et lige mod Strandbredden og lagde til ved et Sted, hvor man med Sikkerhed kunde lande.

Barkassen fulgte imidlertid disse Bevægelser, i en Afstand og med mere afmaalt Fart. Saasnart man saae Sluppen lægge til ved en Klippe, kastedes Baadsdrægget, efter Aftale, og Mandskabet gjorde nu i al Stilhed deres Gøværer færdige til strax at kunne bruges. Alt syntes at stee, ifølge strenge, forudgivne Ordre; thi den unge Mand, som vi have fremstillet for Læseren under Navnet Griffith, talde kun seldent, og da blot kort og med et Kraft-Udtryk, som den, der var vis paa Lydighed. Da Barkassen var svalet op for Drægget, strakke han sig, saa lang han var, paa Hynderne agter i Barkassen, trak ligegyldig Hatten ned over Pinen, og syntes i lang Tid hængsunket i Tanker, der vare aldeles fremmede for hans nærværende

Stilling. Undertiden reiste han sig, og fastede først et Blik efter hans Benner paa Strandbredden; og naar han derpaa vendte sit talende Blik ud mod Havet, forvandlede hans tankesulde, men roelige Mine til et omhyggeligt og kyndigt Spemands-Blik, der vidnede om en Erfaring, større end hans Alder. Efterat hans velbesarne og hærdede Mandskab var færdigt med Forsvars-Anstalterne, sad de stille paa Tosterne, og betragtede, med Haanden i Barmen, alvorligen enhver Skye, der viste sig paa den truende Himmel, og verlede meget betænkelige Diefast, naar en af de svære Dymninger, som rullede ind fra Havet med stigende Hurtighed og Størrelse, løftede Baaden høiere end sædvanligt.

Andet Capitel.

En Rytter-Kappe nu skal hylle ind
 Din smækkre Skabning og Din Rosenkind;
 Med mere sikkert Skridt, meer dristig Mine
 Blandt Mænd, selv som en Mand, Du frem skal trine.
 Prior.

Da Sluppen, som ovenmeldt, var landet, sprang den unge Lieutenant, der, som Commanderende paa en

Skonnert, almindeligt kaldtes Capitain, ud paa Klippe, fulgt af Søe-Cadetten Merry.

"Det kan man kalde en sand Jakobs-Stige, vi her saae at krybe op af," sagde Varnstable, i det han betragtede den vanskelige Opgang; "og det er endda meget uvist, om vi blive vel modtagne deroppe."

"Vi er under Fregattens Kanoner," svarede Cadetten, "og De huster nok, Sir, at efter et Signal med tre Marer og et Pistolstud, naar det gientages fra Varkassen, vil der blive fyret fra Skibet."

"Ja vist! paa vore egne Hoveder! Vær aldrig saa daartlig at stole paa et langt Skud, min unge Ven! Det giver megen Røg og nogen Støi, men det er en grumme usikker Maade, at strø gammelt Jern om paa. Ved en Leilighed som denne vil jeg heller stole paa Tom Coffin og hans Haryun til Bistand, end paa det bedste glatte Lag, der nogentid fuses ud fra alle tre Dæk paa et 90 Kanonskib. Kom, Master Coffin, sank Dine Lemmer sammen, og prøv om Du kan staae paa terra firma."*

Den Søemand, som tiltaltes med dette sørgelige Navn **, reiste sig fra Sædet, han indtog som Qvarteermester agterst i Baaden, og syntes at høre sig høit op i Lusten, efterhaanden som han udviklede sin

* Fast Land.

** Coffin betyder nemlig en Liigkiste.

Krops utallige Bugter. Opreist holdt han næsten fer Fod og ligesaamange Tommer, endstændt hans Hoved og Skuldre havde en Boining forover, en Følge af den lange Bane at være indsluttet i et lavt Rum. Der var intet rundt eller veldannet i hele hans Udvortes, dog viste den rige Udvikling af Been og Seener i hans uhyre Næver, at han maatte besidde Kamp-Styrke. Paa sit Hoved bar han en liden lav brun Gilt-Hat med en høvelvet Pul, som kastede et Anstrog af særegen Høitidelighed over hans barste Ansigt. Detes skarpe, fremstaaende Træk omgaves heelt af en uhyre Bakkenbart, hvis sorte Haar begyndte lidt at graane af Alder. Han greb, med et Slags Instinct, en fortræffelig Harpun, og stødte dens nederste Ende stærkt mod Klippen, i det han efter sin Officeers Befaling forlod sit Sæde, hvor han syntes at have indtaget et utroeligt lille Rum i Sammenligning med hans overordentlige Udstrækning.

Saa snart Capitain Barnstable fik denne Forstærkning, begyndte han, efter at have givet Mandskabet i Baaden nogle Forholdsregler, det vanskelige Arbeid at slige op ad Klipperne. Uagtet Barnstable's Drislighed og Smidighed, vilde han dog aldrig have naaet Maalet, havde han ikke havt sin Quartecrmester med, der ved sin uhyre Styrke, og ved sine Lemmers Længde, var istand til Anstrengelser, som de fleste forgieves

vilde forsøge. Da de endelig vare kun nogle Fod fra Toppen, benyttede de sig af en fremstaaende Klippe, for at holde Raad og puste tidet, da begge Dele synes lige nødvendige for at kunne fortsætte Veien.

"Slet Leilighed til Retraite, isald vi skulde støde paa Fiender," sagde Varnstable. "Hvor skal vi søge denne Lods, Mr. Merry! eller hvorpaa skal vi kiende ham; og hvad Visshed har De for, at han ikke vil forraade os?"

"Det Svørgsmaal, De har at gjøre ham, er skrevet paa dette Stykke Papir," sagde Cadetten, i det han rakte den Anden de aftalte Kiendings-Ord. "Vi gave Signalet ved Odden af hiint Forbjerg, men han følger os sikkert hid, da han maa have seet vor Vaad. Hvad Deres Frygt for Forræderie angaaer, da synes han at besidde Capitain Munson's Tillid; Capitainen har holdt et skarpt Udfig efter ham, lige siden vi fik Landet i Sigte."

"Javist!" mumlede Lieutenanten, "og jeg skal holde et skarpt Udfig efter ham, nu da vi er paa Landet. Jeg holder ikke af den Forretning, at kline mig saa tæt ind paa Strandbredden, og jeg sætter heller ikke megen Troe til en Forræder. Hvad siger Du derom, Master Coffin?"

Den gamle hærdede Søemand vendte sig ved denne Tilstale mod sin Chef, og svarede med sømmeligt Alvor:

"Giv mig rum Søs og godt Seilsbug, saa bryder jeg mig kun lidt om al Verdens Lodser, Sir! Jeg for min Part er født ombord paa en Chebekke, og har aldrig kunnet begribe hvad meer Land duede til, end imellemstunder en Smule De, at saae sig lidt Madurter og sin Fisk tørret paa. Jeg er altid vis paa at saae Dvalme, naar vi seer Land, med mindre vi har Binden stik ud derfra."

"Der er Mening i Din Tale, Tom!" sagde Barnstable, med en halv spøgende, halv alvorlig Mine, "men vi maae videre frem! Solen berører just nu Skyerne hist over Søen, og Gud frie os fra at ligge til Ankers i Nat paa saadant et Sted!"

Barnstable lagde nu sin Haand paa et fremstaaende Klippestykke, svang sig op, og stod, efter et Par forvorne Spring, paa Klippe-Toppen. Hans Quartemester løftede Cadetten op efter ham, og var snart selv ved Siden af sin Officør.

Da de naaede det flade Land ovenfor Høiene, og saae sig nysgierrige og forslgtige om i Egnen, opdagede de et veldyrket Land, afdeelt paa sædvanlig Maade ved Gierder og Diger. En eneste menneskelig Boelig, og det endda en lille forfalden Hytte, stod en Gierdingvei derfra; thi de fleste Baaninger laae saa langt som mueligt fra Havets Dunster og Laage.

"Her synes hverken at være noget Mærkeligt, ei

heller det, som vi søge," sagde Barnstable, da han havde seet sig om til alle Sider; "jeg frygter, vi er landet forgieves, Mr. Merry! — Hvad siger Du, lange Tom! seer Du noget til den, vi søge?"

"Jeg seer ingen Lods, Sir!" svarede Qvarteermesteren. "Men det var en daarlig Bind, som slet ingen Lykke blæste med sig; der ligger en frisk Mundfuld forvaret under Krattet der, som vilde give en dobbelt Portion for alle Mand i Ariel."

Gadetten loe i det han viste Barnstable hvad det var, Qvarteermesteren meente; det var en feed Dre, som roeligen tuggede Drøv under et levende Gierde i Nærheden af dem.

"Der er mangen hungrig Mave ombord hos os, som med Glæde vilde understøtte lange Toms Forslag," sagde det unge Menneske lystig, "dersom vi havde Tid og Lov til at slagte Dyret."

"Det koster kun et Slynge=Stød, Master Merry!" svarede Qvarteermesteren, uden at forandre en Mine i sit barske Ansigt, og stødte Enden af Harpunen, han førte med sig, stærkt imod Jorden, gjorde saa en Bevægelse fremad, i det han veiede sit Vaaben i Haanden, "lad bare Capitain Barnstable sige Ja, og jeg skal i en Haandevending drive Jernet igjennem Bæstet. Jeg har sendt det lige op til Skafet i man-

gen en Hvalfist, der ikke havde nær saa feed en Jakke, som Knægten der."

"Ja pyt! Nu er Du ikke paa Hvalfangst, hvor alt hvad der møder er fri Jagt," sagde Barnstable og vendte sig hurtigt bort fra Dyret, som om han mistroivlede om sin egen Afholdenhed. "Men, stop nu! Jeg seer Nogen komme bag Gierdet. See til Deres Baaben, Master Merry! — det første, vi høre, bliver kaussee et Skud."

"Ikke fra den Krydser," sagde Merry, "det er en ung Knøs, som jeg; han vover knap at angribe saa frygtelig en Magt, som vi her har opstillet."

"De har Ret, min unge Herre!" svarede Barnstable, og lod sin Pistol synke. "Han kommer saa forsigtig frem, som om han var bange. Han er lille, og klædt i Drap, endskiøndt jeg just ikke kan kalde det en Matros-Jakke — og dog er det kaussee vor Mand. Bliv staaende her begge to, mens jeg gaaer hen og praier ham."

Da Barnstable nu gik hurtig henimod Gierdet, som tildeels skulde den Fremmede, standsede denne pludseligt, som om han stod i Tvivl, om han skulde gaae fremad eller ikke. Før han kunde bestemme sig, var den hurtige Søemand kun nogle faa Skridt fra ham.

"Med Tilladelse, Sir," sagde Barnstable, "hvad Vand har vi i denne Bugt?"

Den Fremmedes smalle Figur foer sammen, som i en synderlig Sinds-Bevægelse, ved dette Spørgsmaal, han sprang uvilkaarligt tilbage, som for at stule sit Ansigt, og svarede nu med en netop hørelig Stemme: "Jeg skulde troe, at det er Bandet af Nordspen."

"De har anvendt en stor Deel af Deres Liv paa at studere Geographien, mærker jeg, siden De er saa vel underrettet," svarede Lieutenanten; "maaskee Deres Wiisdom ogsaa er istand til at sige mig, hvortil længe jeg maa opholde Dem, isald jeg tager Dem til Fange, for at nyde godt af Deres Lærdom?"

Ynglingen svarede ikke paa denne truende Tilfælde, men stulte sit bortvendte Ansigt med begge Hænder, saa at Søemanden, som troede at have indjaget ham en gavnlig Skræk, lavede sig til at gaa videre i Forhøret. Dog en egen Bevægelse, som han mærkede hos den Fremmede, lod ham endnu nogle Dieblis tause betragte denne, da han til sin store Forbauselse opdagede, at den Skælven, som han havde holdt for et Tegns paa Frgt, blot frembragtes af en Bestræbelse efter at tilbageholde et voldsomt Udbrud af Latter.

"Nu, ved alle Søens Hvaler," raabte Børnstable, "jeg maa sige, De er lystig i utide, min unge Herre! Det er galt nok at maatte ankre i en Bugt, som denne, med en Storm tydelig for Die, uden at man ovenikøbet skal gaa i Land, og lade en Grønskolling, der

knapp har Kræfter til at bære et Skiæg, isald han havde et, lee sig ud, — istedet for at man burde søge rum Søe, for at fresse baade Krop og Siel. Men vi skal gjøre nærmere Bekjendtskab! hvis jeg ellers tager Dem til Vaks-Kammerat*, for at De kan grine mig vaa-gen paa Resten af vort Krydstogt."

Da Skonnertens Chef endte sin Tale, nærmede han sig til den Fremmede, med en Mine, som om han vilde bruge Magt, men den Ubekjendte smuttede bort under hans udstrakte Arm, og sagde med en Stemme, hvis Overgivenesshed Skrækken havde qvalt — "Barnstable! kjereste Barnstable! vil De virkelig slaae mig?"

Sømanden sprang adskillige Skridt tilbage, ved denne uventede Tiltale, gned sine Dine, kastede Kasketen af, og raabde —

"Hvad hører jeg! Hvad seer jeg! Der ligger Ariel — hist Fregatten. Kan dette være Catharina Plowden!"

Hans Tvivl, om nogen endnu var tilbage, blev snart hævet; thi den Fremmede sank ned paa Diget ved Siden af hende, i en Stilling, hvori quindelig Blusfærdighed gjorde en skøn Modsatning til hendes Dragt, og gav sin Overgivenesshed Luft i en uimodstaelig latter.

Fra dette Dieblif syntes alle Tanker om Pligt,

* Mandsskabet paa et Skib er i Hensyn til Spiisningen inddeelt i visse Bakker d. e. Partier, som spise sammen.

og om Lods'en, ja om Ariel selv, forjagede fra Søemandens Sind. Han sprang hen til hende og tog Deel i hendes Latter, endskiøndt han neppe kiendte Grunden dertil.

Da den muntre Pige havde fattet sig lidt igien, vendte hun sig til sin Sidemand, der godmodigen havde siddet hos hende, og glædet sig ved at blive belæst. "Nei," sagde hun, "dette er ikke blot dumt, men ogsaa grusomt. Jeg skylder Dem dog en Forklaring over dette uventede Møde, og maaskee ogsaa over min usædvanlige Dragt."

"Jeg kan giette alting," raabte Børnstable, "De hørte at vi vare ved Kysten og skyndte Dem at holde det Løfte, De gjorde mig i America. Men jeg spørger ikke mere; Skibspræsten paa Fregatten" —

"Kan præke ligesaa længe og ligesaa forgieves, som han pleier," afbrød den forklædte Dame ham, "men aldrig vil jeg vies til nogen Mand, før jeg har opnaaet Hensigten af denne min vorellige Forklædning. De pleier dog ikke at være egennyttig, Børnstable; ønskede De at see mig ligegyldig ved Andres Lykke?"

"Om hvem taler De?"

"Om min arme, min fromme Cousine. Jeg hørte, at man havde seet to Skibe krydsende ved Kysten; deres Beskrivelse svarede til Ariel og Fregatten, og

jeg besluttede strax at sætte mig i Forbindelse med Dem. Jeg har en heel Uge i denne Dragt iagttaget Skibenes Bevægelser, men har været uheldig indtil nu. I Dag saae jeg dem komme nærmere Landet end sædvanligt, og mit Eventyr blev kronet med et lykkeligt Udfald."

"Ja! Gud veed, vi er Landet nær nok! Men veed Capitain Munson, at De puster at gaae ombord paa hans Skib?"

"Aldeles ikke — ingen veed det uden De. Jeg troede, at hvis Griffith og De kunde saae Underretning om vor Tilstand, vilde De maaskee fristes til at vove lidt, for at befrie os fra vort Slaverie. Dette Vapir indeholder en Beretning, som jeg har skrevet, og som jeg haaber, vil vække al Deres Ridderaad; derefter maa De tage Deres Forholdsregler."

"Vore Forholdsregler?" afbrød Barnstable hende, "De maa lodse os personlig."

"Saa maa der ogsaa være to," sagde en Stemme nær ved dem.

Pigen foer op med et Skrig, men blev dog ved sin Elsters Side i Følelsen af sin Trang til hans Beskyttelse. Barnstable, som gienkiendte sin Qvarteermesters Stemme, kastede et vredt Blik til det ærbare Ansigt, som stirrede paa dem over Gierdet, og spurgte, hvi han afbrød dem saaledes.

"Da Mr. Merry saae, at De var ifærd med at gjøre en god Priis, men frygtede for at Jagten maatte bringe Dem for nær Landet, troede han, det var bedst, at holde Udkir. Jeg sagde ham jo vel, at De overhalede Postskæffen, for at see om Nyheder, men da han er Officeer og jeg kun Gemeen, fulgte jeg hans Ordre."

"Gaae tilbage, Slynge!" svarede Barnstable, "hvor jeg befalede Dig at gie, og bed Mr. Merry vente min Ordre."

Quarttermesteren svarede som en lydlig Søemand pleier, men før han forlod Gierdet, udstrakte han een af sine scenefulde Arme imod Havet, og sagde i en høitidelig Tone, der viste baade hans Belymring og Character:

"Capitain Barnstable! Jeg har lært Dem at gjøre en Naabaandsknob og lægge en Seisling; jeg troer ikke engang De kunde tage to Halvstik, det første De kom ombord paa Spalmacetty. Det er nu Ting, som man snart kan blive forfaren i, men at kiende Vind og Veir, det kan tage en Mands Levetid. Vindes striberne derude over Søen, taler ellers saa tydeligt til os og til enhver, der kan see dem og forstaaer Herrens Sprog i Skyerne, som om de taledes igiennem en Naaber; de byder os at mindste Seil, Sir! Desuden — hører De hvor Søen brøler, som om hun

vidste at Timen var kommet til at vaagne op af sin Spræng?

"Ja, Tom," svarede Officeren, og gik til Ranten af Klipperne, hvor han kastede et Sømands Diekast paa det fortladne Hav, "det tegner til en farlig Nat; men denne Lods maae vi have, og —"

"Er det den Mand?" afbrød Qvartermesteren ham, og pegede paa en Mand, som ikke stod langt fra dem, og gav ligesaa nøie Agt paa dem, som han selv igien blev iagttaget af den unge Søe-Cadet. "Gud give, han maa forstaae sin Dont! for, et Skib kan behøve Dine i Bunden til at finde sin Wei udaf denne vilde Underplads."

"Det maa virkelig være Manden!" udbød Barnstable, paa eensang kaldt tilbage til sin Pligt. Og efter en kort Samtale med sin Ledsagerinde, forlod han hende skjult at Gierdet, og gik frem for at tiltale den Fremmede. Saasnart han var nær nok, for at høres, spurgte han: "hvad Vand har vi i denne Bugt?" Den Fremmede, som syntes at vente dette Spørgsmaal, svarede uden mindste Betænkning:

"Vand nok til at bringe dem ud med Sikkerhed, som kom ind med Tillid."

"J er min Mand," raabte Barnstable, "er J sær-
dig til at gaae med?"

"Baade færdig og villig," svarede Lods'en, "og

der er Nød paafærde. Jeg vilde give hundrede Guineer, af de bedste, som nogensinde blev myntede, for to Timers længere Brug af Solen, som nu har forladt os, eller endog blot for halv saa lang Tid af dette svindende Lysmørke."

"Holder De vor Stilling for saa mislig?" sagde Lieutenanten. "Følg da denne Herre til Baaden, saa skal jeg komme, saasnart De kan være nede af Klipperne. Jeg tænker, jeg skal formaae endnu En til at gaae med."

"Tiden er nu mere kostbar, end al Haandemagt," sagde Lødsen, med et utaalmodigt Blik fra sine rynkede Bryn, "og for Følgerne maa Den staae til Ansvar, som opholder os."

"Og, Sir, jeg vil forsvare Følgerne, for Den, som det tilkommer at undersøge mit Forhold," sagde Barnstable stolt.

Med sligt Varsel og Gien svar skiltes de; den unge Officer udtrede sin Fortrødelse ved undertrykte Geder, i det han utaalmodig gik tilbage til sin Kiereste, og Lødsen drog mekanisk sit Læderbelte tættere om Livet, medens han fulgte Cadetten og Qvarteermesteren til Baaden i taus Brede.

Barnstable fandt den forklædte Pige, der havde tilkiendegivet sig som Catharina Plowden, ventende hans Tilbagekomst, ikke uden stor Angest malet i hvert

Træk i det forstandige Ansigt. Da han, nagtet hiint kolde Svar til Lods'en, følte hele det Ansvar, der var forbundet med hans Stilling, tog han iisom den forklædte Piges Arm under sin, og trak hende med sig.

"Kom, Catharina," sagde han, "Tiden nærer os til Jil."

"Hvad Nødvendighed er der i saa pludselig en Bortreise?" spurgde hun, og standsede ham ved at drage sig bort fra hans Side.

"De hørte min Qvarteermesters varslende Ord om Bein'et, og jeg nød's til at søie mit Vidnesbyrd til hans. En betænkkelig Nat forestaaer, endskiøndt jeg ikke kan fortryde, jeg er kommet her, siden det ledte til dette Møde."

"Gud forbyde, at nogen af os skulde have Marsag til at fortryde det," sagde Catharina, medens Angestens Blegghed forjog den blomstrende Farve, der var udbredet over Brunettens aandsfulde Ansigt. "Men De har Papiret — følg den Anviisning, deri gives, og kom os til Hielp. De skal finde villige Janger i os, dersom De og Griffith erobrer os."

"Hvad mener De, Catharina?" raabte hendes Elsker. — "De i det mindste er nu i Sikkerhed — det vilde være Raserie af Dem, endnu een gang at friste Skiebuen. Mit Skib kan og skal beskytte Dem,

indtil Deres Cousine er befriet, og glem saa ikke, at jeg har Fordring paa Dem for hele Livet."

"Og hvor skulde jeg da være i dette Mellemrum?" spurgte den unge Pige, medens hun trak sig langsomt tilbage fra ham.

"I Ariel — ved Himlen! De skal være dens Chef; jeg vil kun føre Navnet."

"Jeg takker Dem, Barnstable, jeg takker Dem! men jeg tiltroer mig ikke Coner til at udfylde en saadan Plads," sagde hun leende, endstøndt den Rødme, som atter oplivede hendes ungdommelige Træk, glødede liig Sommer-Solens Nedgang, og selv hendes muntre Dine syntes at gienstraale deraf; "hold mig ikke for fræk! Hvis jeg har overskredet mit Kions Grændser, saa betenk, at det skedte af en from Bevæggrund, og bøver jeg meer, end et Fruentimmer sædvanlig, saa maa det være —"

"For at høre Dem over Deres Kions Svagthed," raabte han, "og for at give Dem Leilighed til at vise Deres ædle Lillid til mig."

"For at gjøre mig stikket og værdig til engang at blive Deres Hustru," sagde hun og forsvandt om Hjørnet af Gierdet saahurtigt, at han forgiebes søgde at gribe hende. Barnable stod et Dieblik ubevægelig af Overraskelse, og da han sprang fremad for at indhente hende, var han blot istand til igiennem Asten-

dæmringen at opfange et Glimt af hendes lette Skabning, da hun blev borte i et lidet Krat i nogen Græsland.

Barustable var paa Springet til at følge hende, da Luften oplystes af et pludseligt Glimt, og det drøgende Knald af en Kanon rullede langs ad Klipperne og gientoges af de fjerne Høies Echo.

"Ja, brum længe nok, gamle Mar!" knurrede den stoffede unge Søemand ved sig selv, medens han uviljelig adlød Signalet, "nu har Du ligesaa travlt for at komme ud af Faren, som før for at lebe ind i den."

Den hurtige Lyd af tre Musketstød fra Barkæsen, som laae neden neder, hvor han stod, nedte ham til at fordobble sine Skridt, og som han kastede sig sorgløs ned ad den ujerne og farlige Klippevei, saae hans ørede Die de velbekendte Nat-Signaler fra Fregatten, som tilbagekaldte dens Fartøier.

Tredie Capitel.

Det er ei billigt, i sig Tid som denne,
 At hver en ringe Brøde strengt skal aves.

Shakspeare.

Klipperne kastede deres mørke Skygger langt ud over Havet, og Aftenlumringen var fremskredet saavidt, at den stinde Misforstaaelsen, som rugede over Barnstables ellers aabne Pande, da han sprang fra Bredden ned i Vaaden, og tog sit Sæde ved Siden af den tause Leds.

"Sæt af," raabte Lientenanten i en Tone, som fordrede Lydighed. — "En Sømands Forbandelse ramme den Daarlighed, at udsætte baade Planker og Menneskeliv for sig Seilads! — Hael ud, Manne! hael ud!"

Matroserne bragde endeligen den lette Stuppe ud igiennem den stærke farlige Brænding, som begyndte at skylle ind paa Klipperne, og i saa Secunder vare de ndensfor den farligste Landtunge. Barnstable syntes slet ikke at have bemærket den nu overstaaede Fare, men kun at have betragtet med alvorligt Nie det Skum, der foer forbi dem paa Bølgetoppene, indtil Vaaden ghygede regelmæssigt paa de lange Bølger; da kastede han sit Blik rundt omkring, for at søge Barkassen.

"Aha! Griffith er bleven feet af at vugge paa

sit Hynde," muntede han, "og vil unde os en lille Fart til Fregatten, istedet for vi skulde stræbe at faae Skonnerten ud fra dette haardsnude Landstøb. Her var just et Sted for sukkende Elstere; lidt Land, lidt Vand, og mange Klipper; jeg begynder, min Siel, at være halvt af din Mening, lange Tom, at en De, nu og da, er alt det Land en Søemand behøver."

"Det er Fornuft og Philosophie, Sir," svarede den adstadige Qvarteermester, "og Landet skulde altid være blødt Leer- eller Sandbund, hvor man kunde ankre trygt og lodde med Sikkerhed. Paa Klippegrund har jeg mistet mangen et Dybslod, og Haandlod i Duns-viis. Jeg skal bede om en Ankerplads, hvor Loddet kommer let og Ankeret svært. — Men see! der har vi en Baad roende tvers forud! — Capitain Barmstable! Skal jeg løbe ham paa Siden eller holde af?"

"Det er Barkassen!" raabte Officeren, "Griffith har dog ikke ladet mig i Stikken, naar vi seer ret til!"

"Et langt 'Holloi!'" fra den kommende Baad be- styrkede hans Mening, og efter nogle faa Secunder løb Barkassen og Chaloupen hinanden paa Siden. Griffith strakke sig ikke længer paa HynDET agter, men talde alvorligt og i en ligesrem bebreidende Tone:

"Hvorfor har De spildt saamange kostbare Mi- nuter, paa en Tid, da ethvert truer med en ny Fare? Jeg var isærd med at lystre Fregattens Signal, da

jeg hørte Deres Marer, og roede tilbage for at tage Rodsen ombord. Har De været heldig?"

"Der er han, og finder han Bei ud igiennem Grundene, saa fortjener han at bære sit Navn med Ret. Det seer ud til en Nat, da man kunde behøve en Rikkert for at finde Maanen. Men naar De hører, hvad jeg har seet paa disse lumpne Klipper, vil De være mere villig til at undskyldte mit Ophold, Mr. Griffith!"

"Jeg vil haabe, at De har seet den rigtige Mand, ellers har vi til ingen Nytte kastet os i denne Fare."

"Javist! jeg har seet baade ham, som er en rigtig Mand, og En, som ikke var det," svarede Barnstable butt. — "De tager dette unge Menneske med Dem, Griffith — spørg ham, hvad hans unge Dine har seet."

"Skal jeg sige det?" raabte Cadetten leende, "saa har jeg da seet en lille formummert Seiler at manoevrere fra en gammel Orlogsmænd, der gjorde Jagt paa ham; og jeg har seet en vandrende Ridder i lange Klæder, saa liig min Cousine —"

"Stille, Sladderhant!" raabte Barnstable, med Tordenstemme. — "Vil De opholde Vaadene med Deres Sniksnak, paa en Tid som denne? Over med Dem i Barkassen, Sir, og vil Mr. Griffith høre Dem, saa fortæl i Nag hvad Deres dumme Gissninger har bragt ud."

Ynglingen sprang let fra Chaloupen over i Bar-
kassen (hvorhen Lodsen allerede var gaaet) og som han
satte sig ved Siden af Griffith, med en fortrydelig
Mine, hvidskede han:

"Det vil ikke tage lang Tid, det veed jeg, isald
Mr. Griffith tænker og føler paa Englands Kyst, som
han tænkte og sølte hjemme."

Et taust Haandtryk var den unge Lieutenants
 eneste Svar, for han tog Alsid med Barnstable, og
befalede sit Mandskab at roe til Fregatten.

Baadene satte nu af fra hinanden, og man hørte
alerede Alarerne pladske, da Lodsen for første Gang
brugde sin Stemme for Alvor —

"Skodd!" raabte han, "Skodd, siger jeg!"

Mændene standsede, ved hans Stemmes bydende
Tone, og vendt imod Chaloupen sagde han —

"See til at komme under Seil med Skonnerten
strax, Capitain Barnstable, og søg rum Søe med den
mindste Forhaling mueligt. Hold vel af for det nor-
dre Forbjerg, og naar de passerer Fregatten, saa løb
os saa nær, at vi kan prae Dem."

"Det er reent Kort og en ligefrem Seilads, Ma-
ster Lods," svarede Barnstable, "men hvo staaer til
Udsvar hos Capitain Munson, naar jeg letter uden Or-
dre? Jeg har Sort paa Hvidt for at løbe Ariel ind
paa dette duunbløde Leie, og jeg maa i det mindste

have et Signal eller et Ord fra mine Foresatte, før jeg lader staae ud ad igjen. Det er maaskee ligesaa vanskeligt at finde ud som ind, og dengang havde jeg endda Dagsløstet, saavel som Deres Strevne Forholdsregler at styre efter."

"Vil De ligge og forlise her i saadan en Nat?" sagde Lødsen alvorligt. "Om to Timer vil denne svære Brænding bryde paa det Sted, hvor Deres Skib nu ligger saa roeligt."

"Deri er jeg fuldkommen af deres Mening, men drukner jeg nu, saa drukner jeg ifølge Ordre; løber jeg derimod Skennerten en Plante ind, ved at følge Deres Anvisning, vil der løbe ligesaa megen Oprørs-aand, som Vand giennem Hullet. Hvor kan jeg vide om den Gamle ikke vil have en Løds endnu eller to?"

"Det er Philosophie," mumlede Qvarttermesteren lydeligt i Sluppen, "men det er et haardt Bræk paa en Mands Samvittighed at holde ud paa saadan en Ankerplads."

"Ja! saa lad Jert Anker blive i Bunden og gaac selv bagefter," sagde Lødsen ved sig selv; "det er værre at stride med en Nar, end med en Storm; men dersom —"

"Nei, Nei, Sir — ingen Nar! paa ingen Maade," afbrød Griffich ham, "Barnstable fortjener ingentunde den Titel, endskiøndt han rigtig nok overdriver sin Npi-

give hende Rum at vende paa, før hun løber op i Vinden, som hun vilde stikke Diet ud paa den."

Lodsen lyttede med øvet Øre til Beskrivelsen af det Skibs Egenstaber, som han skulde redde af saa høist fartlig en Strilling. Ikke en Stavelse var spildt paa ham, og da Griffith var færdig, anmærkede han med den ham særegne Kulde —

"Det er baade en god og en slet Egenstab i et snævert Farvand. Jeg frygter at det sidste vil blive Tilfældet i Nat, hvor vi bliver nødt til at holde hende i Ledebaand."

"Jeg tænker vi maae seie os frem med Loddet?" sagde Griffith.

"Vi kommer til at behøve baade Die og Lod," svarede Lodsen, der umærkeligen igien begyndte at tale halvt ved sig selv; "jeg har været baade ude og inde i mørkere Nætter, end denne, her, men aldrig med noget Skib, der stak dybere end ni Fod."

"Bed Himlen! saa duer De heller ikke til at lodse det Skib imellem Klipper og Banker," raabte Griffith, — "Lods! Lods! tag Dem i Agt! Lad os ikke blive Offer for Deres Uvidenhed; thi det er en mislig Speculation at spille Hazard = Spil med en Giende."

"Unge Mand, de veed ikke, hvad eller hvem De truer", sagde Lodsen alvorligt, men uden at bringes

nd af sit roelige Bæsen. "De glemmer at De har en Overmand her, men jeg ingen."

"Det kommer an paa hvorledes De gjør Deres Skyldighed; thi dersom —"

"Stille!" saakdt Lodsens ind, "nu er vi ved Skibet, lad os gaae ombord i Eenighed."

"Han kastede sig tilbage paa Hynderne, da han havde sagt dette; ogsaa Griffith dæmpede sine Følelser, for saavidt, at han toang sig til Tausshed, medens de i tilsyneladende Enighed steg ombord, endskiøndt hans Siel var fyldt med Anelser om stræffelige Følger af den Fremmedes Uvidenhed eller Forræderie.

Fregatten laae allerede opsvaiet for de lange Bolger, som hvert Dieblis med fornyet Kraft rullede ind fra Havet, endskiøndt Mersseilene, der vare løsgjorte, endnu hang slappe ned fra Rærne, da den vedvarende Landvind ikke formaaede at bevæge det svære Seildug.

Den eneste Lyd, som kunde høres, medens de steg op ad Faldreestruppen, frembragtes af Bolgernes Slag mod Skibets brede Boug, og af Baadsmandens klingende Pibe, som kaldte Folkene tilbage, der paa begge Sider af Faldreestruppen havde vilst den Næstcommanderende og de med ham ankomne tilbørlig Tre.

Men nagtet saa dyb en Tausshed herskede blandt de flere Hundrede, som beboede denne uhyre Bygning,

saar gav dog det Døds Skjæb-Lanterner, der var ophængt hist og her paa Dækket, Lys nok til at skielne, ikke allene Personerne, men endog de blandede Følelser af Nygeirrigheid og Bekymring, som malede sig paa deres Ansigter.

Store Grupper, hvis Ansigter man tydeligen kunde see, vare samlede omkring Kulen*, rundt om Stormasten og paa Rundholsterne, medens utallige andre, liggende paa Under-Ræerne eller kigende ud fra Mersene, udgjorde et dunkelt Malerie i Baggrunden, og alle udtrykte med deres Stillinger den Interesse, de toge i Vaadens Ankomst.

Skandsen derimod indtoges allene af Officerer, fordeelte efter deres Rang, og ligesaa tause og opmærksomme som de øvrige. I Spidsen stod en liden Forsamling af unge Mænd, hvis lignende Dragt viste, at de vare Griffiths Kammerater, spjædt under ham i

* D. e. det store aabne Rum, som paa Krigsskibe er imellem Bak og Skandse (Skibets forreste og agterste Halvdæl) og som gaar ned til øverste Batterie. Over Kulen gaar langs begge Skibets Sider Rødbryggen, der forbinder Bak og Skandse saaledes med hinanden, at det hele seer ud som eet Dæk med en stor Åbning i Midten. I en Deel af denne Åbning eller over Kulen ligge, paa saakaldte Gallier, Væres Rundholsterne, d. e. Stænger og Ræer, som havees i Reserve.

Rang; og paa den anden Side stod en større Klynge af Unglinger, Mr. Merrys Kammerater. Ved Gangspillet stode tre eller fire Figurer, af hvilke een bar en blaa Kiøle med en Landmilitairs røde Opflag, den anden en Skibspræsts sorte Klædning. Bag ved disse og nærmere Gangen til Kahyten, som han just forlod, stod Skibs-Chefen, med sin høie, ranke Figur.

Efter en kort Hilsen til de yngre Officerer, gik Griffith, langsomt fulgt af Lødsen, til det Sted, hvor den aldrende Chef ventede ham. Den unge Mand tog Hatten heelt af, i det han bukkede lidet dybere end sædvanligt, og sagde:

"Vi have været heldige, Sir, skøndt ikke uden mere Bæmselighed og Forhaling, end man havde ventet."

"Men De har dog ikke bragt Lødsen," sagde Chefen, "og uden ham er al vor Fare og Meie spildt."

"Han er her," sagde Griffith, trinende tilside og strækkende Haanden ud mod den Mand, som stod bag ham, indhyllet til Hagen i sin grove Søekiøle og med Ansigtet skjult under en stor Hats nedhængende Skygge, der synligen havde gjort lang og haard Tjeneste.

"Denne!" raabte Chefen, "saa er ogsaa en særegelig Feiltagelse indløben; dette er ikke den Mand, jeg ønskede at see, og ingen anden kan udsylde hans Plads."

"Jeg veed ikke hvem De ventede, Capitain Munson," sagde den Fremmede med en dæmpet roelig Stemme, "men har De ikke glemt den Dag, da et Flag blev heiset, høit forstiekligt fra det Tyranniets Sindsbillede, som nu vaier over Deres Hatkebræt, saa kan De ogsaa erindre den Haand, som heisede det."

"Hid med Lyset!" raabte Chefen hurtigt.

Da Lyset af den tilbragte Lanterne faldt Lodsen stærkt i Ansigtet, stedsede Capitain Munson, ved at beskue det stille blaae Vand, og den roelige skiondt blege Mine, der mødte hans forstende Blik. Den Gamle løstede uvilkaarligt Hatten, blottede sine Spløkker, og raabte:

"Det er ham, men saa forandret —"

"At hans Fiender ikke have kiendt ham," faldt Lodsen hastigt ind, tog den anden under Armen, som for at drage ham tilside, og vedblev i en lavere Tone, "ei heller vil han kiendes af sine Venner, før Tid og Lime kommer."

Griffith havde vendt sig om, for at svare paa sine Vaks-Kammeraters ibrige Spørgsmaal, og ikke en Stavelse af denne korte Samtale undgik Officererne, endskiønt man snart saae at Chefen havde opdaget sin Vildfarelse, og var overbevist om, at den rette Mand var bragt ham ombord. Disse To vedbleve nu i adskillige Minuter at spadser paa Skandsen, affondrede

fra de Øvrige, indvirkede i en dyb og alvorlig Samtale.

Da Griffith kun havde tidet at fortælle, var hans Tilhøreres Nysgierrighed snart tilfredsstillet. Alles Bine vendte sig nu til den hemmelighedsfulde Beviser, som skulde føre dem ud af en Stilling, der alt var omringet af Farer, der hvert Dieblig ikke blot tilsyneladende, men virkelig tiltog.

Fjerde Capitel.

— — — Betragt de stærke Seil,
Som, svulmende ved en usynlig Luftning,
De høie Snekker over Havet drage
Og stolt en Bølge pispie.

Shakspeare.

Læseren har alt erfaret, at der var noget Truende i Luftens Udseende, som kunde vække alvorlige Anelser om forestaaende Uveir i en Sømands Bryst. Uden for den Stygge, Klipperne kastede fra sig, var Natten ikke mørkere, end at man kunde stielne de Gienstande, der ei vare langt borte, og en bleg-lys Stribe paa

den østlige Horizont spredte sit rædsomme Skin over de dunkle Baae, hvorved det fontvænde Omrids af de stedse høiere Bølger hvert Dieblig blev mere tydeligt og søgeligen mere foruroeligende. Over Skibet hang mørke Skyer, som syntes at hvile paa de høie Master, medens enkelte Stierner med et sygeligt Skær blinkede i den lysere Skye-Stribe, der omgav Havet. Endnu strog lette Luftstrømme af og til over Bugten, medbringende den friske Duft fra Kysten; men deres ustadige Flagen røbede alt for meget, at de vare Landvindens døende Aande. Brændingen, der larmende rullede op paa Bugtens Bredder, frembragte en dump, eensformig Lyd, som kun undertiden blev afbrudt af et huult Brøl, naar længere Bølger voldsomt sloge an mod en udhulet Klippe. Kort, alting foreenede sig til at gjøre Scenen mørk og ildevarslende, uden dog at forårsage diebliffelig Skræk, thi Skibet gnygede roeligt paa de lange Bølger, uden engang at stramme det svære Ankertoug.

De høiere Officerer vare samlede omkring Gangspillet, fordybede i alvorlig Samtale om deres nærværende Stilling og det, der forestod, medens nogle af de ældste og meest yndede Matroser undertiden prøvede paa at forlænge deres korte Spadseregange til Skandsens hellige Gnemærker*, for med graadigt Dre at

* Skandsen er den Deel af det pyrriske Dæ, som gaaer agter

opsnappe deres Foresattes Uttringer. Mange uroelige Blikke kastede baade Officerer og Mandskab til deres Chef og Lødsen, som endnu stedse vedblev deres hemmelige Samtale paa et afsides Sted af Skandsen. En utæmmelig Nysgjærighed, eller ungdommeligt Letsind, førte en Cadet hen i deres Nærhed, men en alvorlig Trettesøttelse af Chefen sendte Ynglingen skamsfuld og skulende tilbage, for, blandet mellem hans Kamerater, at dølge Ydmygelsen.

"Det er just ingen beleilig Tid til at tale om Weilinger og Distancer," sagde den Officeer, som i Rang var næstester Griffith; "vi skulde heller raabe alle Mand op," og søge at varpe ud, mens en Baad endnu kan bierge sig paa Søen."

"Det vilde være et fortrædeligt og unyttigt Arbeid, at søge at varpe et Skib saa langt ud, stik ud imod Søen," svarede den Næstcommanderende, "men Landvinden lugter endnu tilveirs, og naar vore lette Seil vilde trække, kunde vi vel ved Hielp af Ebben liste os ud med hende."

"Pray dem i Mærset, Griffith," sagde den anden, "og spørg, om de mærker nogen Vind; det vil i

fra og til Stormasten; agten for denne maa ingen af Mandeskabet komme, uden de som ere commanderede derhen. Stormasten staaer noget agten for Midtpunktet af Skibets Længde.

det mindste være et Bink, til at vække den Gamle og den Lommel af en Lods."

Griffith søiede smilende hans Begiering, og da han havde faaet det sædvanlige Svar paa Raabet, spurgte han atter med høi Røst:

"Fra hvad Kant har I Vinden deroppe?"

"Vi har en let Laring, nu og da fra Landet," svarede Udfigeren i Merset, "men vort Mersseil hæn-
ger i Gietougene, uden at røre sig —"

Capitain Munson og Lødsen afbrød deres Sam-
tale, medens disse Spørgsmaal og Svar bleve verlede,
og fortsatte den derpaa igien, som om den aldrig var
bleven afbrudt.

"Om det ogsaa rørte sig, vilde det dog ikke røre
vore Herrer," sagde Marin-Officeren, hvis Uvidenhed
i Sømandskab meget forøgede hans Begreb om Faren,
men som just af Mangel paa Bestiæftigelse gjorde flere
Loier end nogen anden ombord i Skibet; "den Lods
vil ikke modtage en høflig Paamindelse giennem Øret,
Mr. Griffith; hvad om De anbragte den giennem
Næsen?"

"Sandt at sige, saa brændte det lidt løs imellem
os i Barkassen," sagde den Næstcommanderende, "og
han synes ikke at være den Mand, der vilde taale den
Slags Paamindelse, som De raader til. Hvor sagt-

modig og stille han end seer ud, troer jeg dog neppe, han har stukket Næsen dybt i Jobs Bog."

"Hvi kunde han ogsaa det?" raabte Skibspræsten, hvis Frygt var i det mindste ligesaa stor som Marinereus, forenet med langt mere Modløshed; "det havde vist for ham været at anvende sin Tid meget slet; der er saamange Kort over disse Kyster, og saamange Navigationebøger om Seiladsen i disse Farvande, at studere for ham, at jeg oprigtigen haaber, han har været meget bedre sysselsat."

Denne Tale vakde Tilhørernes lydelige Patter, hvilken igien synliaen udvirkede, hvad man saalænge ængsteligt havde ønsket, at Capitainens og Lodsens hemmelighedsfulde Samtale fik Ende. Saasnart den Første kom frem mod sit ventende Mandskab, sagde han med den sindige stadige Rolighed, som var et Hovedtræk i hans Character:

"Gjør Dem klar til at lette, Mr. Griffith, og sæt Seil til; nu er Timen kommet, at vi maae røre os."

Den unge Officers muntre Svar: "Ja, Sir, ja!" var neppe yttret, før et halv Dussin Cadetter hørtes at kalde Vaadsmanden og Vaadsmandematerne op paa Deres Poster.

Der blev en almindelig Bevægelse iblandt de levende Klynger om Stormasten, paa Rundholterne og paa Kæbryggen, endskiøndt den vante Disciplin holdt

Mandskabet et Dieblisk længer roeligt. Tausgheden afbrødes først ved Lyden af Baadsmandens Pibe, fulgt af det høje Raab: "Alle Mand op, klar til at lette, holloi!" i det hiin Lyd steg i Nattens Stilhed fra dens første lave, bløde Toner til en gennemtrængende Skingren, som atter gradviis døde hen paa Vandet; og denne trængde brølende igiennem til hver en Krog i Skibet, liig en fiern Tordens hule Drøn.

Den Forandring, der frembragdes ved dette velbekendte Dyræab, lignede et Tryllerie. Menneſkelige Bæſener ſprang frem fra Kanonerne paa Batteriet, ſtørte op af Lugerne, kaſtede ſig med ſorgløs Hnrtighed fra Rundholterne, og ſamledes allevegne fra ſaa hurtigt, at Dækket i eet Dieblisk vrimlede af Liv og Virkſomhed. Den dybe Tausghed, ſom hidtil kun var bleven afbrudt ved Officerernes ſtille Samtale, gav nu Plads for Lientenanternes ſtronge Commando, blandet med Cadetternes mere ſtingrende Raab, og det høje Skraal af Baadsmandens Gaſter, ſom vakte en almindelig og ſtoiende Virkſomhed.

Capitainen og Lodsſen vare de enefte uirksomme i denne almindelige Anſtrengelſe; thi Frygten havde endog tilſpyndet dem, ſom ellers ombord kaldes "Drivere," eller "de Lade," til at tage ſig noget for, endſkiøndt deres mere kyndige Kammerater jævnlig tilraabte dem, at de forſiønkede iſtedfor at fremme Skibſtienesſten.

Men efterhaanden aftog Larmen, og om faa Minuter herskede den samme Stilhed i Skibet, som tilforn.

"Vi er klar, Sir," sagde Griffith, som stod overstuende hele Scenen, med en lille Raaber i den ene Haand, medens han med den anden holdt sig i Bantet, for at støtte sig i den Stilling, han havde taget paa en Kanon. "Hiv om, Sir," var det roelige Svar.

"Hiv om!" gientog Griffith høiere.

"Hiv om!" svarede et Dostn ivrige Stemmer paa eengang, og Pibens livlige Toner stemte i en lystig Melodie, for at muntre den mørke Scene. I Dieblisket var Gangspillet i Bevægelse, og man hørte Matrosernes afmaalte Trin, hvormed de trampede Dækket deres fredsførmige Marsch. I nogle Minuter mærkedes ingen anden Lyd (uden naar en Officeer leiighedsviis opmuntrede Matroserne) indtil det meldtes at der "var hivet ind til kortslagsviis" eller med andre Ord: at Skibet var næsten over sit Anker.

"Sæt Val og Stopper!" raabte Griffith, da Pibens trillende Toner atter afsløstes af en fuldkommen Stilhed i Skibet.

"Hvad skal der nu gøres, Sir?" spurgte Lieutenanten "skal vi lette? der er ikke Lustning skabt, og da Strømmen løber slap, frygter jeg at Søen sætter Skibet ind paa Stranden."

"Jeg overlader Alt til Lødsen," sagde Capitainen, efter at han en kort Tid ved Siden af Griffith havde omhyggelig betragtet Himmelen og Havet. "Hvad siger De, Mr. Gray?"

Manden, som nu første Gang tilstafte med Navn, lænede sig paa Rølingen, og holdt sine Dine i samme Retning, som de andre; men da han svarede, vendte han Ansigtet til den Spørgende, og det fulde Lys fra Lanterneerne faldt paa hans roelige Træk, der viste en til det Overnaturlige grændsende Fatsning naar man betænkte hans Stilling og Ansvar.

"Der er meget at frygte af denne svære Dyrning," sagde han, med sædvanlig uforandret Stemme, "men det er den visse Undergang for os, dersom Bygen, der ulmer i Øst, træffer os, mens vi oppebie dens Raserie paa denne forvirrede Ankerplads. At den Hump, som nogentid blev spundet til Loug, vilde ikke holde et Skib en Time under disse Klipper, naar en Nord-Øst sætter al sin Magt imod det. Vi maae i rum Tøe, Gentlemen, og det ufortøvet, om menneskelig Magt kan aarke det."

"Ja, det kan den yngste Dreng i Skibet see, Sir!" sagde Griffith. — "Ha! Der har vi Skonnersten!"

Man hørte nu tydelig de lange Bunk-Marers*

* Saaledes kaldes de svære Marer, der bruges paa Galeier; de

Slag i Bandet og skintede den lille Uriel, som under deres ujævne Virkning gled tungt frem. Medens den langsomt påserevede tæt agten om Fregatten, hørtes Barnstables livsfulde Stemme først at aabne Samtalen.

"Her kan man have Brillen nødvendig, Capitain Munson!" raabte han, "men mig syntes, jeg hørte Deres Pibe, Sir; jeg haaber til Gud, at De vil ikke ride Stormen af her til imorgen."

"Jeg lider denne Plads lige saa lidt som De, Mr. Barnstable;" svarede den gamle Søemand i sin stille Tone, hvori dog nogen Uro begyndte at mærkes. "Vi har hivet ind til kort-slagsviis, men frygte for at lette, at Søen ikke skal sætte os ind paa Kyssen. Hvad troer De Vinden er?"

"Bind!" svarede den Anden, "der er ikke saa megen, at den kan vifte en Dames Haarlok. Vil De vente, Sir, til Landvinden fylder Deres Seil, maa De bide til Maanen staaer op igien: Jeg fik min Eggeskal ud af den graatoppede Rede, men hvorledes det gik til i dette Mørke, det gaaer over min Horizont."

"Lad Lodsens give Dem Forholds-Regler, Mr.

haves ligeledes paa Skonnerter, Briggen og mindre Fregatter for i Nødsfald og ved stille Veir at kunne roe eller manøvrere.

Barnstable," svarede Chefen, "og følg dem nøie og bogstaveligt."

I begge Skibe fulgde paa denne Ordre en Stillehed, lig Gravens, thi alle syntes begierligen at lytte efter den Mands Ord, paa hvem, efter alles Følelse, deres eneste Haab om Frelse nu beroede. Det varede lidet, inden man hørte hans Røst, med samme dæmpede, men tydelige Stemme, som tilforn:

"Deres Varer vil snart være Dem til ingen Nytte," sagde han, "mod den Søe, som begynder at rulle ind; men de kan dog understøtte Deres lette Seil i at hjælpe Dem ud. Saalænge De kan have Ost-til-Nord beholden, er det vel; og De kan blive gaaende til De har Fyret aabent fra den nordlige Vint, saa kan De dreie til, og affyre en Kanon.* Men faaer De, som jeg frygter, Vinden for-ind, før end De har Høiden af Fyret, saa maa De seile paa Loddet med Bagbords Halse.** Men kom ikke for skyldig, thi intet Lod vil hjælpe Dem der."

* Til Signal for Fregatten, at Skonnerten var sluppen ud.

** 3: Giv Skibet en saadan Retning, at det har Vinden Bagbord ind (d. e. fra venstre Side) og flittig undersøge Grundden med Loddet. Hals er et Loug eller en Tallie (3: flere giennem Blokke faarne Louge) som paa Underseilene og Stagsseilene holder det eene nederste Hiprne (Stig- eller Halsebarm) fast for- efter; dette er altid Tilfældet med Stagsseilene og Mesanen, med de øvrige

"Naar jeg kan flyde over Grunden, kan jeg jo gjøre det over den eene Bøug, saa godt som over den anden," sagde Barnstable, "og gjøre begge Veen lige lange."

"Det gaaer ikke an her," svarede Lødsen. "Om De endogsaa kan holde Cours rumstøds,* men falder kun een Streg af til Styrbord, fra Coursen Ost-til-Nord, saa kan De rage baade paa Klipper og udstødende Grunde. Og tag Dem i Agt, som jeg siger Dem, til Styrbord."

"Og hvorledes skal jeg finde ud da? De vil ikke tillade mig at stole enten paa Strøm, Lod eller Log."

"De skal stole paa et hurtigt Øie og en særdig

Underseil (Raaseilene) derimod allene naar Vinden ikke kommer ret agter ind, thi da staae begge de nederste Hjørner (Stjødbarmene) af disse Seil ligeover for hinanden til hver sin Side af Skibet og holdes begge ved Stjøderne. Styrbord er høire, og Bagbord venstre Side af et Skib. At seile med Bagbords Halse, er altsaa naar de nævnte Raaseil maatte være stillede saaledes for Vinden, at deres venstre nederste Hjørne stod forefter, nærmest Vinden (til Luvart), men deres høire Stjødbarm derimod agterst. Skibet ligger Styrbord over, naar det seiler med Bagbords Halse, og Bagbord over naar det seiler med Styrbords.

* Et Skib seiler rumstøds eller rumt, naar det, uden at seise plat for Vinden, dog ikke ligger b i d e V i n d e: Vinden saa nær som mueligt.

Haand. Brønderne allene kan vise Dem Faren, naar De ikke længer kan see Kysten. Vend itide, Sir, og spar ikke paa Loddet naar De staaer Styrbord over."

"Ei, ei!" sagde Barnstable! i en sagte, mumlende Tone, "dette er et Slags blind Seilads Fanden i Bold, og alt til ingen Nytte, saavidt jeg kan see — see? ja Fanden heller! Diehnet hjælper her ligesaa meget omtrent, som Næsen til at læse Bibelen med."

"Stille! Mr, Barnstable! stille!" afbrød Chesen ham, thi en saa angstlig Tausshed herskede i begge Skibe, at man kunde høre Tongværket paa Skonnerten slaae, i det den laae og rullede mellem de hule Søer — "Congressens Tieneste maa udføres, om endog med Livsfare."

"Jeg brøder mig kun lidt om mit Liv, Capitain Munson," sagde Barnstable, "men det er en Samvittigheds-sag, at vove et Skib paa saadan en Plads som denne. Dog nu er det Tid at handle, og ikke at passiare. Men er der saamegen Fare for et Skib, der ikke stikker dybt, hvad skal der da blive af Fregatten! Var det ikke bedst at jeg løb forud, og at De holdt Dem i mit Rioldvand?"

"Jeg takker Dem," sagde Lodsens; "Tilbudet er ædelmodigt, men det vilde intet hjælpe os. Jeg har den Fordeel, at kiende Grunden godt, og maa stole

paa min Hukommelse og Guds Bistand. Sæt Seil til, Sir, sæt Seil til! og saasnart De avancerer, vil vi vove at lette."

Ordren blev hurtig udført, og i meget kort Tid var Ariel bedækket med Seil. Endskiøndt ingen Vind kunde mærkes paa Fregattens Dæk, var den lille Skonnert dog saa let, at den, hjulpet lidt af Strømmen, var istand til at flyde over Stævn, og efter saa Minuters Forløb kunde dens lave Skrog netop stielnes i den lyse Stribe langs Horizonten; medens de mørke Omrids af dens Seil hævede sig over Søen, og deres utydelige Yderlinie tilsidst tabte sig i Skyggen af Skyerne.

"Griffith havde, ligesom de øvrige yngre Officerer, lyttet til den foregaaende Samtale i dyb Tausshed; men da Ariel begyndte at forsvinde for Diet, sprang han let ned fra Kanonen, og raabte —

"Hun glider væk, som et Skib af Stablen! Skal vi lette, Sir, og følge?"

"Vi have intet Valg," svarede Chefen, "De hører Spørgsmaalet, Mr. Gray — Skal vi slippe Grundden?"

"Der er intet andet for, Capitain Munson; vi vil maaskee behøve mere end Resten af denne Ebbe,* for at komme i Sikkerhed," sagde Lødsen; "jeg vilde

* s: Udgaende Strøm.

gibe fem Alar af et Liv, som jeg veed vil blive fort, til at Skibet blot laae een Miil længer til Søes."

Denne Anmærkning hørte ingen uden Chefen, som strax gik tilside med Lødsen og fornøiede deres hemmelighedsfulde Meddelelser. Men øieblikkeligen efterat have modtaget Chefens og Lødsens Bisald, gav Griffith giennem sin Raaber Commandoen: "Hiv om!" — atter ledsagedes Vibens Toner ved de tunge Trin af Matroserne i Spillet. Paa samme Tid, som der lettedes, giordes alle Seil løs, og udfoldedes for at indbyde Lustningen. Neppe havde den Næstcommanderende giennem Raaberen givet denne Ordre, før man næsten øieblikkeligen saae Mennesker, liig Pletter i Himlens dunkle Lys, liggende paa hver en Raae, eller hængende som i Luften, medens synderlige Raab høstes fra alle Dele af Reisingen. "Forre-Boven-Bramseil* er klart!" raabte en svingende Stemme, ligesom ned fra Skyerne; "klar paa Fokke-Raaen!" meldte en Sømands høje Toner neden under; "klar agter, Sir!" raabte en Tredie fra en anden Kant; og saa Minuter efter lød Ordren: "Lad falde!"**.

* Det øverste Seil paa Fokke-Masten, eller den forreste Mast i Skibet. Dog kan ovenpaa dette Seil ogsaa tilføjes en saakaldet Skyeskraber, ligesom paa Stormasten. Fokke-Raaen er den underste og største Raae paa Fokkemasten.

** Det er: Bred Seilene ud!

Den liden Lybning, som kom fra Himlen, blev nu udelukket ved de faldende Seil, og et tykkere Mørke fastedes paa Skibets Dæk. Lyset fra Lanterneerne fik derved en større Magt, medens alting udenbords beholdt et blegere og mere skummelt Udseende.

Alle, Chefen og Lødsen undtagne, vare nu alvorligen sysselsatte med at faae Skibet under Seil. Ordene: "Ankeret er lettet," bleve paa engang gien- tagne af Halvtredstindstøve Stemmer, og Spillet's hurtige Omdreining forkyndte, at man kun havde Ankerets Bøgt at løfte. Nu hørtes det løbende Rødsfab's* Hvidelen, Blokkenes Ræsten, blandet med Vaadsmandens og hans Gaslers giennemtrængende Raab; og Piondt Alt vilde, for en Ikke-Søekyndig, kun synes Forvirring og Uorden, satte dog lang Dvæls og streng Disciplin Mandstabet istand til at bedække Skibet med Seil fra Dækket til de øverste Toppe, i kortere Tid end vi her have brugt til at fortælle det.

Officererne fandt sig i første Øieblik ikke fluffede ved Udfaldet; thi endstøndt de tunge Seil hang slappe imod Masterne, saa fyldtes dog de lette Seil paa de høiere Ræer, og Skibet begyndte mærkeligt at give efter for deres Paavirkning.

"Hun flyder frem! Hun flyder frem!" raabte

* D. e. det løse Løugværk, til Seilenes Heisning, Brasen, v. s. v., modsat det staaende Rødsfab, til Masternes Støtning, v. s. v.

Griffith glad, "ah! den Tasse! hun har ligesaa megen Modbydelighed for Landet, som nogen spommende Fisk! Der er en liden Laring tilveirs nu!"

"Det er dens døende Aande, vi mærke," sagde Lodsen, i en dæmpet fortroelig Tone, men paa saa uventet en Maade, at Griffith foer sammen, da disse Ord usformodet sagdes ham lige i Øret — "Lad os glemme alt, min unge Herre! undtagen de Manges Liv, der i denne Nat berøver paa Deres Anstrengelse og min Kundskab."

"Er De kun halv saa meget forsynet med det eenes, som jeg er villig til at vise det andet, saa vil alt gaae godt," svarede Lieutenanten i samme Tone; "hust blot, hilke saa deres Følelser forresten ere, at vi er paa en fiendtlig Kyst, og elste den ikke saa høit, at vi ønske at lægge vore Been der."

Efter denne korte Forklaring skiltes de ad, da Skibets Bevægelser fordrede den Commanderendes uafbrudte og nøiagtige Opmærksomhed.

Den Glæde, man følte ombord over at Skibet avancerede, var kun af kort Varighed; thi efterat Lustningen, som syntes at understøtte dem, havde ført dem omtrent en Fierdingmil frem, flagede den nogle faa Minuter imellem Seilene tilveirs, og forlod dem derpaa aldeles. Quartecmesteren, som stod for Sty-

ringen ved Rattet,* tilkiendegav snart, at han ikke længer havde Skibet under Commando, da det ikke mere lystrede Roeret. Denne ubehagelige Tidende meldtes strax Chefen af Griffith, som meente det var bedst at lade et Anker falde igjen.

"Jeg henviser Dem til Mr. Gray," svarede Chefen, "han er vor Løds, Sir, og paa ham beroer Skibets Sikkerhed."

"En Løds kan ogsaa undertiden sætte et Skib til, saavel som han kan redde det," sagde Griffith; "kiender De den Mand ret, Capitain Munson, som holder alle disse Mennekers Liv i sin Haand, og er saa kold derved, som om ildfaldet var ham næsten ligegyldigt."

"Jeg kiender ham noie, Mr. Griffith; og jeg holder ham baade for duelig og redelig. Saameget

* Rattet er en med et Dreiehjul forsynet Cylinder eller Væls, som findes paa Skandsen (det øverste Dæk agter i Skibet) og hvorved man paa store Skibe bevæger Roeret, som ikke naaer længere end til et af de nederste Dæk, under hvilket Roerpinden gaaer ind; fra denne farer Rattlinien (Louget hvorved den bevæges) op om den nævnte, horizontal og langs Skibets liggende bevægelige Cylinder, som kaldes Rattet og hvis Lappe vandre i to Dystandere. — Den Mand, som staaer for Styringen, kaldes paa danske Skibe Roergjængeren, og hans Medhjælper i at dreie Rattet, men som blot lystrer ham, kaldes den blinde Mand.

siger jeg Dem, for at hæve Deres Mistroe; mere maa De ikke spørge mig — men springer ikke Vinden om?"

"Gud bevare's!" raabte Lientenanten, "dersom Nord-Osten naaer os indenfor Grundene, kommer vi virkelig i en fortvilet Stilling."

Skibets ved Dyrningen frembragte svære Rusten forarsagede, at Seilene snart syntes at fylde, og snart igien ligesaa pludseligt slappedes; derved opstod hos den ældste Søemand i Skibet Tvivl om, hvad Retning Luststrømmen havde, eller om der var nogen anden end den som fremkom ved deres egne Seils Bevægelse. For-Delen af Skibet begyndte imidlertid at falde af for Søen, og det viste sig snart tydeligt, at det virkelig drev tværs ind mod Kysten.

I disse saa, af mørke Tvivl omspændte Minuter, tabte Griffith aldeles sin ængstlige Virksomhed; det var ved en af hine pludselige Forandringer i Sieslen, der stundom foreene de meest modsatte Følelser, at han faldt tilbage i en ligegyldig Apathie, hvilket ofte hændtes ham, endog i Farens og Prøvelsens meest kritiske Diebliske. Han stod lænende sig paa Albuen til Gangspillet, og holdt den eene Haand for Diet, for at undgaae Lyset af Lanterne, da han spælte et sagte Tryk i den anden Haand, hvilket gav ham sin Bevidstheds tilbage. Kæslende et ventligt, skundt endnu

stedse ligegyldigt Blik til Unglingen, som stod ved hans Side, sagde han —

"En sørgelig Musik, Mr. Merry."

"Saa sørgelig, Sir, at jeg ikke kan dandse til den;" svarede Cadetten; "og jeg troer der er neppe nogen i hele Skibet, som jo heller gad høre "Den Møe, jeg i mit Hiem forlod," end denne søle Lyd."

"Hvad for en Lyd? Her er jo ligesaa stille i Skibet, som det kunde være i Kvær-Gorsamlingen i Jersey, førend Deres gode gamle Bedstefader pleiede at afbryde Længselsens Tryllerie med sin velklingende Stemme."

"Ja lee De kun af mit fredelige Blod, saa meget De vil, Mr. Griffith" sagde den stielmske Cadet, "men glem ikke, at der ogsaa er en Blanding af det i Deres Arer. Jeg vilde ønske, Sir, at jeg nu kunde høre een af den gamle Herres Sange; jeg kunde altid sove ind ved dem, som en Maage paa Vølgerne; men den, som slumrer ind i Nat ved denne Buggevise, faaer ingen roelig Blum."

"Men jeg hører slet ingen Lyd, min Gut, uden Seilene, der daste tilveirs. Om det saa er denne Lods, som spanker her paa Skandsen som en Admiral, saa har han intet at sige meer."

"Hører De da ikke en Lyd, som er istand til at aabne en Sømands Dre?"

"Jo Brændingen ruller virkelig svært derinde. Men det buldrer ogsaa stærkere om Natten. Kiender De endnu ikke Lyden af Brændingen, lille Herre?"

"Jeg kiender den altfor vel, Mr. Griffith, og ønsker ikke at kiende den bedre; hvor stærk Udfrikt har vi ind efter denne Brænding, Sir?"

"Jeg tænker vi klarer det," sagde Griffith og fattede sig igien, "Skøndt vi maatte heller ankre. — Luf, min Gut! Luf! Du falder jo reent af!" raabde han i det samme til Roergjængeren. Manden ved Rattet gientog sin forrige Melding, og tilføiede, at han troede Skibet "sakkede" (drev agterud).

"Giv Underseilene op, Mr. Griffith," sagde Capitain Munson, "og lad os see hvad Vinden er."

Blokkens Masten høstes snart, og de svære Seil, som hang ned fra de underste Ræer bleve øieblikkelig dragne op i "Givtounge og Gaardinger.*" Efterat dette var skeet, stode alle tause og holdt deres. Plande tilbage, som om de troede at lære deres Skiebne af Udfaldet. Da derpaa adskillige modsatte Meninger yttredes blandt Officererne, tog Griffith hurtigen et Lyd

* Tounge, som tiene til at drage Seilene ind, op under Ræerne, og dæmpe dem, naar de enten skulle beslaaes, eller for nogen Tid ikke bruges.

fra Lanternen, sprang op paa en Kanon og holdt det høit i Veiret, udsat for Lustens Virkning. Den lille Flamme viste sig først et Dieblig hid og did, men brændte derpaa stadigt i lige Linie med Masterne. Griffith vilde netop lade sin udstrakte Arm synke, men standsede, da han følte en ringe Grad af Kjølighed paa sin Haand; da vendte Luften sig langsomt imod Landet, flaggrede, blinkede, og forlod endeligt Bøgen.

"Spild nu ikke et Dieblig, Mr. Griffith," raabde Rodsen høit, "opgiv og beslaae alt, undtagen Mersseilene,* og tag to Kæb i dem! Nu er det Tid at holde Deres Løfte."

Den unge Mand standsede et Dieblig, da den Fremmedes klare, tydelige Stemme naaede saa uventet hans Øre; men da han havde vendt sit Blik mod Søen, sprang han ned fra Kanonen, og ilede med at adlyde Ordren, som om Liv og Død berøvede paa hans Hurtighed.

* De tre Mersseil (det tredie af dem, paa Mesansmasten, kaldes egentligen Krydsseilet) ere, foruden Underseilene, de største paa et tremastet Skib. Mersseilene hænge umiddelbart oven over Underseilene, paa Fokke-Masten (den forreste), Stormasten (den mellemste) og Mesansmasten (den agterste).

Femte Capitel.

Hun reiser atter sig! Vi klare Landet!

(Af en Sang.)

Det, som i saa overordentlig en Grad vakte Griffiths Virksomhed, hvilken igien hurtigen meddeelte sig Mand-
flabet, var en pludselig Forandring i Veiret. Istedet
for den tydelige lyse Stribe langs Horizonten, der alt
forhen er beskrevet, saaes nu en uhyre Masse af taa-
get Lys at styrte hurtigt ind fra Havet, medens et
tydeligt, skiondt fiernt Brøl meldte Stormen, der saa-
længe havde givet Søen et betænkeligt Udseende, og
som nu ufeilbar nærmede sig. Selv Griffith kunde
ikke afholde sig fra imellem at kaste angstlige Blik
mod den Kant, hvorfra Stormen skulde komme, medens
han udtordnede sin Commando giennem Raaberen og
drev Folket til Arbeid. Ogsaa Matroserne, der laae
paa Ræerne, saae uvilkaarligt til samme Kant af Him-
len, i det de knobede Reebbåndslærne eller fastgjorde
Beslagseisingerne,* der skulde holde det uroelige Seil-
dug inden de foreskrevne Grændser.

* Med Reebbåndslærne eller Reebseisingerne opbindes en
Deel af Seilet under Raanen, naar det formedeltst Bindens
Styrke ikke heelt kan føres; med Beslagseisingerne gjøres

I den forvirrede og travle Stimmel, som nu opstod, hvor een Stemme overdøvede den anden, og det ene Raab gientog det andet i uafbrudt Folge, syntes Lødsen allene ikke at ændse det vigtige Dieblif. Han stod roeligen ventende paa Udfaldet, med Armene over kors, og hæstede, aldeles fattet, stadigen Diet paa den fremsligende Laage.

Fregatten var faldet af, og vendte Siden mod Søen uden at lystre Roeret, og det overflødige Seildug var bragt inden de for Skibets Sikkerhed nødvendige Grændser, da en Lyd af levende og stærkt flagrende Seil hørtes længere borte, med al den foruroligende Følelse, som en saadan Lyd vækker, naar Mørke og Fare foreene sig om at svække Søemandens Mod.

"Nu har Skennerten det," raabte Griffith, "Barnstable har, som han pleier, holdt ved til det sidste. Gud give, Bygen kun vil levne ham saameget Dug,* at han kan seile Landet fra sig."

"Hans Seil ere let handelstige," bemærkede Chesfen, "og Skennerten maa nu være over det farligste. — Vi falder af, Mr. Gray, skal vi kaste Loddet en gang?"

hete Seilet, sammenslagt eller opduget, fast til sin Raar, naar det er opgivet og ikke mere skal bruges.

* Seildug, Seil.

Søe. Giv hende Underseilene til, Lods, og hun skal dreie sig som en Dandssemester."

"Lad os først see hvad Kraft Kulingen har," svarede Manden, som blev kaldet Mr. Gray, med sin eiendommelige Kulde og Roelighed, i det han gik fra Griffith hen ad den luv Roebrygge*.

Lanternerne paa Dækket vare blevne slukkede, efterat Ankeret var lettet; og da den første Laage, der gik foran Stormen, var forbi, afløstes den af et mat Lys, hvis Skin betydeligen understøttedes ved det glindsende Skum, der viste sig paa Søen rundt om Skibet. Landet kunde man svagt skimte; det hævede sig over Vandfladen som en stor Banke af sort Laage og lod sig allene skielne fra Himlen ved sin dybere Mørkhed. Alle Tong og Trosser vare nu af Matroserne opstodte** paa deres bestemte Steder, og Dødsstilhed herskede i nogle Dieblikke paa det stærkt bemandede Dæk. Enhver vidste meget vel, at Skibet med en rasende Fart giennuemfoer Bølgerne; og, da det med slig Hurtighed nærmede sig den Strækning af Bugten, hvor det var bekiendt, de farlige Grunde

* D. e. Roebryggen til Luvart eller til den Side, hvorfra Vinden kom, modsat Løssiden s: hvor Vinden blæser hen.

** At flyde et Tong op, er at lægge det i mindre og regelmæssige runde Bugter, saa at det optager saa liden Plads som mueligt og er klart (paa rede Haand) naar det skal bruges.

laae, kunde allene den strenge tilsvante Disciplin holde Officerernes og Mandskabets Uroelighed indsluttet i deres egen Barm. Omfæder hørtes Capitain Munsons Stemme, tiltalende Lødsen.

"Skal jeg sende en Mand i Røstet,* Mr. Gray," sagde han, "for at lodde?"

Endstændt dette Spørgsmaal gjordes høit og tydeligt, og dets almindelige Interesse drog mange af Officererne og Mandskabet, der utaalmødigent lyttede efter Svaret, hen i Nærheden af Manden, til hvem det var henvendt, saa blev det dog ikke af ham bemærket. Han stod lænet til Sinkenettet, støttede Hovedet med Haanden, og saae i sit hele Udortes ud som En, hvis Tanker svævede langt udenfor hans nærværende Stillings Grændser. Griffith var blandt dem, der havde flokket sig om Lødsen, og da han et Øieblik havde ventet efter at høre et Svar paa Chefens Spørgsmaal, traadde han, i Tillid til sin egen Rang, frem af Kredsen, der stod i en liden Afstand, og stillede sig ved Siden af den gaadesfulde Mand, til hvem deres Redning var overladt.

"Chefen ønsker at vide, om De vil, vi skal lodde engang?" sagde den unge Officeer i en noget utaalmødig Tone. Paa dette gjentagne Spørgsmaal fulgte

* Røsterne ere svære Planker paa Skibets Sider, hvorpaa Banet staaer.

for Diebliffet intet Svar, og Officeren lagde sin Haand, uden al Ceremonie, paa den andens Skulder, for at vække ham, før han atter anbragde Spørgsmaalet; men den convulsiviske Bevægelse, Lodsens herved gjorde, satte Griffith i en slum Forbauselse.

"Tilbage der!" sagde Lieutenanten alvorlig til dem af Mandskabet, som havde stillet en tæt Kreds omkring dem, "strup Jer afveien til Eders Poster, og vær klar til at vende." Den tætte Masse af Hoveder opløstes ved denne Ordre, som Bølgerne der tabe sig i Havet, og Lieutenanten og Lodsens bleve allene.

"Nu er det ikke Tid at gruble, Mr. Gray," blev Griffith ved, "husk paa vor Alstale og paa Deres Dødt. — Skal vi ikke gaae over Stag*? hvad drømmer De om?

Lodsens lagde sin Haand paa Lieutenantens udstrakte Arm, og greb den med et convulsivisk Tryk, i det han svarede —

"Det er en Drøm om noget Birkeligt. De er ung, Mr. Griffith, og jeg har heller ikke passeret Livets Middagslinie; men om De lever halvhundrede Aar endnu, faaer De dog aldrig seet og erfaret hvad jeg har prøvet i min korte Levetid af otte og tredive Aar."

Ikke lidet forbauset over dette Udbrud af Tøle-

* D. e. vende.

ser, saa sonderlige i et sligt Diebtik, vidste den unge Sømand ikke hvad han skulde svare; men da hans Pligt laae ham meest paa Hjertet, blev han ved den Materie, der meest interesserede ham.

"Jeg haaber, De er meget vel kiendt her paa Kysten; thi Skibet skyder en rask Fart," sagde han, "og Dagen viste os saa meget at frygte for, at Nat-ten just ikke forøgger vort Mod. Hvor længe skal vi endnu staae over denne Bøug*?"

Lodsen vendte sig langsomt om, og gik fra Si-den af Skibet henimod Chesen, i det han svarede, i en Tone som syntes at bære et dybt Præg af hans melancholske Betragtninger:

"Saa fluffer Deres Haab Dem ikke. Meget, saare meget af mit tidligere Liv har jeg tilbragt paa denne frygtede Kyst. Hvad der for Dem er lutter Mulm og Mørke, er for mig saa lyst, som om Mid-dagssolen beskinne det. Men gaae over Stag, Sir, gaae over Stag! Jeg vilde see, hvordan hun teer sig, førend vi naae det Punkt, hvor hun maa tee sig vel, eller det er ude med os."

Han gik nu langsomt hen ad Skandsen; Griffith saae forundret efter ham, og gientog dervaa, som vaagnet af en Dvale, den oplivende Ordre, der kaldte

* D. e. Blive ved at seile til denne Side.

hver Mand paa sin Post, for at udføre den forlangte Manoeuvre. De tillidsfulde Forsikkringer, den unge Mand havde givet Lødsen om Skibets Egenskaber, og hans egen Færdighed i at regiere det, bleve fuldkommen retsfærdiggjorte ved Udfaldet. Saa snart Røret var lagt i Løe, stød det svære Skib stolt op i Vinden, brød tværs giennem Bølgerne, og kastede deres Skum høit i Luften, medens det diervt saa Vinden lige i Diet; derpaa gav det smæltigen efter for dens Magt, faldt af over den anden Bølg og vendte For-Deelen fra de farlige Grunde, hvilke den nyeligt nærmede sig med saa frygtelig en Fart. De tunge Ræer svingede rundt saa let som en Fløi, der viser Vindens Retning, og efter saa Minuter stod Fregatten igien ud fra Klipperne og Grundene paa den eene Side af Bugten, men nærmede sig dem, som truede med lige Fare paa den anden.

Imidlertid var Søen bleven mere oprørt, og Vindens Voldsomhed tog gradviis til. Den preb nu ikke længer, men syntes snarere at hvine trodsigt i Takkelagen, i det den streg giennem det sammensatte Maskinerie, hvormed Fregatten mødte den paa dens Bei. En uendelig Række af hvide Braadsøer væltede sig frem paa det surede Hav, og Luften selv glindsede af det Ly, de svære Bølger kastede fra sig. Skibet gav

bestandigt mere efter for Stormen, og i mindre end en halv Time, fra den Tid, da man lettede, gik det med en frygtelig Fart for en haard Kulings hele Kraft. Men stadigt holdt de dierve og erfarne Søemænd, hvis Commando det var betroet, Skibet i den Cours, som var nødvendig til deres Frelse, og stadigt vedblev Griffith, hvergang den ubekjendte Lods gav ham Bink, sine Befalinger, der styrede det i det snævre Farvand, hvorigiennem Redning eene var at finde.

Hidindtil saaes den Fremmede uden nogen Anstrengelse at udføre sin Pligt; og han gav den forlangte Anvisning i hiin stille roelige Tone, der stod i saa synderlig en Modsetning til hans Stilling's Ansvarlighed. Men da Landet meer og meer svandt saavel i Grastand som i Mørke, og den oprørte Sø blot var synlig naar den stummende foer dem forbi, brød hans Stemmes stærke Toner giennem Stormens eensformige Brøl, og han syntes at afryste sin Vige-gyldighed og at have samlet sin Kraft til Dieblikkets Lødv.

"Nu er det Tid, Mr. Griffith, at holde hende flos," raabte han "her saae vi den rette Strøm og den egentlige Fare. Sæt den bedste Quarteermeister, De har, i Røstet hist, og lad en Officer staae hos ham og paa se paa, at han angiver os Dybden ret."

"Det vil jeg selv paatage mig," sagde Chesen.
 "Hæng en Lanterne i luv Stor-Røst.*"

"Vær klar ved Brajerne**;" raabde Lodsens med
 frygtelig Jil, "hiv Loddet!"

Disse Forberedelser lærde Mandskabet, at det afgjørende Dieblif var nær. Officerer og Matroser stode hver paa sin anviste Post i taus Forventning af Udfaldet. Selv Quarttermesteren ved Rattet gav sine Ordre til Roergængerne i dybere og høfere Toner, end sædvanligt, som om han frygtede at forstyrre Roeligheden og den almindelige Orden.

Som denne dybe Forventning nu herskede i Fregatten, overdøvede Manden ved Loddet Stormen med sin giennemtrængende Stemme, da han raabde: "Syv Favne!" og Raabet lød tværs over Dækket og syntes

* Røstet (s. S. 79) ved Fokkemasten kaldes Fokke-Røstet, ved Stormasten Stor-Røstet, ved Mesansmasten Mesans-Røstet. Da hver Mast har Bant (understøttende Louge) paa begge Sider, saa er der ogsaa til hver Mast to Røster, hvori hine Louge staae fast paa hver Side af Skibet. Det luv Stor-Røst er det, som vender mod Binden naar den staaer enten ret eller straae paa en af Skibets Sider, og i dette Røst placeres den Mand, der skal lodde Grunden.

** Brajer ere Louge, hvormed Ræernes og Seilenes Stilling forandres horisontal.

at tabe sig i Læe, baaret paa Vinden, liig et Varsel fra en Hav-Mand.

"Godt!" svarede Lodsens roeligt, "hiv igien!"

Kort efter lød det anden Gang: "fire og en halv!"

"Det grunder op! det grunder op!" raabde Griffith. — "Fuld Seil!"

"Ah! nu maa De have Skibet vel under Com-mando," sagde Lodsens med den kolde Tone, som i det den tilkiendegiver den yderste Anstrengelse af Overlæg og Omhu, meest røber Dieblikkets Fare.

Tredie Gang lød det: "fire Favne!" og strax fulgte den Fremmedes Ordre at gaae over Stag.

Griffith syntes at kappes med Lodsens i Koldsindighed, da han gav de nødvendige Befalinger til at udføre denne Manoeuvre.

Skibet reiste sig langsomt fra den til Siden heldende Stilling, hvori Stormen havde holdt det, og Seilene slog voldsomt, som om de vilde løsrive sig fra Liigene,* medens Fregatten stævne de svære Søe, da Overstyrmandens velbekjendte Stemme hørtes raabende fra Bakken —

"Brænding! Brænding flos forud!" **

* Et Seil er omgivet med smalle Tong, der ere tilsyede det's Kanter og kaldes Liigene.

** D. e. Læt foran Skibet; Brænding i Søen tilkiendegiver, at der

langsomt af for Vinden og kastede i det samme Under-
 Ræerne næsten til Vands, da Stormens hele Rase
 virkede paa dets Side, medens de trodsige Bølger sloge
 voldsomt mod Vatterdeelen som om de vilde bebreide
 det, at det afveeg fra sin forrige Vej.

Men stedse hørtes Lodsens Stemme, stadig og
 roelig, og dog saa tydelig og høi, at den naaede hvert
 Dre; og de lydige Matroser snøede Ræerne paa hans
 Bud, til Trods for Stormen, saa let som det var de-
 res Barndoms Legetøj. Da Skibet var faldet heelt
 af for Vinden, bleve Forseilene braste levende, Agter-
 seilene stærkede, og Roeret lagt den anden Vej, end-
 nu sørend Skibet fik Tid til at løbe i den Fare, som
 havde truet saavel i Læe, som til Luvart. Den stolte
 Bygning, lystrende sit Roer, vendte atter Forstærken
 rask mod Vinden, og da dens Seil vare satte kant,*
 stod den ud fra de farlige Grunde, den havde været
 omringet af, ligesaa stadigt og hurtigt, som den havde
 nærmet sig dem.

Et Dieblis aandeløse Forbauselse fulgte paa Ud-
 førelsen af denne snilde Manoeuvre, men der var ikke
 Tid til Forundringens sædvanlige Ytringer. Den Frem-
 mede holdt bestandigt Raaberen, og vedblev at høre
 sin Stemme mellem Stormens Hyl, hvergang Klogekab
 eller Erfaring tilsagde nogen Forandring i Skibets

* D. e. givne den, til Seiladsen ved Vinden kienligste Stilling.

Styrelse. En Time endnu maatte de udstaae en fryg-
 telig Strid for deres Frelse, da Farvandet ved hvert
 Fremskridt blev mere indviklet, og det vrimlede af
 Grunde rundt om dem og paa alle Sider. Loddet
 blev flittigen kastet, og Lodsens hurtige Dæ syntes at
 giennemboe Mørket med saa skarpt et Blik, at det
 maatte forekomme overnaturligt. Enhver i Skibet ind-
 saae, at det var under en Mand's Veiledning, som til
 Grunde forstod Sømandskabet, og alles Anstrengelse
 holdt Skridt med deres fornyede Tillid. Atter og
 atter syntes Skibet at styrte blindt hen mellem Grun-
 de, hvor Seen var skjult af Skum, og hvor Under-
 gang vilde have været ligesaa pludselig, som den var
 undgaaelig; men hvergang hørtes den Fremmedes høie
 Stemme at varste dem om Faren og ansvare dem til
 deres Pligt. Skibet var overladt hans Styrelse allene,
 og i disse ængstlige Dieblkke, da det med susende Fart
 slog Vandet tilside og kastede Skummet op over de
 svære Under-Ræer, lyttede hvert Øre begierligt efter
 den Stemme, som havde vundet en Tillid hos Mand-
 skabet, hvilken under flige Omstændigheder ene kan
 erhverves ved en høi Grad af Mandsnærværelse og
 fuldkommen Dygtighed. Fregatten havde fuldkendt en
 af de farlige Vendinger, hvoraf den mellem disse Grun-
 de havde maattet gjøre saa mange, da Lodsen for første

Gang henvendte sig til Chefen, der endnu vedblev at have Tilsyn med Manden, hvem Loddet var betroet.

"Nu vil det især knibe," sagde han, "og dersom Skibet teer sig godt, er vi færdige, men i modsat Fald er alt, hvad vi hidtil har gjort, unyttigt."

Den gamle Søemand, hvem han tiltalde, forlod Røstet ved denne foruroligende Meddelelse, kaldte sin Næstcommanderende, og forlangte af den Fremmede en nærmere Forklaring over denne Advarsel.

"Seer De hiint Fyr paa det sødlige Forbjerg?" giensvarede Lodsens; "De kan kiende det fra Stiernens nærved, derpaa, at det imellem synker i Havet. Giv nu Agt paa Høien lidt norden for, der seer ud som en Skygge i Horizonten — det er en Banke dybt inde i Landet. Naar vi kan holde Fyret aabent fra Høien, er vi sikke — men hvis ei, maae vi bestemt gaae til Grunde."

"Lad os gaae over Stag igien!" raabte Lieutenanten.

Lodsens rystede med Hovedet, i det han svarede —

"For i Nat kan der hverken stagvendes eller koevendes* meer. Vi har netop Rum nok til at påseere Grundene over denne Bølg, og dersom vi kan lægge "Dievle-Renden" forover, saa kan vi ogsaa klare

* Stagvende er: vende ved Vinden, op imod Vinden; koevende er: vende rundt for Vinden.

deres yderste Punt — men hvis ei, som jeg sagde før, har vi kun eet Valg.”

”Hvis vi var gaaet samme Vej ud som vi kom ind,” raabde Griffith, ”havde vi gjort vel.”

”Siig heller, hvis Strømmen havde tilladt os at gaae den Vej,” svarede Lodsens roelig. ”Mine Herrer, nu maae vi paae paa; vi har kun en Fierding-Mil at seile, og Skibet flyver afsted. Merseileene er ikke nok til at knibe hende ret op i Binden; vi maae have baade Storseil og Rhyver til.”

”Det er en farlig Sag at tilføtte Seil i saadant et Veir,” sagde Chefen tvivlsom.

”Det maa skee,” gien svarede den Fremmede med Bestemthed; ”vi gaaer ellers tilbunds — see! Fyret berører allerede Kanten af Høien; Søen sætter os ned i Læe!”

”Det skal skee!” freeg Griffith, snappende Lodsens Raaberen af Haanden.

Lieutenantens Befalinger udførtes næsten saa hurtigt som de gaves, og da alt var klart, bredtes Storseilets uhyre Duge ud for Binden. Et Diebtik var Udfaldet tvivlsomt. De svære Seil slog saa rædsomt, at de syntes at hyde Trods til al Trængsel, og at de rystede Skibet lige til dets Midtpunkt; men Kunst og Styrke seirede efterhaanden; det tunge Seildug udstraktes, og blev hugnende af Vind halet ned til sin

vanke Plads ved et Hundrede Mand's forenede Magt. Skibet følte Virkningen af denne overordentlige Tilvæxt i Kraft, og boiede sig for den som et Rør for Vinden. Men den Fremmedes Glædeskrig, der syntes at bryde frem fra hans Siels Jenderste, forklyndte høit det gode Udfald af hiin Forholdsregel.

"Hun føler det! hun holder Luven! Pas paa," sagde han, "Fyret aabnes alt fra Høien igien; vil hun kun bære sine Seil, saa gaaer vi klar af Grunden!"

Et Knaald, som af en Kanon, afbrød hans Udraab, og noget, der lignede en hviiid Sky saaes flyvende for Vinden fra For-Delen af Skibet, indtil det forsvandt i Mørket langt i Læe.

"Det er Klyveren, som er blæst fra Liiget," sagde Gregattens Chef; "det er ikke Tid at sætte let Dug til — men Storfeilet vil holde."

"Storfeilet leer ad en Orkan," svarede Lieutenanten, "men Masten springer som et Stykke Staal."

"Stille, alle Mand!" raabte Lodsens. "Nu, mine Herrer, skal vi snart erfare vor Skiebne. — Luf! luf! saa høit I kan!"

Denne Paamindelse afbrød umiddelbart al Samtale, og de hærdede Spemænd, der vidste, at de allerede havde gjort alt, som staaer i Menneskets Magt, for at sikre deres Redning, stode i ængstlig Forventning og saae Udfaldet imøde. I en kort Afstand forud

var Søen overalt hvid af Skum, og Bølgerne slog mod hinanden i forvirret Retning istedet for at rulle i regelret Følge. En enkelt Stribe af sorte Bølger, ikke en halv Kabellængde* i Brede, kunde stielnes at løbe giennem dette Vand-Chaos, men Diet tabde den snart af Søgne i det forstyrrede Element. Skibet gik i denne snævre Canal med tungere Bevægelse, end tilforn, da man holdt saa nær Vinden, at Seilene næsten spillede. Lodsen gik taus til Rattet og paatog sig Fregattens Styrelse med egen Haand. Ingen Lyd fra Skibet hørtes at afbryde Havets rædsomme Larm, og Fregatten gik ind i Canalen, mellem Brændingerne, under en stille Fortvielses Tausshed. Vel tyve Gange, naar Skummet rullede bort i Løe, var Mandslabet paa Vei til at yttre sin Glæde, efterdi de meente, at Skibet nu løb Faren forbi. Men Brænding fulgte stedse paa Brænding i den store Masse, og standsede deres Fryd. Imellem hørtes Seilenes stærke Slag i Vinden; og naar de forbausede Søemænd kastede Diet til Rattet, saae de den Fremmede gribende dets Knage, og med lynsnare Blik speidende snart Vandet, snart Seilene. Om sidder naaede Skibet et Sted, hvor det syntes at styrte sig lige i Ødelæggelsens Gab, da pludselig dets Cours forandredes, og Forstærken hurtigt dreiedes fra Vin-

* En Kabellængde er 100 Favne.

den. I samme Øieblik hørtes Lodsens jublende Stemme —

"Braes Ræerne firkant! Giv op Storseilet!"

Braes Ræerne firkant! gientog Mand-
skabet i et almindeligt Udbrud, og hurtigt som Tanken
saaes Fregatten glidende for Bunden langs hen i Far-
vandet. Diet fik neppe Tid at fæste sig paa Skum-
met, der fløi forbi som Skyer paa Himlen, og det her-
lige Skib løb uden Hindring ud fra Faren, medens
det verelviis steg og dalede for de høie Bølger paa
den aabne Sø.

Seemændene drog nu friere Aande og saa sig,
som vaagnede af en Dvale, forundrede om. Griffith
gik hen til Manden, der saa lykkeligen havde ført dem
giennem Farerne, greb hans Haand, og sagde —

"De har i Nat viist Dem som en trofast Lods
og som en mageløs Seemand."

Haandtrykket giengielddes med Barme af den Ube-
kiendte, som svarede —

"Seen er mig ikke fremmed, og maaskee finder jeg
engang min Grav der. Men De har overgaaet min
Forrentning; De har opført Dem brav, unge Mand,
og Congressen — —"

"Hvad, Congressen?" spurgde Griffith, da han
standsede.

"Jh, Congressen er lykkelig, hvis den har mange

Stibe som dette," sagde den Fremmede koldt, og gik hen til Chefen.

Griffith stirrede et Dieblit forundret efter ham; men da Forretninger fordrerede hans Opmærksomhed, saa indtogte snart andre Tanker hans Sind.

Faren erklæredes nu at være forbi. Kulingen var haard og tiltagende, men de havde rum See for sig, og som Stibet efterhaanden stod ud ad Søen til, bleve Forholdsregler tagne til dets Sikkerhed medens Stormen varede. Inden Midnat var alt i Orden. Et Kanonstød fra Vriel havde tilkiendegivet, at ogsaa Skonnerten var i Sikkerhed; den var gaaet ud gennem et andet mindre indviklet Farvand, men ikke dybt nok for Fregatten. Chefen beordrede at opsætte Bagten paa sædvanlig Maade og det øvrige Mandskab at søge den nødvendige Hvile.

I Selskab med den hemmelighedsfulde Lods drog derpaa Chefen sig tilbage til sin egen Kahyt. Griffith uddeelte sine Ordres, overdrog Commandoen til den Officer, der havde Bagten, ønskede ham god Natt og søgte Bedrøvelse i sin Kæie. En Stund laae den unge Officer og overtænkte Dagens Begivenheder. Varnstables Uttringer faldt ham ind, tilligemed Cadetens synderlige Forklaring; og derpaa randt Lodsens ham i Tanke, som, skøndt hentet fra Britanniens fiendtlige Kyst, og med dets Udtale paa sin Tunge, dog

havde tient dem saa troelig og saa vel. Han erindrede, hvilken Umage Capitain Munson havde gjort sig for at faae fat paa denne Fremmede, og derved netop udsat sig for den Fare, hvorfra de uueligt vare reddede, og brød sit Hoved med at giette, hvimaa man havde vovet sig paa sig Maade for at faae en Lods. Følelser, som angik ham selv nærmere, fik dernæst Overhaand, og Mindet om America, hans Pige og hans Hiem blandede sig mellem de dunkle Billeder i den trætte Ynglings Phantastie. Men Vølgernes Slag mod Skibets Side, Kanonernes og Skoddenes* Knagen, og Stormens Brøel, blev efterhaanden mindre og mindre tydeligt for ham, indtil Naturen gav efter for Nødvendigheden, og den unge Mand glemte selv Kierlighedens romantiske Billeder i en Sømands dybe Sovn.

* o: Skillerum i Skibet af Planter eller Brøder.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Overfattede fra Originalsproget.

Andet Hefte.

Kjøbenhavn.

Førlagt af S. Trier. Trykt i det Robertſke Officin.

1831.

N o d s e n .

Et Noemands = Eventyr.

Oversat af Engelsk

ved

A. C. B o y e .

Andet Hefte.

K i ö b e n h a v n .

Forslagt af S. Trier. Trykt i det Robertste Officin.

1831.

Siette Capitel.

— — — Brevet! ih ja, Brevet!

Der aabner Pigen Hjertets Vnster helst;
Det sparer Kindens elskovsfulde Rødmen,
Og hvert et Ord er Smil, hver Linie taler.

D u o.

Griffith sumrede til langt ud paa Morgenens, da han vaagnede ved et Kanonskud, der løsnedes paa Dækket oven over ham. Han sprang ligegyldig ud af Koien, og da hans Opvarter just aabnede Døren til hans Lukas og han saae Marine-Officeren i Nærheden, spurgde han, "om Skibet gjorde Jagt paa nogen, siden man affyrede en Kanon?"

Officeren svarede: "Det er intet andet, end et Vink til Skomertten, at der er Flag ude for dem at

læse. Det lader som alle Mand var gaaet til Køis der ombord, for vi har nu i ti Minuter viist dem Signal, og de bryde sig saa lidt derom, at jeg troer de tage os for et Kulstib."

"Stig heller, de tage os for en Fiende, og tage sig iagt," svarede Griffith. "Den brune Richard har selv spillet Engelskmanden saamanget Puds, at han nu ogsaa selv er bleven soag i Troen."

"Jh! man har viist dem et gunst Flag over et klaat med en Stander, og det siger "Ariel" i alle vore Signalkøger. Han kan dog visseelig ikke mis-tænke Engelskmanden for at kunne læse Janki."

"Jeg har kiendt Jankier, som endnu daarlignere læste Engelsk," sagde Griffith smilende: "men, i Sandhed, jeg formoder, at Barnstable har, ligesom jeg selv, holdt galt Besik med Tiden, og hans Mandskab har benyttet Leiligheden. Han ligger bi, tænker jeg?"

"Ja, som et Stykke Kork i en Mølledam; og jeg tør sige, De har Ret. Giv Barnstable dygtig rum Søe, stærk Vind og lidt Seil, og han lader Mandskabet gaae ned, sætter sin lange Tom, som han kalder ham, til Roeret, gaaer selv bag efter Mandskabet, og sover saa roligt, som jeg nogentid sov i Kirken."

"Ah! Deres Gudsfrygt er af en søvniig Natur, Captain Mannal," sagde den unge Spemand, i det

han stak Haanden i Ormet paa en Morgen-Kavai, indmærket med hans Stands gyldne Prydelser; "men Søvn er ogsaa det naturligste Element for alle Jevn-Drivere. Lad mig komme frem, saa skal jeg gaae op og faae Skonnerten til at holde ned efter os inden man kan vende et Timeglas."

Den magelige Mariner, som havde lært sig til Døren til Griffiths Luk-af, treen tilside, og denne gik giennem det mørke Messe-Lukaf, opad den smalle Trappe, som førte til Batteriet, og derfra ad en anden og bredere Række af Trin til Skandsen.

Det kulede endnu haardt, men stadigt; Havets blaae Bande rejste sig, liig Bierge, kronede med hvidt Skum, som Vinden undertiden hørvede fra dets beslægtede Element, for at drive det som en Taage giennem Luften fra een Bølgetop til en anden. Men Skibet laae mageligt i denne brusende Søe, med en regelret Bevægelse, som tilkiendegav den Indsigt og Dygtighed, der ledte dets mechaniske Kræfter. Dagen var skøn og klar, og Solen, der syntes langsom og uwillig at paatage sig Reisen til Meridianen, gik over Himlen med en sydlig Afvigelse, som kun lidet tillod den at mildne Havets fugtige Luft med sin oplivende Varme. I en Fierding-Miils Afstand, ret op i Vinden, saaes Ariel, adlydende Signalet, der havde foranlediget den Samtale, vi have fremsat. Skonnerten's lave sorte

Skroa kunde kun vinges af og til, naar den hævede sig paa Toppen af en Søe, der var større og længere, end sædvanligt; men de smaae Seil, den førte til, sprutes at berøre Vandet til begge Sider, naar det lille Skib svingrede mellem Søerne. Under tiden forsvandt det ganske for Diet, til de fremstræbende Masters tynde Spidser igien opdagedes som om de stige op af Havet og vedblive at stige indtil Skroget selv kom frem, omringet af Skum, hævede Bungen op i Luften og tilsyneladende isærd med at styre sin Flugt ind i et andet Element.

Efter et Dieblif at have dvælet ved det skønne Syn, vi have forsøgt at beskrive, kastede Griffith sit Blik opad, for med en Søemands øvede Øie at undersøge Tilstanden tilveirs, og vendte dernæst sin Opmærksomhed til de Personer, som befandt sig paa Fregattens Dæk.

Dens Chef stod i sin roelige Stilling, og ventede taalmodig paa, at Ariel skulde lyde hans Ordre; ved Siden af ham stod den Fremmede, som nyeligen havde taget en saa betydelig Deel i Skibets Styrelse. Griffith stillede sig saaledes, at han nu ved Dagens Lys kunde betragte denne mærkværdige Persons Udortes usiere, end forrige Nats Mørke og Forvirring havde tilladt. Man kunde snarere kalde ham lav end høi, men hans Figur var muskelstærk og atletisk, og

fremviste de smukkeste Forhold af mandig Skønhed. Sørgmodighed og Dybsind søntes mere at herske i hans Træk, end den afgjorte Bestemthed, han saa kraftig havde udviklet i hine den yderste Fares Dieblikke, men Griffith havde allerede erfaret, at hans Die ogsaa kunde lyne med den vildeste Utaalmodighed. Naar den nysgierrige Yngling nu sammenlignede hans Ansigt, med de Glimt, som Lanternens Skin den ferrige Nat havde vlist deraf, forekom det ham liig Søen i Havblis, modsat de oprørte Bølge omkring ham. Lodsen holdt sine Dine fæstede paa Dækket, og slog han dem op, saa var det med ustadige og hurtige Blik. Den viide Søekiole, som skjulte det meste af hans øvrige Dragt, var af ligesaa simpelt Snit og af samme grove Tøj, som det, den ringeste Matros i Skibet bar; og dog undgik det ikke den unge Officers forstøende Die, at han bar den saa pynteligt, og med en Omhu, som var aldeles usædvanlig hos en Mand af hans Stand. Her maatte Griffith ende sin Undersøgelse, da Uriel nærmede sig, og den Samtale, der skulde holdes imellem begge Cheferne, tildrog sig alles Opmærksomhed paa Dækket.

I det den lille Skonnert løb dem agten om, beordrede Capitain Munson dens Chef at komme ombord i Fregatten. Saa snart denne Ordre var modtaget, dreiede Uriel til, og da den havde stødt op i Læ

af Fregatten, og under dens svære Skrog og Reising befandt sig i smult Vand, blev Sluppen sat ud og bemandet med de samme Folk, der vare med den paa hine Kyster, hvilke nu svagt skimtedes langt i Læ, som blaae Skyer ved Havets Rand.

Saa snart Varnstable var steget i Baaden, bragde nogle saa Mareslag den, dandsende over Bølgerne, paa Siden af Fregatten. Det lille Fartøj blev derpaa firet et Stykke agterud, hvor det gnygede i Sikkerhed under Babianens * Drøen, efterat Officieren og hans Mandskab vare stegne ombord i den høitliggende Fregat.

De særdantige Modtagelses-Ceremonier iagttoges strengt af Griffith og de yngre Officerer, da Varnstable besleeg Dækket, og skøndt hver Haand var rede til at rækkes den dierve Søemand, vovede dog ingen at gaae udenfor den reglementerede ceremonielle Hilsen, før han havde meldet sig hos Chefen og en kort Samtale havde fundet Sted mellem begge.

Sluppens Mandskab gik imidlertid for- efter blandt Fregattens Matroser, Quarttermesteren undtagen, som stillede sig paa Koebryggen, hvor han stod som en Støtte og saae op tilveirs, alt imellem rystende Hovedet medens han studerede Takkelagens mangfoldige hinanden krydsende Touge, hvis udviklede Fart han

* Saaledes kaldes den Mand, som bliver tilbage i et Koefartøj for at pæse det.

med synlig Misfornøielse stræbte forgieves at finde Rede i. Dette Skuespil bragte snart en Deel Cadetter hen til ham med Mr. Merry i Spidsen, hvilke stræbte at underholde deres Giest, saaledes som det bedst stemmede overeens med deres eget overgivne Lume.

Samtalen mellem Barnstable og hans Chef var snart tilende; hvorefter den første vinkede ad Griffith og tog Veien lige til Skibets Messer-Lukaf*, uden al Cereemonie, som en gammel Bekendt, i det han iilede forbi den sludsende Gruppe, der havde samlet sig omkring Gangspillet, for at faae Leilighed til at byde ham nærmere velkommen. Da denne uselskabelige Opførsel aldeles afveeg fra Mandens naturlige Væsen eller sædvanlige Handlemaade, lode de øvrige Officerer den Næstcommanderende følge ham allene, i den Tanke, at Tjeneste-Sager gjorde en Samtale i Centrum nødvendig. Bistnok vilde Barnstable at det i al Fald skulde lade saaledes; thi han greb Lanternen fra Messerbordet, og gik ind i hans Vens Lukaf, slog Døren i efter dem og vreed Nøglen om. Da begge vare inden disse snævre Grændser, kastede Skonnertens Chef sig skidesløs paa en Skibskiste, i det han, i et Slags uvilkaarlig Erkiendelse af sin Vens høiere Rang, pegede paa den eneste Stool, det lille Kammer indeholdt, satte Lanternen paa Bordet og aabnede Samtalen som følger:

* Det Sted, hvor Spiisningen for Officererne (Messen) er.

"Det var en Nat vi havde! Vel tyve Gange troede jeg at see Søen bryde over Eder, og havde opgivet Eder som druknede, eller, som er værre, som Skibbrudne, ført ombord paa disse Deboeres Fangeskibe, — da jeg endelig saa Eders Lanterner i Toppen til Svar paa mit Kanonstød. Om I kunde hale Samvittigheden ud af en Morder, kunde I ikke lette ham saameget, som I lettede mig om Hjertet ved den lille Stump Talg og Bomuld, tændt ved Flint og Staal. — Men, Griffith, jeg har en anden Historie at fortælle — —"

"Om hvorledes De gik til Kajs, da De naaede rum Søe, og hvorledes Deres Mandskab kappedes om at overgaae deres Chef, og hvorledes alt lykkedes saa vel, at der var et graat Hoved her ombord, der begyndte at ryste af Mishag," faldt Griffith ham i Talsen. "I Sandhed, Richard, I kommer i en gemeen Bane ombord i den Skude, hvor alle Mand gaae til Kajs saa ordentlig, som Høns paa en Hønseskie."

"Saa galt er det ikke heller, Edvard, ikke halvt saa galt," svarede den anden leende; "Jeg holder saa streng en Orden ombord, som om vi var en Flagmaand. Sandt nok, fyrgetyve Mand kan ikke gjøre saa megen Parade, som tre til firehundrede; men hvad Seilenes Haandtering angaaer, der stikker vi Jer naar det skal være."

"Javist, fordi et Lommetørklæde er lettere at haandtere, end en Borddug. Men jeg holder det ikke for godt Søemandskab, at lade et Skib være uden menneskelige Dine, at sige aabne, til at passe om hun gaar Øst eller Vest, Syd eller Nord i."

"Og hvo har gjort sig skyldig i saadan en Dødsmands-Vagt?"

"Jh, man siger her ombord, at naar det kuler haardt, saa sætter De lange Tom til Roers, befaler ham at holde klos op mod Søen, piber saa alle Mand til Nathuerne, og bliver da velslavede i Eders Kjøer, indtil Roergængerens Snorken vaagner Jer."

"Det er en fordømt, skammelig Vagvaskelse," krees Barnstable, med en slet skjult Fortrydelse. "Hvo sætter lige Rygter i Gang, Mr. Griffith?"

"Jeg har det fra Marineren," sagde hans Ven, og det Skielmerie, som havde bragt ham til at drille sin Kammerat, gik nu over til en høist ligegyldig Mene. "Men jeg troer ikke det Halve deraf, og tvivler ikke paa, at I jo allesammen var lysvaagne i Nat, i hvad I saa var imorges."

"Aa! imorges! det var rigtignok en Uagtsomhed! Men dengang studerede jeg en nye Signal-Vog, Griffith, som har tusind Gange mere Interesse for mig, end alle de Lapper, I kan heise op og ned ad alle Eders Master!"

"Hvad? har De fundet Nøglen til Engelsen-
dens Signaler?"

"Nei, nei," sagde den anden, i det han rakte
Haanden ud og greb sin Ven i Armen. "Jeg mødte
En paa Høiene i Land i Aftes, som har viist sig,
hvad jeg rigtignok altid holdt hende for at være, og
elskede hende for — en Pige med hurtig Tanke og
en dristig Aand."

"Om hvem taler De da?"

"Om Catharina."

Griffith sprang uvilkaarligt op fra sin Stool,
ved Lyden af dette Navn, og stiftede hurtigt Farve;
saa at hans Ansigt snart var blegt som Døden, og
snart blussede, som om alt hans Hjerteblod strømmede
derop. Kampende for at overvinde en Bevægelse, som
han syntes forlegen ved at røre endog for den Ven,
han elskede høiest, satte den unge Mand sig snart
saameget, at han satte sig igjen, og spurgte mørk —

"Var hun allene?"

"Ja — men hun gav mig dette Papir, og denne
uslatterlige Bog, som en heel Bogsamling ikke kan
opveie."

Griffith kastede et ligegyldigt Blik til den Skat,
som den anden satte saa høi en Priis paa, medens
hans Haand begierligt greb det aabnede Brev, der
var lagt paa Bordet for ham til Giennemlæsning.

Det var skrevet med en Fruentimmer-Haand, og var, som Læseren alt vil have giettet, det samme, Barnstable havde modtaget af sin Forlovede paa Klipperne. Dets Indhold var følgende:

"J det Haab, at Forsynet enten sender mig Dem imøde, eller viser mig en Vei til at oversende Dem dette, har jeg her udkastet en kort Skildring af Cecilia Howards og min Stilling. Ikke for at skynde Dem eller Griffith til noget rast eller daarligt Boveskifte, men at de begge maae roeligen og efter tilbørlig Overveielse bestemme, hvad der kan skee til vort Bedste."

"De kender uden tvivl nu Oberst Howards Character for vel, til at vente, at han nogensinde vil give sin Niece til en Rebel. Han har allerede opoffret ei blot sit Fædreland, men en ikke liden Deel af sin Formue, for sin Loyalitet, som han kalder det, (men jeg hvidsker til Cecilia, at det er hans Forræderie). Følg den mig medfødt Oprigtighed, (og den kender De, Barnstable, kun alt for vel!) tilstod jeg for ham, i Carolina, efterat Griffiths uoverlagte Forsøg paa at bortføre Cecilia var mislykket, at jeg havde været gal nok til at indlade mig i et Slags ubesindigt Løfte med den anden Officeer, som ledsagede den unge Søemand ved de forræderiske Besøg han aflagde paa Plantagen. Ach! Jeg tænker undertiden paa, at det

havde været bedre for os alle, om Deres Skib aldrig
 var bleven jaget ind paa Floden; eller om Griffith,
 efter at det var der, ikke havde søgt at fornye sit
 Bekendtskab med min Cousine. Obersten optog min
 Tilslaaelse saaledes, som en Formynder af hans Læns-
 kemaade maatte optage den Efterretning, at hans
 Myndling stod i Begreb med at bortkaste tredive tus-
 sende Dollars og sin egen Person til "en Forræder mod
 Konge og Fædreland." Jeg forsvarede dem lieft; sag-
 de, at de havde ingen Konge, da Baandet var opløst;
 at America var Deres Fædreland og De selv i en æres-
 fuld Stand; men alt dette hjalp intet. Han kaldte
 Dem en Rebel; det var jeg vant til. Han sagde,
 De var en Forræder; det betyder det samme, efter hans
 Ordbog. Han gav endog et Vink om, at De var en
 Eujon; det vidste jeg var usandt, og glemte ikke at
 fortælle ham det. Han udøste sin Harme i en Mæng-
 de uforkammede Skjeldsord, som jeg ikke saa noie
 erindrer, men iblandt andre smukke Tilnavne, kaldte han
 Dem ogsaa: "Oprører," "Friheds-Prædikant," "Demokrat"
 og "Jakobiner." (Jeg haaber dog han ikke vil gjøre Dem
 til en Munk). Kort, han spillede Oberst Howard i
 Naserie. Men, da hans Herredømme ikke varer fra Slægt
 til Slægt, som hans fiere Konges, og eet kort Aar
 vil befrie mig fra hans Magt og gjøre mig til Herre
 over mine Handlinger, vel at mærke, isald jeg kan

stole paa Deres smukke Løfter — saa bar jeg alt dette med Taalmodighed, og med den Beslutning, at før jeg skulde forlade Cecilia, vilde jeg heller taale alt, undtagen at blive Martyr for Sagen. Hun, den dyrebare Pige, har langt mere Fortrød, end jeg kan have. Hun er ikke alene Oberst Howards Nynutting, men ogsaa hans Niece og eeneste Arving. Jeg er overbevist om, at denne sidste Omstændighed hverken har Indflydelse paa hendes Opførsel eller Tænkemaade, men han synes at troe, at den giver ham Ret til at tyrannisere hende ved alle Leiligheder. Oberst Howard er alligevel en Gentleman, naar han blot ikke bliver opbragt, og, saavidt jeg veed, en grundærsig Mand, og Cecilia holder endog af ham. Men en Mand, som i sit tredsindstyvende Aar er fordrevet fra sit Fædreland, med Tabet af næsten sin halve Formue, er just ikke istand til at canonisere dem, som vare Aarsag deri.”

Da den Howardske Familie for omtrent hundrede Aar siden levede paa denne Ø, boede den uden tvivl i Grevskabet Northumberland. Herhen bragte han os derfor, da politiske Tildragelser, og Frygt for at blive Onkel til en Rebel, drev ham til at forlade Amerika, som han siger, for stedse. Vi have nu været her i tre Maanedre, og levet ret taaleligt i to Tredie-

Dele af denne Tid; men nyligt meldte Aviserne Skibets og Deres Skonnerts Ankomst til Frankrig, og fra det Dieblis holdes vi under saa streng en Bevogtning, som om vi havde tænkt paa atter at flygte. Ved sin Ankomst hertil leiede Obersten en gammel Bygning — som er deels Huus, deels Abbedie, deels Fæstning og Fængsel — fordi det siges fordum at have tilhørt een af hans Forsædre. I denne indtagende Boelig ere mange Bure, som vel kunne holde mere uroelige Fugle, end vi ere. For omtrent fiorten Dage siden blev der Allarm i en Landsby her i Nærheden, ikke langt fra Spen, fordi man sagde, at to amerikanske Skibe, efter Beskrivelsen svarende til Deres, vare seete sværmende om ved Kysten, og da nu Folkene i denne Egn bestandigt drømme om den frygtelige Karl, Paul Jones, saa hed det, at han var ombord paa et af dem. Men jeg troer at Oberst Howard har Mistanke om, hvem De virkelig er. Jeg hører, at han anstillede meget smaaelige Undersøgelser; og siden den Tid har han oprettet et Slags Garnison her i Huset, under Paaskud af, at forsvare det imod Marodeurer, som de, der nyligt siges at have brandstøttet Mislady Selfirk."

"Forstaae mig nu ret, Barnstable! De maa paa ingen Maade vove Dem i Land, og intet Blod maa udspies, isald De elsker mig; men blot, for at De

kan lære at kiende vor Boelig og dem, vi have om os, vil jeg beskrive Dem vort Fængsel og Garnisonen. Hele Bygningen er opført af Steen, og kan ikke angribes med ringe Midler. Den har Smuthuller og labyrinthiske Gange, saavel inden som uden, hvilke jeg ikke formaaer at beskrive tydeligt; men vore Værelser ere i tredie Etage af en Fløi, som De gierne kan kalde et Taarn, hvis De er i et romantisk Lume, men som dog virkelig kun er en Fløi; gid jeg snart kunde flyve ud derfra! Skulde et eller andet Tilfælde bringe Dem i Nærheden af os, vil De kiende de Værelser, vi behoe, paa tre røgede Beirhaner, som dreie sig paa det spidse Tag, og ligeledes derpaa at Binduerne i den Etage undertiden staae aabne. Lige over for vore Binduer, en halv Fierdingvei derfra, ligger en eensom, ubesøgt Ruin, der for en stor Deel stules for Diet ved en Skov, og som vel ikke yder de bedste Bequemmeligheder, det er sandt, men dog Lye i nogle af Hvalvingerne eller Afdeelingerne. Efter de Forklaringer, De engang gjorde mig om Signaler, har jeg forfærdiget en Deel saadanne smaae, af Silke af forskellige Couleurer; ligeledes en liden Ordbog, indeholdende alle deslige Udtryk, som jeg fandt nyttige til vore Meddelelser, og nøiagtigt numererede i Overeensstemmelse med Nøglen og Flagene, hvilket de altsammen faaer med dette Brev. De maa selv forfær-

dige Deres Flag, da jeg naturligviis beholder mine, saavel som en Copie af Nøglen og Bogen. Skulde Leilighed gives, kunne vi i det mindste have en moersom Samtale med hinanden; De fra Spidsen af det gamle Taarn i Ruinerne, og jeg fra Vinduerne i mit Paaklædnings-Bærelse! Men nu om Garnisonen. Foruden Commandanten, Oberst Howard, der endnu bevarer af sin forrige militaire Stands Barstthed, har vi næst ham i Commandoen, Cecilias Lyksaligheds Forskyrre, Christopher Dillon, med sit lange Savannah-Ansigte, med sine frække, sorte Dine, og med Huud af samme Farve. Denne Herre er, som De veed, langt ude beslagtet med den Howardske Familie, og ønsker at forbinde sig nærmere med den. Han er rigtignok fattig, men derimod er han ogsaa, som Obersten daglig anmærker, en god og tro Undersaat, og ingen Rebel. Da jeg spurgte, hvi han ikke var under Baaben i disse uroelige Tider, og streed for den Fyrste, han elsker saa høit, svarede Obersten, at han havde studeret Lovkyndigheden, og var bestemt til at beklæde et af de første Dommersæder i Colonierne, og at han haabede, endnu at leve den Dag, at see ham domme visse unævnte Herrer til velfortient Straf! Dette var trosteligt! ikke sandt? men jeg tang. Kort sagt, han forlod Carolina med os, er her, og vil formodentlig blive her, med mindre De kan snappe ham op, og dømme ham

først. Obersten har længe ønsket, at see denne Herre
 giøt med Cecilia, og siden han blev underrettet om
 Deres Ankomst til Kysten, har Beleiringen næsten for-
 andret sig til en Storm. Følgen deraf var, at min
 Cousine først selv holdt sig paa sit Bærelse, siden holdt
 Obersten hende der, og nu tør hun slet ikke forlade
 den Fløi, vi beboe. Foruden disse to fornemme Fan-
 gevogtere, have vi fire Tjenere, to sorte, og to hvide;
 og en Officeer med tyve Soldater ere indkvarterede
 hos os fra Naboebyen, efter Begiering, indtil Kysten
 bliver fri for Sørøvere! Ja! det er det velklingende
 Navn, Englænderne give Dem — og naar deres egne
 Folk lande og plyndre, og røve, og myrde Mænd, og
 vanære Kvinder, kaldes de Helte! Det er dog en dei-
 lig Ting at kunne skrive Ordbøger og opfinde Navne
 — og det bliver allene Deres Skyld, isald min er
 opfunden til ingen Nytte. Jeg kan forsikre Dem,
 at jeg taber mit Lune og glemmer mit Kion, naar
 jeg estertænker alle de fornærmelige og grusomme Ting,
 jeg hører her om mine Landsmænd og om Englan-
 derne; men lad mit onde Lune ikke skynde Dem til
 nogen uoverlagt Handling; tænk paa Deres Liv, tænk
 paa Deboernes Fange:Skibe, tænk paa Deres egen Ære,
 men forglem, forglem dog ikke Deres

"Catharin Plowden."

"E. Sk. Jeg havde nær glemt at sige Dem, at

De i Signalbogen vil finde en mere omstændelig Beskrivelse af vort Fængsel, hvor det ligger, og en Grundtekening deraf o. s. v."

Da Griffith havde læst dette Brev til Ende, gav han Eieren det igien, og sank tilbage i sin Stool, i en Stilling, som udtrykte dyb Overveielse.

"Jeg vidste hun var her, ellers havde jeg modtaget den Commando, som vore Agenter i Paris tilbød mig," sagde han omsider; "og jeg haabede at en eller anden lykkelig Hændelse kunde bringe hende i min Vej; men dette er at bringe hende lige til mig! Denne Efterretning maa benyttes, og det snart. Arme Pige! hvad maa hun ikke lide i en saadan Stilling!"

"Hvilken deilig Haand hun dog skriver!" raabte Barnstable, "den er saa reen og smuk, og fin, som hendes egne smaae nydelige Fingre. Griffith! hvilken Journal kunde hun ikke holde!"

"Cecilia Howard skulde røre ved de grove Blade i en Journal!" raabte den anden heftig; men da han saa Barnstable stirre paa sin Piges Brev, smilede han ad deres fælles Daarskab, og taug. Efter en kort men roelig Overveielse, spurgte Griffith sin Ven, om de nærmere Omstændigheder ved hans Møde med Catharina Plowden. Barnstable fortalte korteligt hvad Læseren allerede veed.

"Altsaa," sagde Griffith, "er Merry den eeneste,

foruden os, som veed af dette Møde, og han vil vist være alt for øm over sin Cousines Vre, til at udsprede det."

"Hendes Vre behøver intet Skield, Mr. Griffith," raabte hendes Elsker, "den er saa uplettet, som Seildugen over Deres Hoved, og —"

"Stille, kiere Richard; tilgiv mig; mine Ord sagde maaskee meer end jeg meente; men det er ligesaa vigtigt, at vore Forholdsregler holdes hemmelige, som at de vel overveies."

"Vi maae befrie dem begge," svarede Barnstable, og glemte sin Fortrydelse i samme Dieblis, den var yttret, "og det før den Gamle i sit kloge Hoved fatter den Beslutning at forlade Kysten. Har De seet hans Instrux, eller er han taus?"

"Som Graven. Dette er den første Gang, vi ere løbne ud, og han ikke ligesvem har talt med mig om Hensigten af Togtet. Men ikke en Etavelse er verlet imellem os om den Gienstand, siden vi forlod Brest."

"Ah! der har vi Virkningen af Deres Jersey-Beslædighed," sagde Barnstable, "lad mig kun komme ham paa Siden, med min Østerlands Nysgierrighed, og jeg forpligter mig til at faae det ud af ham i en Time!"

"Det vil blive, som at stæve en Diamant med en anden!" sagde Griffith leende; "De vil finde ham

ligesaa snu i at undgaae Deres inquisitoriske Spørgsmaal, som De maaskee kan være i at gjøre dem."

"J Dag maa han dog ud med noget, hvordan det end gaaer; De veed formodentligt, at han har kaldet mig for at bivaane et Skibsråd angaaende vigtige Gienstande."

"Det vidste jeg ikke," svarede Griffith, og saae stift paa ham, "hvad mon han vil?"

"Ja det maa De spørge Deres Lods om, thi mens den Gamle talde med mig, vendte han sig hvert Dieblst og saae paa den Fremmede, som om han ventede efter Signal hvortledes han skulde styre."

"Denne Mand, og hans Forhold til os, er indhyllet i en Hemmelighed, som jeg ikke kan udgrunde," sagde Griffith, "men jeg hører Manual's Stemme; man venter os i Kabytten. Husk, at De ikke gaaer fra Borde, før vi har talt med hinanden igjen."

"Ja vist, min kære Ven, fra det offentlige Raad maae vi vende tilbage igjen til det private."

De unge Mænd reiste sig, og Griffith fastede Overkiofen af, tog en anstændigere Kiole paa, og Kaar: den støddestof i Haanden. De gik nu sammen ad den forhen beskrevne Vej til Batteriet, hvor de traadte ind i den store Kabyt med de ved en sig Leilighed egne Ceremonier.

Syvende Capitel.

Sempronius, taef!

(Addisons Cato.)

Den Orden, som iagttoges ved Skibsrådet, var kort og simpel. Fregattens gamle Chef modtog sine Officerer med punktlig Høflighed, og pegende til de Stole, som vare omkring det i Midten af hans Kahyt faststaaende Bord, satte han sig taus ned, og de øvrige fulgte hans Exempel, uden videre Ceremonie. Men i at tage Sæde, rettede man sig dog stiltiende, skøndt strengt, efter Tjeneste-Alder og Rang. Griffith sad ved Chefens høire Side, som Næst-Commanderende, og Skonnertens Chef lige over for ham. Marines-Officeren, som ogsaa var tilstede, havde den næste Plads, og den samme Orden iagttoges ved den nederste Bord-Ende, hvor en firskaaen kraftfuld Mand, med barste Ansigtstræk, og som forestod en Overstyrmands-Tjeneste, havde sin Plads. Da alt var i Orden, foretog Chefen den Sag, hvorover han vilde høre sine Undergivnes Mening.

"Mine Instructioner byde mig, mine Herrer," sagde han, "efterat have faaet den engelske Kyst i Sigte, at løbe langs Landet — —"

Griffith hævede ærbødigen sin Haand, for at standse ham, og den Gamle holdt op, med et Blik, der spurgde om Aarsagen til denne Afbrudelse.

"Vi ere ikke allene," sagde Lieutenanten med et Diekast til den Deel af Kabinen, hvor Lodsens stod i en fiodesløs Stilling, lænet op til en af Kanonerne.

Den Fremmede rørte sig ikke af Stedet, ved dette tydelige Vink, og vendte ei heller sit Blik fra et Kort, som laae for ham paa Dækket, og som han opmærksomt betragtede. Capitainen lod Stemmen synke med et Udtryk af omhyggelig Forsigtighed, medens han svarede —

"Det er kun Mr. Gray. Vi vil komme til at behøve hans Tjeneste ved denne Leilighed, og har derfor ikke nodig at dølge noget for ham."

De unge Mænd verlede, forundrede, Diekast, men Griffith tilkiendegav ved et Blik sin Agtelse for Chefs Mening. Den Sidste blev ved —

"Jeg havde Ordre at passe paa visse Signaler, fra de Forbierge, vi fik i Sigte, og var forsynet med de bedste Kaart, og saadanne Forholdsregler, der satte os istand til at staae ind ad en Bugt, hvor vi ankrede igaar. Vi have nu faaet en Lods, og det en, der har beviist sin Duelighed i den Grad, mine Herrer, at ingen Officeer vil tage i Betænkning at

stole paa hans Nedelighed og Kundskab, hvor stor Faren end maatte være."

Her taug Veteranen, og fastede Diet paa sine Tilhørere, som for at indhente deres Mening om dette vigtige Punkt. Men da de blot svarede ham ved at bøje Hovedet, fortsatte han sin Tale, med bestandigt Hensyn til et aabent Papiir, som han havde i Haanden.

"Det er Dem alle bekiendt, mine Herrer, at det ulykkelige Spørgsmaal om Giengjeldsens Ret er bleven afhandlet med stor Hefstighed, imellem de to Regjeringer — vor og Fiendens. Af denne Grund, og formedelst visse politiske Hensyn, ansee vore Agenter i Frankrig det for vigtigt, at bemægtige sig nogle faa Individuer af anseelig Rang blandt Fienderne, hvorved man kunde lægge en Tømme paa deres Fremgangsmaade; derved bragtes tillige Krigens Byrder fra vore egne Kyster, til deres, som have begyndt den. Der tilbyder sig nu en Leilighed, til at sætte denne Plan i Værk, og jeg har samlet Dem, for at raadslaae om Midlerne —"

En dyb Tausshed fulgte paa denne uventede Meddelelse af Gienstanden for Deres Krigstogt. Efter et kort Ophold vendte Capitainen sig til Overstyrmanden —

"Hvad Forholdsregler vilde De raade mig at følge, Mr. Voltrope?"

Den hærdede Søemand, der saaledes opfordredes til at overføre denne vanskelige Knude med sin Mening, lagde een af sine korte knokkelrige Hænder paa Bordet, og begyndte med megen Iver at dreie et Blæshorn, medens han med den anden bragte en Pen til sin Mund, som han syntes at tygge med ligesaa meget Behag, som om den var et Blad af den berømte Virginia-Plante. Men da han mærkede, at man ventede paa hans Svar, saa han først til høire og derefter til venstre Side, hvorpaa han talte, som følger, med en hæs, tyk Stemme, i hvilken Havets Løaager syntes at have forenet sig med Søe-Dunst og Kulde, før at udrydde alt hvad der kunde synes at ligne Velsklang —

"Er denne Sag besejlet, mener jeg, at den ogsaa maa skee," sagde han, "thi et gammelt Mundheld siger: "Lyd Ordre, eller stift Herre!" omendstiondt det Dødsprog som siger: "den eene Haand for Herren, den anden for dig selv" er ligesaa godt, og har frelst mangen en dygtig Karl fra et Fald, der kunde bragt Balancen i Proviantskriverens Bøger. Ikke som om jeg meente, at en Proviantskriverens Bøger jo i alle Maader kunde være ligesaa gode, som nogen anden Mand's Bøger, men jeg mener kun, at naar en Mand er død,

maa hans Regnskab sluttes, skal der ellers ikke blive en gal Mønstring. Altsaa, skal Tingen stee, saa bliver det næste Spørgsmaal, hvordan skal den stee? Der er Mangen en, som kan see, at et Stib fører for mange Klude, men kan dog ikke sige, hvorledes man skal bierge Seilene. Altsaa, skal Tingen virkelig gaae for sig, saa maae vi enten gjøre en Landgang for at gribe dem, eller vi maae see at lokke dem ombord ved falske Signaler og Flag. Hvad Landgangen angaaer, Capitain Munson, kan jeg kun svare for een Mand, og det er mig selv; og det er saameget som at sige, at dersom De løber Kysterbommen ind af Kongen af Englands Vinduer — see da er jeg med! heller ikke bryr der jeg mig om, hvor meget af hans Porcellain, der bliver knækket ved den Leilighed: Men hvad det angaaer, at sætte min Fod i Land paa hans sandede Strandbred — ja gjør jeg det — jeg taler bestandig kun for een Mand, og med al Respect for Deres Nærværelse, — saa kan Fanden tae mig, tænker jeg.”

De unge Mænd smilede, da den gamle Søemand saa frimodig pttrede sin Meening, i det han med sin Gienstand var steget lige til det Punkt, der altid var den visse Climax i alle hans Afhandlinger. Men hans Chef, som blot var en fornemmere Elev af samme raae Skole, syntes fuldkomment at forstaae hans Beviisførelse, og fordrede nu den yngre Lieutenants Me-

ning, uden at forandre et Træk i sit alvorslige Ansigt.

Den unge Mand talde dristigt men dog beskedent, endstøndt det, han sagde, ikke gav en meget tydeligere Mening end hans Formands Tale, og gik næsten ud paa det samme, undtagen at han ikke syntes at have nogen personlig Afsky for at betræde tør Grund.

Tydelighed og Bestemthed tiltog i de andres Tale, i Forhold til deres Rang, indtil Touren kom til Marinieren. Saasnart denne Officeer fik Velilighed til at sige sin Mening om en Gienstand, der nærmede sig en god Deel mere til det Slags Tjeneste, han var øvet i, end de sædvanlige Operationer paa Fregatten, yttrede han ogsaa den latterlige Laugs-Stolthed, han var noget tilbøielig til.

"Det forekommer mig, Sir, at Udfaldet af denne Expedition berøer aldeles paa, hvorledes den bliver ledet." Efter denne glimrende Indledning standsede Marinieren et Øieblik, som for at samle Ideer til et Angreb, der skulde nedslaae enhver Indvending, og blev da ved: "Landgangen maa naturligviis skee paa et beqvemt Sted, under Beskyttelse af Fregattens Kanoner, og var det mueligt, skulde Skonnerten ankre i en saadan Stilling, at den med sin Ild kunde flankere Landings-Punktet. Indretningen af Marsch-Ordnene maa for en stor Deel berøe paa Veiens Længde: end-

Skøndt jeg skulde mene, Sir, at en Fortrop af Matroser, der kunde agere som Sappeurer for Marinere: Colonneen, skulde rydes foran i en kort Afstand, medens Troppet og Vagtroppen forblev paa Fregatten, til Fienden var drevet til det Indre af Landet, da det saa kunde avancere uden Fare. Man maatte til begge Sider have Flankerere, under to af de ældste Cadetters Commando; og et let Corps kunde dannes af Skamplings-Gasterne til at samvirke med Marinerne. Naturligviis, Sir, anfører Mr. Griffith personlig de Matroser, som bevæbnes med Musketter og Piker, hvilket Mandstab jeg formoder han vil holde i Reserve, da jeg antager, at min militaire Stilling og Erfaring berettiger mig til at anføre Hoved-Corpsen."

"Bravo, Feldt-Marschal!" raabte Barnstable, med en Eystighed, der sielden tog Tid og Sted iagt, De bunde aldrig lade Deres Knapper skimle af Saltvand, uden i Washingtons Leir; ja! og i Washingtons Telt, skulde De for Fremtiden svæve i Deres Hængesøie. Mener De da virkelig, Sir, vi er isærd med at gjøre et Indfald i England?"

"Jeg veed at enhver militair Bevægelse bør udføres med Nøiagtighed, Capitain Barnstable," svarede Marineren. "Jeg er alt for vant til Søofficerernes Spot her, til at jeg skulde videre lægge Mærke til noget, som jeg veed har sin Grund i Uvidenhed. Dersom Capitain Munson vil bruge mig og min Commando

ved denne Expedition, haaber jeg, han skal finde, at Marinere due til noget mere, end til at trække paa Bagt og salutere." Derpaa vendte han sig stolt fra sin Modstander, og vedblev at tiltale deres fælleds Chef, som om han holdt det under sin Værdighed at indlade sig med En, der, efter Sagens Natur, ikke var istand til at bedømme hans Forslag. "Det vil være raadeligt, Capitain Munson, at sende en Commando ud at recognoscere, før vi begynde vor Marsch; og da det, i Tilfælde at vi bleve drevne tilbage, vil være nødvendigt at kunne gaae defensiv tilværks, maatte det være mig tilladt at foreslaae, at et Corps med Forskandsnings-Redskaber ledsager Expeditionen. De vilde være til stor Nytte, Sir, til at hielpe med at opkaste Batterier; — endstiondt jeg ikke tvivler paa, at man vilde finde Materialier i Overflodighed, og ligeledes i Mængde kunde presse Arbeidere dertil, i Landet selv."

Dette var for meget for Barnstables lattermitde Lune, der bristede ud i en lydelig Haanlatter, som ingen tænkte paa at afbryde; endstiondt Griffith ved at bortvende Ansigtet, for at skjule et uvilkaarligt Smil, saae det fortørnede Blik, som Lødsen kastede paa den lystige Søemand, og undrede sig over den Betydning og Utaalmodighed, som malede sig deri. Da Capitain Munson meente Lieutenantens Lystighed kunde have udtømt sig, spurgte han ham mildt, hvi

han moerede sig saa overordentlig over Marinerens Planer?

"Det er jo et Udkast til et heelt Felttog," raabte Barnstable, "som burde sendes lige til Congressen, før Franskmændene bringes i Marken!"

"Har De nogen bedre Plan at foreslaae, Mr. Barnstable?" spurgte den taalmodige Chef.

"Bedre! Ja en som ikke vil tage lang Tid, eller forarsage mange Omstændigheder ved Udførelsen," raabte den anden; "det er et Sømands-Arbeid og maa udføres med Sømands Midler."

Her afbrødes han af Marineren, hvis Spøge-Lune var aldeles forjaget ved hans militaire Stoltthed:

"Fortad mig, Capitain Barnstable," sagde han, "skal der gøres Tieneste i Land, fordrer jeg, som min Rettighed, at bruges."

"Fordre saameget De vil; men hvordan vil De faaes, med en Haandsfuld Karle, der ikke kiende den eene Ende af en Baad fra den anden," svarede den uforfærdede Søemand, "troer De at en Barkasse eller Jolle kan commanderes i Land ligesaa let som De kan commandere Gevær ved Foden? Nei, nei, Capitain Manual! jeg ærer Deres Mod, thi jeg har seet Prøver derpaa, men —"

"De glemmer, at vi vente paa Deres Forslag, Mr. Barnstable," sagde den Gamle.

"Jeg beder om Forladelse, Sir! Men der behøves intet Forslag. Vilis mig Kysten, hvor vi skal lande, og Stedet, hvor De Mænd, De ønsker at faae fat paa, ere at finde; saa vil jeg, naar Veiret har bedaget sig lidt mere, løbe ind under Landet, og overalt søge jævn Grund og ingen Skær. De maa gaae med, Mr. Lods, for De har Kaaftet i Deres Hoved over alle Grundene paa diise Kyster; et Kaaft over det tørre Land kan ikke være nyttiere. Jeg skal opsoge en god Ankerplads; eller, om vi skulde faae en Fratands Vind, saa lad Skonnerten holde det krydsende udenfor til vi blir færdige og kan søge rum Søe igien. Jeg vil lande med min Slup, med lange Tom og en Baads Besætning, og naar vi har fundet det Sted, De vil have den Godhed at beskrive os, skal vi gaae did og tage Dem de Mænd, De ønsker, og bringe dem ombord. Alt det er kun plat Seilads; Støndt det blir vel nødvendigt, at vi udføre vore Kystbedrifter i Mørke, siden Landet er velbefolket."

"Mr. Griffith, nu vente vi allene paa Deres Mening," vedblev Capitainen, "for at kunne sammenligne dem alle og vælge den tientligste Fremgangsmaade."

Den Næstcommanderende havde, medens de andre fremsatte deres Mening, ferdøbet sig i egne Tanker, og var maastee derfor bedre forberedet til med Kynd at meddele sit Raad. I det han pegede til Manden,

som endnu stod bag ham, tænket til en Kanon, begyndte han med at spørge —

"Er det Deres Mening, at denne Mand skal gaa med os?"

"Ja!"

"Og De venter af ham den fornødne Underretning til at lede vort Foretagende, Sir?"

"Ja vist nok."

"Ja, Sir, dersom han endog blot er halv saa dygtig tilstands, som han har viist sig til Soek, saa vil jeg svare for et godt Udfald," sagde Lientenanten og bukkede sig lidet mod den Fremmede, der besvarede Complimenten med et ligeaeldigt Nif. "Jeg maa bede saavel Mr. Barnstable, som Capitain Mannat, undskyldte," blev han ved, "at jeg fordrer Commandoen, som en Rettighed, der tilkommer min Rang."

"Den tilkommer egentlig Skonnerten," raabte den utaalmodige Barnstable.

"Der kan maaskee blive nok for os alle at gjøre," sagde Griffith og hævede Fingeren mod den anden med et udtrykssfuldt Blik, som strax forstodes. "I øvrigt er jeg ikke aldeles eenig med nogen af de Herrer, der have talt. Der siges at paa mange Herregaarde her omkring er indlagt smaae militaire Detachements fra de nærmeste Stæder, siden man har opdaget os ved Kysten."

"Hvo siger det?" spurgde Lødsen i det han traadde hen imellem dem, saa pludseligt, at der blev en almindelig Tausshed.

"Jeg siger det, Sir!" svarede Lieutenanten, da den siebliftelige Forundring var gaaet over.

"Kan De indestaae for det?"

"Ja!"

"Navn et Huus eller en Person, der beskyttes paa den Maade."

Griffith stirrede forundret paa den Mand, der saa aldeles forglemte sig, ved en Leilighed som denne. Han svarede ham, ifølge sin naturlige Stolthed, ikke strax; men da han tænkte paa sin Chefs Erklæring, og de Tjenester, Lødsen nyligen havde viist, sagde han endeligen, med et lidet Anstreg af Forvirring —

"Jeg veed, at det er Tilfældet i en Oberst Howards Huus, som ligger blot nogle faa Miil Nord for os."

"Den Fremmede stadsede ved dette Navn, saae den unge Mand skarpt i Ansigtet, og syntes at udgrunde hans Tanker af hans verlende Træk. Men dette, og det Ophold, som fulgte, varede kun et Dieblit. En let Bevægelse spillede om hans Læber, men enten det var til Spot, eller til et skint Smil, vilde have været vanskeligt at afgjøre, saa nøie lignede det begge Dele, og da han roeligen traadde tilbage til sin Plads ved Kanonen, sagde han —

"Det er meer end rimeligt, at De har Ret, Sir! og turde jeg være saa dristig at give Capitain Munson et Raad, skulde det være, at lægge megen Vægt paa Deres Mening."

Griffith vendte sig, for at see, om han kunde opdage noget mere i hans Blik, end hans Ord udtrykte, men han holdt atter Haanden over Dinene, og stirrede igien paa Kortet, med samme Roelighed, som tilforn.

"Jeg har sagt, Sir, at jeg ikke var aldeles eenig enten med Mr. Barnstable eller med Capitain Manual," vedblev Lieutenanten efter et kort Ophold; "Commandoen i det omtalte Tilfælde tilkommer mig, som den ældre Officer, og jeg maa bede om Tilladelse at paa-
staae den. Vist nok anseer jeg ikke de vidtløstige Anstalter for nødvendige, som Capitain Manual tilraader; men paa den anden Side vil jeg heller ikke gaae saa usforberedt til dette Foretagende, som Mr. Barnstable foreslaaer. Skulde vi støde paa Soldater, maae vi have Soldater at sætte imod dem. Men da det er en Overrumpling med Vaade, her skal udføres, og Sømands Hurtighed maa træde istedet for regelrette Evolutioner; saa bør en Søe-Officer føre Commandoen. Er min Begiering tilstaaet, Capitain Munson?"

"Ja, Sir!" svarede Veteranen, uden at betænke sig, "det var min Hensigt, at tilbyde Dem Commans-

doen, og det fornsier mig at see Dem modtage den med saamegen Lyst."

Griffith kunde neppe dølge den Tilfredshed, som hans Chefs Ord forarsagede ham, og et høit Smil oplivede hans blege Træk, medens han sagde —

"Lad Ansøaret da hvile paa mig, Sir! Jeg forlanger, at Captain Mannal med tyve Mand maa sættes under min Commando, ifald han selv ikke har noget derimod." Marineren bukkede, og fastede et triumpherende Blik til Børnstable. "Jeg vil tage Otte-Mars-Jollen med dens vel-øvede Mandskab, gaae ombord i Skennerten, og naar Vinden stiller af, vil vi løbe iland, og da lade os lede af Omstændighederne."

Skennertens Chef giengieldte nu Marinerens triumpherende Blik, og raabte, med sædvanlig Muntershed —

"Det er en god Plan, og en Seemand værdig, Mr. Griffith! Jo, jo! Lad Skennerten kun blive brugt, og om det gøres nødigt, skal hun blive bragt til Ankers i en Andevark, med Bred siden lige mod Sals-Windowerne i det bedste Huus paa Den. Men tyve Marinere! de vil gøre det bekvemt i min lille Skude."

"En Mand mindre end tyve vilde være uforsigtig," svarede Griffith. "Vi faae maa see meer at bestille end vi forlange."

Barnstable forslod godt dette Vink, men svarede alligevel —

"Lad det være Matroser, og jeg vil skaffe Plads til tredive. Men disse Soldater forstaae aldrig at stube deres Arme og Been, undtagen naar de er under Gevær. Een af dem tager ligesaa megen Plads op, som to Matroser; de hænger deres Køier tværsfæls, med Hovedet i Læ, og kommer saa ud af Køien med den forkeerte Ende opad, naar der purrees ud. Alt det Kridt og Trippelse og Pimpsteen, som tyve Soldater behøve, kan betemre mig alle mine Luger."

"Vil De overlade mig Barkassen, Capitain Munson," raabte Marineren fortrødelig, "saa vil vi følge Mr. Griffith i en aaben Baad, heller end at være Capitain Barnstable til saa megen Uleilighed."

"Nei, nei, Manual," raabte den anden, og rakte sin seenefulde Arm, med en aaben Næve, over Bordet til Land-Officeren. "Enhver af Jer vilde blive en Jonas i Uniform, og jeg troer knap Fiskene kunde fordøje Eders Patrontaster og Bajonetsfeder. De skal gaae med mig, Manual, og see med Deres egne Dine, om vi holder saadan en Katte-Vagt ombord i Ariel, som De har gjort Dem lystig over."

Alle tolv paa Marinerens Bekostning, undtagen Lods'en og Chefen. Den Første var en taus, og tilskyndende uagtsom, men i Grunden høist deeltagende

Lisshorer ved Samtalen, og fæstede undertiden Biet paa de Talende, som om han søgte mere i deres Character, end Diebliffets muntre Spøg kunde røbe. Capitain Munson tillod kun enkelte Gange et Træk i sit rynkede Ansigt at afbryde dem: og som han ikke havde Værdighed nok til at standse sine Officerers utidige Spøg, saa var han ogsaa for godmodig til at forstyrre deres uskyldige Moerskab. Han erklærede sig tilfreds med den foreslaaede Plan, og bød sin Dybarter at fremsætte den sædvanlige Drik, hvormed Skibsraadet altid pleiede at sluttes.

Overstyrmanden syntes at antage, at samme Drøden skulde følges i Driften, som i Raadet, og blandede sig en Portion Grog, som beholdt sin Farve, endog efter Blandingen. Han holdt det først med Lys og sagde derpaa —

”Dette Skibsbånd har næsten den samme Farve som Rum; havde det bare ogsaa den samme Smag, saa var vi andre Karle, end vi er. Mr. Griffith! jeg mærker De har i Sinde at fortoie i Land! Ja vel! det er jo naturligt, at Ungdommen elsker Landjorden; men der er een Mand, og han er Overstyrmand her ombord, han har seet saameget Land i Nat, at han har nok for sin Part et heelt Aar. Men, siden De da vil i Land, saa drikker jeg paa en god Landgang og endnu bedre Farvand. Capitain Munson, min Re-

speet! Jeg siger, Sir, at dersom vi holdt mere Sønder i, saa er det min Mening, og det er kun een Mand, at vi kanskee kunde træffe paa en af Fiendens Bestfarere for Hiemgaaende, og finde der alt hvad som vi behøvede til at holde Livet op, naar vi eengang seer vort Snit til at gaae i Land."

Da den gamle, raae Søemand, alt som han talde, bragte Glasfættet til Munden med den venstre Haand, og holdt fast paa Randen med den høire, saa var Selskabet nødt til enten at laane hans Betsalenhed Øre, eller gaae bort uden at have slukket deres Tørst. Men omstøder tog Børnstable heel faldsindig Randen fra den gamle Søehane, og sagde i det samme, medens han blandede sig en mere jævn Drik —

"De har det meest udmærkede Glas Grog, Bots-trope, jeg nogensinde var tilføes med, det trækker ligesaa lidt Vand som Ariel, og har ligesaa vundet ved at finde Bunden som den. Dersom De har samme gode Pompe til at fyldt Deres Rum-Kielder med, naar den er lens, saa koster Fregatten ikke Congressen meget at holde i Søen."

De øvrige Officerer blandede deres Drik med endnu større Maadehold; Griffith vædede blot Læberne, og Lødsen afflog aldeles det Glas, man bød ham. Da Chefen, som havde reist sig, blev staaende, og hans Officerer altsaa mærkede, at deres Nærværelse ikke mere

var nødvendig, bukkede de og gif. Griffith, som var den sidste, fælte et let Tryk af en Haand paa sin Skulder, og da han vendte sig, saa han at det var Lødsen, som holdt ham tilbage.

"Mr. Griffith," sagde han, da de vare gaaſte eene med Fregattens Chef, "den forrige Nats Begivenheder bør have lært os indbyrdes Tillid; uden den, paatage vi os et farligt og frugtesløst Grinde."

"Bore vi da virkelig ligemeget?" svarede Unglingen. "Enhver veed, at jeg er den samme jeg synes at være. Jeg er i mit Fædrelands Tjeneste — hører til en Familie, og bærer et Navn, der er Borgen for min Troestab mod Americas Sag — og jeg vover mig paa fiendtlig Grund, midt imellem Fiender, med en svag Magt, og under saadanne Omstændigheder, at et Forræderie vilde blive min Undergang. Hvo og hvad er den Mand, som i saa høi Grad besidder Deres Tillid, Capitain Munson? Jeg spørger derom, mindre for min egen, end for de Braves Skold som uforfærdet vilde følge mig, hvorhen jeg fører dem."

En mørk Skogge af Misfornoielse seer over den Fremmedes Ansigt ved den første Deel af denne Tale, og ved dens Slutning sank han i dybe Tanker. Men Chefen svarede —

"Deres Spørgsmaal har Skin af Villighed, Mr. Griffith — og dog behøver jeg ikke at sige en Mand,

som Dem, at jeg har Ret til at fordrø ubetinget Lydig-
 ighed. Jeg kan ikke gjøre saa store Fordringer, som
 De, ved Fødsel eller Opdragelse, og dog har Congress-
 sen ikke troet at burde overse mine Nar og min Tie-
 neste. Jeg commanderer denne Krigsflaade" — —

"Dael ikke videre," afbrød Lødsen ham. "Hans
 Tvivl ere grundede, og jeg vil betage ham dem. Jeg
 lider den unge Mand's stolte, frimodige Blik godt; og,
 siden han frygter at min Haand skal drage Galgen
 over hans Hoved, vil jeg lære ham hvad en ædelmo-
 dig Tillid er. Læs dette, Sir, og sig mig saa, om
 De endnu mistroer mig."

Medens den Fremmede taledes, stak han Haanden
 i sin Barm, og fremdrog et Pergament, som var pry-
 det med Vaaben og hvori et stort Seigl hang. Han
 aabnede det og lagde det paa Bordet for Ungtingen.
 Som han nu med Fingere udregede adskillige Steder
 deri, luede hans Øie af en usædvanlig Ild, og en svag
 Rødme farvede hans blege Ansigt medens han taledes.

"See!" sagde han, "en Konge selv tager ikke i
 Betænkning at vidne til sin Fordeel, og det Navn,
 De her finder, er ikke et, som kan vække Frygt hos en
 Amerikaner."

Griffith stirrede forundret paa den uheldige Luds-
 vigs * gjarlige Underskrift, hvilken prydede det fremlagte

* Ludvig XIV, Frankrigs daværende Konge.

Pergament; men da hans Die fulgte den Fremmedes Finger op-ad til Midten af Documentet, foer han tilbage fra Bordet, og sættende sit livsfulde Die paa Bordsen, sagde han, i det hans Kinder glødede af syrigt Mod —

"Føer mig! Jeg følger Dem til Døden!" —

Et Smil, som udtrykte Tilfredshed og Glæde, trak sig om den Fremmedes Læber. Han tog den unge Mand ved Armen og drog ham med sig ind i et Luk-af; og saaledes forlode de Fregattens Chef, der endnu be-
fandt sig i samme roelige Stilling, hvori han havde været en Tilskuer af, men neppe en Medspiller i denne Scene.

Ottende Capitel.

Bort Snekken fœi, en Jagthund liig,
Der, løsladt, hurtig styrter sig
Gidst efter flygtigt Rov.

W. Scott: The Lord of the Isles.

Endstøndt det, som i Skibsrådet var forhandlet, blev en Hemmelighed mellem dem, der havde været tilstede,

kom dog snart saameget af Resultatet ud blandt de underordnede Officerer, som var nok til at sætte hele Mandskabet i levende Bevægelse. Saa hurtigt som en Alarm-Trommes Lyd, udspreddes det Rygte paa Dækket, at man skulde forsøge en Landgang i et hemmeligt Grinde, hvortil Congressen selv havde givet Ordre. Man gjorde nu Gissninger om Expeditionens Styrke og Hensigt med al den Iver, som man kan tænke sig hos Mennesker, hvis Liv og Frihed vare saaa nøie forbundne med Udsaldet. Kiek og sorgløs Diervshed, blandet med Lyst til det Nye, var den herskende Stemning iblandt Mandskabet, som med Jubel vilde have modtaget Underretning om, at deres Skib var beordret til at faa sig giennem den foreenede brittiske Flaade. Nogle faa af de ældre og mere erfarne Matroser gjorde dog en Undtagelse fra denne ubetænksomme Dristighed; og et Par, iblandt hvilke Quarttermesteren fra Skonnertens Slup var den anseeligste, vovede at opkaste Tvivl, om det ikke var aldeles mod Sæmænds Natur, at bruges til noget Slags Landtjeneste.

Capitain Manual lod sine Folk paraderе paa Kobbryggen til Ruvart, og efter en kort Tilstale, som var beregnet paa at opflamme deres krigeriske Aand og Patriotisme, bekendtgjorde han dem, at han behøvede tyve Frivillige til en farlig Tjeneste; og dette var virkeligen Halvdeelen af hans hele Mandskab. Efter et

kort Ophold traadte hele Compagniet frem, som een Mand, og erklærede sig villige at følge ham til Verdens Ende. Marinieren saae sig ved denne for ham smigrende Erklæring, om efter Børnstable, men da han mærkede, at han var sysselsat med nogle Papirer langt henne paa Skandsen, saa gav han sig til at gjøre et heelt uparstiftet Valg blandt disse Vrens Candidater; dog saa, at han tillige passede, selv at faae de flinkeste og bedste, medens han altsaa overlod Fregatten Udsuddet.

Medens dette skedte og Skibets Mandskab var i sig spændt Forventning, kom Griffith op paa Dækket; hans Ansigt blusfede af en usædvanlig Enthusiasme, og hans Dine straalende med en Livelihood og Munterhed, som man længe havde savnet hos den unge Mand. Han gav nogle faa nødvendige Befalinger til de Matroser, han vilde have med fra Skibet, da Børnstable i det samme atter foreslog ham at gaae ned og førte ham endnu engang til hans Luk-as.

"Lad Binden blæse sin Pibe ud," sagde Ariels Chef, da de havde taget Sæde; "der blir ingen Landgang af paa Østkysten med den Søe. Men denne Thrine er skabt til en Søemands-Kone! See, Griffith, hvad for Signaler hun her har opfundet, og det af sit eget lille, vittige Hoved!"

"Jeg haaber at Deres gode Tanker om hende ikke blir stoffede, og at De Selv blir den lykkelige

Søemand, der skal ægte hende," svarede den anden. "Viisn har virkelig lagt en overraskende Kunst for Dagen i dette Stykke Arbeid! Hvor kan hun vel have lært Methoden og Systemet saa godt?"

"Hvor! Ih, der hvor hun lærte det, som var bedre endnu: for Exempel, at sætte Priis paa en Søemand med Hjertet paa det rette Sted. Tænk De, at Tungen var lam i min Mund i al den Tid, vi pleiede at sidde ved Bækkens Bredder i Carolina, og at vi havde intet at tale om?"

"Moerede De da Deres Kiereste med Afhandlinger om Søemandskab og Signalbøger?" sagde Griffith, smilende.

"Jeg besvarede hendes Spørgsmaal, Mr. Griffith; det vilde jo enhver høflig Mand gjøre mod en Dame, han elskede. Pigebarnet er ligesaa nysgierrig, som nogen Dame i min Fødeby, der er kommen til Luvart af Et og Fyrgetyve, uden Mand; og hendes Tunge gaaer som en Spanier* i stille Veir, først een Bei og saa en anden. See her er hendes Signalbog;

* For at kunne mærke Vindens mindste Bevægelser ombord har man i Relingen staaende en Stang, hvortil er besæftet en lille let Line, paa hvilken er trukket i en vis Afstand fra hinanden en Deel smaae runde Korsktykker, hvis Kanter ere besatte med smaae Fiedre. Denne Floi kaldes en Spanier og sættes altid til Luvart i Nærheden af Rattet.

og tilstaae mig saa, Griffith, til Trods for Deres Collegie-Lærdom og Sententser, at en slink og vittig Kvinde er god til alt Slags Mafferskab."

"Jeg har aldrig draget Miss Plowdens Fortie-
nester i Tvivl," sagde den anden med en komisk Gra-
vitet, som ofte blandede sig mellem hans dybere Jø-
lelser — en Folge deraf, at Sømandsvæsenet var blevet
ham en anden Natur. "Men dette overgaaer virkelig
alle mine Forventninger! Jeg maa tilstaae, hun har
giort et særdeles skarpsindigt Valg af Artikler. "No.
168.**** nudsettelig;" — "No. 169.**** ophører
først med Livet;" — "No. 170.**** Jeg frygter De-
res Signal leder mig vild;" "No. 171."

"Passiar!" udtrod Barnstable, og snappede Bo-
gen fra den leende Ben. "Hvilken Daarlighed nu at
spilde vor Tid med slikt Narrerie. Hvad tænker De
om denne Landgang?"

"At det maaskee kan blive et Middel til at be-
frie Damerne, om vi end ikke faae sat paa de bestemte
Fanger."

"Men denne Lods! Husk paa, at han har os
ved Nakken, og kan faae os alle til at dingle under
en engelsk Raas-Roske, hvis han faaer i Sinde at
lade sig true eller bestikke til at lukke Munden op."

"Saa kunde han lettere have kastet os paa Stran-
den, da han havde os mellem Grundene; dengang

kunde vi mindst falde paa at mistænke ham for Forræderie," svarede Griffith. "Jeg følger ham med Tålmod, og kan ikke andet end troe, at vi ere sikkrere med ham, end uden ham."

"Lad ham da vise os sine Statsministres eller Rævejægeres Opholdssted," sagde Barnstable og stak sin Signalebog ind paa Brystet. "Men her er et Kort, som kan vise os Veien til den Havn, vi ønske at finde. Lad mig engang endnu faae Foden paa fast Land, og saa maa De kalde mig en Enjon, om den lille smidende Her atter skal faae Lov at klappe sit Tong ligesom mine Dine og løbe op i Vinden som en Springfisk, der jages af en Delfin. Mr. Griffith, vi maae have Skibspræsten i Land med os!"

Kierlighed's Galtskab faaer Dem til at glemme Krigerens Pligter. Vilde De ligge bi og høre Prædiken, ved et Strejupartie, som vort?"

"Nei, nei, vi vil ikke ligge bi, uden hvor det ikke kan undgaaes. Men ved saadan en Jagt er der tidt et ledigt Dieblif, hvori man puster lidt, saa vi ligesaa godt kunde bruge Tiden til at lade den Mand klappe os sammen. Han haandterer en Bønebog nok saa net, og kunde gjøre det Stykke Arbeid saa godt som nogen Biskop, og det skulde fornøie mig, om jeg kunde sige, at dette var den sidste Gang, disse to

fielsmste Navne, her staaer under dette Brev, seilede i Compagnie sammen."

"Det gaaer ikke an," sagde hans Ven, rystede Hovedet og stræbte at frembringe et Smil, som hans Følelser modsatte sig; "det gaaer ikke an, Richard; vi maae opoffre vore Tilbøieligheder for Fædrelandets Tjeneste; og Lødsen er heller ikke en Mand, som vil finde sig i, at afstaae fra sit Forsæt."

"Lad ham da staae ved sit Forsæt allene!" raabte Børnstable. — "Ingen menneffelig Magt — jeg undertager altid min Chef, det forstaaer sig — skal holde mig fra at heise disse smaae Signaler og faae en Samtale i Genrum med den sort-piede Trine. Hvad bryder jeg mig om en lumpen Lods! Lad ham dreie til og holde af, saameget han lyster, medens jeg styrer, saa troe, som en Magnet, til den gamle Ruin, hvor jeg kan bringe mit Die til at duve op for sin Havn, og see den romantiske Fjeld og de tre røgede Weirhaner. Ikke at jeg vil forglemme min Skyldighed; nei, jeg vil hielpe Jer til at fange Engländerne; men naar det er giort, saa Hurra for Catharina og min troefaste Kierlighed!"

"Stille, Galning! Dækket udenfor har lange Øren, og vore Skodder blive tynde ved Slid. Jeg maa holde baade Dem og mig til vor Skyldighed. Det er ingen Børnelceg, vi har for; det synes, som

vore Agenter i Paris have fundet det nødvendigt at bruge en Fregat til dette Togt."

Barnstables Munterhed dæmpedes lidet ved hans Bens alvorlige Tone; men efter et Minuts Eftertanke sprang han op og lavede sig til at gaae.

"Hvorhen?" spurgte Griffith, og holdt den Utaalmodige ventligt tilbage.

"Til gamle Far-i-Mag! Jeg har et Forslag at gjøre, som kan jævne alle Vanskeligheder."

"Sig mig det; jeg hører til hans Raad, og kan staae Dem for et fortrædeligt og ydmygende Afslag."

"Hvormange af de omtalte Fornemme ønsker han fra Fienden til at besætte sin Kahyt med?"

"Lodsen har nævnet ikke færre end sex, alle Mænd af Rang og Anseelse i England. To af dem ere Pairs, to ere Medlemmer af Underhuset, een er General, og den sidste, som vi, en Søemand, og har Capitains Rang. De ere samlede paa et Jagtslot, nær ved Kysten, og troe mig, Anslaget er ikke ueffent."

"Nu vel da, der er et Par Stykker til os hver. De følger Lodsen, om De saa vil; men lad mig holde af efter Oberst Howards Boelig, med min Kvarteersmester og mit Vaads-Mandskab. Jeg vil overrumple hans Huus, befrie Damerne, og paa Tilbageveien tage de to første Lords, jeg møder, fat. Jeg tænker at

til vort Brug er den eene lige saa god som den anden."

Griffith kunde ikke undertrykke et svagt Smil, medens han svarede —

"Ja de kaldes vistnok hinandens Lige (Peers): dog troer jeg at der, selv i Qualitet, kan være nogen Forskiel mellem Lords. England burde egentlig takke os, fordi vi stille det ved nogle af dem; stiondt man just ikke heller finder dem bag hvert Gierde, som Bettlere. Nei, nei, de Mænd, vi søge maae anbefale sig ved noget meer end deres blotte Adelskab. Men lad os noiere undersøge Miss Plowdens Tegning og Kort. Der kunde maaskee indløbe noget, som tilføls digviis bød os udstrække vort Streiftogs Grændser derhen."

Barnstable opgav ikke uden Modstand sin egen uoverlagte Plan, for sin Vens roeligere og modnere Forslag, og de tilbragte en Time sammen, med at undersøge hvorledes deres Plan kunde udføres og deres Dienesleptigt foreenes med deres Hierters Tilbøielighed.

En haard Kuling vedblev hele Forniddagen; men henimod Middag saaes de sædvanlige Tegn til bedre Veir. I den korte Tid Fregatten saaledes laae vi, og intet var at bestille ombord, løb Marinerne, der vare udtagne til Landtjeneste, omkring i Skibet med en vigtig travl Mine, som om de alt vare i Begreb

med at dele Vre og Fare i Toget, hvortil deres Of-
ficer havde lagt Plan; de saa Comand derimod, som
skulde følge Expeditionen, gik roeligt paa Dækket, med
deres væne blaae Trøier og med Haanden i Barmen,
eller stundom udstrakt mod Horizonten, for at vise de-
res mindre erfarne Kammerater Tegnene paa Stor-
mens Afstagselse i de drivende Skyer. Den sidste Nø-
ler blandt Soldaterne var med sin Tornister paa Ryg-
gen kommet op paa Roebryggen til Læ, hvor hans
Kammerater vare samlede, væbnede og udrustede til
Strid, da Capitain Munson viste sig paa Skandsen,
 ledsaget af den Fremmede og sin Næstcommanderende.
Denne hvidskede et Ord til en Cadet, som glad sprang
hen ad Dækket, og nu hørtes Vaadsmandens høie
Stemme, og dernæst det høie Raab, som kaldte Otte-
Aares Jollens Mandskab til Virksomhed.

Trommen røstes derpaa et Dieblif, og Sæesol-
daterne paraderede, medens de sex Matroser, som hørte
til Vaaden, gjorde Anstalt til at fire deres lille Far-
tøi ned fra Skandsen i den oprørte Søe. Alting blev
udført med største Orden og med en Roelighed og
Dugtighed, som bød Trods til det vrede Elements
Brusen. Marinerne bleve lykkeligen bragte fra Sti-
bet til Skonnerten, under det første Læ, endskiøndt
Vaaden syntes undertiden at søge Havets Bund, og

undertiden igien at stræbe op mod Skyerne, medens den gik fra det eene Skib til det andet.

Endeligen meldtes at Fartøiet var færdigt til at modtage de Officerer, der skulde følge Expeditionen. Lødsen gik afsted, og talede i nogle Minuter hemselig med Chefen, som med stor Opmærksomhed hørte paa ham. Da Samtalen var endt, blottede Didingen sit graae Hoved for Stormen, og bød den Anden Haand, med en Sømands Ligefremhed, blandet med den Høflighed, man viser en Overmand. Den Fremmede besvarede hans Compliment flugtigt, dreiede sig hurtigt om paa Hælen og med et betydende Tegns til Selskab, der ventede ham, ledede han dets Opmærksomhed hen til Koebryggen, hvorfra man skulde gaae i Fartøiet.

"Kom, mine Herrer, lad os gaae," sagde Griffith, farende op som af en Drøm, i det han hurtigt gjorde en Compliment for sine Vaabenbrødre.

Saa snart Cadetten, som man ombord høfligen kaldte Mr. Merry, og som var beordret til at holde sig færdig, saa sine Foresatte lave sig til at gaae i Vaaden, sprang han over Siden af Skibet, og gled ned i Fartøiet, saa behændigt som et Egern. Men Marine-Capitainen standsede og kastede et betydende Blik til den Fremmede, hvis Tour det var at gaae foran ham. Lødsen tøvede endnu paa Dækket, og un-

dersøgte Luftens Tilstand, uden, som det lod, at mærke, at Landofficeren biede paa ham. Denne gav derfor, efter et Diebligs Bønten, sin Utaalmodighed Lust, idet han sagde —

”Vi bide paa Dem, Mr. Gray.”

Bækket ved Lyden af sit Navn, fastede Lødsen hurtig et Blik paa den Talende, men istedet for at gaae først, bukkede han høflig, og vegede atter med Haanden til Koebryggen. Griffith gjorde en dyb Compliment, og gik foran med en Hurtighed, som om det var en Admiral, der fulgte ham, til stor Forbauselse for alle dem, som vare Vidner til denne Overtrædelse af Eoe-Etiquette. Enten nu den Fremmede mærkede sin Mangel af Høflighed, eller kun tidet agtede paa Omstændigheder ved saa almindelige Tilfælde, fulgte han umiddelbart efter, og overlod Marinieren Værespladsen. Denne Sidste, der var bekendt for sin Kundighed i al uuelig militair Etiquette, baade til Lands og Blands, anfaae det for passende, saasnart Leilighed gaves, at undskylde hos den Næstcommanderende, sin Uagtsomhed i, at gaae sidst i Fartøiet, hvilket tilkom Mr. Griffith som ældre Officer. Men han glemte heller aldrig at yttre tilbørlig Selvtillfredshed, hvergang han siden fortalte denne Omstændighed, og velbehageligen udbredte sig over, hvorledes han havde høiet den stolte Lødses Indbildskab.

Barnstable havde allerede været nogle Timer ombord paa sit lille Skib, hvor Alt var færdigt til deres Modtagelse; og saasnart Fregattens svære Jolle var sat ind, meldte han, at Skonnerten var klar til at seile. Det er allerede bemærket, at Ariel hørte til det mindste Slags Skibe, og da den endnu syntes mindre, formedelst dens særegne Bygningsmaade, var den særdeles vel skikket til det Foretagende, hvortil den nu skulde bruges. Naar den stod saa let paa Vandet som et Stykke Kork, og virkelig syntes undertiden at svæve paa Skummet, saa blev dens lave Dæk dog ideligt vasket af de svære Bølger, der slog mod dens tynde Sider, og den svingede og rullede i den hule Søe, saa at endog de øvede Søemænd, som vare ombord, maatte gaae paa Dækket med forsigtige og ujævne Trin. I øvrigt var der stedse spulet og gjort reent og alt saaledes klaret inden Borde, at man blev en vis Søemands-Nethed og Orden vaer, som forskaffede det mueligst største Rum i Forhold til Skonnertens Størrelse. Den bar sit Skyts, ligesom lidt, saa stolt som om Metallet, den førte, var af en mere dødelig og frygtelig Natur. Det Slags morderiske Kanon*, der i en tidligere Tid almindeligt anbringes i alle mindre Krigsskibe, var dengang i sin Opfindelses Barndom, og nordamerikanske Søemænd kiendte den

* Carronaden.

Fun af Rygtet, under det frygtelige Navn "Knuseren." Af svært Kaliber, Riondt kort og let handelsg, begyndre dens Fordeele netop i hiin Tid først at indsees, og de fleste Skibe troedes at være ualmindeligt vel forsynede med Forsvars-Midler, naar de førte to eller tre Kanoner af denne frygtelige Opfindelse blandt deres Skots. I senere Tider er dette Vaaben forandret og forbedret, indtil dets Brug i vore Dage er blevet almindelig i Skibe af en vis Størrelse, og det har faaet Navn af Gloden Carron*, ved hvis Bredder det først blev skabt. Istedet for Carronader vare til Ariels Relinger fastsurrede sex lette Metal-Kanoner, hvis Malm-Mundinger fortnede af Søevandet, der saa ofte brød harmløst ind over disse Ødelæggelsens Medstaber. I Skibets Middelpunkt, imellem begge dets Master, stod en Kanon af samme Metal, men næsten to Gange saa lang som de andre, paa en Rappert af en nye og usædvanlig Indretning, hvorved den kunde dreies til alle Sider og saaledes bruges næsten i alle Tilfælde der til Orlogss kunne møde.

Lodsen besaae denne Kanon nøie og betragtede dernæst med synlig Tilfredshed det væne og ordentlige Dæk, den nette og velordnede Taffelage, og det smukke unge Mandsskabs dierve Ansigter. Han yttrede sin For-

* En Flod i Skotland, ved hvilken det berømte Carron Jernværk ligger, hvor et stort Antal Kanoner aartligen støbes.

noielse herover frit og lydeligt, tværtimod hvad i den korte Tid, han havde tilbragt hos dem, hidtil havde været hans Stil.

"De har en net Skude, Mr. Barnstable," sagde han, "og et Mandskab af fortræffeligt Udseende. De love god Tjeneste i Nødens Tid, Sir, og den Tid er maaskee ikke langt borte."

"Jo før, jo heller," svarede den modige Sæmand; "jeg har ingen Leilighed havt til at blæse mine Kanouer af, siden vi forlode Brest; skøndt vi mødte adskillige af Fiendens Guttere i Opgangen af Canalen, og vore Bulbidere længtes efter at snakke med dem. Griffith kan fortælle Dem, Løds, at mine smaa Serpundiger kan, ved Leilighed, næsten være ligesaa højrøstede, som Fregattens Attenpundiger."

"Men ikke udrette saameget," anmærkede Griffith; "vox et præterea nihil, som vi sagde i Skoten."

"Jeg kender hverken Eders Græsk eller Latin," svarede Cheslen paa Uriel, "men dersom De meener, at disse syv Malm-Spilleværker ikke kunne kaste en Kugle ligesaa langt over Vandet som nogen anden Kanon af samme Caliber — eller at de ikke sprede Kartatscher og Skraae saa godt som nogen Musques dunder ombord hos Dem, saa vil De mueligen finde Leilighed til at overbevise Dem om det Modsatte, spænd vi stilles ad."

"Kanonerne ere upaaklagelige," sagde Lødsen, som piensynligen ikke kiendte den gode Forstaaelse, der fandt Sted mellem begge disse Officerer, og gierne vilde vinde alle dem, han havde under sin Veiledning, "og jeg tvivler ikke paa, at de vil gjøre en fornustig Virkning, og ramme det rette Punkt i Slaget. Jeg seer, De har døbt dem — formodentlig med Hensyn til deres forskiellige Meriter. Det er i Sandhed udtrykksfulde Navne."

"Det var en Grille i et ledigt Dieblis," sagde Børnstable leende, i det han kastede et Blik paa Kanonerne, over hvilke vare maalede følgende jirlige Navne: "Barer," "Puster," "Knuser," "Spreder," "Ødelægger," og "Nageldriver."

"Hvorfor har De udeløst Midtskibs-Kanonen fra Daaben," spurgte Lødsen, "eller har den maaskee det sædvanlige Navn: den gamle Kone?"

"Nei, nei! Saadanne Qvindenavne har jeg ikke ombord hos mig," raabte den anden, "men gaae mere til Styrbord, saa kan De læse Navnet paa Bangen*, og det er ogsaa et Navn, som den ikke behøver at skamme sig ved."

"Det er et besynderligt Navn, siendt ikke uden Mening."

"Det har maaskee meer Mening, end De tænker,

* Sideshykket til Rapperten, hvorpaa Kanonen hviler.

Sir. Den værdige Søemand, som staaer der og læser sig til Røkkemassen, og som i Nødsfald kunde tie:ne til et Vares=Spirr*, er Commandeur for den Kasnon, og har meer end een gang afgjort en og anden varm Disput med John Bull, ved den snilde Maade, hvorpaa han har regieret den. Ingen Mariner kan exercere behændigere med sit Gevær, end min Qvarteermester kan sigte med sin Ni=Pundiger; og saaledes har den da, for den nye Forbindelse, de staae i til hinanden, og for et Slags Liigheds Skyld i deres Længde faaet det Navn, De seer den bærer, som er "Lange Tom."

Lodsen hørte smilende til, men da han vendte sig bort fra den Talende, viste den dybe Citertanke, som rynkede hans Pande, kun alt for tydeligt, at han spøjte allene af siebliffelig Jøielighed; og Griffith tilkiendegav nu Barnstable, at da Veiret mærkeligen bedagede sig, maatte man fremdeles gaae sin Bestemmelse imøde.

Skonnertens Chef, saaledes mindet om sin Skyl: dighed, forlod den behagelige Materie, at udbrede sig over sit Skibs Dyder, og gav de fornødne Befalinger til at fortsætte Reisen. Den lille Skonnert løstrede nu langsomt Roeret, og faldt af for Binden ved Hielp af sit Raaseil, hvis Kraft dog var indskrænket ved

* Vares= (Reserve-) Spirr ere lange smalle runde og lige Trær, der bruges til Masten i Vaade, samt til de øverste Rær, v. dskl.

forfægtig Reebning. Den stød sig bort fra Skibet og dandsede hen over Bølgerne, som et Lustsyn. Fregattens sorte Skrog tabte sig meer og meer i Afstanden, og længe før Solen dalede bag Englands Høie, kunde man blot gine dens ranke Master, formodetst den lille Skye af Seil, der holdt den paa sin Station. Alt som Skibet svandt, syntes Landet at glide frem af Dybets Skød, og saa hurtig var deres Fart, at ikke blot Herregaarde, men snart ogsaa de lavere Hytter, ja selv Gierdernes dunkle Linier, traadde efterhaanden tydeligere og tydeligere frem for de kielke Sømands Pine, indtil Aftenens Mørke dalede over hine Gienstande og hele Scenen forsvandt i Mølmet; ikkun et svagt Omrids af Høiene paa Landet blev tilbage foran dem, medens Havets brede Bølger rasede bag dem med frygtelig Voldsomhed.

Den lille Ariel fortsatte stedse sin Vej, svævende hen over Søen som en Maage, der søger Hvilested til Natten, og stod saa trygt ind mod Land, som om den forrige Nats Farer vare glemte, lig en halv udslettet Erfarings alvorlige Varsler. Ingen Grunde eller Skær syntes at standse dens Fart, og vi maae nu forlade den medens den glider ind ad den mørke Stride, dannet ved høie og steenige Bakkers Skjage, hvilke begrændsede en Bugt med et Indløb, gennem hvilket

Søfolk ofte søgte og fandt Tilflugt for Nordhavets
Farer.

Niende Capitel.

Knægt! vover Du din Byggrobd at forlade,
Og træde frem i Baaben mod din Drot?

(Af et Drama).

Den store, uregelrette Bygning, som Oberst Howard beboede, fortiente fuldkommen den Beskrivelse, Catharina Plowden havde givet over den. Uagtet den Uoverensstemmelse, som fandt Sted i dens Udortes og som hidrørte fra de forskellige Tidsaldre, hvori dens enkelte Dele vare byggede, mangtede dens Indre dog ikke den Bequemhed og Mag, der fornemmeligen udgjør det Characteristiske i det engelske Huusliv. Dens mange mørke og vildsomme Haller, Gallerier og Værelser, eller hvad egentligere Navn man ellers vilde give dem, vare alle vel forsynede med godt og riigt Boehave; og hvilken Bestemmelse de end oprindeligen kan have havt, vare de nu ventligt indrettede til en stille og velhavende Families Beboelse.

Dgsaa her høretes forskiellige vidunderlige Sagu om grusomme Skildmisser og ulykkelig Elskov, hvilke, som Spindelvæv, altid hænge ved gamle Borgmure, og som upaatvivleligt i dueligere Hænder let vilde kunne bearbejdes til høist interessante og pathetiske Scener. Men vore ydmygere Bestræbelser maae indskrænke sig til et Forsøg paa at fremstille Mennesket, som Gud i Almindelighed har skabt det.

Efterat vi have forladt hine høie Bankers stumle Skygge, under hvilke vi saae den lille Ariel styre ind, og Brændingens vrede Brusen langs Havbredden, vilde vi stræbe at bringe Læseren til Epifestuen i St. Ruths Abbedie, og vælge den samme Dags Aften til at fremstille en Deel andre af de Personer, hvis Handlinger og Characterer vi have paataget os at beskrive.

Bærelset var ikke overordentligt stort, og hver Deel af det oplystes ved de samlede Straaler af et halvt Døsin Lys, der understøttedes af den stærke Glæds fra Steenkullenes muntre Lue i Kaminen. Det blanke ophoiede Arbeid paa det mørke Gege-Paneel kastede stærke Lysstriber over det massive Mahogny-Vord, og Lyset spittede i de kostbare funkende Vine, der giennem Glassene spredte magiske gyldne Kredse om sig paa Bordet. Mørkerøde Damast's Gardiner, og uhyre Gege-Stole, der havde Læder-Rygge og Sæder, forsynede med Hynder, dannede Omridset til

denne Scene af kunstlig Hyggelighed, og det Hele havde et Udseende, som om Bærelset var fuldkommen luttet for Verden og dens nedslaaende Betyrninger.

Rundt om Bordet, der endnu stod midt paa Gulvet, sad tre Herrer, i den roelige Nydelse af deres daglige Maaltid. Dugen var taget bort og Glasen gik langsomt om imellem dem, som om de, der deels toge i dens gode Garer, vel vidste, at der var tilstrækkelig Tid og Leilighed til i Nag at gotte sig ved dens Glæder.

Ved den eene Ende af Bordet sad en aldrende Mand, som udøvede de saa Høfligheds-Handlinger, der kunde høre til Vertens Pligter i et Selskab, hvor enhver syntes at være saa fri, som om han var hjemme. Denne Herre var i Livets Aften, endskiønt hans ranke Holdning, hurtige Bevægelser og sjælle tydeligt viste at det var en Olding uden de sædvanlige Alderdoms Svagheder. I Hensyn til Dragten hørte han til dem, der følge en ældre Tids Mode, enten af Utilboielighed mod enhver pludselig Forandring, eller for at bevare Grændser fra en Periode, som er bleven dem dyrebare ved Scener og Kælelser, hvilke Livets kolde Aften hverken kan gienvække eller erstatte. Alderen havde rimeligaars kastet sin fordærvende Frost paa hans tynde Lokker, men Kunsten havde stræbt med den netteste Omhu at skjule Dødeligheden.

En noiagtig Omgivelse af Pudder bedækkede ikke blot de Steder, hvor Haaret endnu groede, men ogsaa dem, hvor det havde groet. Hans Ansigt havde stærke, om just ikke aldeles bestemte Træk, med et Ansøg over det Hele af ædel Oprigtighed og høi Værdsetelse, hvilket i sin Virkning godt understøttedes af den hævede, noget tilbagevigende Pande, der thronede som et Monument over det Øvrige, som for at fuldende Oldingens Characteristik. Nogle faa rødtige Striber i Kinderne blandede sig med den mørke Ansigtssfarve, der blev mere mærkelig ved det sneehvide Pudder som omgav næsten hele Ansigtet.

Lige over for Borten, som man let gietter var Oberst Howard, saae man Mr. Christopher Dillons gule, smalle Ansigt, hvem Miss Plowden allerede har omtalt som Cecilia Howards Lyksaligheds Banemand.

Imellem disse to Herrer sad en midaldrende Mand, med barst Afshyn, klædt i Kong Georgs Uniform, og med et Ansigt der lignede hans Skarlagens Kiøle. Hans fornemste Forreining for Diebliffet syntes at bestaae i at giengielde hans Verts Artighed.

Nu og da gik en Tiener ind eller ud i al Stilhed, undtagen at man, naar Dørren aabnedes, hørte de hule Vindstød, der tudede i den gamle Bygnings Kroge og høie Skorsteene.

En Mand i Bondedragt stod nær ved Oberstens

Stoel. Mellem ham og Herren i Huset havde en Samtale fundet Sted, der endte paa følgende Maade; og er Obersten den første der taler, efterat Dækket mellem Læseren og Scenen er draget tilside.

"Sagde I, at Skotlanderen saae Etibene med egne Øine?"

Svaret var et simpelt Nei.

"Godt," vedblev Obersten, "saa kan I gaae."

Manden gjorde et mislykket Forsøg til et Bukt, og gik bort, da Obersten havde besvaret det med et naadigt Nis. Berten vendte sig derpaa til Selskabet, og optog den forrige Samtale paa ny.

"Derksom de ubesindige Drengene virkelig har faaet den gamle sølle Staffet, som commanderer Fregatten, overtalt til at vove sig ind paa Grundene, ved Udbruddet af en Storm som denne, saa er de, i Sandhed, uden Redning fortabte! Saaledes maae Oprør og Troelsøshed stedsse møde Forsynets retfærdige Mishag! Det vilde slet ikke undre mig, mine Herrer, om jeg hørte at et Jordstælv havde opslugt, eller Havet oversvømmet mit Fædreland, saa frygtelige og utilgivelige ere dets svære Forbrydelser! — Og dog var det en stolt og lief Yngling, som var den næste Commanderende paa Fregatten! Jeg kiendte hans Fader, og en brav Herre var han, der, ligesom min egen Broder, Cecilia's Fader, foretrak at tjene sin Konge og Herre til

Sees, heller end tillands. Hans Søn arvede hans Tapperhed og høie Aand, men ikke hans Loyalitet. Hvor kunde man dog heller puste, at en saadan Ungling skulde drukne!"

Denne Tale, som især i Slutningen gik over til en Monolog, fordrede intet umiddelbart Svar; men da Krigemanden havde holdt sit Glas mod Lyset, for at beundre Vinens rødlige Farve, og dernæst nippet saalænge dertil, at han tilsidst kun havde et klart Skin at see paa, satte han det tomme Glas meget betænksom paa Bordet, og i det han udstrakte sin Arm til den blussende Glaske, sagde han, i en stidestøs Tone, der viste at hans Tanker dvælede andensteds —

"Ja! sandt nok! Sir! Gode Mænd er siældne, og man maa begræde hans Skiebne, endstændt han fik en ærefuld Død. Jeg tør sige, det vil absolut blive et Tab for Hans Majestæts Tjeneste."

"Et Tab for Hans Majestæts Tjeneste," gientog Berten — "Hans Død ærefuld! Nei, Capitain Vorroughelisse, en Oprørers Død kan aldrig blive ærefuld; og hvortledes den kan være et Tab for Hans Majestæts Tjeneste, det er en Gaade, i hvis Opkløring jeg absolut maa give mig tabt."

Officeren, hvis Ideer vare i den lykkelige Forvirrings Tilstand, som gjør det vanføjeligt at commandere det eenes Forpøene, men som ved lang Øvelse

dog havde en forunderlig Magt over dem, i Forhold til hans Hiernes Vorden, svarede usfortøvet —

"Jeg mener Tabet af hans Exempel, Sir. Det vilde have været saa afkrækkende for andre, at have seet den unge Mand henrettet, istedet for han nu blev skudt i et Slag."

"Han er druknet, Sir!"

"Ja saa! det er det næste efterat blive hængt. Den Omstændighed lagde jeg ikke Mærke til."

"Det er paa ingen Maade afgjort, Sir, at det Skib, og den Skonnert, som Døgdriveren saae, ere de Skibe, De anseer dem for at have været," sagde Mr. Dillon i en flurende, slæbende Tone. "Jeg skulde meget tvivle paa, at de saa aabentlyst turde vove at nærme sig Kysten, og det lige i Kislvandet af vore Krigsskibe."

"Det er vore Landsmænd, Christopher, uagtet de ere Oprørere," raabte Obersten, "det er en dristig og brav Nation. Da jeg havde den Ære at tiene Hans Majestæt for nogle og tyve Aar siden, havde jeg den Lykke at mede min Kongens Giender i nogle saa smaae Fægtninger, Capitain Borrroughcliffe; saasom ved Beleiringen af Døbef, og Slaget under dens Bolde, en lille Skiermødsel ved Ticonderoga, og General Bradocks ulykkelige Catastrophe — foruden nogle saa andre. Jeg maa sige, Sir, til Ære for Colonisterne,

at de søgte mandigt hiin Dag; og denne Herre, som nu staaer i Spidsen for Oprøverne, erhvervede sig et stolt Navn iblandt os ved sit Forhold i denne uheldige Affaire. Jeg har aldrig negtet, at Mr. Washington havde overmaade Meget af en Mand af Værd.

"Ja," sagde Capitainen gabende, "han var opdraget i Hans Majestæts Armee, og kunde ikke vel blive anderledes. Men jeg er ganske bedrøvet over den ulykkelige unge Mand, der er druknet, Oberst Howard. Dersom begge Fiendens Skibe er strandede, saa har jeg ikke mere at bestille her, formoder jeg, og jeg skal aldrig negte, at Deres Giesfrihed har gjort mig dette Qvarter særdeles behageligt."

"Da er Forbindtligheden lige stor paa begge Sider," svarede Obersten og nikkede høfligt med Hovedet. Dog, Mænd, der, som vi, have fattet Leirens frie Væsen, behøve ikke at slaae om sig med tomme Complimenter for slige Bagatellers Skyld. Var det min Fætter Dillon, der kender mere til "Coke upon Littleton"* , end til Munterheden ved et godt Bord eller til Soldaterlivet, saa kunde han holde slige For-

* Sir Thomas Littleton, en af Englands ældste Lovkyndige, er Forfatter til en Afhandling om Eiendoms-Ret; over denne Bog skrev Sir Eduard Coke en Commentar, meget bekendt under Navnet Coke upon Littleton (s: Coke over Littleton).

maliteter for ligesaa nødvendige, som alle hans pedantiske Ord er i et Document. Kom, Borrroughcliffe, min kiære Krigskammerat, jeg troer vi har tømt vore Glas for alle i den Kongelige Familie (Gud velsigne dem tilsammen!). Lad os tømme en Pokal til den udpdelige General Welf's Minde."

"Det Forslag er al Vre værdt, min brave Bert, det er et Forslag, som en Soldat aldrig afslaaer," svarede Capitainen, som ved denne Leilighed rejste sig op. "Gud velsigne dem alle! siger jeg, til Echo, og dersom vor naadige Dronning bliver ved, saa berømmeligt som hun har begyndt, vil vi faae saa stor en Familie af Prindser, som ingen anden Armee i Europa kan rose sig af, eller bringe Skaaler ud for ved et velbesat Bord."

"Vist! vist! der er dog nogen Trøst i denne Tanke, midt i dette gruelige Oprør af mine Landsmænd. Men jeg vil ikke plage mig mere med disse ubehagelige Grindringer; min Konges Baaben ville snart tvætte den hele Plet af det ugudelige Land."

"Derom kan ingen Tvivl være," sagde Borrroughcliffe, hvis Tanker endnu stedse vare lidet omtaagede ved Dunsterne af den suende Madera, som saa længe havde gjort under Carolina-Landets Soel; "disse Danske sive for Hans Majestæts régulære Tropper, som en Hob turvet Pøbel paa Londons Gader for en Salve af den ridende Garde."

"Forlad mig, Capitain Borrrougheliff," sagde hans Bert, og hævdede sig rankere end han ellers pleiede at holde sig, "de kunne være misledte, forførte, forraadte, men Lignelsen er uretfærdig. Giv dem Baaben og Disciplin, og den, som vinder enomme af deres rige Land fra dem, vil faae en blodig Dag inden han kommer i Besiddelse deraf."

"Den største Eujon i Christenheden maatte jo søgte i et Land, hvor Naturen brygger sin Viin til en Hjertestyrkning som denne," svarede den roelige Soldat. "Jeg kan selv være et levende Beviis for, at De misforstod min Mening; thi havde disse Herrer, som de kalde Vermonteser og Hampshire-Gryntere, ikke gjort Ende paa to-tredie Dele af mit Compagnie (Gud leuue dem efter deres Gierninger!), saa havde jeg den Dag i Dag ikke været i Deres Huns, eller ligget her og rekruteret, istedet for at marschere; heller ikke var jeg bleven bundet ved en Capitulation, som det kunde være ved Moses's Lov, dersom Burgoyne* havde holdt Stand imod deres langbeenede Marscher og Contramarscher. Sir, denne Skaal skal være for dem alle tilsammen, af mit ganske Hjerte; og med saadan en Glaske af gyldent Soelskin for mig, vil jeg gaae igjennem Gates's** hele Armee, Regiment for Regiment,

* En engelsk General i den nordamerikanske Krig.

** Nordamerikansk General i samme Krig.

Compagnie for Compagnie, eller endog, om De vil, Mand for Mand, heller end jeg vil mishage saa god en Ven."

"Jeg vil paa ingen Maade sætte Deres Høflighed i saa stærk en Contribution," svarede Obersten, meer end tilstrækkeligen formildet ved denne vidtdrevne Føielighed; "jeg er i alt for stor en Gield til Dem, Capitain Borrroughcliffe, for den Tieneste, De viser mig ved frivilligen at forsvare mit Huus mod mine søerøverste, oprørste og misledte Landsmænds Angreb, til at jeg endnu skulde forlange saa meget."

"Den Tieneste kunde været langt tungere at udføre, min agtværdige Bert, uden at nogen Belønning var at fordrø derfor," svarede Officeren. "Landsbys-Quarterer er gemeentlig daarlige, og Drikkevarerne sædvanligt elendige; men i et Huus, som dette, kan man søvne i Fornøielsen sande Bugge. Og dog er der een Ting at klage over, og jeg vilde komme til at høre ilde i mit Regiment, talde jeg ikke derom, for det er min Pligt baade som Mand og som Soldat ikke at tie længer."

"Tact, Sir! Siig oprigtig hvad det er, og det skal med samme Oprigtighed blive ændret," sagde Bersten noget forundret.

"Her sidde vi tre, fra Morgen til Aften," blev Borrroughcliffe ved, "alle Ungkarle, vel provianterede,

og endnu bedre forsynede med Drikke, det tilstaaer jeg; men vi ligne tre velnærede Eremiter, medens to af de skønneste Damer paa Ben smægte i Gensomhed halvhundrede Skridt fra os, uden at smage vore Sukkes Hyliding. Dette, paastaaer jeg, er en Skam baade for Dem, Oberst Howard, som en gammel Soldat, og for mig som en ung. Hvad angaaer vor Ben "Coke paa Hovedet af Littleton," som her sidder, da maa han ved Hielp af Rettens Spidsfindigheder see at føre sin Sag selv."

Berten rynkede Panden et Dieblif, og Dillon, som under denne Samtale havde siddet tavs og taus, blev end meer bleeggul i de gulne Kinder. Men Oldingens aabne Pande opklaredes efterhaanden, og den andens Læber udvidede sig til et Slags jesuitisk Smil, som Capitainen dog slet ikke bemærkede, da han, medens han ventede paa Svar, moerede sig med at nippe til sin Vin, saa langsomt, som om han chemist opløste hver Draabe, der gik over hans Gane.

Efter et kort Dieblifs forlegne Stiilhed, brød Oberst Howard Tausheden —

"Der er Grund til Borroughcliffe's Vink, thi det antager jeg det for —"

"Jeg fremsatte det som et ordentligt aabenbart Klagemaal over et beviisligt Factum," afbrød Capitainen ham.

"Og De har Marsag dertil," blev Obersten ved. "Det er urimeligt, Christopher, at Damernes Frygt for vore sørøverste Landsmænd skal udelukke os fra deres Selskab, naagtet Klogskab byder, at de holde sig indekultede i deres Børelser. Vi skyldte Capitain Borronghelisse den Høflighed, at han i det mindste een Aften saacr Caffee-Kanden at see."

"Det er netop min Mening," sagde Capitainen; "hvad det angaaer at spise med dem, det bryder jeg mig ikke om, jeg er vel forsynet her; men at bringe varmt Vand i Kog, forstaaer ingen saa godt, som Gruentimmer. Altsaa fremad, min dyrebare ærede Oberst! og paalæg dem, at beordre Deres udmøgne Diener og Mr. Coke & Compagnie at komme og aflægge en underdanigst og skyldig Visit."

Dillon sammentrak sine modbydelige Træk til noget, der skulde ligne et satirisk Smil, og svarede dernæst som følger —

"Saavel den bedagede Oberst Howard som den tappre Capitain Borronghelisse ville maaskee finde det lettere, at bekampe hans Majestæts Ziender i Marsken, end at overvinde et Gruentimmers Luner. Hver evige Dag i de sidste tre Uger har jeg ladet spørge om Miss Howards Befindende, som det sommeide sig hendes Faders Slægtning, med det Ønske at formindste hendes Frygt for Sørrøverne; men lidet har hun

kun værdiget mig at svare, undtagen den høflige Tak, som hendes Kien og Opdragelse nødte hende til at give."

"Nu, De har været ligesaa heldig som jeg, og jeg indseer ikke, hvorfor De skulde være heldigere," raabde Capitainen, og kastede et koldt, foragteligt Blik til den anden; "Frygt bleger Kinden, og Damer ønske heller at lade sig see blandt blomstrende Roser, end iblandt Litier."

"Et Fruentimmer er aldrig mere interessant, Capitain Worroughcliffe," sagde den galante Bert, "end naar hun synes at støtte sig til Manden, for at beskyttes af ham, og den Mand, som ikke føler sig æret ved en saadan Tillid, er en Skam for sit Kien."

"Bravo, min ærede Sir, en ædel Tanke, og talte som det anstaaer en ægte Soldat! Men jeg har hørt meget om Abbediets Dameres Ustørværdighed, siden jeg kom i mit nuværende Qvarteer, og jeg længes stærkt efter at gjøre Bekjendtskab med Stionheder, der ere omgivne af saamegen Loyalitet, at den kunde bevæge dem til at forlade deres Fædreland, heller end at betroe deres Undigheder til Oprørernes raae Beskyttelse."

Obersten blev alvorlig og saae et Dieblisk vred ud; men hans misfornøiede Mine gik snart over til et tvungenet Smil; og i det han stod muntert op fra sin Stool, sagde han —

"De skal see dem i denne Aften, i dette Dieblis, Capitain Borronghelisse. Det skyldes vi Deres Tienester her, saavel som i Feldten, Sir, og disse egenlige Piger skal ikke soies længer. Det er jo nu næsten fiorten Dage siden jeg selv saa min Myndling, og min Niece har jeg kun seet to Gange i al den Tiid. Christopher, jeg overlader Capitainen til Deres gode Omhu, medens jeg gaaer for at udvirke os Udgang til Klosteret; vi kalde den Deel af Bygningen Klosteret, Sir, fordi den beboes af vore Nonner. Undskyld at jeg staaer fra Bordet, Capitain Borronghelisse."

"Jeg beder, taal aldrig derom; De efterlader Dem en fortræffelig Repræsentant, Sir!" raabte Krigsmanden og kastede et flygtigt Blik paa Mr. Dillons tynde Figur, men lod Diet atter hvile med Behag paa sin Flaske. "Min Compliment til Nonnerne, min dyrebare Oberst, og sig alt, hvad Deres egen fortræffelige Forstand indgiver Dem til Undskyldning for min Utaalmodighed. Mr. Dillon, jeg drikker et Glas med Dem paa Damernes Sundhed og til deres Vre."

Udfordringen blev koldt modtaget; og medens disse Herrer endnu holdt deres Glas for Munden, forlod Oberst Howard Bærelset med et dybt Buk og tusinde Undskyldninger for sin Giest, i det han gik, ja han tilspiede endog en heel uundvædig Compliment af sam-

me Slags for Mr. Dillon, som dog var hans bestandige Huusven.

"Er Frygten da saa mægtig inden disse gamle Mure," sagde Krigeren, da Verten havde lukket Døren efter sig, "at Deres Damer holde det nødvendigt at stule sig, endog før man veed, om nogen Fiende er i Landet?"

Dillon svarede koldt:

"Navnet Paul Jones skræmmer alle paa denne Kyst, saavidt jeg veed, Sir; og Abbediets Damer ere altsaa ikke de eneste, der frygte her."

"Ah! den Søerøver har faaet et Fandens Rye, siden Affairen ved Flambro'-Hoved*. Men lad ham tage sig iagt, hvis han vover sig paa et andet Tog, for der er et Detachement af det niende Regiment i Nærheden, skjøndt Mandskabet er ikke stort bedre end Recruter."

"Følge vore sidste Efterretninger lever han trygt ved Ludvigs Hof", svarede Dillon. "Men der ere andre ligesaa fortvivlede Karle, som han, der beseile Oceanet under Rebellerne's Klag; og af et Par af dem have vi haft megen Marsag til at frygte Hævn for stufede Forhaabninger. Det er dem, som vi haabe, ere omkomne i denne Storm."

* Flamborough-head, et Forbjerg paa Østkysten af det nordlige England.

"Hm! Jeg haaber det var Eujoner da; ellers er Deres Haab lidt uchristeligt, og —"

Han vilde tale mere, men Døren gik op og hans Sergeant traadte ind og meldte, med militair Noiagtighed, at en Skildragt havde anholdt tre Mand, som passerede Landeveien i Nærheden af Abbediet, og som efter deres Dragt syntes at være Søemænd.

"Nu, saa lad dem passere," sagde Capitainen, "har vi intet andet at bestille end at anholde Reisende paa Kongens Landevei, som om vi var Stratenrøvere! Giv dem en Slurk af Jeres Feltkasser, og lad saa de Slynkler løbe. Ederes Ordre led paa, at gjøre Alarm, dersom et fiendtligt Partie skulde lande paa Kysten, og ikke paa at opholde fredelige Reisende i deres lovlige Grinde."

"Jeg beder om Forladelse, Deres Velbaarenhed," svarede Sergeanten; "men de syntes at lufte omkring ved Bygningen i en ond Hensigt, og da de omhyggeligen holdt sig langt fra det Sted, hvor vor Skildragt var posteret, til det blev Aften; saa holdt Downing det for mistænkeligt og anholdt dem."

"Downing er en Nar, og kan maaskee faae lidt for sin Dienstfærdighed. Hvor har I gjort af dem?"

"Jeg satte dem i Vagtsluen i den østre Fløj, Deres Velbaarenhed."

"Saa giv dem noget at leve af, og hør du! giv dem godt at drikke, at vi ingen Klager skal høre."

"Jo, Sir, jo! Deres Velbaarenheds Ordre skal adlydes; men der er en rank smækker Karl iblandt dem, med en god Soldater-Positur, som jeg tænker vi kunde overtale til at capitulere, hvis vi kunde holde ham til imorgen. Af hans Gang at dømme, troer jeg, han alt har været i Tienesten før."

"Ha! Hvad siger De?" skreg Capitainen, og spidsede Øren, som en Hund, der hører en velbekendt Lyd, "været i Tienesten før, troer De?"

"Ja det seer han ud til, Sir. — En gammel Soldat tager sjelden feil i slige Sager; og siden han er forklædt, ser det maa han være, og grebet paa et mistænkeligt Sted, saa handle vi ikke heller mod Corpus-Meten naar vi holde paa ham til vi har ham looligt."

"Stille, Stielm!" sagde Borrroughcliffe, i det han reiste sig og søgte Døren ved den urette Side, "De taler i Nærværelse af Lord Overdommeren i Haabet, og maa ikke snakke letfindigt om Loven. Men De kan have Ret; giv mig Deres Arm, Sergeant, og før mig til den østre Fløi. Mit Syn slaaer mig feil i saadant et Mørke. En Soldat burde altid holde sin Rund, før Tappensreg gaaer."

Med samme Høflighed, som Verten før, forlod Capitainen Bærelset, for at røgte sit patriotiske Grin-

de, lænet paa sin Sergeant, i en høist fortroelig og meget nedladende Stilling.

Dillon forblev ved Bordet, og søgte at give sit Hjertes arrige Følelser Lust i et spodst, satirisk Smil, som nødvendigvis var spildt paa alle andre, end ham selv, hvis tvære og ubehagelige Træk kastedes tilbage af et stort Speil, ligover for hvilket han sad.

Men vi maae nu forekomme den gamle Oberst i hans Besøg i "Klosteret."

Tiende Capitel.

De ventlige jomfru'lig glade Dine
 Indgød Livsalighed liig deres egen,
 Og syntes elste hvad de hvil'de paa.
 Om froe, som Hebes, hendes Afsyn straaled',
 Hvad heller Alvor mildt beskrygged' det,
 Dog saa indtagende, saa tryllerst var det,
 At hvert nyt Blik, hvert sidste Diekast
 End mere skjønt, end meer huldtsaligt var.

Gertrude of Wyoming.

Den vestre Fløi af St. Ruths Huus eller Abbedie, som denne Bygning ifæng kaldtes, havde kun beholdt saa Spor tilbage af sin oprindelige Bestemmelse. De

øverste Værelser, smaae og talrige, strakte sig paa begge Sider af et langt, lavt og mørkt Gallerie, og havde rimeligviis tiend til Sovekamre for Kloster-Søstrene, som sagdes fordom at have beboet denne Deel af Bygningen; men Stue-Etagen var for omtrent hundrede Aar siden bleven lempet efter den da gjældende Mode, og havde netop beholdt saa meget af sit fordoms Udseende, at det Erværdige var foreenet med det, som kaldtes Smagsuldt i Begyndelsen af Kong Georg den Tredies Regiering. Eftersom denne Floi havde været beboet af Huusfruen, ligesaa den Tid, Bygningen forandrede sin aandelige Character til en mere verdslig; saa beholdt Oberst Howard, da han kjøbte St. Ruths Abbedie til midlertidig Beboelse, samme Indretning, indtil Begivenhederne førte det med sig, at de Værelser, som vare bestemte til hans Nieces Ophold og Bequemmelighed, tilsidst forvandledes til hendes Fængsel. Men som den Gamles Strengthed ligesaa ofte ledsagedes af Ytringer af hans Dyder, som af hans Svagheder, saa var hiin Indskrænkning og hans Misforholdse det eneste den unge Dame kunde beklage sig over.

Sidegemakket i denne Floi af St. Ruths Abbedie var et Værelse, som, ifølge Sagnet, havde været Refectorium for den liden Flok smukke Synderinder, der inden dets Mure fordom søgte Tilflugt mod Verdens Fristelser. Deres Antal kan ikke have været stort

og deres Levemaade ikke meget prægtig, thi da vilde det indskrænkede Rum have været for snævert. Dog var Værelset ikke lidet, og en særegen Høggelighed, foreenet med en ædel Luxus, udbredtes over det ved de riigtfoldede blaae Damastes Gardiner, som næsten skjulte de Sider, hvor de dybe Vinduer vare, og ved det mørke Læder-Tapetserie, som prydede de to andre Vægge og var zirligt smykket med smidrige Tankesprog i guldne Bogstaver. Mæssive Sophaer af prægtigt bearbejdet Mahogni, med Stole af samme Material og Form, alt beklædt med blaat Damast, saavelsom et tyrkisk Gulvteppe, over hvis uldne Glade alle Regnbuens Farver i glimrende Uorden vare strøede, syntes at understøtte og at udgiøre et Heelt med det store Kaminstykkets mørke Pragt, de svære Garnisser, og det kunstigt udstaarne Arbeid paa Paneelet. Arnen luede med en lystig Ild af Brænde; thi man fejede heri Miss Plowdens fordomsfulde Egenind, i det hun med stor Ivrighed paastod, at "Steenful var kun for Grovsmede og Engslændere." To Vortlys i svære Sølvstager bidroge til at forøge Kaminens muntre Lyening og til at udbrede den over hele Værelset. Et af dem kastede sine ziftrende Straaler hen over Teppets forvirret sammenblandede Farver, paa hvilket det stod, og flagede bestandigt hid og did formedelst den Skikkelsses hurtige Bevægelser, hvilken med lette og livfulde

Vendinger rørte sig omkring det. Denne unge Dames Stilling var paa engang yndig og barnlig, og den sidste Benævnelse vilde hendes Syssel ogsaa erholde af enhver, som ikke kiendte Aarsagen dertil. Forskiellige smaae firkantede Stykker Silketoi, med stærkt affstikkende Farver, laae rundt om hende, og hun forvandlede dem med flygtig Haand til saa mange forskiellige Sammensætninger, som om hun aldeles overgav sig til sit Kiøns Luner, eller midt i en Silkekræmmer-Boed søiede sit Valg allene efter en mørk, men riig Phantasies Skjægebilleder. Selv var hun klædt i mørkt Attask, i en Dragt der viste hendes fine Skabning i dens eiendommelige Former, medens hendes spillende sorte Dine overstraalede selv Farverne af italiensk Manufactur. Til den mørke Dragt søiede sig saa vatrede Vaand af bleg-rod Nellikfarve; de slyngede sig med fordulgt Kunst skædesløst om hendes Figur, men syntes mere at give Gienstien af end forøge Ansigtets riigt blomstrende Huld, der ikke lod Diet Tid til at savne en høiere Skjønhed.

En anden qvindelig Skabning, klædt i jomfrueligt Hvidt, lænede sig i Hiørnet af en Sopha, der stod noget afsides. Maa skee havde hendes assonderede Levemaade gjort hende lidet mindre omhyggelig for sit Udvortes, eller, som er mere rimeligt, Kammen, der skulde sammenholde hendes Haar, havde været for

svag til denne Byrde; thi de rige Lokker, der i Sort-
 hed og Glands kappedes med Ravens Fiedre, havde
 brudt deres Skranke, de faldt ud over Skuldrene og
 hængede sig i hyppig Kilde ned ad hendes Klædebon,
 til de hvilede paa Sophaens Damast i mørke Golder
 lig glindsende Silke. En lille Haand, der syntes at
 rødme ved sin egen blottede Skønhed, understøttede
 hendes Hoved, omgivet af Haarets Rigdom, som det
 finnest Alabast af det sorteste Ibenholt. Under de
 mørke Lokker, der skint hendes Jæse, skinnede den
 aabne Pande med blændende Hvidhed; tvende Buer
 forskønnede den, saa fint og regelret draget, som om
 den nøiagtigste Kunst havde frembragt dem. De søn-
 kede Dientlaage med lange Silkehaar skint Diet selv,
 der var heftet paa Gulvet, saa at Eierinden syntes
 henfunken i melancholisk Grublen. Hendes øvrige An-
 sigtsdragt vare af et Slags, der heel vanskeligt lader
 sig beskrive, thi skøndt de i hver enkelt Deel hverken
 vare ganske regelrette eller fuldkomne, dannede de dog
 samlede et harmonisk Heelt, et sjældent Udtryk af kvin-
 delig Føielse og Elskværdighed. Enten der i hendes
 Kinder var et naturligt Anstreg af svagt Rødt, eller
 ikke, saa skittede hun dog Farve hvergang Barmen
 hævede sig, alt efter som hendes Tanke i Stillehed van-
 drede om, og Rødem syntes snart at jage sin for-
 røderiske Glød lige op til Tindingerne, snart at vige

for en næsten dødelig Blegghed over hele Ansigtet. I den siddende Stilling hvori hun lænede sig til Sophaen, syntes hun at være over den qvindelige Middelhøide, hendes Figur var snarere slin end fyldig, endskiøndt den lille Fod, som hvilede paa den Damastes Pude foran hende, havde et saa rundt og blødt Omrids, at enhver af hendes Kion vel kunde ønske sig dens Mage.

"O jeg er saa køndig, som om jeg var Signal-Officer hos hans Excellence Stor-Admiralen i disse Riger!" raabte den leende Skionne, der sad paa Gulvteppet, i det hun klappede med inderlig Nigelsrud i sine Hænder. "Jeg tænkes ret, Cecilia, efter en Leilighed til at vise min Kloet deri."

Miss Howard havde sit Hoved med et svagt Smil medens hendes Cousine sagde disse Ord; og hvo der havde været Tilskuer af hendes ferrige og nuværende Stilling, vilde, i det hun nu slog Øinene op, vel være blevet stuffet, men ingenslunde misfornøiet, med den uventede Forandring, denne Bevægelse frembragde i hendes Ansigt. Istedet for de giennemtrængende sorte Øine, en saadan Tilskuer, efter hendes Loffers mørke Farve, maatte ventet, vilde han have faaet to store milde blaae at see, der syntes at svømme i den klare næsten usynlige Æthergrund, og som udmærkede sig mere ved deres Smilhed og indtagende

Unde, end ved den livlige Jld, der lyste af hendes Benindes syrige Diekast.

"Jeg troer virkelig, Cousine, at Lykken, De havde paa Deres affindige Udfugt til Kysten, har forrykket Deres Hjerne lidt," svarede Cecilia, "men jeg veed intet Middel mod denne Sygdom, uden det skulde være Soevand, som jo bruges i visse Tilfælde mod Afslindighed."

"Ah, jeg frygter Deres Humsraad vilde være frugtesløst," raabte Catharine; "det har ikke kunnet skylle Galtskaben af den ærbare Master Barnstable, paa hvem samme Middel dog er bleven anvendt i mangen haard Kuling, men som endnu er saa velconditioneret en Candidat til Daarekisten, som nogen Tid før. Betænk engang, Cecilia, det forrykte Menneſte vilde overtale mig, i den ti Minuters Samtale, vi havde paa Hoiene, til at gjøre Brug af hans Skønnert til et Styrtebad!"

"Jeg kan vel tænke mig, at Deres Dristighed maatte berettigge ham til store Forventninger; men han kan dog sandelig ikke for Alvor have foreslaaet Dem det."

"O for dog ikke at gjøre Staklen ilret, maa jeg tilstaae, at han lod nogle Ord falde om en Skibspræst, som skulde hellige dette Skridt, men der var dog en bundløs Uforſammenhed i den blotte Tanke.

Jeg har ikke glemt det, heller ikke skal jeg glemme det, eller tilgive ham det, i de første sex og tove Aar. Han maa have havt det ret skient i sin lille Ariel, imellem de uhyre Volger, vi saae styrte ind mod Kysten i Dag, Cousine! Jeg haaber de vil skylle hans Uforsammenhed bort! Personen har vist neppe havt en tør Traad paa sig, fra Solen gik ned til den stod op. Jeg holder det for en Straf for hans Dristighed, og vær forsikkert om, jeg skal ikke glemme at sige ham det. Jeg vil strax forfærdige et halvt Dussin Signaler, for at drille ham med hans vaade Tilstand, af bare Hævngierrighed."

Lilfreds med sine egne Tanker, og opmuntret ved det hemmelige Haab, at hendes eventyrlige Forehavende omsider vilde krones med et fuldkommen heldigt Udfald, rystede den muntre Pige, i et overordentligt lystigt Lune, sine sorte Lokker, og svøbte overgiben de brogede Flag om sig, medens hun var isærd med at danne nye Sammensætninger, for at moere sig over sin Elfers uheldige Stilling. Men hendes Cousines Ansigt mærkedes ved de Tanker, hendes Tale vakte, og hun svarede i en lidt bebreidende Tone —

"Catharina! Catharina! kan De spørge, hvor der er saa meget at frygte! Glemmer De hvad Alice Dunscombe fortalte os om Stormen imorges! og at hun talde om to Skibe, en Fregat og en Skonnert,

som man havde seet vore sig med en frøgtelig Dumdristighed indenfor Grundene, kun ser Miil fra Abbediet, og at der var kun lidet Haab om deres Frelse, uden Forsynets besynderlige Bistand. Kan De, som veed saa godt, hvem og hvad disse dristige Søemænd er, spørge med den Storm, der forarsagede deres Fare?"

Den overgivne Pige bragtes ved denne Vebredelse til Eitertanke, og ethvert Spor af Munterhed forsvandt af hendes Ansigt og efterlod en dødelig Blegghed. Hun slog Hænderne sammen, og saae stift paa den glindsende Silke som nu laae urørt omkring hende. I dette kritiske Dieblis aabnedes Dorren langsomt, og Oberst Howard traad ind i Børelset, med en Mine, der udtrokte en comist Blanding af alvorlig Uvillie og hans ridderlige og personlige Erbødighed for det smukke Køn.

"Jeg beder om Tilgivelse, mine unge Damer, for dette Indbrud," sagde han; "men jeg haaber ikke desmindre, at en gammel Mands Nærværelse aldrig kan være aldeles uventet i hans Myndingers Børelse."

Da han havde gjort sin Compliment, satte han sig i den anden Ende af den Sopha, hvor hans Niece havde siddet, thi hun reiste sig ved hans Ankomst, og blev staaende, indtil hendes Onkel havde taget et beqvemt Sæde. Den Gamle vedblev i samme Tone, som forhen, efterat han havde kastet et Blik, der ei

var ganske frit for Selvtilsfredshed, om i det hyggelige Bærelse —

"Det mangler Dem ikke paa Leilighed til at modtage hvilken Giest det skal være, og jeg indseer heller ikke, hvorfor De saa strengt og lange udelukker Dem fra Synet af Verden og fra al Daa'gang med den."

Cecilia, øieblikkelig overrasket, kastede et frygt-
somt Blik paa sin Onkel, før hun gav noget Svar.

"Vi skyldes vistnok Deres ventlige Opmærksomhed meget, min dyrebare Sir!" sagde hun tilsidst, "men er da ogsaa vor Tensomhed aldeles frivillig?"

"Ja hvad andet? Er De ikke den første Dame her i Huset? Da jeg valgte den Voelig, hvor Deres, og, tillad mig, ogsaa mine, Forsædte saalænge have levet i Vre og Anseelse, blev jeg sikkert mindre ledet af den naturlige Stolthed, som dog ved en sli'g Leilighed kunde være tilgivelig, end af det Onske at sørge for Deres Behag og Lykke. Alt viser sig her for mine gamle Dine, som om vi ikke behøvede at skamme os ved at modtage vore Venner inden disse Mure. St. Ruths Kloster er ikke aldeles bart og simpelt, Miss Howard! og dets Beboere heller ikke ganske uværdige at sees."

"Behag da at aabne dets Porte, Sir, og Deres Niece skal stræbe at gjøre Ederens Giestfrihed tilbørlig Vre."

"Det var talt, som Harry Howards Datter, frit og ædelt," raabte den gamle Soldat og rykkede umærkeligt nærmere til hende. "Harde min Broder bestemt sig for Leiren, istedet for til Søen, Cecilia, saa var han blevet en af de kækkeste og dueligste Generaler i hans Majestæts Tjeneste — stakkels Harry! da havde han maaskee levet endnu den Dag i Dag, og havde i dette Dieblis anført sin Souverains seirrige Tropper i Triumph mod de oprørte Colonier. Men han er borte, Cecilia, og han efterlod Dem, som sin dyrebare Repræsentant, til at vedligeholde vor Familie, og arve det Lidet, Tidernes Odelæggelser har levnet os."

"Sikkertigt, dyrebare Sir," sagde Cecilia gripende hans Haand — som han uvilkaarligt havde begyndt at række hende, og kysende den; — "Sikkertigt har vi ingen Marsag til at klage over bort Lod hvad Formue angaaer, naagtet vi bitterlig maae begræde, at kun saa faa ere blevne tilbage til at nyde den."

"Nei, nei, nei," udbød Catharine sagte og hurtigt, "Alice Dunscombe maa have taget feil; Forsnyet kan aldrig overgive kække Mænd til saa grusom en Skiebne!"

"Alice Dunscombe er her for at udsone sin Wildsfarelse, om hun har været i nogen," sagde en roelig, dæmpet Stemme, i hvilken dog den provindsiiale Dia-

lect var temmelig mærkelig og hvis lave Toner manglede den Sølvklarhed, som gav Miss Howards Ord saamegen qvindelig Sødhed, og selv klang melodisk i hendes Cousines sædvanlige livfulde Tale.

Den Overraskelse, som denne pludselige Afbrudelse forårsagede, standsede paa eengang hele Samtalen. Catharina Plowden, der endnu knælede, i den forhen beskrevne Stilling, stod op, og i det hun foretogen saae sig om, sprang de friske og muntre Livsfilder atter frem i hendes Kinder, og farvede dem røde. Den nys ankomne Dame gik med faste Skridt til Midten af Værelset, og efterat have med opmærksom Høflighed besvaret Oberst Howards dybe Blik, satte hun sig i Sophaen ligeoverfor. Den Maade, hvorpaa hun traad ind, og blev modtaget, saavel som hendes Paaklædning, viste tydeligt, at hun hverken var en usædvanlig eller uvelkommen Gæst. Den største Simpelt ved udmærkede hendes Dragt, men tillige en saa omhyggelig Pænhed, at den meer end erstattede Manglen af Prydelser. Hun kunde ikke være meget over tredive Aar, men hendes Udortes tilkiendegav, at hun intet havde imod, at anses for ældre. Et meget bredt mørkt Baand, saadant som Jomfruer allene bære det hos en mere nordlig Nation, indsluttede hele hendes dejlige lyse Haar, hvis Rigdom dog forraadtes af enkelte fremstrøbende Lokker. Hendes smukke Ansigtssfarve havde tabt me-

get af sin Friskhed, dog var endnu nok tilbage for at vidne om dens oprindelige Skønhed og Reenhed. Til denne Beskrivelse maa føies sine milde blaae Øine, skionne hvide, men store Tænder, regelrette Ansigtstræk, og en Figur, klædt i mørkt, blyfarvet Siltke, som nogle omslattede de fyldige, men yndigt dannede Former.

Oberst Howard taug et Dieblif, efterat denne Dame havde sat sig, og vendte sig da til Miss Plowden. Med en Mine, der blev stiv og tvungen, just ved hans Bestræbelse efter at synes overmaade roelig, sagde han —

"Saa snart De blot nævner Miss Alice, lader hun sig see, Miss Plowden — rede, og (jeg vover at siige det, Miss Alice) ogsaa istand, til at forsvare sig imod alle de Beskyldninger, som hendes værste Fiender kunne frembringe imod hende."

"Jeg har ingen Beskyldninger at fremføre imod Miss Dunscombe," sagde Catharina, lidt vranten, "ei heller ønsker jeg at nogen skal stifte Ueenighed imellem mig og mine Venner, om det saa var Oberst Howard selv."

"Oberst Howard skal omhyggelig undgaae sig Formastelse i Fremtiden," sagde den Gamle med et Blik, og vedblev, henvendt til de Andre — "Jeg talde just med min Niece, da De kom, Miss Alice, om at hun

indmurer sig, som en af de strengeste Nonner, der nogentid beboede dette Kloster. Jeg forestiller hende, at hverken hendes Alder eller min Formue, og sandeligen heller ikke hendes egen — thi Harry Howard har ikke efterladt sit Barn uden Midler — fordre, at vi skal leve som om Verdens Dørre vare lukkede for os, eller som der ingen anden Indgang var til St. Ruth, end giennem disse gammeldags Vinduer. — Miss Plowden, jeg holder det for min Pligt at spørge, hvortil denne uhyre Mængde Silke, og det i saa besynderlige Former, skal bruges?"

"Til en Galladragt til det Bal, De har i Sinde at give os, Sir," sagde Catharina hurtigt, og med et spodsk Smil, som ikkun hendes Cousinses bebreidende Diekast dampede lidt. "De har Smag for Damespynt, Oberst Howard; vil denne muntre gule Farve ikke have mit brune Ansigt deiligt? Dette Hvide og Blaae forhoier hinanden indbyrdes, og dette Lyserøde kontrasterer saa sødt med sorte Vine! Synes Dem ikke, at det Hele kan blive en Turban, som ingen Keiserinde skulde skamme sig ved at bære."

Medens den skielmske Dige saaledes fladdrede, vilkede hendes hurtige Fingre Flagene sammen i en forvirret Masse, som hun satte paa sit Hoved, i en Form, ikke ulig den Pynt, hun nyeligt havde nævnet. Obersten var altfor galant til at modsigge en Dames Smag,

og fornyede Samtalen, efterat den svage Mistanke, der var vaagnet hos ham, var fuldkommen dæmpet ved hendes Snildhed og List. Men skøndt det saaledes var let at narre Oberst Howard i Fruentimmer-Sager, var Tilfældet dog heel forskjelligt med Alice Duncombe. Denne Dame betragtede med ufravendt Oie og tydeligt Mishag den phantastiske Turban, indtil Catharine satte sig ved hendes Side, og søgte at lede hendes Opmærksomhed til andre Ting, ved lystig Spøg og Hvissen.

"Jeg sagde, Miss Alice," vedblev Obersten, "at, endskiøndt min Formue vistnok har lidt noget ved Tids-Omstændighederne, ere vi dog ikke satte saa meget tilbage, at vi ei skulde være istand til at modtage vore Venner paa en, de gamle Gæster af St. Ruth værdig Maade. Cecilia her, min Broder Harrys Datter, er en ung Dame, som enhver Dukel vilde være stolt af, og jeg ønskede meget, Madame, at hun vilde vise Deres engelske Damer, at vi ogsaa hiinsides Havet opelske værdige Skud af den fædrene Stamme."

"Siig os blot hvad De ønsker, min gode Dukel," sagde Miss Howard, "og det skal blive efterlevet."

"Lad os høre, hvori vi kan tjene Dem, Sir," tog Catharina Ordet, "og hvis det blot er noget som kan formindste Riedsomheden i denne bedrøvelige Boes-

lig, lover jeg Dem i det mindste een lystig Medhjælperinde."

"De taler smukt," raabte Obersten, "og som to fornustige og vakkre Piger. Nu vel, vort første Skridt skal være, at sende Bud til Dillion og Capitainen, og indbyde dem til Caffee her. Jeg seer Tiden nærmer sig."

Cecilia svarede intet, men saae bekymret ud, og heftede sit sagtmodige Blik paa Gulvet. Men Miss Plowden paatog sig Svaret —

"Nei, Sir! Saa maatte disse Herrer jo gjøre det første Skridt; og det var netop det, De foreslog os. Lad os heller gaae over til Deres Fløi og lave Theen der. Jeg veed at De har indrettet et nyt Værelse til det samme, og en Dames Smag kunde maaskee endnu komme Dem noget til Hjælp i Arrangementet."

"Miss Plowden," sagde Obersten med en misfornøiet Mine, "jeg troer jeg for kort Siden tilkiendes gav Dem, at jeg ønskede, De og Miss Howard vilde indskrænke Dem til denne Fløi, saalænge visse misfærdige Skibe sværmede om ved Kysten."

"Saa siig da ikke, at det er os selv, som indskrænke os," sagde Catharina, "men lad det kun hedde ligesvem paa bredt Engelsk, at De indeslutter os her!"

"Er jeg en Fangevogter, Madame, at De giver

min Handlemaade, flige Navne? Miss Alice maa faae underlige Begreber om vor Levemaade, hvis hun danser sig dem af Deres meget besynderlige Uttringer. Jeg —"

"Alle de Forholdsregler, som toges af Frygt for Skibet og Skonnerten, der igaar Aftes løb ind i Dieble-Renden, kunne nu ophæves." Med disse Ord afbrød Miss Duncombe ham i en melancholisk eftertænkssom Tone. "Der leve kun saa nu, som kende de farlige Veie, ad hvilke endog kun smaae Skibe om Dagen og med god Vind kunne finde ind mellem disse Grunde; men i Mørke og med Modvind berøver deres Sikkerhed ene paa Guds Naade."

"Der er virkelig megen Grund til at formode, de ere forliste," svarede Oldingen i en Tone, der ikke havde det mindste Hoverende ved sig.

"De ere ikke forliste!" raabte Catharina, med Eftertryk, i det hun sprang op og gik tvers over Gulvet til sin Cousine, med en Begeistring, der snudtes at meddeele hendes lille Figur samme Høide som Cecilia's. "De ere kyndige og kække, og hvad flinke Spemænd kan gjøre, vil de og gjøre, og gjøre det med Held. Desuden, over hvem skulde det retfærdige Forsøn hellere udstrække sin beskiærmende Magt, end over et undertrykt Land's dristige Børn, som stride imod Tyranniet og mod utallige Forurettelser."

Oberstens forsonlige Stemning forlod ham, da han hørte disse Ord. Hans sorte Dine sukkede med en for hans Alder usædvanlig Ild, og hans Høflighed tillod Damen netop at slutte, førend han udbød —

"Hvilken Synd, Madame, hvilken rædsom Misgjerning kunde vel snarere nedkalde Himlens retfærdige Brede over Forbryderne, end dette sule Oprør? Det var denne Misgjerning, Madame, der oversvømmede England med Blod under Carl den Førstes Regiering; det er denne Misgjerning som har farvet flere Markter røde, end al Menneskenes øvrige Udaad tilhobe. Den er bleven hiemsøgt paa vor Slægt, ligesaa Absalons velfortiente Straf, og indtil vore Dage. Kort den Ypperste blandt Englens tabte Himlen for evigt ved denne Synd, og der er megen Grund til at troe at denne er en af de utilgivelige Synder, som omtales i den hellige Skrift."

"Jeg ved ikke hvilken Grund, De har til at lægge en saa rædsom Bægt paa denne Synd, Oberst Howard," sagde Miss Dunscombe, for at forekomme og afværge Catharinas heftige Svær. Hun betænkte sig derpaa et Øieblik, og vedblev da, efter et tungt, skielvende Suk, i en Tone, der blev mildere alt som hun talte. "En stor Synd er det vistnok; den sønderriver ofte Livets dyrebareste Baand, og hårder Hjerter imod den Jammer, dets Gier selv volber. Og

haardest troer jeg bliver det da mod egen Slægt og egne Venner, og ændser allermindst hvo eller hvor mange af vore Kiereste, der lide ved vore onde Handlinger."

"Jeg hører taalsmodig paa Dem, Miss Alice," sagde Catharina i det hun med forstilt Ligeegyldighed bevægede sin lille Fod frem og tilbage paa Gulvet, "thi De veed hverken om hvem eller til hvem De taler. Men Oberst Howard har ikke den Undskyldning. — — Stille Cecilia, jeg maa tale! Troe det ikke, kiere Pige! der er ikke et vaadt Haar paa deres Hoveder. Og af Dem, Oberst Howard, som ikke kan have glemt, at der er en Søstersøn baade af Cecilia's og af min Moder ombord paa Fregatten, lader det virkelig grusomt, at føre saadant et Sprog."

"Jeg beklager det unge Menneſte, af mit ganſke Hjerſte beklager jeg ham!" ſagde Oldingen. "Han er et Barn og har fulgt Strømmen, ſom ſtryker vore uſlykkelige Colonier i Odſelæggelſens Svælg. Men der ere andre i Skibet, ſom ikke kunne undſkyde ſig med Uvidenhed. Der er en Søn af min gamle Bekjendt og min Broder Harrys bedſte Ven, Bovehalsen Hugh Griffith, ſom vi kaldte ham. De forlod Hjemmet i Selſkab med hinanden ſom to vilſtre Dreng, og blev paa en og ſamme Dag anſatte ombord paa et af Hans Majestæts Skibe. Stakkels Harry avancerede i Tie-

nesten til at føre en Stander*, og Hugh bøde som Chef for en Fregat. Hans Søn blev opdraget ombord hos Faderen, og lærte i Hans Majestæts Tjeneste at bruge de Vaaben, som han siden vendte imod sin Konge. Der er noget oprørende unaturligt i den Omstændighed, Miss Alice; det er ligesom et Barn, der slaaer sin egen Fader. Slige Mænd, som disse, er det, med Washington i Spidsen, der holde Opstandens dristige Pande iveiret."

"Der er ogsaa Mænd, som aldrig have baaret Britanniens Slave-Liberie, Sir! og hvis Navne ere saa høit elskede i Amerika, som noget hvoraf det kan bryste sig," sagde Catharina stolt. "Ja, Sir! og det saadanne, som med Glæde vilde gaae imod de kielteste Officerer i den britiske Flaade."

"Jeg strider ikke mod Deres mislede Forstand;" sagde Oberst Howard, i det han reiste sig, med kold Høflighed. "En ung Dame, som kan falde paa at sammenligne Oprørere med kielke Mænd, der efter Pligt stride for deres Konge, kan man ikke andet end tiltroe en mislede Forstand. Ingen Mand — jeg taler ikke om Gruentimmer, hos hvilke man ikke kan forudsætte saa megen Menneskekundskab — men ingen Mand, som har naaet den Alder, der giver ham Ret

* D. e. blev Commandeur (Commodore).

til at bære dette Navn, kan holde med disse Stats-
omvælttere, der ville omstyrte alt, hvad der er helligt
— disse Liigheds-Prædikanter, der rive de Stove ned,
for at opbygge de Smaae — disse Jacobinere, som —
som —”

”Nei, Sir, er De i Forlegenhed for Skieldsbord,”
sagde Catharina, med opvæggende Kulde, saa kald Mr.
Christopher Dilton til Hielp. Han venter Deres Ordre
der i Døren.”

Oberst Howard dreiede sig forbauset om, og glemte
sine heftige Declamationer ved denne uventede Efter-
retning, da han virkelig saa sin Slægtnings bedrø-
velige Figur, som stod med Døren i Haanden, synli-
gen ligesaa overrasket ved at befinde sig i Damernes
Nærværelse, som de selv kunde være over hans usæd-
vanlige Bist.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Tredie Hefte.

K i ö b e n h a v n.

Forsagt af S. Trier. Trykt i det Robertste Officin.

1831.

N o d s e n .

Et Noemands = Eventyr.

Oversat af Engelsk

ved

A. C. B o y e .

Tredie Hefte.

K i ö b e n h a v n .

Forlagt af E. Trier. Trykt i det Kjøbsteds Officin

1831.

Ellevte Capitel.

Hør, Trine! Lad os staae afside og see Enden paa den Disput.

Shakespeare.

Under den varme Ordverel, vi i det foregaaende Capitel have optegnet, havde Miss Howard lænet sit blege Ansigt til Sophaen, og hørte uvillig og bekymret paa Striden. Men nu, da hun saae en anden, og, som hun meente, uberettiget, at indtrænge sig i hendes Ensomhed, haandhævede hun sit Kigns Værdighed ligesaa stolt som hendes Cousine, og dog med noget mere Fiinhed end denne rimeligviis vilde have brugt. Hun stod op og spurgte med Kold, men værdig Tilbageholdenhed —

”Hvad skal vi tilskrive dette uventede Besøg af Mr. Dillon? Han veed dog sikkert at det er os negtet, at komme i den Deel af Huset, hvor han boer, og jeg haaber, Oberst Howard vil underrette ham

om, at Billighed fordrer, man lader os uforstyrrede her."

Den udmærkede Herre svarede i en Tone, som indeholdt en passende Blanding af ond Brede og bezregnet Ydmyghed —

"Miss Howard vil uden tvivl fatte bedre Tanker om min Paatrængenhed, naar hun hører at jeg kommer i et rigtigt Grunde til hendes Onkel."

"Ah, det forandrer Sagen noget, Stoffer," udbrød Obersten; "men Damerne maae vises den Respect, som skyldes deres Køn. Jeg veed ikke selv hvor det gik, at jeg ogsaa glemte, at lade mig melde; men den Borroughcliffe fører mig dybere ind i min Madera, end jeg er vant til, siden min Broder Harry og hans værdige Ven Hugh Griffith — Fanden tage Hugh Griffith og al hans Yngel! — om Forladelse, Miss Alice! — Hvad er Deres Grunde, Mr. Dillon?"

"Jeg kommer fra Capitain Borroughcliffe. De erindrer at Skildvagternes Poster, efter Deres Raad, forandres hver Nat, Sir!"

"Ja vist, ja! det samme gjorde vi i vor Campaigne mod Montcalm; det var nødvendigt, for at undgaae deres Indianeres Myrderier, som aldrig undlode, Miss Alice, at skyde en Skildvagt væk paa sin Post, saasnart han stod to Nætter i Råd paa et og samme Sted."

"Nu vel, Sir, deres kloge Forholderegul har ikke været uden Nytte," vedblev Dillon trinende længere frem i Bærelset, som om han følte, at han nu var en mere velkommen Gæst. "Det har havt til Følge, at vi allerede have gjort tre Ganger."

"Det maa virkelig have været et meget politisk Foretagende!" sagde Catharina Plowden med uventelig Foragt. "Jeg formoder, det maa staae i nogen Forbindelse med Loven, siden det i saa høi Grad har Hr. Christopher Dillons Bisald, og at St. Ruths frøgtelige Garnison vil høste den udødelige Roes, at være høist heldige Tyvtrækkere."

Dillons gustne Ansigt blev virkelig gult, og hans hele Krop rystede af en slet skint Arrighed, i det han svarede —

"Der er maaskee en nøiere Forbindelse imellem denne Sag og Loven og dens Tienere, end Miss Plowden ønsker," sagde han; "thi Oprør finder seldent Medhold i nogen christelig Lovbog."

Oprør!" raabte Obersten; "og hvad har disse tre Landsstrøgers Anholdelse da at gjøre med Oprør, Stoffer? Har denne fordømmelige Gift fundet Vej over Havet? — Om Fortædelse, Miss Alice — men dette er en Gienstand, hvorefter jeg veed vore Tanker mødes. Jeg har hørt Deres Mening om den Hengivenhed, vi skyldte vor salvede Souverain. Tact, Mr.

Dillon, ere vi omringede af nok et Parti onde Mænd? Hvis saa er, maae vi uden Ophold foreene os omkring vor Fyrste; thi denne De er hans Thrones Hovedstøtte."

"Jeg kan just ikke sige, at der for nærværende Tid er noget Spor af Tilbøielighed til Oprør paa denne De," sagde Dillon, med kunstlet Gravitet, "endskiøndt de uroelige Hoveder i London tale om adskillige Forsigtigheds-Regler af Hans Majestæts Ministre, der endog skulle indefatte Habeas-corpus-Actens Suspension*. Men De har selv havt Mistanke om visse Skibe, to i Tallet, som for nogle Dage siden truede Kysten paa en høist søeroverisk Maade?"

Catharinas lille Fod bevægede sig hurtigt paa det prægtige Teppe, men hun lod sig nøie med at kaste et Blik, der vidnede om den dybeste Foragt, paa Dillon, som om hun ikke holdt ham noget videre Svar værdig. Men hos Obersten havde han berørt Hiertets æmme Steed, og denne svarede i Overeensstemmelse med Gienstandens Vigtighed —

* Med Ordene "Habeas corpus" begynder, som bekendt, en af de ældste engelske Grundlove, og har af disse Ord sit Navn. Ifølge samme kan, iblandt andet, enhver som hæftes, fordrer at vorde forhørt inden en vis kort Tid, og, naar han ikke kan beskyldes for nogen Hovedforbrydelse, at løslades med Caution.

"De taler som en fornuftig Mand, Mr. Dillon, og som en troe Undersaat. Habeas-corpus-Acten, Miss Alice, erhvervedes af Adelen i Kong Johans Tid, tilligemed Magna Charta*, til Betryggelse for Thronen. Iblandt Adelen, som Staffede os den, vare ogsaa nogle af mine Forfædre, hvistten Omstændighed allerede vilde være Borgen for, at Kronens Værdighed er tilberligt taget i Betragtning. Hvad vore Søerovers-Landsmænd angaaer, Christopher, saa er der megen Marsag til at troe, at Forsynets Hevn allerede har naaet dem. Folk, som godt kiende Kysten, sig mig, at det vilde være umueligt for noget Skib, i den mørke Nat og med Vinden imod, at undgaae Grundene, de løb ind imellem, endog med en bedre Lods, end en Kiende rimeligviis kan forskaffe sig. Imorges saae man intet til dem."

"Men enten det nu er Venner eller Fiender, Sir," vedblev Dillon ærbødig, "saa er det heist rimeligt, at vi nu her i Abbediet have Folk, som kan fortælle os den rette Sammenhæng med dem; thi der er ikke ugrundet Formodning om at de Mænd, vi

* D. e. det store Brev, Grundvolden for den engelske Frihed og for Nationens Love og Privilegier, aftenget Kong Johan ved Adelen Mar 1215, men siden nærmere bestemt og stadfæstet. Habeas-corpus-Acten er egentligt meget yngre.

have anholdt, ere nyeligt landede, og de have ikke blot Søemands-Dragt, men ogsaa Søemands Bæsen."

"Søemands!" gientog Catharina, og en dødelig Blegthed jog Fortrydelsens Rødme fra hendes Kinder.

"Søemands, Miss Plowden!" gientog Dillon med Skadefryd, som han dog stulte under høflig Erbødigheds Maske.

"Jeg takker Dem, Sir, for det milde Udtryk," svarede den unge Lady, som i samme Dieblisfattede sig, og havde af sin Landskærværelse igien. "Da Mr. Dillons Indbildningskraft ellers er saa tilbeielig til at tree det værste, saa bør vi takke ham, naar han saavidt skaaner vor Svaghed, at han ikke vil forstrække os ved at kalde dem Søerøvere."

"Nei, Madame, det er meget mueligt, at de fortiene dette Navn," svarede han koldt, "men min Opdragelse har lært mig at høre Vidnerne, før jeg sælger Dommen."

"Ha! det har Knægten lært af sin "Coke over Littleton," raabte Obersten; "Loven er dog en helbredende Lægedom for Menneskets Svagheder, Miss Alice, og lærer, blandt andet, et hidstigt Gemyt Taalmodighed. Men havde den fordømte unaturlige Rebellion ikke været, Madame, saa havde denne unge Mand i dette Dieblisf udbredt Lovens Velsignelser fra et Dommersæde i en af vore Colonier. Ja! og jeg

indestaaer for, at Retfærdigheden var blevet ligelig udeelt til alle, Sorte og Hvide, Røde og Gule, med den af Naturen indførte særegne Forskiel imellem Embedsmanden og den private Mand. Vær kun ved godt Mod, Fætter; vor Tid kommer vel og! De kongelige Baaben ere talrige og Sagerne staae bedre efter de sidste Tidender. Men kom, lad os gaae til Bagstuen og holde Forhør over disse Landstrygere; Desertører, vil jeg værde, fra en af hans Majestæts Krydsere; eller maaſkee dog ogsaa ærlige Uundersaatte, der ere paa Veien for at rekrutere Tienesten. Kom, Stoffer, kom, lad os gaae, og —”

”Skal vi da saa snart miste Oberst Howards Selskab igien?” sagde Catharina i det hun nærmede sig sin Fornyrer med en mild og smigrende Mine. ”Jeg veed at han ikke lægger de Ord, der i vor lille Træktes Hurtighed kunne være undslupne, saameget paa Hierte, at han skulde gaae bort i Brede, eller forlade os inden han har smagt vor Caffe.”

Den Gamle vendte sig, og lyttede heel opmærksom til denne uventede Tiltale. Da hun havde udtalt, svarede han med megen Høflighed, om ikke Blidhed i sin Stemme —

”Ah, lille Drillerſke! De kiender mig for godt til at tvivle om min Tilgivelse. Men sin Pligt maa man iagttage, om ogsaa en smuk Piges Smil frister

mig til at lade være. Ja, ja, Barn, ogsaa De er en meget brav og værdig Sømands Datter; men De driver Deres Forkierlighed for den Stand lidt for vidt, Miss Plowden — det gjør De, i Sandhed gjør De saa!"

Catharina var paa Bei til at blusse af Undseelse, men det lille Smil, som blandede sig med den svage Rødme, gav den Udseende af forhoiet Skielmskhed, og hun lagde hurtigt Haanden paa sin Formynder's Arm, for at holde ham tilbage, i det hun svarede —

"Hvorfor vil De gaae, Oberst Howard? Det er længe siden vi saae Dem i Klosteret, og De veed, De kommer som en Fader. Vi hos os, og De kan endnu lægge Skriftefader til Titelen."

"Du behøver ikke at skifte for mig, jeg veed alt dine Synder, Pigebarn," sagde den værdige Oberst, i det han ubevidst gav efter for hendes ventlige Bestræbelser at drage ham til sin Plads igien. "De bestaae i: ugudelig Rebellion i dit Hierte med din Fyrste, en dybt indgroet Tilboielighed til Saltvand, og en stor Mangel paa Opmærksomhed for en gammel Svends Raad og Dnsker, som din Faders Willie og Lovene have sat til Formynder over din Person og Formue."

"Nei, bedste Sir, det sidste maa De ikke sige," raabte Catharina, "thi jeg har aldrig forglemmt et Ord af hvad De nogentid har sagt mig om den snurrige

Ting. Sæt Dem nu igien! Cecilia, Oberst Howard vil drikke sin Caffee hos os."

"Men De glemmer de tre Mand, og ærlige Stoffer der, og vor agtværdige Giest, Capitain Borrroughcliffe."

"Lad ærlige Stoffer blive der, om han har Lust; Capitain Borrroughcliffe kan De jo sende en Invitation at gjøre os Selskab; jeg længes ret som et Fruentimmer efter at see ham; og hvad de tre Mænd angaaer" — Hun standsede og lod som hun betænkte sig et Dieblis, og sagde derpaa, som om en Tanke pludseligt faldt hende ind — "Ja, og Mændene kan blive bragt herover og forhøres her; hvo veed, maa-kee har de lidt Skibbrud i Stormen, og trænge mere til vor Medynk og Hielp, end fortjene Deres Mis-tanke."

"Der ligger en alvorslig Varsel i Miss Plowdens Formodning, og enhver, som lever paa denne vilde Kyst, burde være giennemtrængt af den," sagde Alice Dunscombe. "Jeg kan erindre mangt et sørgeligt Skibbrud paa disse farlige Grunde, og det i et Veir, som kunde kaldes roeligt i Sammenligning med denne Nats Storm. Deels Krigene og deels Tiden, i For-eening med Menneskets egne fordærvelige Lidenstaber, have for det meste borttrykket dem, som noie kiendte alle Bugter og Krumninger mellem Sand-Revlerne.

Jeg har tidt hørt sige, at der vare de, som kunde passere Dieble-Renden i en frygtelig Nærhed og i den mørkeste Nat, der nogenstunde rugede over England. Men alle disse Forbavne ere nu borte, enten døde, eller som endnu er sørgeligere, berøvede deres Fædreland ved en unaturlig Landflygtighed."

"Den nærværende Krig har da formodentligt fæstet de fleste af dem, thi Deres Hukommelse kan ikke være af meget gammel Dato, Miss Alice," sagde den Gamle. "Siden mange af dem gave sig af med at formindste Kongens Told, faaer Landet paa en Maade Erstatning for deres forrige Bedragerier, ved deres nærværende Tjenester, og er med det samme lykkeligen befriet fra deres Nærverelse. O! Madame! Vi have en mageløs Constitution, hvor samme nesiagtige Ligevægt hersker, som i en sund og stærk Mands Legems-Constitution; de flettere Dele finde i Ringenes Løb, som i Blodets Circulation, deres tilhørlige Modvægt."

Alice Dunscombes blege Ansigt oplivedes ved en svag Blusfen medens Obersten taledes, og denne fine Rødme forlod ikke ganske hendes Kinder, før hun havde endt sit Svar —

"Der gives maaskee Saadanne, som ikke vidste at hde Landets Love den Agt, der tilkommer dem, thi af slige findes der altid nogle; men der vare andre, som, saa skyldige de og ellers kunne være, ikke Behø-

vede at nedlade sig til hiin lave Forbrødselse, og som dog vare istand til at finde de Veie, der ligge stulte for Menneskets Die under de uroelige Bølger, med samme Sikkerhed, som Oberst Howard kan finde Wei i Abbediets Haller og Gallerier, naar Middagsolen skinner paa Fløiene og de høie Skorsteene."

"Befaler De, Oberst Howard, at vi skal forhøre de tre Mænd, og forviise os, om de maaskee høre til disse begavede Lødser," sagde Christopher Dillon, som begyndte at blive kied af sin umagelige Strilling, og knapt holdt det nødvendigt at stunte det foragtelige Blik, han kastede paa den blide Alice, medens han talde; "maaskee kan vi lære saameget af dem, at vi kan aflægge et Kort over Kysten, og derved erhverve os det høie Admiralitets Bevaagenhed."

Dette uskyldte Anfald paa deres fredelige, sagtnodige Giest bragte Miss Howard Blodet lige op til Tindingerne; hun reiste sig og tistalte sin Fætter paa en Maade, som man ligesaalidet kunde misforstaae, som misbillige —

"Derfor Mr. Dillon vil opfylde Oberst Howards Ønske, saaledes som min Cousine har fremsat det, saa skal man i det mindste ikke beskylde os for, uden Nødvendighed at opholde Folk, som rimeligviis ere mere at huse end at dable."

Da Cecilia havde sagt dette, gik hun tværs over

Gulvet, og satte sig hos Alice, som hun tilfalte, i en sagte, smigrende Tone. Mr. Dillon bad om Forladelse med et ydmygt Blik, og da han havde forvissat sig om, at Oberst Howard bestemte sig til at give Fangerne Audients i Klosteret, gik han bort for at udrette Grindet; glædende sig lønligt ved at en eller anden Leilighed maaskee nu vilde vise sig til en fornyet Samtale, hvilken kunde bringe ham større Fordeel, end den stolte Skionhed, til hvis Gunst han beilede, for Detsblikket var tilbøielig til at indrømme ham.

"Christopher er en værdig, tjenstvillig og god Fyr," sagde Obersten, da han var gaaet, "og jeg haaber endnu at leve den Dag at see ham klædt i Hermetin; at forstaae figurligt, ikke bogstaveligt, thi Vestsværk vilde kun slet passe sig til et vestindisk Clima. Jeg haaber, Hans Majestæts Ministre vilte forlange mit Raad, naar den nye Indretning skal indføres i de undertvungne Colonier, og da kan han gjøre sikker Regning paa min Anbefaling. Vilde han ikke blive en fortræffelig og upartist Prydelse for Dommersædet, Miss Plowden?"

Catharina heed sig lidt i Læberne, da hun svarede —

"Jeg maa holde mig til hans egne Forsigtighedsregler og høre Vidnerne før jeg dommer, Sir. Men hør!" Hun skiftede Farve, og hendes Dine heftede sig

i et Slags febrilsk Stirren paa Dørren. "Han har i det mindste været virksom; jeg hører allerede Mænd nærme sig med tunge Trin."

"O, det er vistnok ham; Retfærdigheden maa altid være ligesaa hurtig, som sikker, om den skal være fuldkommen; ret som i en Krigs- og Standret, der, i Forbigaaende sagt, er saa expedit en Retsform, som nogen Mand kan ønske at leve under. Dersom Hans Majestæts Ministre kunde overtales til at indføre den i de oprørste Colonier — —"

"Hør!" afbrød Catharina ham, med en Stemme, som røbede hendes dybe Ungslighed, "de komme nærmere!"

Lyden af Godtrin hørtes nu virkelig saa tydeligt, at den bevægede Obersten til at opsætte Udriflingen af sin Plan til de gien-erobrede Provindsers Bestyrelse. Det lange, lave Gallerie, med Ilisegulv, bragte snart Lyden af de Nærmendes Trin tæt til deres Øren, og et sagte Slag paa Dørren meldte deres Ankomst. Oberst Howard reiste sig med en Mine, der forkyndte Præsidenten i det Forhør, som nu skulde holdes, og bad dem komme ind. Cecilia og Alice Duncombe, kastede blot et ligegyldigt Blik paa den aabne Dør, uden at tænke Scenen videre Opmærksomhed; men Catharina's hurtige Blik omsfattede med eet Blik enhver Figur i Gruppen. Hun kastede sig i Sophaen, i det

hun døbt og sielvende drog Maude, dog straaede hendes Dine snart igien i deres muntre Glands medens hun sagte og hurtigt nymede en Sang med en Stemme, hvis Toner, skiondt tilbageholdte, vare melodist klare.

Dillon kom ind, fulgt af Krigsmanden, hvis Gang var bleven mere fast, og i hvis skarpe Blik et tankefuldt Udtryk havde taget Plads istedetfor den forrige meningsløse Stirren. Kort, han havde aabenbart faaet et mere fuldkomment Herredomme over sine Sielsvesner, endskiondt han vel ikke var aldeles adrne. De Dvrige forbleve i Galleriet, medens Dillon forestillede Capitainen for Obersten og denne Officeren igien for Damerne.

"Miss Plowden," sagde Oldinger, thi hun var den første i Kredsen, "dette er min Ven, Capitain Berroughcliffe; Han har længe ønsket denne Vre, og jeg tvivler ikke paa, hans Modtagelse her vil blive saadan, at han ikke skal fortryde, han omsider har opnaaet den."

Catharina smilede og svarede med tøvtydigt Eftertryk —

"Jeg veed ikke hvorledes jeg tilbørlig skal takke ham for den Omhu, han har villet vere ringe Personer." Soldaten saae et Dieblik stivt paa hende, med

en Mine, der syntes at true med venfskabelig Giengjeldelse, og svarede da —

"Et af disse Smil, Madame, vilde være en overflødig Belønning for væsentligere Tjenester end flige, som bestaae allene i en god Villie."

Catharina hilfede ham med mere Høflighed, end hun pleiede at vise dem, som bare hans Uniform, og de gik til den næste Dame.

"Dette er Miss Alice Dunscombe, Capitain Borrroughcliffe, Datter af en meget værdig Geistlig, som var Præst for denne Menighed, og en Dame, som ofte under os den Fornøjelse at nyde hendes Selskab, kjøndt dog meget steldnere end vi alle ønske."

Capitainen besvarede Alices høflige Hilsen, og Obersten gik videre.

"Miss Howard, tillad mig at forestille Dem Capitain Borrroughcliffe, en Gentleman, som, da han frivilligen har paataget sig at beskytte St. Ruth i disse kritiske Tider, fortjener dets første Dames fuldkomne Yndest."

Cecilia reiste sig med Ynde, og modtog sin Giest med sød Blidhed. Officeren besvarede ikke de sædvanlige Høflighedsformer, hun betiente sig af, men stod et Dieblit stirrende paa hendes udtryksfulde Ansigt, lagde derpaa uvilkaarligen Haanden paa Brystet, og bukkede sig næsten lige til sit Kaardefæste.

Efterat disse Formaliteter vedbørligen vare iagttagne, erklærede Oberst Howard, at han var rede til at modtage Fangerne. Da nu Døren aabnedes ved Dillon, kastede Catharina et koldt og sløv Blik paa de Fremmede, og saae Lyset glimte paa Soldaternes Vaaben, som bevogtede dem. Men ifkun Spemændene bleve indladte; medens Vaabuenes Rasken udenfor, og de tunge Stød af Musketterne mod Steengulvet, tilkiendegav, at man holdt det for klogt, at beholde væbnet Magt ved Haanden, for at iagttage disse hemmelige og ubudne Gæster paa Abbediets Grund.

Tolvte Capitel.

Gode for Krud; de kan fylde en Grav saa godt som nogen anden.

Falstaff.

De tre Mænd, som nu traadde ind i Værelset, syntes slet ikke at blive forsegte ved at fremstilles for Selskabet, skjøndt deres grove og lusludte Matrosdragt viste at de vare simple Mænd, vante til strengt Arbeid, som de endog nydeligt havde bestieftiget sig med.ause

adløde de Officerens Bink, og toge Plads i et affides Hjørne af Bærelset, som Folk, der vidste hvad Forskiel i Rang er, og hvis Stilling i Livet længe havde vænnet dem til Lykkens Omverlinger. Efter denne simple Forberedelse begyndte Oberst Howard Forhøret.

"Jeg troer vel, I ere alle gode og troe Under-
saatter," begyndte Oldingen, med vedbørlig Agt for Ufhyldigheden, "men Tiderne søre det med sig, at selv de bedste kunne være Mistanke underkastede. Dersom altsaa vore Formodninger om Eder skulde befindes at være falske, saa maae I undskyldte Feiltagelsen med den stræffelige Tilstand, hvori Oprør har styrket dette Rige. Vi have god Grund til at frygte, at et eller andet fiendtligt Foretagende er i Giære mod Kysten, da vi vide, at Fienden har ladet sig see her med en Fregat og en Skonnert; og da Rebellerne's Dumdriftighed er lige saa stor som deres deres skamløse og ugudelige Foragt for Souverainens Rettigheder."

Medens Oberst Howard talde saaledes, fæstede Fangerne deres Bine paa ham med megen Opmærksomhed; men da han talte om det befrygtede Angreb, bleve de to af dem endnu opmærksommere, og da han endte, viklede de hemmelige betydningsfulde Blik med hinanden. Dog svarede de intet, og den værdige Veteran begyndte igien, efter at han havde standset uoget,

som for at give sine Ord Tid til at gjøre et passende Indtryk —

"Vi have intet Berigt (hører jeg) for at I i mindste Maade staae i Forbindelse med Landets Fjender; men da I have ladet Eder finde udenfor Kongens Landevei, eller rettere sagt paa en Vi:Bei, som rigtig nok meget bruges af Egnens Folk, men dog kun er en Vi:Bei, saa er det intet mere, end hvad egen Sikkerhed fordrer, naar vi gjøre Eder nogle Spørgsmaal, som, jeg er forvisset om, ville blive besvarede til Tilfredshed. For altsaa at tale i Eders eget Sprog: "hvorfra kommer I? og hvorefter er I destineret?"

En dæmpet, dyb Stemme svarede —

"Sidst fra Sunderland, og bestemt til Whitehaven over Land."

Dette simple og bestemte Svar var neppe udtalt, før Sejlskabets Opmærksomhed henvendtes til Miss Alice Duncombe, som med et svagt Skrig sprang uvilkaarligt op, medens hendes Dine syntes frugtsomt, og maaskee lidt vildt, at stirre om i Bærelset.

"Gaaer De ondt, Miss Alice," sagde Cecilia med sin søde smigrende Stemme; "De har virkelig ondt; blot Dem paa mig, at jeg kan lede Dem til Deres Bærelse."

"Hørte De det, eller var det blot Indbildning!"

svarede hun og hendes Kind blev hvid som Døden, medens hele Legemet skielvede convulsivisk. "Sig mig, hørte De det ogsaa?"

"Jeg har intet hørt, uden min Onkels Stemme, som staaer her hos Dem og deler vor Betynning over denne ængstlige Forvirring."

Alice blev ved at stirre vildt rundt om sig, og betragtede først dem, der nærmest omgav hende, derpaa endog, med et Slags lidenskabelig Hestighed, de tre Mænd, der i ydmyg Stillehed stode som tause og roelike Bidner ved denne usædvanlige Scene. Endelig holdt hun begge Hænder for Øinene, som for ikke at see et forfærdende Strækbillede, tog dem derpaa atter fra Ansigtet og smilede mat i det hun ved Tegnet bad Cecilia ledsage sig ud af Værelset. For Herrerne ærbødige og gjentagne Tilbud takkede hun allene ved Blik og Gebærder; men da de vare komne forbi Skildvagterne, som havde Post i Galleriet, og Damerne vare allene, drog hun et langt og skielvende Suk, og talte —

"Det var mig som en Stemme fra den tause Grav," sagde hun, "men det kan ikke have været andet end Blødværk! Nei, nei, det er en retfærdig Straf, fordi jeg lod Skabningens Billede fortrænge Skaberen's. O, Miss Howard, Miss Plowden! De ere begge unge — begge i Skønhedens blomstrende

Unde — men kun lidet kiende De, og endnu mindre frygte De, en syndesuld Verdens Fristelser og Bildfarelser."

"Hun taler vildt!" hvidskede Catharina med ængstelig Smhed, "en skrækkelig Ulykke maa have angrebet hendes Forstand."

"Ja! det maa være saa, at mine syndige Tanker have forvirret mig, og manet Toner frem for mit Dre, som det vilde været skrækkeligt virkeligen at have hørt, og det inden disse Mure," sagde Alice mere alvorlig, i det hun stirrede paa de to skønne, bekymrede Piger, der understøttede hende. "Men den øieblikkelige Svag-
hed er nu gaaet over, og jeg befinder mig bedre; hielp mig til mit Bærelse, og gaae saa tilbage, for ikke at forstyrre den fornøiede gode Forstaaelse med Oberst Howard. Jeg er nu bedre; jeg er virkelig fuldkommen vel."

"Siig ikke det, bedste Miss Alice," svarede Cecilia, "Deres Ansigt negter hvad Deres Benskab for os bringer Dem til at sige. — De er slet, meget slet, og selv Deres egen Befaling skal ikke faae mig til at forlade Dem."

"Saa bliv da," sagde Miss Duncombe, med et taknemmeligt Blik til den elskelige Pige, "og medens vor Catharina gaaer tilbage, for at give Herrerne deres Caffee, skal De være min ædle Pleierinde!"

Imidlertid havde de naaet det Bærelse, hvorhen Miss Altice skulde bringes; og da Catharina havde hjulpet Cecilia at sætte hende paa Sengen, gik hun tilbage, for at gjøre Honneurs ved Caffeebordet.

Oberst Howard standsede ved hendes Indtrædelse sit Forhør over Fangerne, for at spørge med høflig Belysning til Patientinden, og da han havde faaet Svar, blev han igien ved, som følger.

"Dette er hvad disse Knose selv vilde i deres Sprog kalde plet Grilads, Capitain Borrroughcliffe! De kunde ingen Hyre faae i Sunderland, og have Slægt og Venner i Whitehaven, som de nu søge til for at faae Understøttelse og Arbeid. Alt høist rimeligt og meget uskyldigt."

"Ganske rigtigt, min høistærede Bert," svarede den muntre Officier, "men det er dog himmelraabende, at tre sunde og stærke Karle, som disse, skulde mangle Leilighed til at øve deres Næver og Seener, paa en Tid, da saa mange af Hans Majestæts Skibe pløie Søen for at opsoge Gammel-Englands Fiender.

"Der er noget i det; der er meget i det, De siger," raabte Obersten, "Hvad mener I, Gutter, vil I slaae Monsieur og Don*? Ja! og mine egne rebelle og forførte Landsmænd med? Nu, ved Himlen, en Bagatel skal ikke berøve Hans Majestæt tre saadanne

* Franskmænden og Spanieren.

Hettes Tieneste. Her er fem Guineer for hver af Eder i samme Dieblig I sætte Foden ombord i Cutteren Alacrity; og det kan let skee, siden den just i Alfen ligger til Ankens ikke meer end to smaa Miil Sonden fra os i en lille Havn, hvor den rider Stormen af saa mageligt, som i et Hjørne af Stuen her."

En af Mændene lod som han betragtede Pengene med Begierlighed, medens han, som om han tog Tilbudet i Betragtning, spurgte —

"Om Alacrity var et godt Søstib, og om der vel var magelig Leilighed ombord for Mandskabet?"

"Magelig!" gientog Borrroughelisse, "hvad det angaaer, skal den være den stolteste Cutter ved Flaaden. Jeg tør nok sige, du har seet dig meget om i Verden; har du nogentid seet Søe-Løihuset i Carthagena i Gammel-Spanien?"

"Jo, jeg har Sir," svarede Søemanden i en kold og roelig Tone.

"Ah! Du har seet det! brav! har du da nogentid stødt paa et Huus i Paris, som kaldes Tuilerierne? for det er et Hundehuus at regne mod Alacrity!"

"Jo, det Sted har jeg just truffet paa engang, Sir," svarede Søemanden, "og jeg maa bekiende, at naar Leiligheden ombord svarer til den Beskrivelse, saa kan den være god nok for mig og mine Lige."

"Fanden tage disse Blaetreier!" mumlede Borroughcliffe, og henvendte sig, uden selv at tænke derpaa, til Miss Plowden, i hvis Nærhed han just i det Øieblik befandt sig; "De stikker deres beegede Næser i alle Jordens Kroge, og afbrøder En paa den ynkeligste Maade i sine Sammentligninger. Hvem Djevelen skulde nu troet, at den Karl havde haft sine sørgronne Dine paa Kong Ludvigs Palads!"

Catharina lagde ei Mærke til hans Tale, men sad og betragtede Fangerne med en forvirret og tvivlsom Mine, da Oberst Howard atter begyndte Samtalen —

"Nei, nei, Borroughcliffe, lad os ikke fortælle disse Knase Hverver-Eventyr, men snakke godt, bredt, ærligt Engelsk med dem — Gud velsigne det Sprog, og Landet med, til hvis Brug det først blev gjort! Dersom disse Mænd ere hvad de synes at være, heels befarne Søemænd, nytter det ikke at ville fortælle dem, at en Cutter paa ti Kanoner skulde have samme Plads og Bequemmelighed, som et Palads."

"Regner De da engelsk Teg og engelsk Mag for intet, min Hr. Bert," sagde den ubevægelige Captain; "troer De, gode Sir, at jeg maaler Mag og Bequemmelighed efter Allen og Passer, som om jeg skulde gjøre Tegning til Salomons Tempel? Jeg meente kun at Alacrity var et Skib med udmærket gode Apterins-

ger og en høist beundringsværdig Benyttelse af Rummet. Den er stor eller lille efter Omstændighederne, ligesom Teltet, der tilhørte Jeens skionne Broder, i Tusinde og een Nat; og nu troer jeg, paa min Siel, at jeg har talt mere til dens Berømmelse, end dens Chef vilde sige, for at hielpe mig til en Recrut, om det saa var den eneste Knos i de tre Kongeriger, der gad prøve hvordan en rød Kiøle vilde klæde hans Bondekrop."

"Den Tid er endnu ikke kommet, og Gud forbyde at den nogensinde skulde komme, saalænge Kongen behøver en Soldat i Marken til at forsvare sine Retstigheder. Men, hvad siger I, Karle? I har hørt den Roes, som Capitain Borrroughcliffe har lagt paa Alacrity og som er fuldkommen sand — naar man tager den i den rette Forstand. Vil I forhøre Jer med Cutteren? skal jeg lade skænke et godt Glas for hver af Jer, og lægge Pengene tilside, til jeg hører fra Cutteren, at I er indskrevne under den bedste Konges Flag?"

Catharina Plowden, der betragtede Sæmændene med saa spændt og uafbrudt Opmærksomhed, at hun neppe syntes at aande, troede at opdage underfundige Smil paa deres Ansigter; men om hun end saae vigtigt, saa drev de dog ikke Spøgen videre, og den

Samme, som hidtil havde ført Ordet, svarede med sin sædvanlige Roelighed —

"De maa undskyldes os, Sir, om vi afslaaer at gaae ombord i Cutteren; vi er vant til lange Reiser og store Skibe, Alacrity derimod er allene bestemt til Tjeneste paa Kysterne og er ikke stor nok til at ligge Side om Side med en Don eller Fransmand, som fører en dobbelt Rød Lønder*.

"Foretrækker I den Slags Spøg, maae I gjøre omkring til Yarmouth; der vil I finde Skibe som kunne møde Alt, hvad der kan svømme;" sagde Obersten.

"Maaskee de Herrer heller vilde sige Farvel til Havets Nøje og Farer, for at vælge et mere frit og lystigt Liv," sagde Capitainen. "Den, som er vant til at haandtere et Merlespiger, kan sagtens vænnes til at lægge Fingrene paa en Stillepind, ligesaa pænt som en Dame berører Tangenterne paa sit Claveer. Kort sagt, man kan baade sige, at der er stor Liighed og stor Uliighed imellem Sømands-Livet og Soldater-Livet. Soldaten kiender intet til haard Kuling, eller knappe Mund-Portioner, eller Mersseils-Reebning, eller Skibbrud — men derimod er der netop ligesaamegen, eller endog mere Grog-Driften, lystigt Levnet, Lids-

* D. e. en Lodæker, Skib med to Lag, eller Rader Kanoner, Skands og Bak ikke iberegnet.

fordriv og Løjer ved en Feltflaske og en aaben Tor-
nister, som ved en Vasse og en fuld Kande i en Lø-
verdag's Aftens Luftning ombord. Jeg har meer end
een Gang været med paa de lange Reiser, og jeg
maa tilstaae, at et Skib i godt Veir er næsten accu-
rat det samme som en Leir eller magelige Caserner."

"Vi tvivler ikke om, at det er sandt, alt hvad
De der siger, Sir," sagde Talsmanden for de Tre,
"men det som synes Travaille for Dem, er en Spas
for os. Vi har deiet saa mangen en Storm at vi
ikke ændser en Hatfuld Vind mere, og skulde vi lægge
os ind i Deres Caserner, hvor man har intet andet
at bestille, end at æde og drikke, og marschere lidt
frem og tilbage paa en Smule Plet af Landejorden,
saa maatte vi bilde os ind, at vi bestandigt var paa
de stille Bredder, hvor man ogsaa blir fied af det til-
sidst. Vi kiender knap den ene Ende af en Musket
fra den anden."

"Jkke!" sagde Borrroughcliffe, betænkende sig; hvor-
paa han med et hurtigt Skridt henimod dem raabte
med raft Stemme: "Giv Ugt! See til Høire! Ret Oder!"

Den Søemand, som førte Ordet, og den, der stod
næst ham, gabede begge paa Capitainen i taus For-
undring; men den tredie, som havde draget sig lidt
tilside, enten for ikke at bemærkes, eller maaskee for at
kunne overlade sig til sine egne Tanker, soer uvilkaar-

lig sammen, rettede sig, og fastede sit Hoved til Høire, saa hurtigt som ved en Parade.

"Ha! ha! I er nemme Lærlinge, godt Folk, kan jeg see, og fatter let," blev Borrroughcliffe ved; "Jeg finder det passende, at beholde denne Mand til imorgen tidlig, Oberst Howard, og dog ønskede jeg at give dem bedre Qvarteer end Brixen i Bagstuen."

"Gjør som Dem behager, Capitain Borrroughcliffe," svarede Berten, "da veed jeg, De gjør kun Deres Skyldighed imod vor Konge og Herre. De skal ikke mangle god Kost, og de kan faae et Bærelse over Tjenerskamrene i den søndre Side af Abbediet."

"Tre Kamre, min Oberst, tre Kamre maae de have, om jeg saa skulde rømme mit eget."

"Der er adskillige ledige Smaae-Bærelser der; man skal give dem uldne Tæpper at ligge paa, og de kan der være i sikker Forvaring, hvis De agter det nødvendigt; endstiondt jeg for min Part holder dem for gode, ærlige Ulfe, der vilde sætte deres høieste Værd i at tiene deres Konge, og deres største Fornøjelse i at lægge en Don eller en Monsieur paa Siden."

"Vi skal strax overlægge den Sag nøiere," sagde Borrroughcliffe tørt. "Jeg mærker, Miss Plowden begynder at see alvorligt ud, fordi vi saalange misbruge hendes Taalmodighed, og jeg veed at kold Caffee er en smagløs Drik, ligesom tiøstnet Elskov. Kom, Karle,

en avant! I har seet Thuillerierne, saa har I vel ogsaa hørt en Smule Fransk. — Mr. Christopher Dillon! ved De, hvor disse tre Smaae-Kamre ere "beliggende, forefindes og have deres Sted," som det hedder i Deres Pergamenter og Documenter?"

"Jo, Sir!" svarede den fæiellige Jurist, "og skal med største Fornøielse ledsage Dem derhen. Den Beskæmmelse, De her har taget, viser Dem, i mine Tanker, som en klog Officeer af megen Conduite, og meget tvivlsomt er det vist, om Durham-Castle eller nogen anden Fæstning, kan anses stærk nok til at holde dem synderligt længe."

Da han sagde dette, i det samme de tre Søemænd forlode Børsen, kunde man ikke see hvad Indtryk det gjorde paa dem. Catharina Plowden, som nu for nogle Dieblis blev een, sad og overveiede, hvad hun havde seet og hørt, i en for hendes muntre og lette Lune usædvanlig tankesfuld Stilling. Men Lyden af de Vortgaaendes Fodtrin tabte sig efterhaanden, og hendes Onkels Tilbagekomst vækkede hende af sine Betragtninger og gav hende Fatning igien til at iagttage de Pligter, hendes Stilling paalagde hende.

Catharina fastede mangt et stiaalet Blik paa den Gamle, medens hun var søsselfat ved Theebordet; men, skøndt han syntes tankesfuld, var der dog intet Bredt eller Mistænkeligt i hans frie, aabne Ansigt.

"Man har gjort mange unyttige Omstændigheder med disse vandrende Søemænd, Sir," sagde endeligen Catharina; "Det synes at være en væsentlig Egenkab hos Mr. Christopher Dillon, at gøre alt, hvad der kommer i Berørelse med ham, overordentligt fatalt."

"Og hvad har Stoffer at gøre med disse Mænds Anholdelse?"

"Hvad? Ih! paatog han sig ikke at staae Fadder ved deres Fængsling? — men, ved min qvindelige Taalmodighed! jeg tør sige, Oberst Howard, at denne Foranstaltning vil staae St. Ruth endnu flere smukke Navne. Det kaldes allerede Gaarden, Abbediet, Palaiset og undertiden Borgen; lad Mr. Dillon kun raade en Maanedes Tid, saa vil det ogsaa komme til at hedde Fangehuset."

"Stoffer er ikke saa lykkelig at besidde Miss Plowdens Yndest; men Stoffer er dog en honet Karl, og en god Karl, og en fornuftig Karl. Ja! Miss Catharina, og hvad der er mere værdt end alt dette tilsammen, Mr. Christopher Dillon er en troe og lydig Undersaat af sin Konge. Hans Moder var min tiodelige Cousine, Madame, og jeg veed ikke hvor snart jeg maaskee kan komme til at kalde ham min Brodersøn. Det er en irlandsk Familie, og jeg troer at selv Miss Plowden vil tilstaae, at Howarderne har en Emule Fordring paa et Navn."

"Ah! det er jo netop Navne, jeg taler om," sagde Catharina hurtigt. "For en Time siden blev min gode Formynder fortrydelig, fordi De troede, jeg vilde have Dem til at sætte "Fangevogter" ved Navnet Howard, og nu finder De Dem i at man paabyrder Dem netop denne Forretning."

"De glemmer, Miss Catharina Plowden, at en af hans Majestæts Officerer har forlangt disse Mænd anholdte."

"Men," afbrød hun ham kiest, "jeg troede at den høist berømmelige britiske Constitution, De taler saa meget om, stienkede enhver, der betraadde disse velsignede Kyster, Frihed. De veed selv, Sir, hvor saa De beholdt tilbage af de tyve Sorte, De bragte med Dem; de øvrige flygtede paa den britiske Friheds-Lands Vinger."

Dette var at røre Obersten paa sit ømme Sted, og hans Myndling vidste vel, da hun drillede ham hermed, hvad Birkning hendes Tale rimeligt vilde frembringe. Formynderen gav denne Gang ikke sin Fortornelse tilkiende ved at give sin utømmelige Hidslighed frit Lob, eller ved de sædvanlige heftige Brede-Utrænger, han ellers ved mindre vigtige Leiligheder pleiede at betiene sig af: men han reiste sig, samlede al sin Værdighed i et eneste Blik, og, efter den største Ansættelse for at holde sin Lidenskab inden de fornødne

Grændser, for med tilhørligt Decorum at kunne forlade
Børrelset, forsøgte han at sware —

”At den britiske Constitution er høist berømmelig,
Madame, er meget sandt. At denne De er det eneste
Udsflugtssted, hvor Friheden har kunnet finde et Hiem,
er ligeledes sandt. Congressens Tyrannie og Despo-
tie, der i Bund og Grund ødelægger og forarmer Co-
lonierne, er ikke dette hellige Navn værdig. En Re-
bellion besmitte alt, hvad der kommer i Berørelse
med den, Madame! Endskiøndt den ofte begynder i
Frihedens hellige Navn, ender den dog altid med Des-
potisme. Verdens Aarbøger, fra Grækernes og Ro-
mernes Tider lige ned til vore Dage, bevise det over-
flødigen. Der var denne Julius Cæsar — han var
en af Deres Folk, og han endte som en Tyran. Oli-
ver Cromwel var en anden af samme Slags — en
Oprører, en Demagog, en Tyran. Disse Gradationer,
Madame, ere ligesaa mundgaaelige, som fra Barndom
til Ungdom, og fra Ungdom til Alderdom. Hvad den
ubetydelige Ting angaaer, De behagede at nævne, som
— som — som vedkommer mine private Affairer, da
kan jeg allene sige dette, at Nationers Anliggender
ikke maae bedømmes efter huuslige Forhold, ligesaa
lidet som huuslige Forhold bør bedømmes efter Na-
tional-Politiken.” Det gik Obersten her, som det er
gaaet mungen, der var stærkere i Logiken end han;

han tog sin Antithese for et Beviis, og standsede et Dieblis for at beundre sin egen Veltalenhed; men hans Tankers Strøm, som altid løb stærkt ved denne Gienstand, rev ham med sig i Farten, og han blev ved: — "Ja, Madame, her, og her allene, findes sand Frisshed. Med denne høitidelige Erklæring, hvilken jeg ikke letfindigen kaster hen, men som er Resultatet af tredsindstyve Aars Erfaring, forlader jeg Dem, Miss Plowden. Læg dette ret paa Hjertet, thi jeg kiender Deres forræderiske Følelser alt for vel, til ikke at vide, at Deres politiske Vildfarelser styrke Dem i Deres personlige Tilbøieligheder; overlæg det for Deres egen Skyld, hvis De har, ikke blot Deres Lykke, men ogsaa Deres Afgøelse og Stilling i Verden, kier. De sorte Hunde, de talte om, er noget forræderisk, oprørs, utaknemmeligt Pak, og faaer jeg engang sat paa en af de fordømte —"

Obersten havde saavidt behersket sine Følelser, at han forlod Damen, endnu førend han brød ud i de foransførte bittre Skieldsbord; og Catharina stod et Minut, med Pegefingeren paa Læberne, lyttende efter hans Stemme medens han gik brummende langs ad Galleriet, indtil omsider Lyden ophørte i det samme en Dør langt borte blev slaaet i. Da ryttede den modvillige Pige sine mørke Lokker, og et Smil af sielmst Skadefryd blandede sig med den fortrædelige

Mine i hendes Ansigt. Medens hun nu med rappe Hænder satte sit Theetøj, uordentligt sammenstabled, tilside, talde hun saaledes ved sig selv —

"Det var maaskee et grusomt Middel, men det lykkedes. Endskiøndt vi selv ere Fanger, har vi dog det øvrige af denne Nat fri. Disse hemmelighedsfulde Søemænd maae forhøres næriere. Dersom Edward Griffiths stolte Nie ikke blinkede frem under en af deres sorte Parykker, saa forstaaer jeg mig ikke paa Physiognomier. Og hvor har da Mr. Barnstable skult sit fortryllende Ansigt? thi ingen af de andre kan være ham. Men nu til Cecilia!"

I det hun talte saaledes, ilede hun ud af Bærelset; den lette Skabning svævede hen ad den dunkelt oplyste Gang, indtil den forsvandt i en af Sidegangene, der førte til de mere afslides Kamre i Abbediet.

Trettende Capitel.

Hvorledes, Lucia! skal jeg synke hen

I liefne Drømme, tabe mig i Elskov?

Eato.

Læseren maa ikke troe, at Verden stod stille under de Optrin, vi have fortalt. Det var bleven langt ud

paa Natten medens de tre Sæmænd bleve bragte i tre forskjellige Kamre, og en Skildbragt posteret saaledes i Galleriet, hvortil de alle stødte, at han kunde holde Die med det Hele paa een gang. Capitain Borroughelisse modtog en Indbydelse af Obersten, der gjorde ham et Slags Undskyldning for den indtrufne Forandring i deres Aften-Moerstab og opfordrede sin Giest til at fornye Angrebet paa Maderaen. Dette var altsaa for taknemmelig en Dyd til at Capitainen hurtig kunde løse den, og Klokkeren i Abbediet havde slaaet et Slag for hver af de Timer, hvori Tiden inddesles, før de skildtes. Imidlertid blev Mr. Dillon usynlig, og da Obersten spurgte en Diener om ham, svarede denne, "han troede, Mr. Dillon var redet over til ***", før at være færdig til at deeltage i Jagten næste Morgen i Dagningen." Medens disse Herrer saaledes moerede sig og lode ved Fortællinger om andre Tider og besværlige Feldttog, foregik to høist forskjellige Optrin i andre Dele af Bygningen.

Da Roeligheden i Abbediet tilsidst kun blev afbrudt ved Vindens Hysten, eller ved den høie Latter, som gientød i Gangene, fra det lystige Par, der sad saa hyggeligt og godt ved Glasen, aabnedes en Dør sagte i et af Gallerierne i "Klosteret," og Catharina Plowden sneeg sig nd, tæt indhyllet i en Kappe. Hun holdt i Haanden en Kammerlygte som

fastede et mat og dunkelt Skin fremad langs Bæggene i Mørket, men lod Alt bag ved i det dybeste Mulum. To andre qvindelige Skikkelser, klædte paa samme Maade, og forsynede med lignende Vgter, fulgte strax efter. Da de Alle vare i Galleriet, trak Catharina Døren sagte til, og satte sig i Spidsen af Toget.

"Dys!" sagde Cecilias hvidskende, stielvende Stemme, "de er endnu oppe i de andre Etage af Huset; og dersom det er saaledes som De formoder, vil vort Besøg forraade dem, og blive et Middel til deres visse Undergang."

"Er da Oberst Howards Latter ved Glaffen saa usædvanlig og ubekiendt for Deres Dre, Cecilia? sagde Catharina lidt heftigt, "eller glemmer De, at han ved slige Leiligheder sielden svarer sig Dine at see, eller Dren at høre med? Kom følg mig; det er — det maa være som jeg formoder; og de ere fortabte, om vi ikke gjøre noget for at frelse dem, hvis de ei skulde have lagt en dybere Plan, end det seer ud til."

"Det er en farlig Vej, I begge betræde," sagde Alice Dunscombe i sin saftmodige Tone, "men I ere unge og I ere lettroende."

"Misbilliger De vort Besøg, saa kan det ikke være Ret, og vi maae heller vende tilbage," sagde Cecilia.

"Nei, nei! jeg siger det ikke for at misbillige

hvad I nu foretager Eder. Har Gud lagt de Mænds Liv i Eders Haand, hvilke I have helliget den Kierlighed og Agtelse, Qvinden er bestemt til at yde en Mand; saa er dette ikke skeet uden Hensigt. Gør os til deres Dørre, Catharina; lad os løse vore Tvivl i det mindste."

Den fyrige Pige lod sig dette ikke sige to Gange, men førte dem med lette og hurtige Trin til Enden af Galleriet, hvor de steg ned i underste Etage ad en snæver Trappe, aabnede en lille Dør med Forsigtighed, og befandt sig nu i fri Luft paa en lille med Græs begroet Plads, der laae imellem Bygningen og den store Have. De løb hurtigt over den, i det de skulde deres Bygter og brøiede sig forover mod den skarpe Blæst, som strøg ind paa dem fra Havet. Snart naaede de en vidtløftig, men simpel Side-Fløi, der bestodent skulde sig bag de mere vønstelige Hovedbygninger; de gik ind giennem en massiv Dør, der stod halv aaben som for at modtage dem.

"Ehloe har adlydt min Befaling," hvidskede Catharina, i det de kom ind fra den bidende Vind; "nu ere vi næsten sikke paa at slippe ubemærkede ind, der som kun alle Tjenestefolkene sove."

Det var nødvendigt, at gaae igiennem Domestikværelset, og dette gjorde de uden at blive opdagede, da den eneste, som var tilstede der, en gammel Neger

havde sat sig hen i Nærheden af en Klokke, og var falden i Søvn i denne Stilling. Hersfra gik de igiennem adskillige lange labyrinthiske Gange (der alle syntes ligesaa bekendte for Catharina, som fremmede og ube-kiendte for de Andre), indtil de naaede en anden Trappegang, som de steg op ad. De vare nu nærved Maalet og standsede for at see, om og hvilke flere Banskkeligheder, der mueltigen vilde modsætte sig deres videre Fremgang.

"Nu synes i Sandhed alt Haab ude," hvistede Catharina, da de, skulde i Mørket, stode i den ene Ende af en overordentlig lang smal Gang, "her staaer Skildvagten inde i Vognningen, istedet for, som jeg havde formodet, udenfor under Vinduerne. Hvad gjøre vi nu?"

"Lad os vende om," sagde Cæcilia ligeledes hvidskende, "jeg har megen Indflydelse hos min Onkel, endskiøndt han undertiden er lidt uventlig imod os. I Morgen vil jeg benytte mig deraf og overtale ham til at give dem løb, imod at de love at afstaae fra alle slige Forsøg i Fremtiden."

"I Morgen er det for sildigt," svarede Catharina, "jeg saae den onde Aand, Stoffer Dillon, slige til Hest, under Paaskud at ride til den store Jagt imorgen, men jeg kiender hans lumske Die for vel, til at tage fejl af hans Grinde. Han er taus for at

være sikker, og seer den Dag imorgen Griffith inden-
for disse Mure, er Skaffottet ham vist."

"Siig ikke mere," sagde Alice Dunscombe, "maa-
see en eller anden lykkelig Omstændighed kan hielpes
os ud af det med denne Skildvagt."

Hun gik frem, alt som hun talte; men de vare
ikke komne ret langt, førend Skildvagtens første Stemme
raabte dem an.

"Nu er der ingen Tid længer til Betænkning," hvid-
skede Catharina; "Vi ere Damerne i Abbediet, der
eftersee vore huuslige Sager," vedblev hun i en høiere
Tone, og finde det lidt besynderligt, at mede bevæb-
nede Mænd paa vor Vej i vor egen Bolig."

Soldaten præsenterede ærbødigt Gevær, og svaa-
rede —

"Jeg har Ordre at bevogte Dørene til disse tre
Kamre, mine Damer; vi have Fanger derinde; i en-
hver anden Henseende skal jeg være til Deres Tjeneste
af yderste Evne."

"Fanger! udraabte Catharina, med forslitt For-
undring; "gior Capitain Borroughcliffe St. Ruths Ab-
bedie til et Fængsel? Hvad ondt har de stakkels Men-
nesker begaaet?"

"Det veed jeg ikke, Lady! men, da det er Søe-
mænd, formoder jeg, de maae være deserterede fra
Kongens Tjeneste!"

"Det er virkelig besynderligt, og hvorfor ere de da ikke sendte til Grevskabets Fængsel?"

"Det maa vi have undersøgt," sagde Cecillie og drog Rappen fra sit dejlige Ansigte. "Som Huset's Frue har jeg Ret til at se, hvem her huses inden dets Mure. Hav den Godhed at aabne Dørene; thi jeg seer De har Nøglerne der i Deres Gehæng."

Skildvagten betænkte sig. Damernes Nærvarelse og Stienhed indgød ham megen Uro, men en indre Stemme erindrede ham om sin Pligt. En lykkelig Tanke hævdede imidlertid hans Tvivl, og bragte ham til at sige sig i Damens Anmodning, eller rettere Befaling. Han leverede hende Nøglerne, og sagde —

"Der er de, Mylady; min Ordre lyder paa at holde Fangerne inde, ikke at holde nogen ude. Behag at give mig Nøglerne igien, naar De har brugt dem, om ikke for andet, saa for at spare en stakkels Karls Dine, thi holdes Døren ikke lukket, tør jeg ikke se mig et Diebtik om."

Cecilia lovede at give Nøglerne tilbage, og stak med stielvende Haand een af dem i en Laas, da Alice Dunscombe greb hendes Haand, og vendte sig til Soldaten —

"Siger De ikke, der er tre? Er det Mænd til Mars?"

"Nei, Mylady! Alle gode tjenstdygtige Knægte, som

ikke kunde gjøre bedre end tiene Kongen, eller værre end desertere fra deres Faner."

"Men er deres Alder og Udseende eens? Jeg spørger, fordi jeg har en Ven, der har gjort sig Skyldig i nogle Borne=Streger, og som jeg hører, blandt andre Daarligheder er gaaet til Søes."

"Der ere ingen Børn eller Drenge her. I det sidste Kammer til venstre er en rank Knøs, med Soldater=Anstand, omtrent paa de tredive; Capitainen mener, han har sør baaret Musketten; ham har jeg Ordre at passe nøie paa. Næst ved ham er der saa smuk en Ungling, som man kan see for Dine, og man har ordentligt ondt af at tænke, hvad Ende det vil tage med ham, dersom han virkelig er deserteret fra sit Skib. I Kammeret nærmest herved er en mindre, meget sagtnodig lille Person, som stikkede sig bedre til at være Præst, end til Matros eller Soldat; der er saadant et smukt Bæsen ved ham."

"Alice stulste et Dieblik sine Dine med sin Haand, og vedblev, da hun havde fattet sig —

"Mildhed har maaskee mere Magt over de ulykkelige Mennesker end Frygt; der er en Guinee; gaa nu hen til den anden Ende af Gangen, der kan De bebogte dem ligesaa godt som her, medens vi gaae ind, og stræbe at bringe dem til at bekiende, hvo og hvad de virkelig ere."

Soldaten tog Pengene og adløb efter nogen Betænkning, efterdi det var indlysende, at de kun kunde undgaa, ved at gaae forbi ham nær ved Trappen. Da han var saa langt borte; at han ikke mere kunde høre hvad der taltes, vendte Alice sig til sine Veninder, og sagde, medens en svag Rødme i feberagtige Striber udbredte sig paa hendes Kinder —

"Det vilde dog være forgieves, om jeg stræbte at staa for Dem, at jeg venter at møde den Mand, hvis Stemme jeg virkelig hørte i Aftes, istedet for den indbildte Lyd, som min daarlige og næsten ugudelige Troe formodede. Jeg har mange Grunde til at forandre min Mening, iblandt andet dette, at han er

Ledtog med disse oprørste Amerikanere. Skiend ikke, Miss Plowden, husk paa at jeg er født paa denne De. Jeg kommer her ikke i noget forsængeligt eller ubethydeligt Grinde, Miss Howard, men for at spare Menes-Blod. "Hun standsede og kunde kun med Møie frembringe disse Ord: "Men ingen maae være Vidne til vor Samtale, uden Gud allene."

"Saa gaae da," sagde Catharina, hemmelig glad ved hendes Beslutning, "og lad os imidlertid forviisne os om, hvo de andre ere."

Alice Dunscombe dreiede Nøglen om, lukkede Døren sagte op, og bad dem banke paa, naar de gik bort."

Cecilia og hendes Cousine gik til det næste Væ-

velse, som de aabuede i Tænhed, og gik langsomt ind.

Catharina havde faaet saameget at vide af Oberst Howards Foranstaltninger, at han havde befalet at lægge Sengetapper i Fængernes Bærelser, men havde ikke holdt det for nødvendigt, at sørge for andre Bequemmeligheder for Mænd, der sandsynligvis deres meste Tid havde havt Planter til Seng og Hovedpude.

Damerne fandt den unge Søemand, de søgte, indfødt i det uldne Tæppe og udstrakt saa lang han var paa de nøgne Bræder, og begravet i en dyb Søvn. De traadte saa ængstligt og saa sagte ind, at de næsten stode ved Siden af ham, uden at have forstyrret hans Søvn. Fængens Hoved laae haardt paa et Stykke Brænde, hans ene Haand beskyttede Ansigtet mod den kolddrede Overflade, og en anden hvilede i hans Varm, med et løst Greb om Hestet af en Dolk. Endstaaende han sov haardt, var hans Hvilte dog unaturlig og urolig. Hans Mandedræt var tungt og kort, og en Lyd, liig en sagte og hurtig Mumten, blandede sig dermed. Nu var Diebliffet kommet, da Cecilia Howards Bæsen aldeles forandrede sig. Hidindtil havde hun ladet sig føre af sin Cousine, hvis dristige og virksomme Mænd søntes at bestemme hende til at vejlede andre. Men nu gik hun foran Catharina, holdt Lygten i en saadan Stilling, at Lyset faldt lige paa den Sovendes

Ansigt, og boiede sig for at undersøge hans Træk, med skarpe angstelige Blikke.

"Har jeg Ret?" spurgte hendes Cousine.

"Den Hvieste helde sin naadige Bæstiermelse over ham, efter sin uendelige Barmhertighed," svarede Cecilia; da den Overbeviisning gienemthuede hendes Siel, at hun saae Griffith for sig." Ja! Catharina, det er ham! Dumdriftig Daarskab har bragt ham hid. Men Tiden trænger paa; han maa vækkes, og befries, hvad det end skal koste."

"Opsæt det da ikke længere, men væk ham af sin Søvn."

"Griffith! Edward Griffith!" sagde Cecilia's søde Stemme; "Griffith vaagn op!"

"De kalder ham forgieves, thi disse Menneſker kunne sove mellem Storm og støiende Lyd," sagde Catharina, "men jeg har hørt, at den letteste Berørelse kan bryde deres Søvn."

"Griffith!" raabte Cecilia, og lagde sin yndige Haand frøgtſom paa hans.

Lynſtraalen er ikke hurtigere, end det Spring den unge Mand gjorde, for at komme til at ſtaa paa ſine Been; og i ſamme Dieblikt glimtede hans Dolk i Lygten's Skin, i det han hurtigt ſvingede den i den eene Haand, medens han i den anden holdt en Piſtol, i en truende Stilling, mod dem, der forſtyrrede hans Roe.

"Tilbage" raabte han, "J skal kun gribe mig som et Liig!"

Hans truende Vande, hans vilde rullende Die-kast, strækkede Cecilia, som foer tilbage og tabte Kap-pen af Angest, men holdt steds sit milde Die sættet paa hans Ansigt, med et tillidsfuldt Blik, der mod-sagde hendes bævende Stilling, da hun svarede —

"Edward, det er mig; Cecilia Howard kommer for at redde Dem fra Undergang; man har kiendt dem, uagtet deres sindrige Forklædning."

Pistolen og Dolken faldt paa eengang af den unge Sømands Hænder og ned paa Tæppet; hans vilde Blik gik pludseligt over til Udtryk af den høieste Glæde.

"Endelig smiler Lykken til mig," raabte han, "det er ventligt handlet, Cecilia, mere end jeg fortjener, og meget mere end jeg havde ventet. Men De er ikke ene."

"Det er min Cousine — det er Thrine Plow-den, hvis skarpe Die opdagede Dem, og hun er saa god at ledsage mig hid; at vi kunne formaae — ja, at vi i Nødsfald kunne hielpe Dem at undsøge. Thi det er en grusom Daarskab, Griffith, saaledes at friste Deres Skiebne."

"Har jeg da fristet den uden Grund? Miss Plow-

den, jeg maa nu bede Dem at svare og retsfærdiggjøre mig."

Catharina saae suurt, men efter et Diebligs Betsænkning, svarede hun —

"Dienerinde, Master Griffith! Jeg indseer nu, at den høitærde Capitain Barnstable ikke blot selv har været heldig i at stave sig igiennem mine Krage-tæer, men endog givet al Verden dem at læse."

"Nu gjør De baade ham og mig Uret," sagde Griffith; "det var neppe noget Forræderie at vise mig en Plan, hvori jeg skulde spille en saa vigtig Rolle."

"O! Deres Undskyldninger staaer vist ligesaa godt tilrede for Dem, som Deres Mandskab," svarede den unge Dame; "men hvoraf kommer det sig, at Helten fra Ariel sender en Gesandt til at at udføre, hvad der saa særdeles var hans egen Skyldighed? Pleier han at spille den anden Rolle i Befrielses-Scener?"

"Himlen forbyde at De noget Dieblik skulde tænke saa slet om ham! Vi skyldte Dem meget, Miss Plowden, men vi have ogsaa andre Pligter; De veed, at vi tiene vort fælleds Fædreland under en Chef, hvis Bink er vor Lov."

"Vend da tilbage, Mr. Griffith, medens det staaer i Deres Magt, til Deres blødende Fædrelands Tiene-

ste," sagde Cecilia, "og naar det's Børns forenede Kræfter have fordrevet Undertrykkerne, vil vi haabe, at den Tid kommer, da Catharina og jeg kan vende tilbage til vort fællede Fædrehiem."

"Betænk De, Miss Howard, hvor langt den brittiske Konges mægtige Arm endnu kan ud-
drage den Tid? Seire skulle vi: en Nation, der
strider for sine dørebareste Rettigheder, maa altid seire;
men det er ikke een Dags Værk, for et saa ringe,
adspredt og forarmet Folk, som vi have været, at
modstaae en Magt som Englands. De glemmer sik-
kert, at De dommer mig til en næsten haabløs For-
viisning, Miss Howard, om De byder mig at forlade
Dem med slige Forventninger."

"Vi maae fortroste os til Guds Villie," sagde
Cecilia, "har han besluttet, at Amerika først efter for-
længede Lidelser skal befries, da kan jeg kun hielpe
det med mine Bønner; men De, Griffith, har en Arm
og en Erfaring, som kan gjøre bedre Tjeneste; spild
da ikke denne Duelsighed paa Luftkasteller for Deres
egen private Lykke, men grib Diebliffet, der tilbyder
sig, og vend tilbage til Deres Stib, hvis det virkeli-
gen endnu er i Sikkerhed; og strøb at forglemme
dette forovne Foretagende, og, for nogen Tid, ogsaa
det Væsen, som var Aarsag deri."

"Dette er en Modtagelse, som jeg ikke havde

ventet," svarede Griffith, "thi skøndt Hændelsen, og ikke mit Forsæt, bragte mig i Deres Nærværelse i Aften, haabede jeg dog, at naar jeg saa Fregatten igien, skulde det blive i Deres Selskab, Cecilia!"

"De kan ikke med Ret bebreide mig Deres fælsagne Haab, Mr. Griffith, thi jeg har ikke yttret eller ladet yttre et Ord der kunde bringe Dem, eller nogen, paa den Tanke at jeg vilde samtykke i, at forlade min Onkel."

"Miss Howard vil ikke kalde mig forsængelig, naar jeg erindrer hende om en Tid, da hun ikke troede mig uværdig til at betroes hendes Person og hendes Lykke."

En blussende Rødme soer over Cecilia's Kinder i det hun svarede:

"Det gjør jeg heller ikke nu, Mr. Griffith; men De gjør vel i at minde mig om min forrige Svaghed; Erindringen derom vil give mig Styrke til at handle klogere nu."

"Nei," kaldt hendes forrige Elsker ind, "forstyd mig for stedse; troe mig Deres Kierlighed uværdig, dersom jeg tænkte paa at bebreide Dem noget, eller nære en indbildt Tanke."

"Jeg frikiender Dem for begge Dels, meget lettere end jeg kan frikiende mig selv for Svaghed og Daarskab," blev Cecilia ved; "men meget er hændet, siden vi sidst saaes, som forbyder mig at gientage slige

uoverlagte alt for raske Beslutninger. Og deriblandt," tilføiede hun med et sødt Smil, "at jeg tæller tolv Maanedes mere i Alder, og hundrede i Erfarenhed. En anden og maaskee mere vigtig Omstændighed er, at min Onkel dengang levede blandt sine Ungdomsvenner, omringet af Slægtninge; men her lever han som en Fremmed; og naagtet han finder et Slags Trøst i at opholde sig i denne hans Forsædres Boelig, vander han dog eensom giennem dens mørke Gange, og vilde i denne tomme Verden kun finde en ussel Erstatning for et Bæns Omhu og Hengivenhed, som han har kiendt og elsket fra hendes Barndom."

"Og dog sætter han sig imod Deres personlige Ønsker, Cecilia, — med mindre det kun var min daarlige Forsængelighed, der førte mig til en Overbeviisning, hvis Tab nu vilde bringe mig til Banvid; — og i deres politiske Meninger ere De ligesaa uenige. Mig synes, at der kun kan være liden Lykke ved et Samliv, hvor ingen af Parterne deler en eneste Følelse med hinanden."

"Jo een, og en heel vigtig," sagde Miss Howard, "det er vor Kierlighed. Han er min ventlige, oprigtige, og, naar ulykkelige Tilfælde ei komme i Veien, min søielige Onkel og Formønder — og jeg er hans Broder Harrys Barn. Dette Baand er ikke saa let at løse, Mr. Griffith. Jeg vil ikke sige, at deres For-

fængelighed har bedraget Dem, thi jeg vil ikke berøve Dem et Haab, som jeg saa gjerne deler; men, visse-
lig, Edvard, det er mueligt at bære et dobbelt Baand,
og at handle i Overeensstemmelse med sine Pligter imod
begge. Jeg kan og vil aldrig samtykke i at forlade
min Onkel i et fremmed Land, hvis Love han blindt
forsvarer. De kiender ikke dette England, Griffith;
det modtager sine Børn fra Colonierne med kold og
stolt Mistillid, liig en skinsyg Stedmoder, høist for-
sigtig og karrig med den Gunst, det viser sine Steds-
børn."

"Jeg kiender det i Fred og jeg kiender det i Krig,"
sagde den unge stolte Søemand, "og kan tilføie, at det
er en stolt Ven og en haardnakked Fiende. Det fører
nu Krig med et Folk, som intet andet fordrer af det,
end den aabne Søe og en Fiendes Gunst. Men den
Beslutning, jeg her har modtaget, vil kun blive en
sørgelig Tidende at bringe Barnstable."

"Nei," sagde Cecilia smilende, "jeg kan ikke svare
for andre, der ingen Onkler have, men derimod en
dygtig Portion Had og Lede til dette Land, dets
Folk og dets Love, skøndt aldeles ubekiendte med det
alt tilsammen."

"Er Miss Howard bled af at see mig under St.
Ruths Tag?" spurgte Catharina, "men hør! nærmer
der sig ikke Godtrin langs Galleriet?"

De lyttede tause med tilbageholdt Aande, og hørte snart mere end een Person nærme sig. Stemmer lode sig skielne, og inden der var Tid til at raadslaae, hvad nu var bedst at gjøre, kunde man tydeligt fornemme de Talendes Ord, udenfor Døren til Kammeret —

"Ja han har et militairt Bæsen paa sig, Peter, som gjør ham til en god Prise; kom luk Døren op."

"Dette er ikke hans Bærelse, Deres Velbaarenhed," sagde Soldaten ængstelig; "hans Qvarteer er i det sidste Kammer i Galleriet."

"Hvor veed Du det, Karl? Kom med Nøglen og luk op for mig; jeg spørger ikke om, hvo der sover her. Hvem veed om jeg ikke hverver dem alle tre?"

Et Øieblik forløb i frygtelig Uvisshed, da Skildvagten hørtes at svare —

"Jeg tænkte Deres Velbaarenhed vilde kun see ham med det sorte Halsbind, og saa lod jeg de øvrige Nøgler ligge i den anden Ende af Gangen, men —"

"Men! men! Din Døsmer! En Skildvagt bør altid bære sine Nøgler paa sig, som en Fangevogter; følg mig da og lad mig see den Kugle, der retter sig og kaster Hovedet saa godt til høire."

Saa snart Catharina's Hierte begyndte at banke mindre voldsomt, sagde hun —

Det er Borroughcliffe, og saa drukkene, at han

ikke kan see, at Nøglen sidder i Døren; men hvad gør vi nu? Vi har kun et Dieblit at raadslaae."

"Saasnart det dages," sagde Cecilia hurtig, "skal jeg sende Bud, under Paaskud at sende Dem Levnetsmidler. Min egen Pige —

"De behøver ikke at vove noget for min Sikkerhed," afbrød Griffith hende, "jeg troer neppe, man vil opholde os; og om det skeer, saa er Barnstable i Nærheden med en Magt, der kan splitte disse Rescruter ad til Verdens fire Hjørner."

"Ach! det vilde lede til Blodsudgydelse og stræfkelige Optrin!" raabte Cecilia.

"Hør!" raabte Catharina, "de kommer igien!"

En Mands Trin høstes endnu engang at standse ved deres Dør; den blev vaersomt aabnet, og Skildvagten stak Hovedet indensfor. —

"Capitaine Borroughcliffe holder sin Rund, og ikke for halvhundrede af Deres Guineer vilde jeg lade Dem blive her nok et Minut."

"Blot eet Ord endnu," sagde Cecilia.

"Ikke en Stavelse, Mylady, for mit Liv," svarede Soldaten. "Damen fra det næste Bærelse venter Dem, og gaar nu, hvor De kom fra, af Medynk med en stakkels Karl."

Her var intet at svare, og de adløb; Cecilia sagde ved Vortgangen —

"Imorgen skal jeg sende Dem noget at spise, unge Mand, og en Anviisning til at bruge det Mid-
del, der vil være nødvendigt for Deres Bevaring."

I Gangen fandt de Alice Duncombe, som stulte sit Ansigt i sin Kappe, og syntes dybt rystet ved den Sammenkomst, hun havde haft, saavidt man kunde slutte af de dybe Suk, der undslap hende.

Men da Læseren maaskee onsker at vide, hvad der saa smerteligt rystede dette harmløse Bæsen, vilde vi standse Fortællingen lidet, for at berette det Vig-
tigste af hvad der foregik mellem ham og den Per-
son, hun søgte.

Fiortende Capitel.

Com naar en Love farer op
Ved Jægerfarens Skrig,
Dg styrter frem mod fiendtlig Trop,
Saa viste Douglas sig.

Percy.

Alice Duncombe fandt ikke den anden Fange begravet i Coon, som Griffith; men han sad paa en af de gamle Stole, der vare i Bærelset, med Rygen imod

Døren, og betragtede formodentlig igiennem det lille Vindue den mørke Skueplads, hvor den rasende Storm nu herskede. Han blev hende ikke vaer, før Lampens Skin faldt skraae paa hans Dø, da sprang han op fra sin grublende Stilling, gik hen imod hende og tiltalde hende først —

"Jeg ventede dette Besøg," sagde han, "da jeg mærkede at De gienkiendte min Stemme; og jeg følte en dyb Overbeviisning i mit Bryst, at Alice Dunscombe ikke vilde forraade mig."

Endskiøndt hun havde ventet at see sin Formodning bekræftet, kunde hun dog ikke svare strar, men sank ned paa det Sæde, som han havde forladt, og tøvede nogle Minuter, indtil hun fik samlet Styrke til at svare —

"Det var da intet hemmelighedsfuldt Varsel! ingen lustig Stemme, som stussede mit Øre; men en frygtelig Virkelighed!" sagde hun endelig; "Hvi har De saaledes trodsset Deres Fædrelands Love? i hvilken grusom Hensigt har Deres ustyrlige Sjel atter søgt dette Land?"

"Dette er et strengt og grusomt Sprog i Deres Mund til mig, Alice, og der har været den Tid, da De har hjulpet mig med blidere Ord, efter en kortere Fraværelse."

"Jeg negter det ikke, jeg kan hverken stinle min

Evaghed, for Dem eller mig selv; jeg ønsker neppe engang at bevare den ukendt af Verden. Om jeg ogsaa eengang har agtet Dem — om jeg har givet Dem min Troe, og forglemt mine høiere Pligter, saa har Gud haardelig straffet denne Evaghed ved Deres egne onde Gierninger.”

”Nei, lad ikke vort Møde forbittres ved unyttige og æggende Betsoldninger,” sagde han, ”thi vi have meget at sige, før De meddeler mig det Barmhertigheds-Grunde, som bringer Dem hid. Jeg kender Dem for godt, Alice, til ikke at see, De kender al den Fare, jeg er udsat for, og vil vove noget til min Frelse. Deres Moder — lever hun endnu?”

”Hun er gaaet bort at søge min salige Fader,” sagde hun, og stulste sit blege Ansigt med sine Hænder; ”de have ladet mig allene tilbage; ja sandelig, thi han, som skulde være Alt for mig, brød først sin Troe, og er siden bleven min Tillsid uværdig.”

Den Fremmedes Sind kom i et sælsomt Oprør, medens han kastede sit Blik hurtigt paa sin Venindes Ansigt, og gik op og ned med hastige Skridt; endelig sagde han —

”Der var maaskee noget at sige til Oplysning, hvilket De ikke kender. Jeg forlod dette Land, fordi jeg kun fandt Undertrykkelse og Uretfærdighed her, og jeg kunde ikke foreslaae Dem at vorde Brud til

en Landflygtig, uden enten Navn eller Formue. Men nu kan jeg bevise Dem min Troeskab. De siger, De er allene; vær det ikke længer, men forsøg hvorvidt De tog feil i at troe, at jeg engang skulde erstatte Dem baade Fader og Moder."

Enhvert Tilbud om at vederfares Retfærdighed, fleer det end sildigt, har noget sødt og beroligende for et qvindeligt Øre; og Alice lagde i det følgende mindre Bitterhed i sin Tone, om end ikke mindre Streng-
hed i sit Sprog.

"De taler ikke som en Mand, hvis Liv bestandsigt hænger i en Traad, som det næste Minut kan sønderrive. Hvorhen vil De føre mig? Er det til Tower i London?"

"Troe ikke, at jeg daarligen udsætter min Person, uden tilstrækkelig Beskyttelse," svarede den Fremmede med kold Ligegyldighed. "En Mængde kække Mænd vente kun et Tegn fra mig, for at sondertræde denne Officeers usle Styrke som en Drm under mine Fødder."

"Saa var da Oberst Howards Formodning rigtig! og det er ingen Hemmelighed mere, hvorledes de fiendtlige Skibe kunde passere Bankerne — De var deres Løds!"

"Ja!"

"Hvorledes?" vilde De misbruge den Dueltighed,

De erhvervede i Deres skyldfrie Ungdoms Vaar, til det afskyelige Siemeed, at bringe Fordærvelse over deres Hoved, som De een gang kiendte og agtede? John! John! er Billedet af den Vige, som jeg tror De een gang elskede i hendes Skionheds og Trosthyldigheds Morgen, med saa svage Træk indværet i Deres Siel, at det ikke formaner at vække Medynk i Deres haarde Hierte mod dem, blandt hvilke hun saae Lyset, og fandt sin lille Verden?"

"Ikke eet af deres Haar skal blive rødt, ikke et Straae af deres Hytte skal brænde; ikke den ringeste af dem skal et Dieblif forstyrres i sin Sovn. Altsammen for Deres Skyld, Alice. England begynder denne Krig med saaret Samvittighed og blodige Hænder, men Alt skal glemmes for nærværende Tid, da baade Leilighed og Magt tilbyder sig, at lade det søle vor Hævn, selv i dets ædlest Livsdele. Jeg kom her ikke i saadant Grinde."

"Hvad har da ført Dem saa blindt i denne Snare, hvor al den Hielp, De praler af, intet nytter Dem; thi vilde jeg høit kalde Dem ved Navn, endog kun her, i denne ubekiendte Borgs mørke og stumle Gange, skulde Raabet for Daggrøe gientlyde vidt over Landet, og et heelt Folk findes i Vaaben for at straffe Deres Dumdriftighed,"

"Mit Navn har gientlydt her, og det ikke i misde

Toner," svarede Lodsen haanligt, "medens et heelt Folk skjælvede ved det, og de seige Usslinger flygtede for den Mand, de havde fornærmet. Jeg har oplevet at føre den nye Republik's Flag stolt frem i Synet af de tre Kongeriger, imedens øvet Duelighed og lige Vaaben forgieves have forsøgt paa at sælde det. Ja! Alice, endnu gientlyde mine Kanoners Torden imellem Eders østlige Høie, og vil gjøre mit Navn mere skrækkeligt end indbydende for Eders sovende Landeværn."

"Præl ikke af det sieblikkelige Held, som Guds Arm har skienket Deres vanhellige Vaaben," sagde Alice; "thi en streng og svar Giengjeldelses Dag maa komme; smigre Dem ei heller med det tomme Haab, at Deres Navn, hvor skrækkeligt De end har gjort det for de Gode, har den Kraft hos sig at forjage Tanken om Hiem og Fædreland og Slægt hos enhver, som hører det. Ja! jeg veed ikke engang i dette Dieblif, om jeg ei overtræder en hellig Pligt ved at høre paa Dem, istedet for at udraabe Deres Navn, at Fædrelandet maatte lære, at dets unaturlige Søn er en farlig Byrde i dets Skiod."

Lodsen vendte sig hurtig i sin korte Gang, og da han havde læst sin Sikkerhed i hendes Ansigt, sagde han i en mildere Tone —

"Var det Alice Duuëcombe værdigt! vilde det ligne den milde, ædle Pige, som jeg kiendte i min

Ungdom! Men, jeg gientager det, denne Trudsel vilde ikke skrække mig — selv om De var istand til at iværksætte den. Jeg har sagt, at jeg blot behøver at give et Signal, for at samle en Styrke om mig, stærk nok til at adsprede disse Soldathunde til Himlens fire Hjørner."

"Har De ogsaa rigtig beregnet Deres Styrke, John?" sagde Alice, uvilkaarlig forraadende sin dybe og indertlige Deeltagelse. "Har de beregnet den Muelighed, at Mr. Dillon maaskee kommer, ledsaget af en væbnet Trop Cavallerie, med Morgen-Solen? thi det er ingen Hemmelighed længer i Abbediet, at han er redet ud i det Grinde."

"Dillon!" raabte Lodsen studsende; hvem er det? og paa hvilken Mistanke søger han denne Forstærkning til Bagten."

"Nei, John! see ikke saaledes paa mig, som om De vilde udgrunde mit Hjertes Hemmeligheder. Det var ikke mig, som skyndede ham til dette Skridt; De kan ikke et Dieblisk nære den Tanke, at jeg vilde forraade Dem! Men alt for vist er det, at han er redet bort, og da Natten rinder hurtigt hen, skulde De bruge denne Naadetid til at komme i Sikkerhed."

"Frygt ikke for mig, Alice," svarede Lodsen stolt, og et svagt Smil stræbde frem om hans sammenpressede Læber; "og dog er jeg heller ikke glad ved

denne Efterretning. Hvad hedder han nu? Dillou!
Er han en Yndling af Kong Georg?"

Han er, hvad De ikke er, John, en troe Undersaat af sin Arveherre, Kongen, og skiondt sødt i de oprørske Colonier, har han bevaret sin Dyd ubesmittet af Tidens Fordærvelse og Fristelser."

"En Amerikaner! og troeløs mod det menneskelige Kiøns Frihed og Rettigheder! Ved Himten! lad ham ikke møde mig! thi naaer min udstrakte Arm ham, skal jeg holde ham frem for Verden, at den kan skue en Ferræder!"

"Og kan Verden ikke skue det tistrækkelig i Dem selv? Aander De ikke selv i dette Dieblis Fædrelandets Lust, skiondt De sniger Dem giennem Dens Taager, med fortviolede Anslag mod dens Fred og Lykke?"

Mørk og bitter Brede glimtede af Lodsens Nie, og selv hans Jern-Eskabning syntes at skielve af Forbittrelse, i det han svarede —

"Kan De virkelig sammentligne uselt og egennyttigt Forræderi, sigtende til at ophøie Jaa paa Millioners Beføstning, med den ædle Begeistring, som driver Manden til at stride for den hellige Frihed? Jeg kunde sige Dem, at jeg er væbnet i mine Med-Undersaaters og Landmænds fælles Sag; at skiondt adskilte ved Oceanet, ere vi et Folk af samme Blod, og Børn af

sanime Fædre, og den Haand, som undertrykker den ene, fornærmer ogsaa den anden. Men jeg foragter saa smaaes ligt et Forsvar. Jeg fødtes paa denne Klode, og fordrer den Ret, at være en Borger af den: en Mand, hvis Siel ikke lader sig indskrænke af Tyranners og Leiesvendes vilkaarlige Bud, men med ligesaa stor Ret, som Tilhøielighed, til at kæmpe mod Undertrykkelse, i hvis Navn den saa øves, eller i hvilken yndig og hellig Skikkelse den endog grunder sin Fordring paa at undertrykke Menneskeslægten."

"Ach! John, John! endskiønt dette maaskee klinger som Fornuft i oprørske Øren, saa lyder det dog for mine, som Davids Drømme. Forgieves bygger De paa denne nye, Alt omvæltende Tingenes Orden, eller rettere Uorden, der er modsat alt hvad hidtil har vedligeholdt Fred og Lykke i Verden. Hvad formaaer Deres Sophisterier og falske Slutninger imod Hjertet? Det er Hjertet, der siger os, hvor vi finde vort Hiem, og lærer os at elske det."

"De taler som den svage og fordomsfulde Kvinde, Alice," sagde Lødsen mere roliat, "og som den, der vil sammenholde Nationer ved de Baand, der forbinde unge og bløde Sieler af Deres eget Kion?"

"Gives der da noget helligere og bedre Baand?" sagde Alice, "Ere ikke det huuslige Livs Forholde stiftede af Gud selv, og ere Nationer ikke opkomne af

Familier, ligesom Grene flyde ud fra Stammen, indtil Træet overskygger Landet? Det Baand, som binder en Mand til hans Nation, er et gammelt og helligt Baand, som aldrig sønderrives uden Skiendsel."

Lodsen smilede haantligt, aabnede sin ydre, grove Kiøle, og fremtog adskillige Stykker, som han fremviste enkelte, med en stolt og selvtilfreds Mine.

"See! Alice," sagde han, "kalder De dette Skiendsel? Dette store Pergamentbrev fører intet ringe Seigl, og bærer tillige den høie Ludvigs kongelige Navn! og betragt dette Kors, prydet med Juveler, en Gave fra samme fyrstelige Haand; ligst gives ei til Skiendsels Børn, ei heller er det klogt eller sømmeligt at brændemærke en Mand, der ikke holdtes for uværdig til Samqvem med Fyrster og Edle, med det nedrige Navn: "den skotske Søerøver."

"Og har De ikke erhvervet dette Tilnavn, John, ved grusomme Handlinger og bittert Had? Jeg kunde fyfsede Ubetydeligheder, De her viser mig, endog om de vare tusind Gange mindre glimrende, hvis Deres lovlige Konge havde fæstet den paa Deres Bryst. Men nu forekomme de mit Die som uudslettelige Ekampletter, der besmitte Deres Navn. Jeg har hørt tale om dem, De kalder Deres Allierede; og mig synes, at en Dronning kunde tage sig noget bedre for, end

ved sine Smil at opmuntre andre Monarchers frastaldne Undersaatter, om de end vare hendes Fiender. Det er kun Gud bekiendt, naar hans Forsyn tillader Misforneielssens Aand at yttre sig i hendes eget Land, men da maa Tanken om, at hun selv har skyndet til et andet Oprør, worde hende bitter og uvelkommen!"

"At den høie og ynderige Antoinette har vordiget at belønne mine Tjenester med en ringe Deel af sit naadige Bifald, er ikke det mindste, jeg er stolt af," svarede Lodsen med forstilt Ydmyghed, medens selv hans Udortes vidnede om hemmelig Stoltthed. "Men tael ikke et Ord til hendes Forringelse, thi De veed ikke hvem De dommer. Hun er mindre udmærket ved sin høie Fødsel og glimrende Stilling, end ved sine Dyder og sin Elfskørdighed. Hun er den Første af sit Kion i Europa — en Keisers Datter, den mægtigste Konges Gemalinde, og med huldt Smil beskytter hun den store Nation, der nedlægger sin Holding for hendes Fod. Hendes Vandel er ligesaa ophøiet over Daddel, som over jordisk Straf, om hun end glemte sig saavidt, at hun fortiente den; og det var Forsynets Villie, at sætte hende saa høit, at ingen menneskelig Uhelds Skiebne kunde naae hende!"

"Har Forsynet ogsaa sat hende over menneskelige Bildfarelser, John? Straf er Syndens naturlige og udeblivelige Følge, og hvis hun ikke har en Magt,

der hidtil ei stienkedes nogen Dødelig, kan hun maa-
 see endnu komme til at føle hans straffende Arm,
 for hvis Die al hendes Pragt og Vælde ere saa ubes-
 tydelige, som den Luft, hun indaander! Men er de
 end stolt af den Naade, at turde kysse Sønnen af
 den franske Dronnings Kiortel, og har De end levet
 i Selstab med fornemme og stolte Damer, klædte i
 deres rigeste Pragt, kan De da sige Dem selv, at De,
 midt blandt den glimrende Skare, har fundet en eene-
 ste, der var dristig nok til at sige dem Sandheden,
 eller hvis Hjerte oprigtigt svarede til Mundens falske
 Høflighed?"

"Der er rigtignok ingen, som har mødt mig med
 slige Bebreidelser, som Alice Dunscombe har gjort mig i
 Nat, efter sex Mars Skitsmisse!" svarede han stødt.

"Har jeg talet Sandhedens hellige Ord til Dem,
 John, saa lad dem ikke være mindre velkomne, fordi
 de ere blevene fremmede for Deres Øre. O! tænkt
 heller at hun, som har vovet at tale Bebreidelsens
 Ord til den Mand, hvis Navn er en Skræk for alle,
 der leve paa disse Kyster, blev kun betraget til den
 dristige, strenge Tale, af om Omhu for Deres evige
 Belsærd."

"Alice, Alice, De driver mig til Vanvid, med
 disse daarlige Taler! Er jeg da et Uhyre, til at kysse
 ubeslyttede Qvinder og hjælpeløse Børn med?" Har

da ogsaa De laant et Iettroende Dre, til de lave Bagvaskelser, hvormed Eders Herskeres Politik steds har stræbt at tilintetgiøre enhver's gode Navn og Nytte, som modsatte sig dem, og især dem, der modsatte sig med Held? Mit Navn er maaskee en Stræk for Officererne paa den Kongelige Flaade; men aldrig for den Hielpelse og Fredelige!"

Alice kastede et hemmeligt og frygtsonst Blik paa ham, hvilket talte endnu stærkere end hendes Ord —

"Jeg veed ikke om Alt, hvad man har sagt om Dem, er sandt. Men jeg har ofte bedet, under bitter Hiertesorg, at ikke en tiende Deel deraf maa samles paa deres Hoved paa hiin store Siengieldsens Dag. Men, John, jeg har kiendt dem længe og nøie, og Himlen forbyde, at qvindelig Svaghed skulde hindre mig i en christelig Pligt, ved denne høitidelige Leilighed, der maaskee er vor sidste jordiske Sammenkomst. Jeg har ofte tænkt, naar jeg hørte Deres Navn angribes med bitter Daddel, eller med galdeblandede, forgiftede Ord, at de, som dømte saa kiest, kun lidet forstode den Maud, de fordømte. Men, stiondt De undertiden, og jeg kunde næsten siige steds, er saa mild og jævn, som den blankeste Søe, De nogensinde pleiede, saa har Gud lagt en frygtelig Blanding af vilde Lidenstaber i Deres Bøsen, som, vakte, ere ligest de sydlige Hæve, naar en Orcan opprør dem. Det er vanskeligt for

mig at sige, hvor vidt denne onde Mand kan drive en Mand til at glemme sit Fædreland og sit Hiem, naar indbildte Fornærmelser drive ham, og han pludseligen vorder udrustet med Magt til at ytre sin Harmen."

Lodsen lyttede med spændt Opmærksomhed, og hans skarpe Blik syntes at trænge til den inderste Grund af den Tanke, hun kun halvt udtrykte; men han beholdt stedse Herredømme over sig selv, og svarede, med mere Sorg end Brede —

"Skulde noget kunne bringe mig til Deres fredelige og eftergivne Tænkemaade, Alice, maatte det være den Betragtning, at mine usle Fienders onde Tunger endog have vakt Tvivl hos Dem om min Ære og Vandel. Hvad er vort Rygte, naar en Mand saaledes kan miskiendes af sine Nærmeste! Men bort med disse barnagtige Betragtninger! De ere mig, min Dødt og den hellige Sag, jeg har opoffret mig, uværdige."

"Nei, John, forjag dem ikke," sagde Alice med inderlig Deeltagelse, og lagde uvilkaarligt sin Haand paa hans Arm. De ere som Duggen paa fortorret Græs, og kunne maafee oplive Deres Ungdoms Følelser, og formilde Hjertet, hvis Haardhed, om det er haardt, mere maa tilskrives unaturlig Eftergivenhed for Lidenskabers end indgroede onde Tilbøjeligheder!"

"Alice Duncombe," sagde Lodsen, og nærmede sig med høitideligt Alvor, "jeg har lært meget i Nat,

endskiøndt jeg ikke kom for at søge sig Kundskab. De har lært mig hvor mægtig Skumlerens Aande er, og ved hvor svag en Traad vort gode Navn hænger. Vel tyve Gange har jeg mødt Deres Konges Leiesvende i aaben Feide, stedse kæmpende mandigt under det Flag, min egen Haand først heisede for Vinden, og som, Gud være lovet, jeg endnu aldrig har seet synke en Tomme; men ikke en eneste feig Handling eller privat Fornættelse har jeg i denne Tjeneste at bebrejde mig selv; og hvad Pøn har jeg nu høstet! Den nedrige Skumlers Tunge er skarper end Krigens Sværd, og efterlader et mere uudsætteligt Arv!"

"Aldrig har De sagt et sandere Ord, John, og Gud styrke Dem i deslige Tanker, til Deres egen evige Salighed!" sagde Alice med indtagende Iver. De siger, at De har vovet Deres dyrebare Liv i tyve Slag, og see nu, hvortidet Himlen ynder Oprørsstiftere! man siger, at Verden aldrig saae et mere forsvovlet og blodigt Slag, end hiint sidste, som paa Skrakens Vinger har baaret Deres Navn til Dens yderste Ende."

"Det vil vorde omtalt hvorsomhelst Søeslag nævnes," afbrød Pødsen hende, og den Sørgmodighed, der havde begyndt at vise sig i hans Ansigt, vceg for et stolt og frydefuldt Blik.

"Og dog kan denne indbildte Hæder ikke besygte

Deres Navn mod Uretfærdighed, ei heller kunne Seier-
vinderens timelige Belønninger lignedes med dem, der
bleve den Overvundne til Deel. Veed De, at vor
naadige Monarch, lod sin kongelige Gunst naae Deres
Modstander, og dømte hans Sag hæderlig?"

"Ei, han slog ham jo til Ridder!" raabte Lod-
sen med en bitter Haan-Patter. "Giv ham et Skib
igien, og mig en anden Leilighed, og jeg lover ham
et Grebskab, isald jeg kan hielpe ham til det ved at
overvinde ham!"

"Dæt ikke saa dristigt, og roes Dem ikke af en
Beskyttelse, som maaskee forlader Dem, John, naar De
meest behøver den; og mindst venter det," svarede hans
Veninde. "Den Stærkeste vinder ikke altid Slaget,
eller den Hurtigste Bæddeløbet."

"Glemmer de, min fromme Alice, at Deres Ord
kunne modtage en dobbelt Forklaring? Vandt den
Stærkeste Striden her? Skjøndt De gjør ikke vel i
at negte den Hurtigste Bæddeløbs-Prisen. Ja, Ja,
tidt og ofte have de Enjoner undgaaet mig ved deres
fluge Jil! Alice Dunscombe, De kender ikke Lu-
sinde-Delen af den Piinsel, jeg har maattet udslaae af
heivelsbaarne Skurke, der misunde den Fortieneste, de
ikke kunne naae, og skumle over de hæderfulde Be-
drifter, de ikke vove at efterligne. Hvor ofte har
jeg tumlet om paa Havet, som en Brander, bestemt

til at udføre en fortvivlet Streg, og derefter begraves i den Odeløggelse, den selv forvoldte! Hvor mange onde Hierte have ikke triumpheret, naar de saae mig heise Seil, og haabede, de skulde føre mig til en Galge, eller en Grav paa Havets Bund; men jeg har stuffet deres Haab!"

Lodsens Die tabte nu sit giennemtrængende og faste forstandige Udtryk, men lignede af grum og vild Glæde, da han vedblev med en høiere Stemme —

"Ja, bitterlig har jeg stuffet dem! O Triumphen over mine faldne Fiender, var kun mat imod den dybe Følelse i mit Hierte, der sætter mig høit over hine falske og feige Hyklere! Jeg tiggede, jeg anraabte de Franske om den ringeste af deres Skuder, som blot havde et Krigsskibs almindelige Egenskaber; jeg foreholdt dem det Politiske og Nødvendigheden i at give mig den, jeg lovede at man øieblikkelig skulde finde mig dermed paa Farens Bei; men Had og Misundelse berøvede mig min Ret, og skilte mig ved meer end det Halve af min Vre. De kalde mig Svøvesver! Fortiener jeg dette Navn, da har jeg mine Venners elendige Lunkenhed mere at takke derfor end nogen Handling mod mine Fiender!"

"Og kunne disse Grindringer, John, ikke bevæge Dem til at vende tilbage til Deres Pligt mod Konge og Fædreland?" sagde Alice med dæmpet Stemme.

"Bort med den taabelige Tanke," afbrød Lods'en hende, og fattede sig som pludselig skamfuld over den Svaghed, han havde forraadt; "saaledes gaaer det stedse naar man ved Bedrifter udmærker sig fra Hoben. Men nu til Deres Besøg — Jeg har Magt nok til at befrie mig og mine Kamerater fra dette lumpyne Fængsel, men jeg vilde nødig bruge Vold, for Deres Skyld. — Bringer De Midler til at gjøre det i Stilhed?"

"Naar Morgen'en kommer vil De alle blive bragte til det Bærelse, hvor vi sidst saaes. Dette vil skee efter Miss Howards Anmodning, under Paastud af Billighed og Retfærdighed og under Foregivende at blive bekiendt med Deres Stilling. Det vil heller ikke blive hende negtet, og medens Vagten opstilles ved Døren, skal De ad en anden Vej giennem de affides Bærelser i denne Floi blive viist til et Vindue, hvorfra De let kan springe ned i Nærheden af en Kratstov; siden maae De selv sørge for Deres Sikkerhed."

"Og dersom denne Dillen, De nylig nævnte, har Nys om den sande Sammenhæng, hvoreledes vil De da forsvare Deres Andeel i vor Flugt for Retten?"

"Jeg troer han drømmer kun lidt om, hvo der er imellem Fangerne," sagde Alice, grundende, "Mondt han maaskee kan have opdaget af hvad Stand den eene

af Deres Kamerater er. Men det er mere en personlig Jølelse end Interesse for det Offentlige, som driver ham."

"Jeg har formodet noget saadant," svarede Lods-
sen med et Smil der fløi over de Ansigtsstræk, hvilke
nyeligt havde været Udtryk af utæmmelige Lidenstaber,
og gjorde en Virkning, ikke ulig en dæmpet Ildbrands
sidste Opblusning, hvorved Odelægningen rundt om blev
mere sonlig. "Denne unge Griffith har med sin for-
fængelige Ubestindighed ført mig fra min lige Vej, det
er altsaa billigt at hans Kiereste deler noget af Faren
med os. Men med Dem, Alice, er det en anden
Sag; De er her kun som Giest, og behøver ikke at
blive fiendt i denne ulykkelige Sag. Skulde mit Navn
komme ud, saa vil denne frastødne Amerikaner, denne
Oberst Howard, have al den Anseelse, hans Forsvar
for Tyranniets Sag har forskaffet ham, nødvendig til at
beskytte sig mod Ministrenes Utilfredshed."

"Jeg frygter for at betroe en saa farlig Sag til
min elskværdige Venindes uerfarne Ungdom," sagde
Alice, og rystede med Hovedet.

"Hurt paa, at hun kan anføre sin Tilboielighed
til sin Undskyldning: Men tør De bekiende for Ver-
den, at De endnu med milde Jølelser erindrer den
Mand, De brændemærker med flige bestemmende Til-
navne?"

En svag Rødmen foer over Alice Duncombs

blege Ansigt, i det hun med en Stemme, der netop kunde høres, sagde:

"Der er ingen Grund mere, hvorfor Verden ei maatte kiende denne Svaghed, om den ogsaa var til." Og da det svage Blus forsvandt, og hendes Ansigt blev næsten blegt som Døden, straaede hendes Dø af en usædvanlig Gld, i det hun tilføiede: "De kunne kun tage mit Liv, John, og det er jeg bereed til at opoffre for Dem!"

"Alice," udraabte han rørt, "min ædle, min kielige Alice! —"

I dette kritiske Dieblis hørte man Skilddragten banke paa Dørren. Uden at vente paa Svar, traadde han ind, og forklarede med hurtige Ord, hvor nødvendigt det var at Damen gik bort. Baade Alice og Lødsen, som begge ønskede en nøiere Forklaring angaaende Flugten, gjorde nogle saa Indvendinger; men Frygt for legemlig Straf gjorde Soldaten paaastaende, og Frygt for at udsætte sig selv gjorde Damen føielig. Hun reiste sig og forlod Bærelset med nølende Skridt, da Lødsen greb hendes Haand, og hvistede med Eftertryk —

"Alice, vi sees igien, før jeg forlader denne Dø for stedsse."

"Vi sees i Morgenstunden, John," svarede hun i samme Tone, "i Miss Howards Bærelse."

Han slap hendes Haand, og hun ilede bort, medens den utaalmodige Skildvagt lukkede Dørren, og taus vendte Nøglen mod sin Fange. Lodsen blev staaende i en lyttende Stilling, indtil han ikke længere kunde høre det bortilende Pans lette Trin, derpaa gik han op og ned i sit lille Kammer med ustadige Skridt, og standsede undertiden, for at betragte de drivende Skyer og de sukkende Gege, der stielvende rystede deres brede Arme ved de voldsomme Windstød. Efter nogle Minuters Forløb var hans egne Lidenstabs Storm efterhaanden gaaet over til den fortvivlede og stille Rolighed, som gjorde ham til den Mand, han var; da satte han sig igien der, hvor Alice traf ham og begyndte at gruble over Tidens Begivenheder, der altid ledede hans virksomme og uroelige Aand til sin sædvanlige Syssel: at udkaaste Planer til dristige Forretagender med deres store Følger.

Femtende Capitel.

Sir Andrew: Jeg har just ingen Grund, dertil i Syn-
derlighed, men jeg har god Grund nok.

Hellig tre Kongers Aften.

Da Skildvagten lukkede Capitain Borroughcliffe ind i
det Kammer, han havde udpeget var Capitainens An-
sigt i den tvedydige Tilstand, hvor enkelte kloge Blik
blande sig saaledes med tankeløs Stirren, at det men-
neskelige Ansigt blir ikke uligt en April-Dag; nu
smitende og indbydende, og i næste Dieblis Skjelsud og
mørk. Officerens vigtige Miner, og det Høitidelige i
hans Lader, da han lagde Haand paa Bærket, viste
aaenbart, at han havde en vis Hensigt med sit uven-
tede Besøg. Han gav med stolt Værdighed Skildvags-
ten et Bink med Haanden at gaae bort, og vedblev
at bringe sit Legem i Ligevægt, medens han lukkede
Dørren, og da hans forvirrede Sandser endnu fornam
nogen Lyd udenfor, saae han slivt til den Kant, hvors-
fra Lyden kom, med det Slags kloge Diekast, som hos
mange træder istedet for noget bedre. Saasnart han
trøede sig sikker for at forstyrres, dreiede han sig rundt
med militair Nøiagtighed, for at faae Die paa den
Mand, han søgte. Vi have seet, at Griffith fandtes

sovende, skiondt let og urøseligt, og at Lødsen stille og usforfagt ventede det Besøg, han isorveien syntes at have forestillet sig; men deres Ledsager, som var ingen anden end Capitain Manual af Marinerne, lod sig træffe i en ganske anden Stilling. Endskiøndt Beiret var koldt og Natten stormfuld, havde han kastet sin Overkiøle, og en Deel af sin øvrige Forklædning, og sad bekvemt paa sit Tæppe og afstørrede store Svededraaber af sin Pande med den eenne Haand, medens han med den anden nu og da greb til Struben i et Slags convulsivt og uvilkaarlig Bevægelse. Han stirrede vildt paa den Indtrædende, hvis Ankomst dog ikke foraaarsagede videre Forandring i hans Stilling, end at han med fordobblt Iver brugte sit Tørklæde og greb hyppigere til sin nøgne Hals, som om han vilde fordisse sig om, hvilken Grad af Sammenpresning, den uden alt for stor Ubehagelighed kunde taale.

"Kamerat! jeg hilser Dem!" sagde Borrroughelisse medens han ravede hen ved Siden af ham, hvor han aldeles uden al Ceremonie tog Sæde. "Kamerat! jeg hilser Dem! Er Kongeriget i Fare, siden Gentlemen giennemreise Dem, i en Uniform af Regimentet *incognitus, incogniti, 'torum* — For Satan! har jeg ikke glemt min Latin! Siig mig, min stolte Kamerat, er De een af disse „*'torum*?"

Manual drog sin Pande lidt tungt, som man

vel, efter den Maade, hvorpaa han havde grebet til sin Strube, kunde vente; men han dæmpede sin Frygt, og svarede med større Heftrighed, end hans Stilling gjorde raadelig eller Sagen fordrede —

"Siig om mig hvad De vil, og hande med mig som Dem behager, men jeg trodser Enhver, om han med Sandhed kan kalde mig en Torp."

"De er ingen Torp? Naa, saa har Krigs-Commisariatet da opfundet en ny Uniform! Deres Regiment har faaet erobret sine Opflag ved at storme et Søe-Batterie, eller maaskee det har gjort Tjeneste som Marinere? Har jeg Ret?"

"Jeg vil ikke negte det," svarede Manual, med mere Mod; "jeg har tient som Mariner i to Aar, men jeg hører dog til Linietropperne i —

"Armeen!" sagde Bourroughcliffe, og afbrød dermed den høist utidige Tilstaaelse om hvilken Stats Armee den Anden havde hørt til. "Jeg holdt selv engang Hunde-Bagten ombord paa Mylord Howes Flaade; men det er en Tjeneste som jeg ingen misunder. Bore Eftermiddags-Parader var forstræffelig ustadige, for paa den Tid, veed De nok, mangler man ofte fast Grund at staac paa. Ikke desmindre fik jeg dog mit Compagnie kjøbt for nogle Prisepenge, der faldt i mit Lod, og derfor tænker jeg altid med Taknemlighed paa Mariner-Tjenesten. Men dette er en for Mate-

rie. Jeg har taget en Glaske funklende Madeira i min Lomme, og et Par Glas, som vi vil undersøge, medens vi tale om vigtigere Sager. Stik Deres Haand i min høire Lomme; jeg er bleven saa vant til at paradere for Fronten, at det falder mig bandsat bagvendt, at stikke Haanden bagud, som om jeg slog paa en Patrontaske."

Manual, som ikke kunde tyde enten Constructio-
nen eller Sproget i det Øvrige, begreep paa een gang
at der i denne sidste Begiering var en god Portion
jævn bredt Engelsk, og drog een af Oberst Howards
støvede Glaser frem med en Behændighed, der viste,
at det var hans ramme Alvor. Borroughcliffe havde
tilstrækkelig forsynet sig med Glas, og i det han med
en vis kunstmæssig Færdighed, trak Proppen op, rakte
han Marineren et forfuldt Glas Vin sørend et Ord
videre blev verket imellem dem: Herrerne endte deres
Sluck med et Par Smæk, der tonede næsten som Pi-
stol-Skud fra to øvede Duellanter, stiondt visselig en
langt mere uskyldig Lyd; derefter fornyede Capitain
Borroughcliffe Samtalen —

"Jeg kan godt lide disse skimlede Glaser, bedæk-
kede med Støv og Spindelvæv, og med en god sydlig
Barf paa sig," sagde han. "Saadan en Saft den
bliver ikke i Maven, men gaar lige til Hjertet og
bliv til Blod i eet Pulsflag. Men hvor snart jeg

kiendte Dem! Det Slags Kundskab er vor Stand's Grimurerie! Jeg kiendte Dem for det, De er, i det samme jeg fik Die paa Dem i Bagstuen, som vi kalde det. Men jeg vilde gierne føie den gamle Officeer, her boer, og lade ham optage et formeligt Forhør; det var en Høflighed, man skyldte hans Alder og fordoms Rang. Men jeg kiendte Dem i samme Dieblis, jeg saae Dem. Jeg har seet Dem før!"

Sandheden af Borrroughcliffes Theorie, at Vinen strar gaaer over i Blodet, stadsfæstedes identviol ved Marinerens Exempel; hans hele Væsen syntes at undergaae et Slags magisk Forandring ved dette Forsøg med Vinen, som Læseren let vil indsee blev flittig fortsat saalænge der var en Draabe i Glasfen. Evenden perlede ikke længer paa hans Pande, heller ikke var hans Hals mere i den uroelige Bevægelse som før; men han satte sig ned med en usædvanlig, skændt mere roelig Mine.

"Det er muligt, at vi før kan have mødt hinanden, siden jeg har været meget i Tienesten, og dog veed jeg egentlig ikke, hvor De skulde have seet mig," sagde Manual; "har De nogentid været Krigsfange?"

"Hm! ikke ganske saadan en stakkels Dievel; men et Slags non-combattant paa mit Væs-Ord! Jeg tog Deel under Bourgonne i Besværlighederne, Vren, de tvetydige Seire, (hvor vi dræbte og fordrev utallige Oprørere,

som ikke var der) og o vee! i hans Capitulation. Men lad nu den Fugl flyve — Det var meer end disse Danksier vilde tillade os. De veed ikke, hvor jeg kunde have seet Dem? Jeg har seet Dem paa Paraden, i Feldten, i Slag, og udenfor Slag, i Leir, i Caserner, kort allevegne, undtagen i et Førgemak! Nei, nei, jeg har ikke seet Dem førend i Aftes i et Førgemak!”

Manual stirrede paa Manden, heel forundret og noget urolig, ved disse tillidsfulde Forsikkringer, som syntes at sætte hans Liv i en ikke ringe Fare; og det er høist rimeligt, at den underlige Følelse ved Strubben atter begyndte, efterdi han drog et dybt Aandedræt, førend han svarede —

”De vil sværge paa det, — kan De nævne mit Navn?”

”Jeg vil sværge paa det, — for hvilken Ret i Christenheden det skal være,” sagde Borronghelisse; ”og Deres Navn er — er — Fugelman.”

”Gid jeg times en Ulykke, om det er!” udraabte den anden, med triumpherende Jil.

”Sværg ikke!” sagde Borronghelisse, med en høitidelig Mine, ”thi hvad kommer det an paa et tomt Navn! Kald Dig med hvad Navn Du vil, jeg kender Dig. Soldat er skrevet paa Din krigeriske Pande; Dit Knæ bøier sig ikke; knap troer jeg at de opreiste Ledemoed vil bøie sig for vor Herre i Bonnen!”

"Nu, Sir!" sagde Manual lidt alvorligt; "intet mere af den Slags Spøg; men siig mig med eet Ord, hvad De vil. Oprørske Ledemoed! Paa min Vre, tilsidst kalder disse Folk de amerikanske Skjæ en rebelt Himmell!"

"Jeg kan godt lide Din Hestighed, min Knøs," sagde Borrroughcliffe, uden at lade sig forstyrre; "den klæder en Soldat ligesaa godt som Skjærf og Ringkrave — men den er spildt paa en gammel Soldat. Det undrer mig kun, at Du tager Dig et lille Ansald paa Din Rettroenhed saa nær. Jeg frygter at Fæstningen maa være svag, siden Du øder saameget unødvendigt Mod, paa at forsvare Udenværkerne."

"Jeg veed ikke hvorfor eller til hvad Ende De bærer mig med dette Besøg, Capitain Borrroughcliffe," sagde Manual, med roeværdig Forsigtighed, som bød ham, at recognoscere den Andens Hensigter lidet nøiere, før han talde mere aabent; "om De ellers er Capitain og hedder Borrroughcliffe. Men det veed jeg, at dersom det stæer allene, for at drille mig i min nærværende Stilling, handler De hverken som det egner en Soldat eller en Mand; og det kunde maaskee, under andre Omstændigheder, være forbundet med nogen Fare."

"Hm!" sagde den Anden med sin uroffelige Kulde. "Jeg seer De regner Vinen for intet, skiondt Kongen ikke drikker den saa god; af den simple Grund,

at Englands Soel ikke saa let kan finde Bei giennem Murene paa Windsor-Castle, som Carolina's Soel kan opvarme et Dagkammer, tægget med Ceder = Spaan. Men Deres Hestighed staaer mig mere og mere an. Saa stil den nu i Slagorden, og lad os gjøre nok et Angreb paa denne sorte Glaske; jeg skal da fremlægge en Plan til hele Felttoget for Deres militaire Dine.

Manual kastede først et speidende Blik paa ham, og da han ikke opdagede andet i hans Ansigt end et polist Smil, der knap var synligt formet af Udtrykket af Rufsens Bedøvelse, satte han sig roelig i den forlangte Stilling. Vinen blev drukket, og Borronghcliffe gav sig til mere uforbeholden at komme frem med sit Andragende.

"De er Soldat.... og.... jeg er Soldat. At De er Soldat — seer De — det kunde min Ordonnans fortælle mig, for den Hund har baade gjort en Campagne med og lugtet det ugudelige Salpeter, som de har fundet paa at blande paa denne Helsebes Maade; — men der maatte en Officer til at opdage Officeren. Gemeene bærer ikke saa fint Linned som dette her, der forekommer mig at være alt for kold Stads for denne Værstid, ikke heller Fløiels Halsbind med Selvspænde; ikke heller sporer man just i Almindelighed nogen behagelig Bellugt af Pomade i

Nærheden af deres tællede Bukler. Kort sagt, Du er baade Soldat og Officeer."

"Jeg tilstaaer det," sagde Manual; "jeg er Capitain, og venter at blive behandlet, som saadan."

"Jeg mener, jeg har beværtet Dem med en Biin der kunde bydes en General," svarede Borrourgh-cliffe; "men lad gaae! Nu, det er jo noget som kunde begribes endogsaa af Folk, hvis Forstandsgaver ikke var bleven opklarede af saadanne Hjertesyrlkninger, som dette Huus har Forraad af, at naar I Officerer reiser Den igiennem i Incognitorum Uniform, som, i Deres Tilfælde, vil sige Marincorpsets, maae der være noget af usædvanlig Vigtighed paa Tapetet. Soldater skyldes deres Konge Hultskab og Troeskab, og efter ham Krig, Gruentimmer og Biin. Krig har vi ikke noget af her i Landet; Gruentimmer i Overflødighed; men Biin, det stier mig i Hjertet at sige, — Biin, det er: god Biin, er baade knap og dyr. Er der Mening i hvad jeg siger, Kammerat?"

"Bliv ved," sagde Manual, hvis Dine og Øren vare lige opmærksomme, for at opdage, om hans sande Forsatning var robet.

"En avant! paa godt Engelsk fremad, Marsch! Nu vel da, saa kommer det altsaa kun an paa at at vælge mellem Gruentimmer og Biin; som er et meget behageligt Valg, naar de første er smukke, og

den sidste udsøgt. At det ikke er Vini, De gaaer efter, det maa jeg troe, Broder Capitain, for saa gik De ikke paa Eventyr i saa lurvet en Dragt — Tag mig det ikke ilde op, men hvor skulde det falde nogen ind at sætte noget bedre end Portvini for en Mand i et Par begede Skibsburer. Nei, Nei, Brændevin, grønt og gult, den Drik er god nok at sætte for Folk af det Udseende, De nu har.”

”Og dog har jeg truffet paa den Mand, der har beværtet mig med den bedste Sort Madeira fra Syd-Siden.”

”Kiender De endogsaa den Side, hvorfra den kostelige Gaft kommer? Deraf skulde man jo troe, det var Vinen, der traf. Men, hvorom alting er, Fruentimmer, de velsignede, lumske Fruentimmer, som det ene Lieblid troer at see en Helt i en Uniform, og det andet en Helgen i en Præstekiøle, og som altid finder noget at beundre hos en Frier enten han saa er klædt i Vadmel eller i Floiel — Fruentimmer er Nøglen til denne hemmelighedsfulde Maskerade. Har jeg Ret Kammerat?”

Nu havde Manual opdaget, at han var sikker og han fortsatte nu Samtalen med fuldt Herredømme over hele sin Kløgt, hvis Virksomhed paa en underlig Maade havde været standset ved hiint Tilfælde i Halsen. Med en skielmsk Mine svarede han:

"Ach! Fruentimmerne have meget at svare for!" —

"Jeg vidste det nok," raabte Borrroughcliffe, "og denne Tilstaaelse bestyrker mig allene i den gode Mening jeg altid har haft om mig selv. Dersom Hans Majestæt særdeles ønsker, at faae Ende paa disse amerikanske Sager, saa lad ham foranstalte en vis Convention brændt, og en vis Unævnt forfremmet, saa skal vi see! Men svar mig, saafremt Sandhed er Dem kjer: Er det den hellige Egetestand, De sigter til, eller vil De bare forlyste Dem lidt med Cupido's Sukkergodt?"

"Det er ærligt Egetestkab," sagde Manual, med en saa alvorlig Mine, som om Hymen allerede holdt ham i sine Lænker.

"Det er honet! Er der Penge?"

"Om der er Penge!" gientog Manual med et Slags haanligt Echo, "vilde en Soldat stille sig ved sin Frihed, som ved sit Liv, dersom Lænkerne ikke var af Guld?"

"Det er den sande militaire Wiisdom," raabte den Anden; "Paa min Vre, De er ikke saa dum i den Amphibiens Skikkelse, De har paataget Dem. Men hvortil denne Forklædning? Er der "Forældre ubarmhiertige," og dertil "mægtige og vægtige"? Hvortil denne Forklædning, spørger jeg igjen?"

"Hvortil denne Forklædning?" gientog Manual

ligegyldig; "er der Noget som ligner Kierlighed i Deres Regiment, uden Forklædning! Hos os er det et regelret Symptom paa Sygdommen."

"En høist rigtig og snild Beskrivelse paa den Lidsenskab, min amphibiske Kammerat!" sagde den engelske Officeer; "men Symptomerne hos Dem er forbundet med nogle meget ondartede Tegn. Holder Deres Hjersterinde af Liære?"

"Nei; men hun holder af mig, og sølgelig af enhver Dragt, hvori jeg saaer i Sinde at vise mig."

"Jimmer forsigtigt og sindrigt! og dog intet andet end et meget haandgribeligt Kneb, for at undgaae mit directe Angreb. Jeg tør sige, De nok har hørt tale om et Sted, som kaldes Gretna-green *, lidt Nord herfra, min blaa Kammerat! Har jeg Nei?"

"Gretna-green!" sagde Manual, lidt forlegen over sin Uvidenhed; "en Parade-Plads, formoder jeg?"

"Ja vist! for dem, som lide af Messer Cupido's Ild! En Parade-Plads! Godt! Der er en vis meget snild Enfoldighed i det Spørgsmaal. Men der hjælper ingen Ting hos en gammel Krigsmand. Det er en vanskelig at narre en gammel Soldat, Ben Mariner! Hør nu og svar, og saa skal De see hvad

* En Landsby paa Grændsen mellem England og Skotland, hvor mange hemmelige Vielser see.

det er at besidde Klogt — Derfor negt intet! — De har en Kierlighedshandel for?"

"Jeg negter intet," sagde Manual, som strax begreb, at dette var den sikreste Vei.

"Deres Donna er villig, og Pengene er paa rede Haand, men de Gamle commanderer: Holdt!"

"Jeg er bestandig stum."

"Det er klogt. De siger: Marsch: Gretna-green er Maalet, og De vil undsøge til Vands?"

"Kan jeg ikke slippe bort til Vands, slipper jeg aldrig bort;" sagde Manual, i det han sympathetisk bevægede Haanden mod Struben.

"Stille! De behøver ikke at sige mig mere. Jeg kan see i en Hemmelighed, saa dyb, som en Brønd, i Alfen. Deres Ledsagere ere Leiesvende, maaſkee Deres Skibskammerater eller Folk, som skal loodse Dem paa dette Togt?"

"Den ene er min Skibskammerat, den anden er vor Lods," sagde Manual med meer end sædvanlig Sanddrthed.

"De er vel forsynet. Een Ting endnu, og saa er Touren til mig at blive stum. Opholder hun, som De søger, sig i dette Huus?"

"Nei; men hun opholder sig ikke langt herfra, og jeg vilde være Lykkens Skibdebarn, hvis jeg kun endnu engang kunde — —"

"See hende! Hør nu, det skal skee. De er endnu i Stand til at marschere, og det er naar man betænker hvor ilde det er, ingen ringe Fordeel; luk det Vindue op — er det umueligt at springe ned derfra?"

Manual adled hurtigt, men vendte tilbage med Stuffed Forventning.

"Det vilde være den visse Død at forsøge det Spring. — Kun Guden selv kunde slippe vel derfra."

"Det mener jeg med," sagde Borroughcliffe tørt. "Men De maa finde Dem i, at passere for samme værdige Herre Deres øvrige Levetid, her i St. Ruths Abbedie. Thi netop igiennem selvsamme Åbning maa De flygte paa Kierlighed's Vinger."

"Men hvorledes? Det er jo umueligt!"

"Kun i Indbildningen! Deres Person har sat nogle af Husets Folk her i et Slags Bevægelse, og i en latterlig Angst, og gjort dem dygtig nysgjerrige. Man frygter for Oprørerne, som vi dog alle vide ikke har Soldater nok til at passe deres Ting hjemme ordentlig, og som sølgelig aldrig vilde tænke paa at sende nogen herhid. De, Kammerat, ønsker at forstikke Dem — jeg ønsker at tiene en Broder i hans Forlegenhed. Igiennem det Vindue maa man troe, De er flygtet, — ligemeget paa hvad Maade; imidlertid kan De følge mig forbi Skildvagten, og gaae bort i

Fred, som ethvert andet Menneske, paa Deres egne to dygtige Been."

Dette var et Udsald, som overgik alt, hvad Manual havde ventet af denne venstfærdige, men snurrige Samtale, og neppe var Binket givet, før han iførte sig de Klæder, som Sindets Uroe før gjorde ham saa besværlige. I kortere Tid, end vi have brugt til at fortælle det, var han færdig til Afreisen. Capitain Borrroughcliffe havde sig imidlertid til en overordentlig rank Stilling, og stod saa stiv som en Svale. Saa snart han saaledes fandt sig igjen paa Fode, meldte han sin Fange, at han var marschfærdig. Manual aabnede strax Døren, og begge gik ud i Galleriet.

"Hvem der?" raabte Skildvagten med en Narvaagenhed og Iver, som skulde gjøre hans forrige Forsømmelse god igjen.

"Gaae lige til, at han kan see Dem, sagde Borrroughcliffe med philosophisk Roelighed.

"Hvem der?" raabte Skildvagten igjen og sældede Beværet, saa at Gienlyden af dets Raslen foer langs ad de nøgne Vægge.

"Buk Dem," sagde Borrroughcliffe, "at han kan styde feil, ifald han styrer."

"Nu styder han ganske paa os for disse Narrestregers Skyld," mumlede Manual. "Vi ere Venner, og Din Officeer er med."

"Staae Venner — Officeer frem, og gib Felt-
raabet," skreeg Skildvagten.

"Det er meget lettere sagt end giort," svarede
hans Capitain; "Fremad, Hr. Amphibie! De kan jo
gaae, som et Postbud. Træd frem for Fronten, og
udraab det Trolddoms-Ord: "Loyalitet!" det er et staa-
ende Feltraab, som min Bert, Obersten, har forsynet
os med; Veien staaer Dem da strax aaben — men
hør!"

Manual gjorde hastig et Skridt frem, men be-
tænkte sig, vendte om, og sagde:

"Mine Medhjelpere, Spemændene; jeg kan intet
udrette uden dem."

"See der! Nøglerne sidde i Dørene, for at jeg
kan komme ind, naar jeg vil;" sagde Englænderen;
"drei dem om, og bring Deres Hjelpetropper ud."

Hurtig som Tanken var Manual i Griffiths Bæ-
relse, fortalte ham i Korthed Tingenes Stilling, kom
strax ud igien og gik i samme Grinde ind til Lodsen.

"Følg mig, og bær Dem ad som sædvanlig," hvid-
skede han, "sig ikke et Ord, men overlad Alting til
mig."

Lodsen reiste sig, og adlød denne Forskrift, uden at
giøre et Spørgsmaal, med den beundringsværdigste Ro-
lighed.

"Nu er jeg færdig til at gaae videre," sagde Manual, da de havde naaet Borrughcliffe.

I denne korte Mellemtid stod Skildvagten og hans Capitain og betragtede hinanden med stor militair Opmærksomhed; den Første ivrig for at vise sin Narvaagenhed; den Sidste, ventende paa Marinereus Tilbagekomst. Capitainen vinkede nu til Manual at avancere og give Feltraabet.

"Loyalitet!" hvidskede Manual, i det han nærmede sig Skildvagten. Men Soldaten havde nu havt Tid til Overlæg, og betænkte sig paa at lade Fangerne gaae, da han nok mærkede sin Capitains Forsatning. Efter et Diebligs Ophold sagde han —

"Fremad, Benner!" Paa denne Opfordring bevægede hele Troppen sig fremad til Spidsen af hans Bojonet. "Fangerne have Feltraabet, Capitain Borrughcliffe, men jeg tør ikke lade dem passere."

"Hvorfor ikke det?" spurgte Capitainen. "Er jeg her ikke, Knægt! Kiender Du ikke mig?"

"Jo, Sir, jeg kiender Deres Velbaarenhed, og har al Respect for Deres Velbaarenhed; men Sergeanten posterede mig her med Ordre, ikke under noget Paaflud, at lade disse Mænd passere!"

"Det kalder jeg god Disciplin," sagde Borrughcliffe, med triumpherende Latter. "Jeg vidste nok, at Knæsen ikke vilde bryde sig mere om mig, end om

Lampen, der hænger. Her er ingen Lampens Slaver, min amphibiiske Kammerat! Dresseres Deres Marixnere saa nderligt til Subtiliteter?"

"Hvad skal det Gias betyde?" spurgte Lodsén als vorlig.

"Ei, jeg tænkte, jeg skulde leet paa Deres Beskøtning," sagde Manual, ladende som han tog Deel i Spøgen; "vi fiende alt det meget vel, og bruger det ogsaa i vort Corps; men om Skildvagten ikke kan fiende Dem, saa kan vel Sergeanten. Lad ham derfor kalde, og giv Skildvagten Ordre igiennem ham at lade os pæfere."

"Deres Hals er noget tør, mærker jeg," sagde Borrroughelisse; "De behøver en Flaske endnu af den ædle Safft. Nu, det skal skee. Skildvagt, luk det Vindue op, og kald paa Sergeanten"

"Naaber han er det ude med os," hvidskede Lodsén til Griffith.

"Følg mig!" sagde den unge Søemand. I det Skildvagten vendte sig, for at udføre sin Capitains Ordre, sprang Griffith til, rev i en Haandevending Geværet fra ham; et dygtigt Slag med Kolben kastede den forbausede Soldat til Jorden. Fældende Geværet, raabte Griffith:

"Fremad! nu kan vi selv bane os Vej!"

"Afsted!" sagde Lodsén, og sprang let over den

udstrakte Soldat, med en blinkende Dolk i den ene og en Pistol i den anden Haand.

Manual var i et Dieblisk ved hans Side, bevæbnet paa samme Maade, og de tre fore nu ud af Huset, uden at møde nogen videre Hindring i deres Flugt.

Borrroughcliffe var aldeles ikke istand til at følge dem, og overraskedes saaledes ved denne pludselige Voldsomhed, at adskillige Minuter forløb, før han fik Talens Brug igien, en Gvne der ellers stelden forlod ham. Skildvagten var imidlertid kommen til sig selv og paa Benene igien, og begge stode tausé gabende paa hinanden i gienfidsig stum Condolation. Endelig brød Soldaten Tausheden: "Skal jeg gjøre Allarm, Deres Velbaarenhed?"

"Jeg troer nei, Peter. Det skulde være et Unders, om der fandtes nogen Ting som Taknemmelighed eller god Opdragelse i Marinercorpsen."

"Jeg haaber, Deres Velbaarenhed vil huske, at jeg gierde min Pligt, og at jeg blev afvæbnet, i det jeg udførte Deres Ordre."

"Jeg kan ikke huske noget om det, Peter, uden at det er en slyngelsk Behandling, og som jeg nok skal lære denne amphibiske, vandige Herre at staae mig til Ansvar for. Men luk Døren i Laas — lad som ingen Ting er hændet — og —"

"Ach, Deres Velbaarenhed! Det er ikke saa let gjort som Deres Velbaarenhed kansee behager at troe. Jeg er ganske vis paa, at Svandskruen af et Gevær staaer afstrykt paa min Ryg og Skulder saa tydeligt at see som det klare Lys."

"Saa giv hvad Du vil; men Tand for Tunge, Knægt! Her er en Krone til at kiøbe Plaster for. Jeg hørte, at den Hund kastede Dit Gevær fra sig paa Drappen, — gaae og tag det op, kom tilbage til Din Post, og lad som ingen Ting var skeet, naar Du bliver afløst. Jeg tager Ansvaret paa mig."

Karlen adlød, og da han atter havde sit Gevær, stræbte Borroughcliffe, som var bleven en god Deel mere ædru ved Overraskelsen, at naae sit eget Bærelse, medens han mumlende udstødte Trudsel og Forbandelser over "Mariner-Corpsen," og "den hele Yngel af Vand-Amphibier," som han kaldte dem.

Sextende Capitel.

Afsted! Alt Flokken har sit Skjul forladt;
 Løs Hundene, lad hurtigt Falken flyve!
 Jeg vil en Stund forfølge Byttet skarpt,
 Ei pdele Tiden meer i søvnig Roe.

Officeren tilbragte det øvrige af Natten i en tung Søvn efter Sviren, og vaagnede sildigt næste Morgen, først da hans Dyparter traadte ind. Da Capitaineu ved Lyden af Reveillen havde faaet Vinene ret op, reiste han sig i Sengen, og efter flittigt at have paa vanlig Viis gnedet Synøredskaberne vendte han sig alvorlig om til Dyparteren, og sagde i saa barsk en Tone, som om han tilregnede den uskyldige Diener den Feil, han skændte for —

"Jeg troede, Stubbert, at jeg engang for alle havde befalet Sergeant Drill, ikke at lade Trommeskots røre ved Lammeskind, saalænge vi var indkvarteret hos denne giestfrie, gamle Oberst! Foragter den Karl mine Ordre, eller mener han at Lyden af en Tromme i St. Ruths Krogede Gange, er en passende Musik til at forstyrre Beboernes Søvn!"

"Jeg troer, Sir," svarede Karlen, "at det var Oberst Howards eget Dulle, at Sergeanten ved denne Leilighed skulde lade Reveillen gaae."

"Det var Guden heller! jeg mærker, den gamle Svend holder af at kildre sin egen Trommehinde engang imellem, med gammel velbekendt Lyd. Men har I holdt Mynstring over Dvæget fra Jorpagter-Gaarden med det samme Bagten paraderede? Jeg hører saadan en Trampen af Fodder som om det gamle Abbedie var forvandlet til en anden Noahs Ark, og alle Markens Bæster var kommen ombord hos os!"

"Det er intet andet end Dragon = Detachementet fra —, som svinger ind i Borggaarden, Sir, hvor Obersten er gaaet ned, for at tage imod dem."

"Borggaarden! Dragon = Detachement!" gientog Borrroughcliffe, med Bestyrtelse; "er det da kommet saa vidt, at tyve stolte Karle af det —ende, ikke er nok, til at vogte saadan en Kragerede, som dette gamle Abbedie, imod Vester og Nordost-Storme, men vi maae have Forstærkning af Cavallerie. Hm! jeg formoder nogle af disse bestøvlede Herrer maae have hørt om hans Syd-Carolina-Madera."

"Na nei, Sir!" raabte Oprarteren, "det er kun det Mandskab, Hr. Dillo gik efter i Gaar Aftes, da De havde ladet de tre Søerovere lægge i Lænker."

"Søerovere i Lænker!" sagde Borrroughcliffe, og lod atter Haanden gaae over Dinene, stiondt mere betænksom end forhen; "ha, ja! nu husker jeg, at vi satte tre Slynkler af mistænkeligt Udseende i det

sorte Hul, eller et andet lignende Sted; men hvad kan Hr. Dillon, eller de lette Dragoner have med disse Karle at gjøre?"

"Ja, det veed vi ikke, Sir! men de siger nede, at der er nogen Mistanke om at de er Sammensvorne og Oprørere fra Colonierne, og at det var høie Officerer og Tories*, forklædte. Nogle sagde, at den Ene var General Washington, og Andre at det var tre Medlemmer af Vanti-Parlamentet, som var kommen over for at lære vore gode, gamle engelske Stikke til at indrette sig efter."

"Washington! Medlemmer af Congressen! gaae — gaae, Dømer, og saa at vide hvor mange de er — men hi lidt, læg mine Klæder hen til mig. Naa, gjør nu som jeg sagde; og dersom Dragon-Officeren spørger efter mig, saa formeld min Respect, og sig, at jeg skal snart være hos ham. Gaae, min Gut, gaae nu!"

Da Tieneren forlod Børrelset, begyndte Capitainen, medens han gjorde sit Toilet, i et Slags Monolog at yttre de Tanker, der fyldte hans Hoved, leilighedsviis som de faldt ham ind —

"Ja! min Bestalling med en Jændriks paa halv Gage, naar ikke nogle af disse dovnne Krabater, som

* Tories d. e. Tilhængere af det aristokratiske Partie i England modsat Whigs d. e. de, der hører til Folkepartiet.

endelig skal have kirbenede Bæster til at slæbe sig mod Fienden, har hørt tale om "Syd-Siden!" Syd-Siden! Jeg troer, jeg kommer til at sætte en Indkaldelse i Londons-Blisen for at fordrø den Amphibie-Officerer til Regnskab. Er han en brav Karl, saa vil han ikke skule sig under sit Incognito, men møde mig. Slaaer det feil, for Satan! saa rider jeg lige til Dartmouth og fordrø den første jeg træffer af de Blaudinger. For Dievlen! er en Cavaleer og Officerer nogentid for bleven saaledes fornærmet! Vidste jeg bare hans Navn! Kommer den Historie ud bliver jeg en Skive for Bord-Vittigheder i hele Armeen, saalænge til der findes en større Nar. Det vil i det mindste koste mig sex Dueller, inden jeg bliver det qvit. Nei, nei! ikke et Muk vil jeg lade mig forlyde med i mit eget Regiment, om denne taabelige Hændelse. Men jeg vil give en eller anden Marinier et godt Mærke til ordentlig Revanche; det er ikke meer end billigt. Den Peter! Dersom den Skurk vover at sladdre noget om hvordan han kom til at blive stemplet med Svandskruen! Jeg kan ikke prygle ham for det, men dersom jeg ikke huger ham det den første Gang han giver mig Leilighed, saa maatte jeg slet forstaae den rette Kunst, at afgjøre Regiments-Regninger."

Da Hverver-Officeren havde endt denne Monolog, som giver et meget tydeligt Billed af hans Tanke-

gang, var han ogsaa særdig til at møde de nye Ankomne, og han gik derfor ned i Borggaarden for i egen Person at modtage dem. Borroughcliffe traf sin Bert i alvorlig Samtale med en ung Mand i Cavallerie-Uniform, ved Hoved-Indgangen til Abbediet, og blev hilset af den Første med disse Ord —

"God Morgen, min værdige Bevogter og Beskytter! Her er smukke Nyheder for deres loyale Øren. Det lader som vore Fanger er forklædte Fiender af Kongen. — Cornet Fitzgerald — Capitain Borroughcliffe af det —ende, tillad mig at gjøre Dem bekendt med Mr. Fitzgerald af det —ende lette Dragoner." Medens Officererne hilsende hinanden, blev den Gamle ved: "Cornetten har været saa god, at bringe Mandskab af hans Detachement til at eskortere disse Slugler til London, eller et andet Sted, hvor der vil findes gode og loyale Officerer nok til at danne en Krigsret, som kan autorisere deres Henrettelse som Spioner. Christopher Dillon, min værdige Slægtning Stoffer, opdagede med et Diekast deres sande Character, medens De og jeg, som et Par godtroende Drenge, holdt de Stielmer for passende Personer til Hans Majestæts Tjeneste. Men Stoffer har Die og Hoved, som saa; gid han efter Fortieneste maatte faae sin Plads paa en af Englands Domstole."

"Det er et Dufte, Sir," sagde Borroughcliffe,

med en alvorlig Mine, der især frembragtes ved den Umage, han gjorde sig for at give sin Sarcasme Bægt, men ogsaa, skøndt i mindre Grad, ved Tanken om det Foresaldne, som nu skulde oplyses; "men hvilken Grund har Hr. Christopher Dillon til at holde disse tre Spemænd for meer eller mindre end de synes?"

"Jeg veed ikke hvilken, men en god og tilstrækkelig Grund; det tør jeg sætte mit Liv til Vant for," raabte Obersten. "Stoffer har sine Grunde, og vil vide at fremsætte dem naar Tiden kommer."

"Saa vil jeg ogsaa haabe," sagde Capitainen ligegyldig, "at det skal findes, vi have holdt god Bægt paa vor Vost, Oberst Howard. De sagde mig jo at Vinduerne var for høit fra Jorden til at Flugt kunde finde Sted ad den Vej, derfor satte jeg ingen Skildvagt udenfor Bygningen."

"Vær ubekymret, min værdige Ven!" sagde hans Bert, "hvis Deres Folk ikke have sovet, istedet for at vaage, saa har vi dem sikkert. Men lad os nu gaae til Sidebygningen og trække de Hunde frem, siden det vil være nødvendigt, at føre dem bort, før den civile Dørlighed kan faae Fingre paa dem. En Afdeling Cavalerie maatte vel bringe dem til ***, mens vi spise Frokost. Det vilde ikke være klogt, at lade de Civile raade for dem; thi de har sjelden et rigtigt Begreb om Forbrydelsens Natur."

"Jeg beder om Forladelse, Sir," sagde den unge Cavallerie-Officer: "Hr Dillon fik mig til at troe, at vi kunde støde paa en lille fiendtlig Trop, og det vilde være mig langt behageligere, end at paatage mig en Politiebetients Forretninger. Deenden, Sir, give Landets Love enhver Undersaat den Ret at dømmes af sine Lige, og sælgelig tør jeg ikke bringe disse Mænd til Casernerne, før jeg først har stillet dem for en civil Dørlighed."

"Ja, De taler om loyale og troe Undersaatter," sagde Obersten, "og hvad dem angaaer, har De upaatvibtelig Ret. Men slige Privilegier gielde ikke for Fiender og Forrædere."

"Det maa dog først bevises, at de ere det, før man kan behandle eller straffe dem efter Fortieneste," svarede den unge Mand noget afgjørende og med saa meget mere Selvtillid som han først Aaret iforveien havde forladt det juridiske Collegium. "Hvis jeg overhovedet paatager mig at transportere dem, bliver det allene for sikkert at overlevere dem til den civile Dørlighed."

"Lad os gaae og see Fangerne," sagde Borrowsh-cliffe, for at ende en Trætte, som tegnede til at blive hidsig, og som han vidste var unyttig. "Maaſkee de med det Gode lader sig indſkrive under vor Konges

Faner, saa vil alle andre Forholdsregler, en gavnlig Disciplin undtagen, være unødvendig."

"Dersom deres Stand eller Striling gjør saadan et Skridt mueligt," svarede Cornetten, "saa er jeg tilfreds med, at Tingen afgjøres paa den Maade. Jeg haaber forresten, at Capitain Borrroughcliffe vil betænke, at det — ende Regiment lette Dragoner har nogen Fortieneste af denne Sag, og at den anden Eskadron er langt fra at være fuldtallig."

"Det skal vi let komme ud af," sagde Capitainen, "der er een til os hver, og den tredie kan vi trække Ved om. Sergeant! Følg med for at overlevere Deres Fanger, og trække Skildvaagen ind fra hans Post."

Medens de efter denne Aftale gik til Sidebygningen, anmerkede Oberst Howard, som fulgte med —

"Jeg vil ingentunde bestride Capitain Borrroughcliffe's Skarpsindighed, men saavidt jeg forstod Mr. Christopher Dillon, saa er der Grund til at troe, at i det mindste een af disse Mænd horer til en Stand langt over en simpel Soldat, og i det Tilfælde maae Deres Planer gaae overstyr."

"Og hvem troer han den Herre er," spurgte Borrroughcliffe, "en forklædt Bourbon, eller en skilt Repræsentant fra Oprørernes Congres?"

"Nei, nei, han sagde intet mere. Min Fætter Stoffer kan tie, naar True Justitia er i Jærd med at

balancere sine Skaaler. Der gives Folk, som man kan sige ere fødte til Soldater, og blandt dem vilde jeg regne Grev Cornwallis, der saa tiækt byder Oprørerne Spidsen i begge Carolinerne. Andre synes Naturen at have bestemt til Geistlige og Helgene paa Jorden, som Deres Hoiærværdigheder Biskopperne af York og Canterbury, medens atter andre ikke kunne betragte nogen Sag uden med Skarpsyn, Uartighed og Uegen- nyttighed; til saadanne vilde jeg regne Mylord Overdommeren, Mansfield, og min Fætter Hr. Christopher Dillen. Jeg haaber, mine Herrer, at, naar de kongelige Vaaben have fæet dette Oprør, Hans Majestæts Ministre vil finde det pæssende at indføre Vairsværdigheden i Colonierne, som en Belønning for de Loyale, og som en politisk Forholdsregel, til at forebygge Misforhold i Fremtiden, i hvilket Tilfælde jeg haaber at see min Fætter prøvet med Retfærdighedens Hermelin paa Kantten af en "Vairskappe."

"Deres Forventninger er hoist rimelige, min ædle Sir, og jeg tvivler ikke paa at Deres Fætter jo med Tiden vil blive, hvad han desværre, trods hans grundede Krav derpaa, endnu ikke er: "Hans Hoiwelbaarenhed;" sagde Borroughelisse. "Men vær ved godt Mod, Sir, efter hvad jeg kiender til hans Fortjenester, tvivler jeg ikke om, at Staten vil vide at indhænte det for- sømte i rette Tid, og vi lever endnu den Dag, da vi

skal opbygges, og lære Beien til Førfremmelse i Livet, ved Hr. Christopher Dillons tilkommende Ophøielse, Piondt jeg ikke kan sige under hvad Titel vi da skal kende ham."

Oberst Howard var alt for meget søselsat med sine særegne Anskuelser af Krigen og Tingene i Almindelighed, til at mærke de svottende Diekast, de to Officerer verlede; men han svarede i al Trostydighed:

"Jeg har tænkt meget paa den Ting, og jeg mener at han skulde lade sit første Baronie bære Navn af "Pedi," da han har en liden Eiendom ved den Flod."

"Baronie!" gientog Borrroughcliffe. "Jeg tænker den nye Verdens nye Adel vil forsmaae en udtient Verdens gamle forslidte Udmærkelser — Bort med alle Baronier, min Hr. Bert, og væk med alle Grevskaber og alle Hertugdømmer. Den udødelige Locke har opslukket sin frugtbare Aand for at forsyne dem med Benævnelser, passende til deres Stilling og deres Fødelands Natur, men see! her kommer Caciken af Pedi i egen høie Person."

Medens Borrroughcliffe talte, steg de op af Steen-Trapperne, som førte til de øverste Værelser, hvor man endnu bestandig troede Fangerne sad forvarede; og i samme Dieblik saae man Hr. Dillons tvære fortrukne Ansigt. Han kom fra den lavere Gang,

med et Udtryk af Skædesro Triumph paa sin mørke Pande, der vidnede om hans indre Tilfredshed.

Bed Tidens Gang var Touren at staae Skildvagt paa denne Post atter kommet til den Mand, som havde været nærværende ved Griffiths og hans Benner's Flugt. Da denne Soldat godt vidste, hvad Beskaffenhed det havde med hans Ansvar, saa havde han meget iolig lænet sig med Ryggen til Væggen og søgte at indhente sin forstyrrede Nattesøvn, da Lyden af der nære Godtrin mindede ham om, at sætte sig i en Vaa-gendes Stilling.

"Naa, Kammerat!" sagde Borroughcliffe, "hvad siger Du om Din Vagt?"

"Jeg troer, at Mændene sove, Deres Velbaarenhed, for jeg har ikke hørt en Lyd fra nogen af Kamrene, siden jeg afløste den sidste Skildvagt."

"De Knægte er trætte, og gjør Ret i, at de sove mens de kan, i deres magelige Qvarterer," svarede Capitainen. "Træk Geværet til dig, Karl! ind med Skuldrene, og vær Dig ikke ad som en Krebs, eller en Borgerstabs-Corporal! seer Du ikke, der kommer en Cavallerie-Officer? Vil Du gjøre Compagniet Skam!"

"Ach! Deres Velbaarenhed! Jeg veed aldrig om jeg nogentid saar mine Skuldre lige igjen."

"Køb nok et Plaster," sagde Borroughcliffe, og

stak ham en Rijsort i Haanden, "hust paa, Du kender intet uden Din Pligt."

"Og den er, Deres Velbaarenhed —"

"Alt lyde mig og være taus. Men her kommer Sergeanten med Afsløsningen."

De Dørigs standsende ved Enden af Galleriet, for at gjøre Plads for den lille Trop, som Gefreideren førte, og gik saa alle samlede henimod Fængslerne. Da Skildvagten var bleven afløst med militair Nøjsomhed, lagde Dillon sin Haand paa en af Dørrene, og sagde med et ondskaabsfuldt Smil. —

"Luk denne først op, Hr. Sergeant; dette Buur indeslutter den Mand, som vi meest længes efter."

"Saa sagte! saa sagte! Mylord Overdommer og høist mægtige Cacife," sagde Capitainen, "det er endnu for tidligt at udnævne en Jury af fede Selveiere, og ingen kan commandere mine Folk, uden jeg selv."

"Jeg maa sige, det var en haard Jrettesættelse, Capitain Verroughetisse," sagde Obersten, "men den er tilgivet, siden den var militair. Nei, nei, Stoffer! sige Smaating tilhøre militair Coutume. Vær ikke utaalmodig, fiere Kætter! den Tid kommer nok, at Du skal holde Retfærdighedens Skaaler, og kisle Din loyale Harmes paa mange Forræder. For Pokker! Jeg kunde næsten selv blive Skarpretter i et slegt Tilfælde."

"Jeg kan dæmpe min Utaalmodighed, Sir," svarede Dillon med hykkelfølt Mildhed og stor Selvhærdighed, endskiødt hans Dine lignede med vild Triumph. "Jeg beder Capitain Borrroughcliffe om Forladelse, isald jeg har syndet med Deres Bedtægter, i min Altraaie efter at have den civile Myndighed over den militaire." —

"Seer De, Borrroughcliffe!" raabte Obersten, med stolt Glæde, "Kongen ledes bestandigt af et Instinct med Hensyn til alle Gienstande som berøre Lov og Retfærdighed. Jeg holder det for en reen Umuelighed, at en Mand med denne Egenskab nogensinde skulde svige den Trostid han skylder sin Konge. Men Frokosten venter, og Hr. Fitzgerald har redet i den tiptlige Morgenstund. Lad os komme til Undersøgelsen."

Borrroughcliffe befalede Sergeanten at lukke op, og hele Selskabet gik ind i det tomme Værelse.

"Deres Fange er flygtet," raabte Cornetten, efter at han et Øieblik havde forviiset sig derom.

"Umueligt! Det maa ikke være, kan ikke være!" sagde Dillon, Nielvende af Forbittrelse medens han kastede rasende Blikke rundt om i Værelset. "Her er udøret Sviig og flammelig Forræderie mod Kongen."

"Hvem har begaaet det, Hr. Dillon?" sagde Borrroughcliffe, med rynket Pande og undertrykt Stem-

me. "Dor De eller noget levende Menneske besyldbe det —ende Regiment for Forræderie?"

En Gøtelse, der var heel forstietlig fra Forbitrelse, forøgede nu den tilkommende Dommers Nyttelse, der paa eengang solte Nødvendigheden af at tømme sin Lidenstabs, og vendte tilbage, som ved et Trylleslag, til sit forrige anstændige og milde Væsen, i det han svarede —

"Oberst Howard vil indsee Aarsagen til mine varme Gøtelser, naar jeg siger, at dette Værelse i Nat indsluttede Edward Griffith af Oprevernes Marine, — dette Menneske, som vanærer sin Familie og sit Fædreland, og er en Forræder mod sin Konge."

"Hvad!" raabte Obersten forbauset, "har denne unge Overløber vovet at besmitte St. Ruths Døtterskel med sit Godtrin? Men De drømmer, Stoffer! Det vilde være alt for dumdriftigt."

"Det synes ikke saa, Hr. Oberst," svarede den Anden, "thi, endskiøndt han ganske bestemt var i dette Kammer, er han her ikke længere. Og dog maa det ansees for umueligt at undkomme igiennem dette Vindue, skjøndt det staaer aabent, selv om man fandt særdeles megen Understøttelse."

"Kunde jeg troe, at den usorkammede Dreng havde vovet at gjøre sig skyldig i saa grov en For-

nærmelse," raabte Obersten, "saa kunde jeg næsten fristes til at gribe til Vaaben igien paa mine gamle Dage, for at straffe hans Frækhed. Hvad! er det ikke nok at han benyttede sig af de urolige Tider, til at snige sig ind i min Boelig i Colonien, for at stille mig ved min herligste Juvel; ja! mine Herrer, for at bortføre min Broder Harry's Datter — men skal han nu ogsaa ovenikøbet trænge sig inden denne hellige Des Grændser i samme Hensigt, og saaledes drive sit Forræderie saa at sige lige under sin forraadte Konges Vine! Nei, nei, Stoffer! Din Loyas litet forleder Dig; det har han aldrig ovøet!"

"Hør mig, Sir, og De skal blive overbevist," svarede den smidige Christopher. "Jeg undres ikke over Deres Bantroe, men da paalideligt Bidnesbyrd er Retfærdighedens Siel, kan jeg ikke modstaae dets Kraft. De veed, at to Skibe, efter Beskrivelsen svarende til de to oprørste Krydsere, der foruteligede os saa meget i Carolina, saaes her ved Kysten i flere Dage, hvilket bevægede os til at bede om Capitain Borrroughs' Beskyttelse. Dagen efter at vi have hørt disse Skibes Ankomst indenfor Grundene, gribes tre Mænd, som vilde liste sig over Abbediets Grund, i Matrosdragt. De arresteres, og i den ene af dem gienkjendte jeg strax — Forræderen Griffith paa Stemmen. Han var forklædt, og meget godt forklædt, det

er sandt; — men" foiede han til med en meget besæden Mine, "naar man har opoffret hele sit Liv til den Syssel at efterforske Sandhed, er det vanskeligt at stusse Ens Sandser ved nogen som helst Formumming."

Disse Gistningers Rimelighed gjorde et stærkt Indtryk paa Oberst Howard, og den Bending, hvormed de sluttede, bragte ham aldeles over til Fatterens Mening, medens Borrroughcliffe lyttede til med spændt Opmærksomhed, og meer end eengang beed sig i Læberne af Vergrelse. Da Dillon taug, raabte han —

"Jeg vil sværge paa, der var en Mand iblandt dem, som havde gaaet Ererceersolen igiennem."

"Det er heist sandsynligt, min værdige Ben!" sagde Dillon; "da han havde en slet Hensigt med at gaae i Land, kan De være vis paa, han kom ikke uden god Beskyttelse. Jeg tør sige, at de tre vare alle Officerer, og en af dem har vel været af Marinerne. At de havde Understøttelse i Baghaanden er ganske vist, og derfor søgte jeg Forstærkning, fordi jeg var overbevist om, at de havde et skult Baghold."

Der var saa megen Sandsynlighed, og virkelig saa megen Sandhed i alt dette, at Borrroughcliffe imod sin Billie blev overbevist, og gik tilside, for at skilte den Forvirring, han sølte Ytringen af i sit heirpde

Ansigt, til Trods for hans ellers saa sikkert Herredom over sine Miiner. Men han mumlede ved sig selv:

"Den Hund af et Amphibium, han var Soldat, men en Fiende og Forræder! Udentvivl har han nu sin store Fornøielse af at fortælle sine Stibskammerater, Oprørerne, hvorledes han øste koldt Vand ned ad Ryggen paa en vis Borrroughcliffe af det —ende Regiment, som paa samme Tid vedergægede ham med at øse god, stærk Syd-Side-Madera i hans oprørske Hals. Jeg kunde have Lyst til at ombytte min røde Kiøle med en blaae Trøie, for at møde den lumste Kieltring paa Søen, hvor vi kunde snakke videre om den Ting. Naa! Sergeant, finder De de andre To?"

"De ere gaaede bort tilsammen, Deres Velbaarhed," svarede Sergeanten, som just kom fra Undersegelsen af de andre Kamre, og det er mig en ubegribelig Ting, med mindre den Dude selv maa have hjulpet Dem."

"Oberst Howard!" sagde Borrroughcliffe, alvorlig: "Deres kostelige Syd-Side-Drik maa tages bort fra Bordet, hver Dag tilligemed Dugen *, indtil jeg faaer Hævn. Det tilkommer mig at søge Hævn for denne Fornærmelse, og jeg vil søge den strax. Gaae, Drill, lad en Com-

* Det er engelsk Bordskik, at man først egentlig begynder at smage Vinene, naar Dugen tages bort.

mando til Husets Beskyttelse blive tilbage, lad de øvrige spise Krokost, og lad saa slaae Alarm, at vi strax kan rykke ud. Ja, min værdige gamle Bert, der skal nu holdes en Campagne i Hiertet af England, første Gang siden den ulykkelige Carl Stuarts Dage."

"Ach! Oprør, Oprør, forbandet, unaturligt, vanhelligt Oprør, foraarssagede Elendigheden baade dengang og nu!" raabte Obersten.

"Var det ikke bedre om jeg lod Folk og Heste tage en Vederqvælgelse i en Hast, og saa gjorde en Tour langs med Kysten? Maaskee jeg kunde være saa lykkelig at møde Flygtningerne eller Noget af deres Mandskab," sagde Cornetten.

"De har forekommet mig, det var netop min Mening," svarede Capitainen, "Eacifen af Pedi kan lukke St. Ruths Porte, spærre Binduerne, væbne Tjenerskabet, og vil saaledes meget vel kunne aflaae et Angreb, om de skulde finde for godt, at angribe vor Fæstning; Naar han er færdig med det, skal jeg nok paa tage mig at affiære dem Tilbageveien."

Dette Forslag var aldeles ikke efter Dillons Smag; thi han holdt det for meget sandsynligt, at Griffith vilde forsøge en Storm paa Abbediet, for at befrie sin Elskede; og Juristen besad intet i sin Natur af en Soldats Aand. Det var just denne Mangel der bragte ham til selv at reise efter Forstærkning, den for-

rige Nat, istedet for at sende et Tilbud i dette Griinde. Men Oberst Howard sparede ham den Nødvendighed, at finde paa en Undskyldning for at faae denne farlige Plan forandret; thi han raabte, saasnart Borrroughcliffe havde fremsat sin Plan:

"Det tilkommer mig, Capitain Borrroughcliffe, som en Ret, at forsvare St. Ruth, og det skal vist heller ikke blive Drengværk at indtage min Fæstning; men Stoffer vil nok heller prøve sin Lykke i aaben Mark, troer jeg; kom, lad os faae lidt Frokost, saa skal han ride foran og vise Cavalleriet Vej, igiennem de snevre Passer ved Strandbredden."

"Naa! saa lader os da faae sat paa Frokosten!" raabte Capitainen, "jeg har god Troe til den nye Commandant i Fæstningen; og i Marken — Hurra! for Caciken! Vi følger Dem, min værdige Bert, til Frokosten."

Denne Plan blev snart udført i alle dens Dele. Herrerne skyndte sig at indtage deres Frokost, som Folk der spiste kun for at tilfredsstille Naturens Krav og blot af Pligt. Derefter blev hele Huset en Skueplads for støjende Virksomhed. Soldaterne blev mønstrede og paraderede; og da Capitain Borrroughcliffe havde efterladt en særstilt Vagt ved Bygningen, satte han sig i Spidsen for det øvrige af hans lille Commando, og marscherede ud af Gaarden, be-

tids og i god Orden. Dillon saae sig med Glæde paa Ryggen af en af Oberstens bedste Jagtheste, thi i denne Stilling vidste han at han for en stor Deel havde sin Eliebne i sin egen Haand. En hestig Attraae efter at tilintetgjøre Griffith, beslelede ham; fordi han dermed forbandt et levende Duffe efter at opnaae sin Hensigt, uden at udsætte sig for nogen personlig Fare. Ved hans Side reed den unge Cornet, der med øvet Anstand sad i Sadelen; og nu asmarscherede de to smaae Afdelinger af lige Baabenslags i god Orden.

Den gamle Oberst dvælede nogle Minuter, medens han kunde høre Hestetravet, eller see Glandsen af Baabnene, en Lyd og et Syn, han endnu stedse elskede. Derpaa begyndte han, i egen Person, og ikke uden en hemmelig Fornøielse, at forstaae Vinduer og Døre, med den kække Beslutning, at gjøre en tierd Modstand, om nødvendigt.

St. Ruth laae kun to smaae Mile fra Havet, hvortil mange Veie førte over Abbediets Grund, der strakte sig lige til Stranden. Ud een af disse Veie førte Dillon sit Selskab; efter et hurtigt Ridt i saa Minuter nærmede de sig Klipperne; Cornetten lod sit Mandskab blive holdende her i Skul af en lille Kratstov og reed isorveien med sin Beiviser til Kanten af de lodrette Klipper, hvis Top befyldedes af Havets Skum.

Stormen havde lagt sig endnu før Fangerne flygtede; Øivindens Magt var efterhaanden aftaget og en let Sydvind, der blæste i lige Retning langs med Landet, herskede nu. Vel rullede Havet som hidtil med svære lange Bølger, men disses Overflade var jævn, og de bleve hvert Dieblit mindre voldsomme og mere regelrette. De Ridende kastede forgieves speidende Blik ud over den uhyre Vandflade, som glimrende oplystes af Solens Straaler, der nylig var steget op af dens Skjød. Ingen Vienstand, intet fiernt Seil viste sig, for at bekræfte deres Mistanke eller opløse deres Tvivl; alt Sligt syntes at have opgivet den farlige Seilads medens den sidste Storm rasede, og Dillon vendte allerede Diet bort fra den tomme Udsigt, med skuffet Forventning, da han i det samme i Nærheden af Strandbredden blev noget vaer, som bragte ham til at udbryde:

"Der seiler de! og ved Himlen, de slipper fra os!"

Cornetten fulgte Retningen af den Andens Finsger, og saae i en kort Afstand fra Landet, som det lod lige under hans Fødder, en lille Baad, der lignede en sort Skaf i Vandet, gængende paa Bølgerne, som om Folkene, der vare i den, hvilede paa deres Arer i præstløs Venten.

"Det er dem!" blev Dillon ved, "eller, hvad der

er rimeligere, det er deres Vaad, som venter dem, for at bringe dem til deres Skib; det kan ikke være for nogen Hverdags = Sag, at Smand ligge saa ubeskyndede i en saa liden Afstand fra Brændingen."

"Og hvad er nu at gjøre? til Hest kan man ikke komme til dem, hvor de nu er; Godsfolkets Musketter naaer dem ikke heller. En lille Trepundiger vilde gjøre kort Proces med dem."

Dillons heftige Dnske at opsnappe eller rettere at tilintetgjøre de Fremmede, gjorde ham opfindsom. Efter et Diebliks Betænkning svarede han:

"Deserteurerne maae endnu være paa Land; og man vil let kunne forebygge, at de undslippe, ved at patrouillere langs med Kysten og postere Mandskab paa passende Steder. Imidlertid vil jeg ride sporensfregts til den Bugt, hvor en af Hans Majestæts Cuttere nu ligger for Anker. Naar jeg rider stærkt kan jeg være der om en halv Time, og gaae ombord paa den. Binden er meget god, og naar vi blot har Cutteren paa denne Side af Forbierget, kan vi bestemt affiære disse Nattersøvere eller skyde dem i Sænk."

"Afsted da!" raabte Cornetten, hvis unge Blod togte af Lyst til en Stiermydsel; "De kan i det mindste jage dem i Land, hvor jeg kan tage fat paa dem."

Disse Ord vare neppe udtalte, før Dillon satte Afsted i voldsom Gallop langs med Spiene, og kom

de andre snart af Synne, da han dreiede ind i en tyk Skov, som laae paa hans Bei. Denne Herres Loyalitet var af en meget beregnende Natur, og nøie forbundet med det, som han holdt for sin Skyldighed mod sig selv. Han holdt Besiddelsen af Miss Howards Pension og Formue for saa vigtig, at de kunde fuldkommen opveie de Fordele, som Omvæltningen af Tingenes Tilstand i hans fædrene Colonie kunde forskaffe ham. Han ansaae Griffith som den eneste Hindring i hans Lykke, og sporede Hesten frem, med den fortvivlede Beslutning, at tilintetgjøre den unge Sæmmand, før Solen gik ned. Naar Nogen virker i en slet Sag, med saadanne Følelser og af saadanne Bevæggrunde, forsummer han sielden sin Dont; og Mr. Dillon var ogsaa ombord paa Alacrity, nogle Minuter tidligere end han havde lovet at tilbagelægge Vrien.

Den gamle jævne Sæmand, som commanderede Cutteren, lyttede forsligt til hans Tale; og erkyndigede sig om Veiret og andre Gienstande, der vedkom Sagen, saa langsomt og betænksomt, som den, der aldrig har gjort meget for at erhverve Tillid til sig selv, og kun er bleven sparsomt belønnet for det Lidet, han virkelig udrettede.

Imidlertid, saasom Dillon trængte paa, og Veiret syntes gunstigt, bestemte han sig endelig til at

giøre hvad der forlangtes, og man gik strax isærb med at lette.

Besætningen, som bestod af noget mindre end halvtredssindstyve Mand, syntes at dele deres Chæfs Betænksomhed; men saasnart det lille Skib løb omkring den Odde, bag hvilket det havde ligget for Anker, blev der gjort klar Skib og Alt bragt i behørig Orden.

Dillon blev nødt til at blive ombord, helligt imod sin Villie, for at vise dem det Sted, hvor man haabede at fange det trygge Vaadsmandskab. Da Cutteren havde vundet tilstrækkelig Afstand fra Landet, blev der holdt af for Vinden, og den løb nu langs med Kysten, med en hurtig og jævn Fart, der lovede en hastig Udførelse af det, dens Chef havde paataget sig.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Fjerde Hefte.

K i ö b e n h a v n.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertste Officin.

1831.

N o d s e n .

Et Nømands = Eventyr.

Oversat af Engelsk

ved

A. C. B o y e .

Fjerde Hefte.

K i ö b e n h a v n .

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin

1831.

tog. Mange Overtalelser og nogen Brug af den æltre Officers Myndighed vare nødvendige, for at faae Barnstable til roelig at finde sig heri. Men da hans sunde Forstand snart sagde ham, at det vilde være urigtigt, at vove noget uden Nødvendighed, før Diebliffet var kommet til at udføre den fattede Plan, saa søiede han sig efterhaanden i Omstændighederne, og formaaede allene Griffith til stittig at recognoscere Abbediet ved samme Leilighed, naar de recognoscerede ****-House. Det var Griffiths store Tilboielighed til at opfylde denne Begiering der bragte dem lidt ud af deres egentlige Vej, og forarsagede de Følger, vi tildeels have fortalt. Denne Dags Aften var den Tid, Lødsen havde bestemt til Jultførelsen af Planen, da han meente at kunne overraske dem, han havde Die paa, under de Festligheder, der sædvanlig endede deres Jagtfornøielser. En Time i den tidlige Morgenstund var bestemt til Tilbage-
get, da Barnstable skulde indfinde sig paa det nærmeste Punkt ved Abbediet, og tage sine Landsmænd ombord, for saa lidet som mueligt, at udsætte dem for at sees af deres Fiender ved Dagens Lys. Der-
som de udeblev over den bestemte Tid, havde han Bes-
faling at vende tilbage til sin Skonnert, som laae
stilt i en hemmelig og affides liggende Bugt, hvor
seldent Noget kom enten til Lands eller Vands.

Medens den unge Cornet bestandigt blev ved at stirre efter Chaloupen fra Ariel — thi det var Skonnertens Folk han saae — var den bestemte Tid udløben til Griffiths og hans Medfølgeres Ankomst, og Barnstable besluttede, skiondt ugierne, at sælge sin Instrux efter Bogstaven, og at overlade til deres egen Snildhed og Kunst, hvorledes de naaede Ariel igien. Lige siden Solens Dygang havde Baaden efter Ordre ligget strax udenfor Brændingen, og Mandskabets Dine vare ængsteligt men forgieves hestede paa Klipperne for at opdage det Signal, der skulde kalde dem til Landgangspladsen. Efter at Lieutenanten vel tyve Gange havde seet paa Uhret, og kastet lige saa mange urolige og utilfredsstillende Blik til Kysten, sagde han —

"En deilig Udsigt, denne her, Mester Coffin, men den er nok en Smule vel poetisk for Din Smag, jeg troer Du holder ikke af noget Slags Land, der er af haardere Bestaaffenhed end Mudder!"

"Jeg er fød paa Vandet, Sir," svarede Dvar-teermesteren, fra sit indknebnede Sæde agter i Sluppen, hvor han med sin sædvanlige Sparksomhed i Hensyn til Rummet havde placeret sig, "og det er naturligt i alle Omstændigheder, at en Mand elsker sit Fødested. Jeg negter slet ikke, Capitain Barnstable, jeg vil helst ankre paa Grund, som ikke skraber os Kiplen reen;

men jeg bær' dog ellers ikke just noget indgroet Had til det tørre Land."

"Jeg skal aldrig glemme det, om der er tilfaldt Griffith Noget paa dette Streiftog," sagde Lientenanten; "hans Lods er maaskee dygtigere paa Egen, end paa fast Land, lange Tom."

Qvarttermesteren vendte sit høitidelige Ansigt med et usædvanligt Udtryk mod sin Chef, før han svarede —

"Saa længe jeg har pleiet Egen, Sir, og det er lige siden jeg trak min første Ranzon (jeg skal sige os, jeg blev født paa den Tid Skuden løb over Nantuckets-Grundene), har jeg aldrig seet en Lods klare sig ud af en saadan Bekneb, som den vi var i, da vi gjorde det Par Slag under Landet, i Hundevagten."

"Ja den Karl har gjort sine Sager som en Mand; der var god Leilighed at vise sig, og det syntes som han var sit Arbeid fuldkommen voksen."

"Folkene paa Fregatten fortalte mig, Sir, at han snoede Skibet som en Jolle," blev Qvarttermesteren ved, "men hun er ogsaa en Skude, som er en naturlig Fiende af Bunden."

"Mener Du det samme om denne Baad, Mr. Coffin?" raabte Barnstable; "hold ud fra Brændingen, ellers ruller vi ind paa Stranden, som en tom

Bandsønde. Husk paa, vi kan ikke allesammen vade paa to Fagre Bønder, som Du."

Quarteermesteren kastede et roligt Blik paa de Skumtoppe, som brød sig oven paa Bølgerne, saa Skridt fra det Sted, hvor Baaden gængede, og raabte høit til Folkene —

"Træk et Par Gange paa Rorerne; ud med hende paa dybt Vand."

Rørslagene lignede Bevægelsen i en velindrettet Maskine, og den lette Baad gled hen over Vandet, som en Vitband, der pludselig, uden sonlig Anstregelse, vender om, lige paa Kanten af et farligt Svælg, og slipper vel derfra i det meest vovelige Øieblik. Medens denne Bevægelse foregik, stod Børnstable op, i det han igien utilfredsstillet opgav sin Speiden. —

"Længer ud fra Land, og lad os roe med smaae Tag ned til Skonnerten; hold godt Udkig med Øiene, Gutter, de har maaskee stuvet sig i en Klippehule; thi deres Krødstogt forlignes ikke vel med Dagens Vind."

Man adlød hurtigt, og Baaden havde paa denne Maade roet afsted omtrent en Fierdingvei, i den dybeste Længsel, da Stilheden pludselig blev afbrudt, ved et heftigt Rusk i Luften og et stærkt Plads i Vandet, som syntes at komme fra et Sted, ikke langt fra dem.

"Bed Himlen! Tom," raabte Børnstable studsende, "det var et Slag af en Hvalfisk!"

"Ja vist nok, Sir," svarede Løjtnanten uden at forstyrres i sin Mag; "han spruder Vandet fra sig, og er ikke en halv Fierdingvei til Søes. Den østen Storm har drevet Dyret ned i Læ, og nu begynder han at mærke, han er paa grundt Bunde. Han sov nok, den Tid han skulde have arbeidet sig op til Lu-
vart."

"Knægten tager sig det ikke synderlig nær; han har ingen Hastværk for at faae rum Søe!"

"Jeg tænker snarere," — sagde Løjtnanten, i det han vendte Skraet i Munden, med stor Sindighed, medens hans smaae indfaldne Dine begyndte at blinke af Fornoielse ved dette Syn — "den gode Herre er kommet ud af sit Bestik, og veed ikke hvad Vei han skal stævne for at komme paa dybt Bunde."

"Det er en Finfisk!" raabte Løjtnanten; "han flyder snart over Stævn, og væk er han."

"Nei, Sir, det er en ægte Hval," svarede Tom; "jeg saae ham sprude; han blæste et Par Regnbuer i Veiret, saa deilige som noget Christen-Menneske vilde ønske at see. Det er en ægte Trantonde, den Karl!"

Børnstable loe, vendte Blik fra det fristende Syn, og forsøgte at see ind paa Klipperne, og vendte der-
paa atter uvilkaarligt sit længselsfulde Blik til det

modvillige Dyr, der undertiden i orkesløse Spring kastede sin uhyre Krop flere Fod over Vandet. Fristelsen til Jagt og Mindet om hans tidligere Idrætter seirede endelig over Befymringen for hans Venner, og den unge Mand spurgte sin Qvarteermester —

"Er her en Hval-Line i Vaaden, som kan gøres fast til Harpunen, Du altid slæber med Dig i Tide og Uride?"

"Jeg sætter aldrig af med Sluppen fra Skonnerten, uden at have en Line med," svarede Qvarteermesteren, "der er noget natyrligt i 'et for mine gamle Dine naar jeg seer saadan en Ballie med det Guds."

Barnstable saae paa sit Uhr, og igien til Klipperne, og raabte nu i en lystig Tone —

"Saa hael ud da, mine Gutter! Vi kan jo intet bedre gøre. Lad os engang faae en Harpun i den nærvise Styngel."

Mandskabet jublede uvilkaarligt og selv den gamle Qvarteermester lod sit høitidelige Ansigt formidles i et lille Smil medens Vaaden foer frem, som en Beddeløber mod Maalet. I faa Minuter havde de roet Gienstanden for deres Jagt op, og lange Tom havde imidlertid reist sig fra sin krumboiede Stilling ved Roret, og overført sin svære Krop til For-Enden, hvor han gjorde de Forberedelser til at ramme Hval-

Baaden tæt paa Siden af Hvalen, med Stærken imod en af dens Finner, der nu og da vare synlige, naar Dyret i sin Magelighed overlod sig til Bølgernes Magt. Qvarteermesteren sigtede med megen Nøiagtighed, og kastede derpaa sin Harpun med en saadan Kraft, at Jernet stultes i Hvalens Spæk. I samme Dieblig raabte Tom med skuderlig Alvor —

"Slaad overalt!"

"Slaad overalt!" gientog Barnstable, og det lydiske Mandskab gav med forenede Kræfter Baaden en saadan Fart i sakkende Retning, at intet af deres frøgtelige Fiendes Slag kunde naae dem. Dog, det forskrækkede Dyr tænkte ikke paa nogen saadan Modstand; uvidende om dets egne Kræfter og dets Fienders Ubetydelighed søgte det Frelse i Flugten. Et Dieblig efter at den var rammet af Jernet laae den i fløv Forbauselse, men slog derpaa sin uhyre Hale i Beiret med en Voldsomhed, som satte Spen rundt om i forøget Dyrør; derefter forsvandt den med Lynets Fart, midt i en Sky af Skum.

"Stop ham!" raabte Barnstable. "Vas paa, Tom; han sliger allerede."

"Ja, Sir, ja!" svarede den rolige Qvarteermester, i det han greb Linen, der endnu foer ud af Baaden med en Hurtighed, der gjorde et saadant Greb farligt, og kastede den om en stor Kulle, som var

anbragt i Stævnen af Baaden, hvorved den kom til at løbe ud med mindre Voldsomhed. Linen blev endnu ved at fare ud, men hævede sig mere paa Søens Overflade med dirrende Svingninger, og angav derved den Retning i hvilken Dyret kunde ventes atter at komme frem. Børnstable havde dreiet Stævnen af Baaden hen mod dette Punkt, endnu før det forstrækkede og saarede Slagtoffer endnu en Gang viste sig paa Vandfladen. Hvalen spildte nu ikke længer Tiden med at moere sig, men stød med uhyre Hastighed Vandet tilside, i det den banede sig Vej henover Bølgetoppene. Baaden flæbte med voldsom Fart i Dyrets Ristvand, og skiar giennem Bølgerne med en saa frygtelig Hurtighed at det lette Fartøj undertiden syntes begravet i dem. Men da lange Tom saae sit Bytte atter at sprude dets Straaler høit i Veiret, pegede han stolt til det springende Væld, som var blandet med mørkerøde Blodstriber, og raabte —

”Ja! Jeg har givet Knægten sin Rest, der skal mere end to God Spæk til at standse mit Jern fra at gaae i Livet paa nogen Hval, der rører sig i Søen.”

”Jeg troer Du har sparet Dig den Uleilighed at bruge Bajonnetten, Du har taklet som en Landse,” sagde hans Chef, der tog Deel i Jagten, med al den Iver, man søger naar man har tilbragt sin Ungdom

fornemmelig med flige Sykler. — "Læg Haand paa Din Line, Mr. Coffin; kan vi hale paa Siden af vor Fiende? Jeg lider ikke den Cours, han slyrer; han slæber os bort fra Skonnerten.

"Det er Cre'turets Naade, Sir," sagde Qvarteersmesteren; "De veed den maa have Lust i Næseborene, naar den løber, ligesaavel som et Menneſte. Men tag fat, Gutter, og lad os hale op til ham."

Matroserne greb nu Hval-Linen, og halede Baaden langſomt til ſaa God fra Fiſkens Hale. Dens Fart ſagtnedes mærkelig efterhaanden ſom den blev ſvagere ved Tabet af ſit Blod. Efter ſaa Minuter holdt den aldeles op at flyde frem ad, og ſaaes at rulle ujævnt paa Vandet, ſom om den laae i Dødsſmerter.

"Skal vi roe til og gjøre det af med ham, Tom?" ſpurgte Barnstable, "et Par Stød af Din Bajonnet vil være nok."

Qvarteermesteren ſtod og betragtede ſit Bytte med koldt Overlæg, og ſvarede paa Spørgſmaalet:

"Nei, Sir, nei — Han gaaer nu over til Kram-petrækningen. Der er ingen Grund til at vi ſkulde gjøre os ſelv den Skam, at bruge Soldaterbaaben til at fange en Hval med. Skaad, Sir, ſkaad! Dyret ſtrider med Døden!"

Den kloge Qvarteermesters Advarſel blev ſtrar

fulgt, Baaden roede forsigtigt afveien, og lod Dyret have aabent Rum til Dødskampen. Fra en suldfømmen Roligheds Tilstand gif det forfærdelige Uhyre over til den voldsomste Uroe, og havede Haler i Beiret, som til Leeg; men dens Slag vare tredobbelst hurtige og voldsomme, og stulste Alt for Synet bag en Skum-Pyramide, farvet med mørke Blodstriber. Hvalens Stønnen lignede Brølet af en Flot Orne, og hvo som ei vidste hvad der foregik, maatte troe, at bag den blodstribede Laage holdtes en Kamp paa Liv og Død mellem flere hundrede Hav-Uhyrer. Lidt efter lidt ophørte denne frygtelige Scene; og da den farvede oprørte Søe atter lagde sig og rullede i Havets lange og regelrette Dønning, saaes Hvalen, udmattet og døende, at hengive sig i sin Skiebne. Da Livet var borte stod den uhyre sorte Masse paa Bølgerne, og da Bugens hvide glindsende Skind kom tilsynne, vidste Seemændene at deres Seier var vunden.

"Hvad er nu at gjøre?" sagde Barnstable, i det han stod og betragtede Slagtofferet med tisløst Altraaie; "Gode giver den os ikke, og Skroget driver formodentlig i Land, og forsyner vore Fiender med Tran."

"Harde jeg det Dyr i Boston-Bay," sagde Qvarkeermesteren, "saa kunde det hielpe mig noget; men saadan er nu altid min Lykke. Men hvorom

alting er, saa roe til, at jeg kan faae min Harpuun og Line — dem skal Engelsen aldrig faae, saalænge gamle Tom Coffin har Lust i Lungerne."

"Dact ikke for høit," sagde Pligthuggeren *, "der kommer han jagende, enten han saa faaer Dit Jern eller ei."

"Hvad mener Du, Gut?" raabte Barnstable.

"Capitain Barnstable kan selv see," svarede Matrosen, "og lige om jeg taler Sandhed."

Den unge Søemand vendte sig og saae Alacrity holde ned for Binden med alt hvad trække kunde, just som den kom frem fra en Odde, ifkun en lille halv Miil til Luvart for det Sted, hvor Baaden laae."

"Stik paa Rikkerten der;" sagde Capitainen ganske roelig. "Her faaer vi noget at bestille paa een eller anden Maade; er han armeret, blir det os, der maae løbe; hvis ikke, er vi stærke nok til at tage ham."

Et Dieblis's Syn gjorde den erfarne Officeer bekendt med hvad Slags Skib, det var, man havde i Sigte, og efter at have lagt Rikkerten fra sig med megen Koldindighed, sagde han —

"Den Karl har lange Arme, og ti Tænder, og

* D. e. Manden paa det forreste Sæde i Baaden, hvilket kaldes Pligten.

desuden Kong Georgs Bimpel i Toppen. Nu, mine Gutter, I maae roe for Jert Liv; thi hvad ogsaa Mester Coffins Tanke er om hans Harpun, saa vil jeg ikke have mine Hænder bagbundne af John Bull, om saa Hans Majestæt selv lagde Jernet paa."

Folkene forstode deres Chefs Mening og Tænke-maade godt; de fastede deres Trøier, og grebe Arbeidet an med Alvor. En halv Times Tid vare alle tause, og Baaden skød en beundringsværdig Fart. Men mange Omstændigheder stødte sammen til Cutterens Fordeel; den havde frisk Kuling, smuult Vand, og en stærk Strøm med sig; og efter den nævnte Tids Fortøb var det kun alt for tydeligt, at Afstanden mellem dem, der gjorde Jagt, og dem, der jages, var formindsket næsten til det Halve. Varnstable vedligeholdte sin faste Nolighed, men et Udtryk af Belymring laae paa hans mørke Vand, der viste, at han indsaae deres Stillings tiltagende Fare.

"Den Karl gjør lange Skridt, Mr. Coffin," sagde han i en munter Tone; "Din Hval-Line maa gaae overbord, og Du maa roe den femte Aare, med Dine fine Røver."

Tom reiste sig, fastede Ballien med Hvalfangst-godset i Seen, satte sig ved den forreste Aare og boiede sin athletiske Figur med forunderlig Styrke til Arbeidet.

"Aha, der er meget af Din Philosophie i det Tag, lange Tom," raabte Chefen; "lad staae til, Gutter; vinder vi intet andet, saa vinder vi dog Tid til Overlæg. Nu, Mr. Coffin, hvad mener Du? Vi har tre Udeie for os, lad os høre hvad Du vilde gjøre: for det første, kan vi vende, og staaes og blive stude i Sænk. For det andet, kan vi roe til Land og søge at gjøre vores Retraite til Skonnerten paa den Maade; og for det tredie, kan vi stævne ind efter Kysten, og maafee ved at løbe under Engelsmandens Kanoner, vinde Luven fra ham, og holde Næsen stik i Vinden, ligesom Hvalfisken. Fanden tage Hvalfisken! Havde den sorte Hund ikke taget os paa Slæbetoug, saa havde vi været denne Røver af Sigte."

"Staaes vi," sagde Tom, med lige saamegen Nøglighed, som hans Chef, "bliver vi taget eller stude i Sænk. Gaaer vi i Land, Sir, bli'r jeg taget for een Mand, for jeg har aldrig kunnet styde synderlig over Stævn paa tør Grund; og dersom vi prøver paa at vinde Luven fra ham og roer ind under Kysten, saa bliver vi dog afstaaerne, af en Hob Lømler, som jeg kan see løber derinde langs Gierderne, og lurar paa, tør jeg sige, at komme et Baads-Mandskab af ærlige Skibsfolk paa Skud."

"Der er baade Sandhed og Philosophie i Din Tale, Tom," sagde Børnstable, som saae sit svage

Haab om Redning tilintetgjort, da baade Rottene og Gudsfolk nu aabentlyst viste sig paa Klipperne. "Engelsmanden har ikke sovet i Nat, og jeg frygter, Grif-fith og Manual vil kun komme maadeligt derfra. — Den Karl bringer en Hatfuld Vind ned med sig, — det er just hans Spil, og han skyder en Fart som en Veddeløber. Hei! nu begynder han at blive alvor-sig."

Medens Barnstable talede, saaes en hvid Røg støtte hæve sig fra Cutterens Boug, og paa een Gang høstes Kvaldet af en Kanon og saaes Kuglen hoppende fra Bølge til Bølge, saa at Baudet skummede efter den i det den fløi et betydeligt Stykke forbi Baaden. Matroserne kastede et flygtigt Blik paa den forbifarende Kugle, men det frembragde ingen synlig Forsandring, enten i deres Opsørsel eller Miner. Quarteermesteren, der med mere øvet Øie end de andre, bedømte dens Caliber, anmerkede: "Det er et vakkert Stykke af sin Størrelse, og det Metal har en god klar Stemme; men hører de det ombord i Ariel, saa maatte han, som fyrede, heller ønske at det var født stumt!"

"Du er alle Philosophers Konge, Mr. Coffin," raabte Barnstable, "der er noget Haab i det; lad Engelsmanden kun snakke væk, og jeg holder mit Liv paa, at Ariels Mandskab ikke tager det for Torden.

Lang mig en Musket — jeg vil ogsaa gjøre et Skud.”

Musketten blev rakt Børnstable, der skød adskillige Skud, som for at haane Fienden, og opnaaede fuldkommen sin Hensigt. Livret ved denne Trossen, løsnede Cutteren Skud paa Skud efter den lille Baad; Kuglerne faldt ofte saa nær at Skummet oversprøitede Mandskabet, men uden at de gjorde mindste Skade. Disse Feilskud vakte de ubekymrede Søemænds Lystighed, istedet for at forurolige dem; og hvergang en Kugle faldt nærmere end sædvanligt, gjorde Quarttermesteren en eller anden Bemærkning, som for Exempel —

”Huul Dyrning, langt Skud og et lille Sigtemaal, gi'r en daarlig Jagt;” eller, ”den Constabel, som skal træffe en Baad, maa ikke være feelsviet.”

Da imidlertid Cutteren, stiondt den fyrde til ingen Nytte, bestandigt halede ind paa Skonnertens Sluppe, saa var der al Udsigt til at Jagten hurtigt vilde endes, da Knaldet af en Kanon pludseligt gienlød inde fra Kysten som et Echo af Engelsmandens Skud, og Børnstable og hans Folk havde den Glæde at see Ariel flyde sig langsomt frem, ud fra den lille Bugt, hvor den havde tilbragt Natten, medens Røgen af det udfordrende Skud endnu bølgede sig omkring dens ranke Master.

Lieutenanten og hele hans Mandſkab i Stuppen gave deres Hentykkelse Lyd i et høit og eenſtemmigt Hurraraab ved dette frydefulde Syn; medens Cutteren hiegede alle ſine mindre Seil, dreiede til Vinden og gav de heldige Flygtninge hele ſit glatte Pag. Mange Cartæſcher og adskillige Kugler ſkoi forbi Vaaden og faldt i Vandet i Nærheden af dem, og reiſte en Skye af Skum, uden at giøre nogen Skade.

"Han døer i ſit eget Raſerie!" ſagde Tom, da han ſaae den lille Malſtrøm, hvori Vaaden nu gik ind.

"Er Chefen en brav Mand," ſagde Barnstable, "vil han ikke forlade os efter ſaa kort et Bekiendſkab. Hal ud, Manne, hal ud! Jeg maa ſee lidt mere af denne ſnakſomme Krydſer."

Friſtelsen til at adlyde var ſtor, og Folkene agtede tilbørlig derpaa. I ſaa Minuter lagde Vaaden til ved Skonnerten, hvis Mandſkab hiſtede Chefen og deres Kammerater med jublende Hurraraab, der gienlode over Vandet og naaede de ſuffede Tilſuere, der ſtode paa Kanten af Klipperne.

Attende Capitel.

Beiledeet saa, de stred' frem
 Indtil de Kysen nærmest dem;
 Tidt mellem Vindens hule Stød
 Den visde Glædes Jubel lyd.

W. Scott: The Lord of the Isles.

De muntre og hiertelige Fryderaab af Ariels Mandskab vedvarede nogen Tid efter at Chefen havde betraadt Dækket. Varnstable besvarede sine Officerers Lykønskninger med trofaste Haandtryk, og efter at have oppebiet, at Glædens Udbrud sagtnedes lidet iblandt Følke, gav han dem med et Anstrøg af Myndighed Begn til at tie.

"Jeg takker Eder, mine Gutter, for Eders gode Billie," sagde han, da alle vare samlede omkring ham i dyb Opmærksomhed; "de pressede os dygtig med den Jaggen, og havde I ladet os gaae en Gierdingmiit til paa vor egen Haand, havde det været ude med os. Det er en af Kongens Guttere, og endskiøndt hans Lyst til at seile rumskjeds er en temmelig Deel aftaget, viser han dog Begn til at han vil slaaes. I al Fald trækker han nogen af sine Klude ind; det lader som han er af Partiet. Det er en Lykke for os, at Capitain Manual har taget alle sine Marinere i Land med sig

(Skøndt hvad han har udrettet med dem eller med sig selv, er en Hemmelighed) ellers havde vi nu havt Dækket belemret med levende Dværg. Men ved den nærværende Leilighed har vi godt Veir, temmelig smukt Vande, og vor Ligemand at slaaes med. Det er en Slags Skuldighed mod vort eget Land, at tugte den Karl, og derfor, uden videre Tale om den Ting, lad os lube til og giøre vort Bedste, og fortiene vor Grokost."

Denne Prøve af Sømands-Veltalenhed modtoges af Mandskabet med sædvanligt Hurra. De unge iblandt dem brændte af Lyst til at slaaes, og de saa gamle Matroser, der vare i Skonnerten, bevægede med nendes lig Tilfredshed Hovedet, og svore med mange Slags underlige Eder, at deres Chef "kunde tale naar det behøvedes, som den bedste Ordbog der nogentid var løbet af Stabelen."

Under denne korte Tale og de paafølgende Anmærkninger, som den foranledigede, var Ariel med Force af Seil bragt saa nær Vinden, som muligt, og da dette var dens bedste Seilads, saa stød den hurtig ud fra Vandet, i en Afstand hvorfra man tydeligt kunde see Klipperne og Soldaterne, der vare fordeelte paa dem. Varnstable vendte adskillige Gange sin Rikkert fra Cutteren til Kysten efter som forskellige Gølelser fik Overhaand i hans Siel, før han atter taledes:

"Derfor Mr. Griffith er sluvet et Steds mel-

lem disse Klipper," sagde han tilsidst, "skal han høre saa syndigt et Bevlis, som han nogeninde lagde Dret til, blive afhandlet med saa Ord, at sige, ifald Herren i Cutteren der ikke stifter Sind angaaende sin Cours — hvad mener De, Mr. Merry?"

"Jeg puster af mit ganske Hjerte, Sir, at Mr. Griffith var ombord hos os i Sikkerhed," svarede den raske Knøs; "Landet synes at være i en urolig Tilstand, og Gud veed, hvad der kan hænde, ifald han bliver taget! Hvad Cutteren der til Luvart angaaer, vil han nok finde, at det harde været lettere at komme tilrette med Baaden, end med dens Roder; men han fører stærk Seil, jeg gad vide om han har i Sinde at slaaes?"

"Tvivl aldrig paa det, min Gut," sagde Barnstable, "han klarer Kysten fra sig, som en klog Mand, og sætter imens sine Briller paa, for at see hvad for en Stamme af Yanki-Indianer vi hører til. Nu vil De snart see ham dreie til Vinden og sende et Par Stykker Jern herhen ad, for at lade os vide, hvor vi kan finde ham. Saa godt jeg lider Deres første Lieutenant, Mr. Merry, seer jeg dog heller han er i Land i Dag end paa mit Dæk. Jeg behøver ingen Anviisning til at regiere denne Skude! Men lad Lambouren slaae Alarm, Sir!"

Lambourdrenge, som vaskede under Bægten af

dette melodiske Instrument, havde ventet denne Ordre, og biede derfor ikke til Cadetten bragte ham den, men begyndte at slaae den fortryllende Melodie, der aldrig undlader at vække Tussende af den dybeste Søvn, og samle dem alle som een Mand til deres Vaaben. Arians Mandskab havde staaet fordeelt i Grupper, mængsrende Fiendens Udseende under allehaande Skiemt, og ventede kun paa det sædvanlige Tegn, for at gaae til deres Kanoner. — Med det første Trommeflag spredte de sig til Skibets forskjellige Dele, hver til sin Tjeneste. Kanonerne omringedes af kraftfulde Duglinger i smaae Hobe; de saa Marinere stillede i Geled med deres Musketter; Officererne kom op med deres Entrehuer, Beltet spækket med Pistoler, og dragen Sabel i Haanden. Varnstable gik omkring paa Skandsen med faste Trin; han havde en Raaber hængende ved en Strop om Vegefingeren, holdt undertiden Rifferten for Diet, eller tog den under Armen, naar den ikke brugtes, medens hans Sabel stod lænet til Stormassen; et Par store Pistoler sad i hans Belte. Musketter, Entrehager, Pistoler og Sabler uden Skede vare i Mængde henlagte paa forskjellige Steder. Man hørte ikke mere Matrosernes Latter, og hvo som talte, yttrede sine Tanker i en sagte og utydelig Hvissen.

Den engelske Cutter holdt bestandigt ud fra Lan-

det, indtil den kom over en halv Miil til Søes; da biergede den endnu flere Seil, dreiede til Binden, og affyrede en Kanon til den modsatte Side af Ariel.

"Nu vil jeg nok holde et Hundrede Stykker Stokfisk, Mr. Coffin," sagde Barnstable, "mod det bedste Fad Porter, som nogentid blev brygget i England, paa, at han troer, en Yanki = Skennert kan seile flods imod Binden! Hvorfor firer han ikke lidt mere paa sine Skjoder, og kommer ned til os ifald han ønsker at tale med os."

Quarttermesteren havde truffet sine Anstalter til Slaget paa en langt bedre Maade og med mere Philosophie, som han kaldte det, end nogen anden i Skibet. Da der blev staaet Larm, kastede han sin Erpie, Vest og Skjorte, med saa liden Betænkning, som om han stod under America's hede Soel, og som om han havde paataget sig en Forretning, der udfordrede den frie Brug af alle hans Kræfter. Dette vakte ingen Forundring, da det hørte til hans bekendte Privilegier i Ariel, hvis hele Mandskab ansaae hans Udsagn om alt hvad der angik Søemandskab som Drakler, hvortil selv hans Chef laante Dre med ikke liden Dymærksomhed. Han stod ved Rapperten af sin egen lange Kanon, med de senefulde Arme foldede over et Bryst, hvilket Solen for længe siden havde brændt blodrødt; hans graae Lokker flagede i Binden, og hans

høie Figur ragede langt op over alle, som stode omkring ham.

"Han holder sig til Vinden, Sir, som det var hans Allerkiereste," svarede han, "men han vil snart komme til at give Slip paa den; og gjør han det ikke, kunde vi maaskee finde paa, at faae ham til at falde lidt af."

"Hold godt fuld Seil," raabte Chefen med alvorlig Stemme, "og lad hende gjøre Vej giennem Vundet. Den Engelskmand seiler godt, lange Tom; men vi er dog hans Mester i Farten, endskiøndt, bliver han ved at holde op i Vinden, vil det blive Nat, før vi naae ham.

"Hm, hm, Sir," svarede Qvarteermesteren, "saa dan en Cutter fører en Pres af Seil, og det seer dog ud som den havde kun lidt; Gaffelen er jo som en lille Bom, og gi'r Storseilet næsten samme Bredde foroven som forneden. Men det la'er sig dog nok gjøre at pille dem noget Seildug fra Liigget, naar de kun vilde fække lidt og falde ned i Læe."

"Jeg troer Dit Anslag er ikke saa galt for den Gang," sagde Barnstable; "thi jeg er bange, Fregatten kommer os ellers i Forkiøbet — og derfor, skiøndt jeg forresten ikke lider en støiende Jagt, tael ham til, Tom, og lad os see om han vil svare."

"Vel, vel, Sir," raabte Qvarteermesteren, og

boiede sig saa dybt, at hans Hoved kom i Linie med Kanonen, hvis Commandeur han var, og efter adskillige Commando:Ord og synderlige Bevægelser, for at give sin Kanon den bedste Retning, lagde han hurtigt en Lunte til Fænghullet. En tæt Masse af hvid Røg, fulgt af en stærk Jld, foer frem af Kanonens Munding ud over Soen, hvorfra den igien hævde sig da den havde tabt sin Kraft, og veeg tilbage for Vinden, udvidede sig til en Skye, og i det den trak sig ind giennem Skonnertens Master drev langt i Lø og blandede sig snart med Taagen, der hurtigt joges frem af Havets friske Lustning.

Endskiøndt mange nysgierrige Dine fra Hojene vogtede paa dette sienne Syn, var der for Skonnertens Mandskab for lidet nyt deri, til at drage deres Blik fra den vigtigere Undersøgelse om hvad Virkning Skuddet gjorde paa deres Fiende. Barnstable sprang let op paa en Kanon, og passede med ivrig Deeltagelse paa Diebliffet naar Kuglen rammede, medens lange Tom i samme Hensigt rakte sig til Siden uden for Linien af Røgen, i det han holdt den ene af sine lange Arme udstrakt mod sin Næve * med en Finger paa Fænghullet, støttede sig med den anden

* Læseren erindrer, at den midtskibs i Skonnerten staaende Kanon af en særegen Indretning, bar samme Navn som Quartiermesteren, dens Commandeur. (2 H. S. 57 og 60.)

Haand paa Dækket, og stirrede med opspilede Dine ud af en Stykport lige over for, i en Stilling, som de allerfleste vilde mistvovle om, med Held at kunne efterligne.

"Der ryger Splinterne!" raabte Børnstable. "Bravo, Mester Coffin! Aldrig satte Du Jern i en Engelsemands Ribbeen med mere Skionsomhed; lad ham faae nok et Stykke, og staaer Legen ham an, vil vi spille Langbolt med ham."

"Ja, Sir, ja!" svarede Qvarteermesteren, som, saa snart han havde forviiset sig om Virkningen af hans Skud, var vendt tilbage for at have Tilsyn med den gientagne Ladning af hans Kanon, "holder han en halv Time længere ved, skal jeg nok spørge ham, saa kan vi lægge ombord med ham og staaes lige om lige."

Nu hørte man først Trommen lyde ombord hos Engelsemanden; den straldende Lyd, der kaldte hver til sin Post, ligesom før paa Ariel, tonede tværs over Vandet.

"Ha! ha! Du har drevet ham til sine Kanoner!" sagde Børnstable; "nu hører vi snart mere fra ham; dæk ham, Løm, dæk ham!"

"Vi skal snart putte ham ud, eller synge ham i Svovl, saa han aldrig vaagner meer," sagde den sindige Qvarteermester, der aldrig lod sig overrøse, ikke

engang af sin Chef. "Mine Skud er ligesom en Flot Marsviin, det eene seiler sædvanlig i Kiolvandet af det andet. — Klar overalt — Kast Kanonen for efter..... Bliv derfra, Din forbandede Hundeunge, og lad min Harpun være!"

"Hvad bestiller Du der, Mester Coffin?" raabte Barnstable, "taber Du Mælet?"

"Det er en af Drengene, som staaer her og driver Abespil med min Harpun i Læ=Spygatterne, og, naar jeg saa har den meest nødig, kan jeg skyde en hvid Vind efter den!"

"Bryd Dig aldrig om Drengen, Tom; send mig ham agter ud, saa skal jeg polere lidt paa hans Dydragelse; giv Engelsen meer Jern."

"Jeg behøver den lille Råd til at passe paa ved mine Karduser," svarede den brede gamle Søemand; "men dersom De vil være saa god, Sir, at give ham en Binge eller to, af og til, naar han passerer forbi Dem til Krudtkammeret, saa lærer den Ubekat nok Skik, og Skonnertens Arbeid gaaer saa meget desto bedre frahaanden. Saadan en Smule Spegeflid med et Ubekatte=Ansig! Skal Du røre ved Ting, Du ikke forstaaer at bruge! Havde Dine Forældre spanderet mere paa Din Dydragelse og mindre paa Din Udhaling, saa havde Du været en Herre istedet for Du nu er en Slynge!"

"Hurra! Tom; Hurra!" raabte Barnstable lidt

utaalsmodig, "Skal Din Navne aldrig lukke Munden op meer?"

"Jo, Sir, jo! nu er alting klar;" mumlede Qvarteermesteren, "lad dumpe lidt! — vel — vel — Saadan en ung Hjelvedesbrand, Bavian = Skude! — Overhal den forreste Tallsælger bedre! — Klar ved Luntten! — Men jeg skal lære ham! — Fyr!" Dette var Kampens virkelige Begyndelse; thi da Toms Skud gik, som han havde lovet, næsten ganske i samme Retning, saa fandt Fienden at Legen blev for varm, til at taales i Stillehed, og det andet Kanonskud fra Ariel blev øieblikkelig besvaret med det glatte Lag fra Alacrity. Entrens Skud vare godt sigtede, men dens Skøts var for let til at kunne række med Virkning i den Afstand, og da man hørte et Par Kugler slaae mat an mod Skonerens Barkholter, og falde tilbage uden at gjøre Skade, yttrede Qvarteermesteren, der efterhaanden som Kampen vorede fik sit gode Lune igjen, med sin sædvanlige Roelighed —

"Han regner paa, at vi vil bare klæppes lidt i al Kierlighed — mon Engelsenanden troer, vi fyrrer Salutskud?"

"Dril ham, Tom! Hver Kugle, Du gir ham, vil hjælpe til at aabne ham Dinene;" raabte Barnstable, og gned Hænderne af Fornøielse, da han saae, at

Lodsen, 4 H.

hans Bestræbelser, at komme Fienden nærmere, lykkedes.

Hidindtil havde Qvarteermesteren og Mandskabet ved hans Kanon allene taget Deel i Striden fra Uriels Side. Folkene, der vare posterede ved de mindre og kortere Kanoner, stode aldeles ledige ved dem. Men efter ti til femten Minuters Forløb indsaae Chesen paa Alacrity, som var bleven tvivlsraadig ved de svære Skud, han havde faaet, at det ikke stod mere i hans Magt at trække sig tilbage, om han og ønskede det. Han valgde da den eneste Udvei, der var for en Mand af Ære, og styrede fik en saadan Cours, som snarest vilde bringe ham i Berørelse med sin Fiende, uden at udsætte Cutteren for at faae hans Ild langskibs. Varnstable vogtede paa enhver af Fiendens Bevægelser med Gallesvine, og saa snart man var nær nok, gav han Ordre til at give det glatte Lag. Træfningen blev nu varm og hidslig paa begge Sider. Den stærke Skyden dæmpede Vindens Magt, saa at en hvid Sky af hvirvlende Røg, istedet for hurtig at drives i Lø, hvælvede sig om Uriel, eller lagde sig paa Bandet i det den langsom trak sig efter Skonnerten i dens Rislvand, som for at betegne den Bei, ad hvilken den gik en nærmere og mere dræbende Kamp i Møde. De unge Matrosers Raab blev ivrigere og styrigere under Haandteringen af deres Mord: Vaaben; men Qvarteermesteren udsørte sin

Dont med samme Taushed og Behændighed, som En der arbejder i sit daglige Kald. Barnstable var usædvanlig roelig og stille, og iagttog en Chefs alvorlige Udsærd, paa hvem Kampens heldige Udfald beroede, medens hans mørke Dine tindrede af dæmpet Iver.

"Giv dem det!" raabte han undertiden med en Stemme, som kunde høres selv mellem Kanontordenen. "Brød Jer aldrig om hans Reisning, mine Gutter; driv ham sine Bolte ind, og tag Sigte efter Baters Linen. *"

Imidlertid kæmpede Englønderen mandigt. Han havde lidt meget ved Skonnertens lange Skud, hvilke han ikke kunde besvare sin Fiende med nogen af de Kanoner, han havde. Men han stred modigt, for at oprette den Vildfarelse, han i Begyndelsen gjorde sig skyldig i. Efterhaanden nærmede Cutteren og Skonnerten sig hinanden meer og meer indtil begge kom ind i den af deres fælledes Ild frembragte Skye, der blev tættere og omgav dem saaledes at den skjulte deres mørke Skrog for de nysgierrige og deeltagende Tilskuere paa Klipperne. Kanonerne hule Drøn blandedes nu med spraldende Musket- og Pistol-Skud, og af og til saaes enkelte Ildstriber blinkende som Lynglimt giennem den hvide Skye, der indhyllede de Stridende, og mange Minuter gik hen i piintlig Uvis-

* D. e. Skyd ham i Skroget.

hed, før de Militaire, der med spændt Opmærksomhed fra Landet betragtede Skuespillet, kunde opdage, til hvilken Side Seiren var nedsteget.

Vi vilde følge de Stridende, ind i deres Taagefrands, og berette Læseren Begivenhederne som de forefaldt.

Ariels Ild var den hurtigste og meest drøbende, baade fordi den havde lidt mindst, og fordi dens Folk vare mindre udmattede. Cutteren søgte fortvivlet at ende Kampen ved Entring og at sætte Mand mod Mand. Børnstable mærkede meget vel dens Hensigt, og indsaae Chefens Grunde til at vælge denne Udvei; men han var ikke den Mand, som med koldt Blod kunde veie sin Fordeel, naar Stoltthed og forvovent Mod fristede ham til en alvorslig Dyst. Han kom derfor Fienden i Møde paa Halvveien, og da Skibene tørnede mod hinanden, blev Skønnertens Agterskib haget til Cutterens Forstævn, ved begge Parter forenede Kræfter. Midt i Lummelen høstes nu tydeligt den engelske Chefs Stemmeme; han bød sit Mandskab følge sig.

"Entre-Gaster! Klar til at afflaae Entring om Styrbord agter!" commanderede Børnstable giennem sin Raaber.

Dette var den sidste Befaling, den kække unge Spemand gav med Raaberen, thi i det han taledes,

fastede han den fra sig, greb sin Sabel, og fløi til det Sted, hvor Fienden gjorde sit meest fortoivlede Angreb. De Føgtendes Skrig, Eder og Skieldsbord, afløste nu Kanonerne's Dundren, da disse ikke mere med Virkning kunde bruges, men Kampen vedligeholdtes ved hidlig Skydning med de mindre Vaaben.

"Jag ham ned af hans Dæk!" raabte den engelske Chef i det han kom frem paa sit eget Skib, omringet af en halv Snees af hans kielteste Folk, "jag de oprørske Hunde i Søen!"

"Alsted, Marinere!" skreg Barnstable, og fyrede sin Pistol af paa den fremtrængende Fiende. "Lad der ikke blive En tilbage, til at suppe Grog meer."

Den frygtelige og tætte Musket-Salve, som fulgte paa denne Ordre, udførte næsten bogstavelig Barnstable's Commando; og Chefen paa Alacrity, der saae sig eene, vreg uvillig tilbage paa sit Dæk, for endnu engang at føre sine Folk i Jiden.

"Entre ham, alle Mand, Graaskægge og Dreng, hver og en!" raabte Barnstable og sprang i Spidsen af sit Mandskab — men en kraftsuld Arm standsede den uforfærdede Sømands Gang, og, før han fik Tid at fatte sig, drog hans Kvarteermester ham med uimodstaaelig Magt tilbage til hans eget Skib."

"Nu spreller han i Døden," sagde Tom, "og saa er det Galsskab at komme Slaget af Halsen for nær;

men jeg vil tage ham lige i Strøben, og give ham et Sæt med min Harpin!"

Uden at vente paa Svar stillede Quartteermesteren sin lange Krop paa Reelingen, og var i Begreb med at springe ombord til Fienden, da en Søe stille Skibene fra hinanden, og han faldt med et tungt Plads i Vandet. I det Dieblig Tom Coffin lod sig see paa Reelingen, affyredes en Snees Musketter og Pistoler; Mandskabet paa Ariel troede nu, at hans Fald forarsagedes af disse Skud, og blev end mere ophidset ved Synet, og ved deres Chefs Raab:

"Hævn for lange Tom! Entre ham! lange Tom eller Død!"

De trængte frem i uimodstaaeligt Antal, og banede sig under megen Blodsudgydelse Vej paa Macrity's Dæk. Englønderen var overmandet, men endnu uforsagt. Han samlede sit Mandskab igien, og satte sig paa det dierveste til Modværge. Stik og Sabelhug faldt tæt og dræbende, medens de, som trykkes tilbage af Trængslen, der stredes med Hændsmagt, vedligeholdte en levende Ild af Musketter og Pistoler.

Barnstable anførte sine, i Spidsen for dem, og blev derved især Gienstanden for Fiendernes Hævn, i det de langsomt veeg tilbage for hans fyrige Angreb. Tilfældigviis befandt de to Chefer sig hver paa sin Side af Cutters Dæk, og Sciren syntes at helde

til hvert af de Partier, hvor disse modige Officerer selv anførte Striden. Men da Englænderen mærkede, at den Fordeel hans personlige Nærværelse vandt paa eet Sted, tabtes andetsteds, stræbte han at bringe Ligevægt i Striden ved at stifte Plads, fulgt af et Par af hans bedste Folk. En Marinier, som var kommet ham i Forveien, lagde, i en Afstand af saa Skridt, sin Muffet an efter den amerikanske Chæfs Hoved, og var isærd med at brænde løs, da Merry borede sig frem imellem de Fægtende, og stødte Marinieren sin Dolk i Livet. Soldaten faldt ved Stødet, men løstede sit Gevær med strækkelige Eder, for at hæve sig paa sin unge Modstander, der usforsædret sprang ind under Geværpiiben og giennemborede hans Hjerte med sit skarpe Baaben.

"Hurra!" freg den glædedrukne Barnstable, paa Kanten af Skandsen, hvor han ledsaget af nogle saa af sine Folk drev Alt foran sig. "Hævn — Lange Tom og Seier!"

"Nu har vi dem!" raabte Englænderen, "brug nu Jeres Baaben! Nu har vi dem mellem dobbelt Jd."

Kampen vilde rimeligviis have endet meget forskieltigt fra det, de forudgangne Omstændigheder lode vente, hvis der ikke i samme Diebtis var i Cutterens Bagbords-Rost * kommet en Skikkelse frem af vildt

* See Forklaringen over Røstet i 1ste H., S. 79, i Noten.

Udseende, som steg op fra Søen og strax viste sig paa Dækket.

Det var lange Tom, med hans Jern = Ansigt endnu mere glubst ved det Banheld, han havde havt, og med sine graanende Lokker, giennemvædede af det salte Vand, hvoraf han opsteeg, liig Neptun med sin Tresfork. Uden at sige et Ord sædtede han sin Harepun og spidde med overordentlig Kraft den ulykkelige Engländer til hans egen Mast.

"Agter ud, alle Mand!" brølede Tom af et Slags Instinct da Stødet var skeet, og i det samme greb han den faldne Mariners Gevær, med hvis Kolbe han uddeelte forfærdelige og dødelige Slag til alt, der kom ham i Veien, aldeles ubekymret om at bruge Bajonetten paa Geværets Løb. Den ulykkelige Chef paa Alacrity svingede sit Sværd i bevidstløs Raserie, medens hans Dine rullede frygtelig vildt; et Dieblisk krynpede han sig smerteligt i Dødskampen; derefter sank hans Hoved livløst ned paa det giennemborede Bryst, og han hang paa Masten, et forfærdende Skuespil for hans Mandskab. Nogle saa blandt Engländerne stode naglede til Stedet i stum Rædsel ved dette Syn, men de fleste af dem flygtede ned under Dækket, eller skyndte sig at finde Skjul i Cutterens lønlige Afstikker, ladende Amerikanerne i uomtvistet Besiddelse af Alacrity.

To tredie Dele af Cutterens Mandskab, vare

døde eller saarede i denne korte Fægtning; heller ikke havde Varnstable erhvervet sig Seiren, uden at betale den med Fleres kostbare Liv. I den første Blødes Udbrud over Erobringen, var der imidlertid ikke Leilighed til at bedømme Prisen, hvorfor den var kjøbt, og høie, gientagne Fryderaab forkyndte Erobrernes Triumph. Men da Seierkrusen havde sat sig, vendte Betænkksomheden tilbage, og Varnstable uddeelte de Befalinger, som Mennesskelighed og hans Pligt fordrede. Medens man gjorde Skibene klar af hinanden, og skaffede de Døde og Saarede tilside, gik Seierherren frem og tilbage paa Dækket af hans Prise, og syntes hængslunken i dybe Tanker. Han foer ofte med Haanden over sin af Kruttdamp smudsede, blodstænkte Pande, medens hans Die stundom hævede sig for at betragte den uhyre Røghimmel der svævede over Skibene, som en tyk, af Havet uddunstende Laage. Hvad han havde udtænkt, blev snart tilkiendegivet hans Mandskab.

"Hal Flag og Bimpel ned!" raabte han, "sæt engelske til istedet, og heis Fiendens Gips over vort eget Flag paa Ariel!"

Synet af hele Canalflaaden i et halvt Kanonstuds Afstand, vilde ikke have vaakt mere Forbauselse blandt Seierherrene, end denne usædvanlige Befaling. De undrende Spemænd standsede i deres forsiellige

Syðler, for at gabe paa den besynderlige Forandring, der skulde see med Flagene, disse Symboler, der be-
tragtes med et Slags Ufredslyst; men ingen vovede
lydeligt at gjøre Bemærkninger over denne Fremgangs-
maade, undtagen lange Tom, der stod paa Prisens
Skandse og rettede den høielige Spidse paa Harpunen,
han havde faaet igien, med saa megen Omhu og Iver
som om dette Arbeid var nødvendigt for at forsvare
deres Erobring. Han standsede, ligesom de andre, da
han hørte denne Ordre, og udtrykte uden Tilbagehol-
denhed sin Misfornøielse dermed.

"Jfsald Engelsmanden beklager sig over Udsal-
det, og troer, vi har ikke havt ærlig Leeg," brumlede
den gamle Qvarteermester, "saa kan vi jo gjøre det
om igien, Sir; siden de er kommet noget tilfart med
Mandskab, saa kan de jo sende et Fartoi i Land og
saae en Skot eller to af disse hersens doodne Landkrab-
ber, Soldaterne, som krøb omkring derinde paa Klip-
perne og gloede paa os, og saae ud som røde Fiir-
been, der kravler paa en Brink; saa kan vi jo give
dem et Stykke endnu; men jeg vil være bandsat om
jeg kan see hvad det nytter, vi slog dem, naar dette
skal være Enden paa Legen."

"Hvad staaer Du der og brumler, som en død
Nord-Ost, Du Hestehoved!" sagde Børnstable; "hvor
er vore Venner og Landsmænd, som gik i Land? skal

vi lade dem dingle i en Galge, eller raadne i et Fængsel?"

Quarttermesteren lyttede meget alvorlig, og da hans Chef havde udtalt, slog han Glæden af sin brede Haand mod sit seenefulde Laar, med en Lyd som af et Pistolskud, og svarede —

"Jeg seer hvad Meningen er, Sir! De regner paa, at Rødkjolerne har Mr. Griffith paa Slæbetong. Løb De bare Skonnerten ind paa smuult Bunde, Captain Barnstable, og lad et Anker falde hvor vi kan række dem med den lange Kanon, og giv mig saa Skonnertens Stup, med en fem, ser Mand til at staae mig bi — De skal have lange Been, om de vinder rum Søe, inden jeg løber dem ombord."

"Nar! troer Du, en Vaads Mandskab kan slaaes med halvtredssindstyve bevæbnede Soldater?"

"Soldater!" gientog Tom, hvis Blod var sat i stærk Bevægelse ved Kampen, og foiede til, i det han meget haantligt slog Kneps med Fingrene: "Det er for al Verdens Soldater, med Skrog og Reising og alt; en eneste Hval kunde dræbe Tusinde af dem, og her slaaer den Mand som har dræbt sine fulde hundrede Hvaler!"

"Passiar! Du gamle Hvalfisk! Bliver Du til en Pralhans paa Din gamle Alder?"

"Det er ikke Pralerie, naar man taler saa sandt,

som det stod i Log-Bogen; men dersom Capitain Barnstable troer at gamle Tom Coffin blæser i Haa-beret for en opsminket Gallions-Figur, saa koster det jo bare at sende Ordre forud til at bemande Baadene."

"Nei, nei, min gamle Ridder af Merlespiret," sagde Barnstable ventlig; "jeg kiender Dig alt for godt, Du Neptuns Broder; men skal vi ikke slaae disse Engelskmænd lidt Sand i Dinene ved at tone deres Flagdung en Stund, til der maaskee viser sig nogen Leilighed til at befrie vore fangne Landsmænd?"

Quarteermesteren rystede med Hovedet, besindede sig et Øieblik, som om mangehaande nye Tanker vaagnede hos ham, og svarede da —

"Ja — ja, Sir! Det er Saltvands-Philosophie, det; saa dyb som Søen! Lad de Landkrabber spærre Munden op lige til Ørene; naar de faaer den oprigtige Sandhed af Tingen at høre, saa vil de faae en Næse saa lang, at den gaaer ned i deres Læderhalsbind!"

Ved denne Betragtning fandt Quarteermesteren sig høilig trøstet, og Arbeidet med Islandsættelsen af den lidte Skade og Prisens Sikkring gik frem uden videre Afbrydelse fra hans Side. De saa Fanger, der ikke vare saarede, bleve hurtigt bragte over paa Ariel;

medens Børnstable lod dette udføre, drog en usædvanlig Larm hans Dine til een af Lugerne, hvor han saae et Par af hans Marinere trække en Herre frem, hvis Udsærd og Udseende røbede den meest umandige Forsagthed. Efter et Dieblis at have betragtet dette Bæsens besynderlige Udvores med taus Fornudring, udbrød han —

"Hvem har vi her? En Dilettant i Fægtekunsten? En Grænser, der gaaer paa Eventyr som Dilettuer, eller der er gaaet med som Frivillig for at tiene Hans Majestæt, og maaskee med det samme maalet et Stykke eller skriver en Bog, for at tiene sig selv! Med Tilladelse, Sir, i hvad Egenkab tiener De ombord i Cutteren?"

Krigsfangen vovede at kaste et Sideblik paa den Spørgende, i hvem han troede at møde Griffith, men da han saae et ubekiendt Ansigt, fik han noget af sin Selvtilidid igien, der satte ham istand til at svare —

"Jeg kom her tilfældigviis, da jeg just var ombord i Cutteren paa den Tid dens forrige Chef besluttede at angribe Dem. Det stod ikke i hans Magt at sætte mig i Land, noget som jeg er forvisset om, De ikke vil drage i Betænkning at gjøre; Deres Fornødning, at jeg ikke tog Deel i Bataillen — —

"Er fuldkommen rigtig," sagde Børnstable; "man behøver ingen Brillen for at læse det paa hele De-

res Person fra for til agter; men af visse vigtige Grunde — —

Han standsede, for at vende sig om til Merry, der havde givet ham et Bink, og nu ivrig hvistede ham i Øret —

"Det er Hr. Dillon, Oberst Howards Fætter. Jeg har seet ham ofte, han seilede gierne i Couslne Cecilias Kiølvand."

"Dillon!" raabte Barnstable og gned sine Hænder af Glæde; "hvad! han, med Fornavn Christopher? Han med "Savannah-Ansigtet, sorte Dine og Huud af samme Farve;" * han er bleven lidt hvidere af Frygt; "men han er en Fangst i dette Dieblis, der opveier tyve Enttere!"

Disse Udraab bleve giorte med sagte Stemme, og i en liden Afstand fra Fangen, hvem han nu nærmede sig og tiltalde —

"Forsigtighed, og følgerig min Pligt, byder mig at beholde Dem endnu en kort Tid, Sir; men jeg byder Dem velkommen med en Eremands Oprigtighed til Alt hvad vi formaae, som kan gjøre Deres Fangenskab mindre besværligt."

Barnstable oppebiede intet Svar, men bukkede for sin Fange, og forlod ham for at have Tilsyn med

* See 2det H. S. 20, Catharina Plowdens Brev til Barnstable.

Arbeidet paa begge hans Skibe. Kort Tid efter meldtes, at man var klar til at seile, og Ariel og Prisen holdt nu tæt til Vinden og begyndte at krydse sig langsomt frem under Landet, som om de havde i Sinde at vende tilbage til den Bugt, hvorfra den sidste var seilet ud om Morgenens. Da de gjorde det første Slag ind under Kysten, fyldtes Luften med Frydesfrig og Tilraab af Soldaterne paa Klipperne, og Børnstable befalede sit Mandskab at besvare dem paa den hjertesligste Maade, i det han pegede til det engelske Flag, som i den friske Luftning vaiede fra hans Mast. Efterdi Graastanden og Mangel paa Vaade hindrede al videre Meddelelse, saa forsvandt Soldaterne fra Hviene da de nogen Tid havde betragtet de tilbagevendende Seilere, og vare snart de eventyrlige Spemænd af Syne. Udførlige Timer gik hen med den kedsomme Seilads imod Vind og Strøm, og den korte Dag heldede mod Enden før de naaede Mundingen af den bestemte Havn. Paa et af de mange Slag, de maatte gøre til og fra Kysten, passerede Cutteren, hvor Børnstable bestandigt var ombord, forbi Offeret for deres Jagt i Morgenstunden, hvilket laae og flod paa Vandet; Bølgerne krusede sig over Hvalens uhyre Krop, som over en jævn Klippe, og den var allerede omringet af Haier, der plyndrede det værgeløse Skrog.

"See, Mester Coffin!" raabte Lieutenanten og

viste Qvarteermesteren det, da de laae i Sigte af den, "de forsmuede Herrer gotte sig kostelig; Du har forsømt den Christenpligt at begrave Din Døde."

Den gamle Søemand kastede et sørgmodigt Blik paa den døde Hval, og svarede —

"Havde jeg det Cre'tur i Boston = Bugten, eller paa Sandy = Point ved Monny = Mon, kunde jeg have gjort min Lykke! Men Rigdom og Cre er kun for de Store og de Høilærde, og for stakkels Tom Coffin er der intet andet at gjøre, end at fire og hale paa hans egen Støttallie, at han kan ride Livsens Storm af for det Dørige uden at knække nogen af sine gamle Rundholter."

"Hvad nu, lange Tom!" raabte Barnstable, "jeg troer, Du bliver sølsom ved at betragte disse Bakker og Klipper, og kommer snart til at lide Skibbrud paa Poesiens Sandbanker."

"Disse hersens Klipper kan bryde ethvert Skib, som tørner imod dem," sagde den bogstavelige Qvarteermester; "og hvad Po'sien angaaer, da forlanger jeg ingen bedre end den gode gamle Vise af Capitain Kidd; — men det kan nok bringe En paa alvorlige Tanker, at see en Hval paa firehundstyve Tønder opslugt af Haier — det er et grueligt Indgreb i Gienoms-Retten. Jeg har seet to Hundrede af de Cre's

turer døe, men stakkels gamle Lange Toms Ranzoner er ikke bleven større for det."

Qvarteermesteren gik agter ud, medens Cutteren passerede Hvalen, og satte sig paa Hakkebrættet; støttende Hovedet sørgmodig paa den knokkelrige Haand, fæstede han Blik paa Gienstanden for hans Betyrning og blev ved at stirre efter den i mismodig Græmmelse indtil han ikke længer kunde pine den, flinende i Solen, naar dens hvide glindsende Side ved Søens rullende Bevægelse kom tilsynne, eller Straalerne hvilede paa den sorte ujævne Bedækning paa Sø:Uhyrets Ryg. Imidlertid fortsattes Seiladsen til den omtalte Havn, og man styrede derind saa tillidsfuldt som det var Venner, der kom triumpherende tilbage efter den giorte Erobring.

Nogle saa nysgierrige og veltillfredse Tilskuere havde besat Bredderne om den smalle Bugt, og Barnstable endte sine Forholdsregler til at stusse Fienden med at erindre sit Mandskab om, at der nu forestod dem et Arbeid, som vilde udfordre deres yderste Mod og Snildhed.

Fittende Capitel.

Til dette ædle Møde lod Trompeten.

Shakspeare: Kong John.

Da Griffith og hans Pedsagere ilede fra St. Ruths Abbedie ud i fri Lust mødte de ingen som standsede deres Flugt eller gjorde Alarm. Advarede ved Natens tidligere Erfaringer, undgik de alle Steder, hvor de vidste Skildvagter stode, skøndt fuldt belavede paa at støde Alt, som modsatte sig, ned; og snart vare de uden Fare for siebliffelig at opdages. De tilbagelagde en halv Fierdingvei med stærke Skridt, i alvorlig og mørk Laushed, som om de hvert Dieblif ventede at møde Fare, og havde besluttet at modstaae den til det yderste. Men da de paa engang fandt sig i en Kratskov, som omgav den alt forhen omtalte Ruin, gik de langsommere, og en kort men varsom Samtale begyndte.

"Vi undslap i Tide," sagde Griffith; "jeg vilde meget hellere udholdt Fængslet, end have været Marsag til at Forvirring og Blodsudgydelse indførtes i Oberst Howards fredelige Bolig."

"Jeg vilde ønske, Sir, at De havde været af samme Tanker nogle Timer før," svarede Lødsen i en

alvorlig Tone som udtrykte endnu mere end hans Ord.

"Jeg kan maaskee have forglemmt min Pligt, Sir, over min Længsel efter at erfare noget om en Families Tilstand, som jeg særdeles interesserer mig for," svarede Griffith, med en Stemme, der tydeligt vaskede mellem Stolthed og Erbødighed; "men det er nu ikke Tiden til at angre det. Jeg indseer at det Grunde, vi følge Dem i, er af den Vigtighed at det mere kræver Handling end Ord. Hvad er nu til Deres Tjeneste?"

"Jeg frygter meget at vor Plan vil strande," sagde Lods'en med en mørk Mine, "Larmen vil udbrede sig med Morgenens Daage; man vil mønstre Landeværnet, Adelen vil samles for at raadslaae, og alt det vil forjage enhver Tanke om Forskytelse af deres Sind. Røgtet om en Landgang vil for nogen Tid forjage Sønnen fra denne Des Kyster og gjøre Folk aarvaagne en syv otte Mil ind i Landet."

"Ja, De har maaskee selv i gamle Dage tilbragt en eller anden moersom Nat med aabne Dine blandt det godt Folk, Hr. Lods," sagde Manual; "De kan takke denne Franskmand, Thurot, i den gamle Feide Anno — 56, og vor egen Bovehals, den blodige Skotslænder, for, at Allarm = Trommen saa tidt gaaer. Thurot gjorde dem i Grunden ikke andet med sin

Glaade end at allarmere dem lidt, og den arme Die-
vel blev tilsidst overvældet af nogle faa Krydsfere, li-
gesom en Tambour-Dreng under en Grenadeer-Skue;
men ærlige Paul spille en anden Dands op for sine
Landsmænd, og —

"Jeg troer, Manual, De vil snart dandse selv,"
faldt Griffith hurtig ind; "og det af stor Glæde over
at være undsluppet et engelsk Fængsel."

"Siiig heller, en engelsk Galge," blev den muntre
Mariner ved; "thi enten en Krigsret eller en borger-
lig Ret skulde have afgjort, paa hvad Maade vi var
kommet i Land, tvivler jeg meget paa, man havde
faret lempeligere med os, end med Bovehalsen selv,
ærlige — —

"Enak!" sagde den utaalmodige Griffith, "nu har
vi faaet nok af den urimelige Tale, Captain Manual;
vi have nu andre Ting at afgjøre. — Hvad Bei har
De bestemt at tage, Mr. Gray?"

Lodsen foer i Beiret ved dette Spørgsmaal, som
en Mand, der blev vakt af dyb Grublen, og sagde
efter et Dieblisk Løstød, med saa sagte en Stemme
som om en dyb og melancholisk Tølelse endnu herskede
i hans Siel —

"Natten har allerede naaet Dag-Bagten, men
Solen kommer først sildig frem paa disse Bredder i
Hiertet af Vinteren. — Jeg maa forlade Dem, mine

Benner, og skal træffe Dem igien omtrent efter ti Timers Forløb; det bliver nødvendigt, at indhente nøiere Kundskab, før vi vove noget, og det kan ingen gjøre uden jeg selv — hvor skal vi mødes igien?"

"Jeg har Grund til at troe, at der findes en ubesøgt Ruin ikke langt herfra," sagde Griffith, "maa-
ske vi kunde finde baade Lye og Skiul imellem dens forladte Mure."

"Den Idée er god," svarede Lodsens; "og det vil være os nyttigt paa en dobbelt Maade. Kan De finde det Sted, hvor de lagde Marinerne i Baghold, Capitain Manual?"

"Har en Hund en Snude! og kan han følge et frisk Spor!" raabte Marineren; "tænker De Signor Pilota, at en General lægger sine Tropper i et Baghold, hvor han selv ikke kunde finde dem igien? Ved min Himmel! Jeg vidste meget godt, før en halv Time siden, hvor de Slyngler laae og snorkede paa deres Tornistere, og jeg vilde have givet den ældste Majors-Plads i Washingtons Armee, for at have dem paa et Sted hvor et lille Bink af mig kunde bragt dem i Geled, færdige til at fyre. Jeg veed ikke hvorledes det gik Dem, mine Herrer, men tyve saadanne Landstrygere havde været et glædeligt Syn for mig. Vi skulde have leget Himmelspræt med den Capitain

Borroughcliffe og hans Recruter paa vore Bajonnetts-
Epidsen, saa Djevelen stod — —"

"Tys, tys, Manual," sagde Griffith, lidt vred,
"De glemmer altid vor Stilling og vort Grinde. Kan
De føre deres Folk herhid, før Daggrø, uden at op-
dages?"

"Dertil behøver jeg ikke længere Tid, end det
fletteste Lommenur bruger til at løbe en halv Time."

"Saa følg mig da, og jeg skal vise Dem et Sted
til hemmeligt Møde," svarede Griffith til; "Mr.
Gray kan med det samme see Stedet."

Lodsen vinkede til de andre, at gaa foran; man
gik i Nattens Mørke med forsigtige Skridt, ledende
efter Ruinen. En kort Søgen bragte dem i Berø-
relse med en Deel af de forfaldne Mure, der havde
en betydelig Udstrækning, og nogle Steder havde deres
sorte Ruiner mod Skyerne, og kastede et dybere Mørke
over Skovens skulter Tilflugtssteder.

"Dette er et passende Sted," sagde Griffith, da
de i en Grastand vare gangne omkring den hensmul-
drende Bygning's yderste Mure: "Bring Deres Folk
herhen, hvor jeg skal møde Dem, og bringe Dem til
et mere afsides Sted, som jeg vil opsoge i Deres
Fraværelse."

"Et sandt Paradiis efter Ariels Muschuller,"
raabte Manual; "jeg haaber, vi skal finde en god

Erreer = Plads mellem disse Træer; en Ting, min Siel har smægtet efter i et langt halvt Aar."

"Gaa, gaa!" raabte Griffith; "her er ikke Leilighed til tomme Parader; det er allerede meget, om vi kan stule os sikkert, indtil maaskee Deres Hielp behøves i en alvorlig Kamp."

Manual begyndte langsomt at gaae til Udkanten af Skoven, men vendte sig pludselig og spurgte —

"Skal jeg dog ikke sætte en lille Piket — blot en Corporals-Bagt, paa den aabne Plads foran Skoven, og en Kiæde af Poster dervra til vore Udenværker?"

"Vi har ingen Udenværker — vi behøver ingen Poster," svarede Griffith utaalsmodig; "vor Sikkerhed berøer allene paa at vi holde os stult. Før Deres Folk hid, under Trærnes Bedækning, og lad disse tre klare Stierne være Deres Mærke — bring dem over eet med det nordre Hjørne af Skoven" — —

"Nok, Mr. Griffith," afbrød Manual ham, "en militair Colonne kan ikke styres som et Skib, ved Compas og Landtoninger og Distancer — Forlad Dem paa mig, Sir; Marschen skal skee med passende Forsigtighed, skøndt med militair Holdning."

Marinerens pludselige Vortgang gjorde her Ende paa Ordverlingen; hans Trin hørtes endnu nogle Minuter. Lodsen stod imidlertid lænende sig til et

Hjørne af Ruinerne i dyb Tausshed, men da Manuals Fodtrin ikke længere kunde høres traadte han frem af Murenes dybere Skygge, og nærmede sig sin unge Led-sager.

"Vi skyldte Marineren Tak for vor Befrielse," sagde han; "jeg haaber, vi ikke komme til at lide under hans Daarstab."

"Han er hvad Barnstable kalder en retvinklet Mand," svarede Griffith, "og vil have sin Villie, i Alt hvad hans Stand angaaer, men han er ogsaa en dristig Deeltager i et voveligt Foretagende. Kan vi kun holde ham fra at forraade os ved hans taabelige Parade, saa finder vi forresten i ham en Mand, der vil handle som en brav Soldat, naar Nøden kræver det."

"Det er alt hvad jeg forlanger; men han og hans Commando maa holde sig fuldkommen stille lige til det sidste; thi, dersom vi opdages, kunne vi kun udrette lidet eller intet med tyve Bajonetter og et Par Spontons imod den Magt, som man vil bringe imod os."

"Det er kun alt for indlysende at De har Ret heri," svarede Griffith; "disse Karle kan sove en heel Uge ad Gangen til Søes i en Kuling, men Lugten af Landluften vaagner dem, og jeg frygter det vil blive vanskeligt at holde dem stille om Dagen."

"Det maa skee, med Magt, Sir, hvis det ikke kan skee med det Gode," svarede Lodsens alvorlig. "Havde vi ingen andre at slaaes med end den forbrukne Capitains Recruter, vilde det ingen vanskelig Sag være at jage dem i Søen; men jeg hørte i mit Fængsel, at man venter Cavallerie paa Kysten i Dagningen; der er en vis Dillon, der skal have meget travlt med at gjøre os Skade."

"Den Overløber!" mumlede Griffith; — — "saa De har ogsaa havt Samqvem med Beboerne af St. Ruth, Sir?"

"Naar man er i Begreb med at udføre en vovelig Plan, bør man gribe enhver Leilighed til at blive bekendt med sin Fare," sagde Lodsens undvigende; "er den Efterretning sand, saa frygter jeg, vi have kun lidet Haab om et heldigt Udfald."

"Saa lad os da benytte Mørket, til at naa Skomnerten igien. Fiendtlige Krydsere sværme overalt omkring Englands Kyster, og en rig Handels Skatte flyde ind i denne Des Skiod fra Verdens fire Hjørner. Vi behøve ikke at lede længe efter en Fiende, der er værd at indlade sig med, eller en Leilighed til at træffe Englænderen paa hans ømmeste Sted — hans Rigdom."

"Griffith!" svarede Lodsens, i hans stille dæmpede Tone, der syntes at betegne en Mand, som aldrig

kiendte Egerierrigheden eller havde sølt menneskelige Lidenskaber. "Jeg begynder at væmmes ved denne Strid imellem Fortienester og privilegeret Rang. Hvad nytter det, jeg sværmer om paa de Have, Kongen af England pralende kalder sine, og tager hans Skibe bort i hans egne Havne, naar hele min Belønning skal bestaae i brudte Løfter og tomme Erklæringer; — men Deres Forslag hjælper mig ikke. Jeg har endelig erholdt et Skib, stort nok til at bringe mig til det ærlige, jævne Americas Kyster; og jeg vilde gierne ved min Tilbagekomst betræde Congressens Sal, ledsaget af nogle faa af denne lærde Des Statsmænd, som bilde sig ind at besidde et udelukkende Privilegium, paa Blisdom, Dyd og Storhed."

"Et saadant Følge vilde upaatvivlelig være særdeles behageligt, baade for Dem selv, og for Congressen," svarede Griffith bestodent; "men vilde det virke noget til vor Kamp's store Viemeed? eller er det et Foretagende, som, hvis det lykkes, opveier den Fare De udsætter Dem for?"

Griffith sølte i sin Haand et convulsivt Tryk af Rødsens, i det han svarede med en Tone, om mueligt endnu mere fortvivlet rolig end før —

"Der er Hæder at vinde, unge Mand! Kjøbes den ogsaa med Fare, lønnes den med Udbødelighed! Det er sandt, jeg bærer Deres Republiks Uniform,

og kalder Americanerne mine Brødre, men det er fordi I stride for hele Menneskehedens Vel. Var Eders Sag mindre hellig, vilde jeg ikke udgyde den mindste Blodsdråbe, der flyder i engelske Arter, for at tjene den; men nu helliger den ethvert Foretagende, som skeer for dens Skyld, og Alles Navne, som stride for den, skal naae til Efterslægten. Er der ingen Fortieneste i at lære disse stolte Deboere, at Frihedens Arm kan styrte dem fra det Fordærvelsens og Undertrykkelsens Herredom, de have anmasstet sig?"

"Lad da mig gaae og faae Visshed om det, vi ønske at vide; man har seet Dem; der kunde let — —"

"De forstaaer mig kun slet," afbrød Lodsøn ham; "denne Daad tilhører mig. Lykkes den, vil jeg selv have Gien derfor; derfor bør jeg ogsaa selv staae Faren; mislykkes den, saa vil den begravnes i Forghemselse, som halvhundrede andre af mine Planer, der, hvis man kraftigen havde understøttet mig, vilde have bragt dette Land i Forvirring lige fra Udfigget paa dets stolteste Forbjerg til Windsor-Castles Taarne. Men — jeg er ikke af adelig Byrd, mit Blod er ikke fordærvet, og min Aand ikke dødet giennem tyve Aar, og jeg finder ingen Tillid hos de vanslægtede Uslinge, som styre det franske Søevæsen."

"Man siger, at der nu bygges Todækkere af vore egne Segestove," sagde Griffith, "og De behøver blot

at vise Dem i Amerika, for at faae en høist ærefuld Post."

"Ja vel! Republiken kan ikke mistroe den Mand, som har holdt dens Flag oppe, og ikke strøget det en Tomme, i saa mange blodige Kampe. Jeg gaaer derhen, Griffith, men min Vej gaaer ad denne Stie. Mine foregionne Venner have ofte bundet mine Hænder, men mine Fiender aldrig, — de skal det ikke heller nu. Ti Ti-mer ville lære mig alt hvad jeg ønsker at vide, og til Dem betroer jeg Troppens Sikkerhed til min Tilbagekomst; vær aarvaagen, og vær forsigtig."

"Skulde De ikke komme til den bestemte Tid," raabte Griffith, da han saae ham isærd med at gaae bort; "hvor skal jeg da søge og hvorledes tiene Dem?"

"Søg mig ikke, men vend tilbage til Deres Stib. Jeg har tilbragt mine tidligste Aar paa denne Kyst, og skulde det være nødvendigt kan jeg forlade Den paa samme Maade, som jeg kom her, ved Hielp af denne Forklædning og mit Kiendskab til Stedet. Tænk i et saadant Tilfælde allene paa Deres Kald, og glem mig aldeles."

Griffith kunde skimte en taus Bevægelse af Lodsens Haand, i det han endte sin Tale, og i næste Minut stod han allene. Den unge Mand hensank adskillige Minuter i Betragtninger over det mærkelige Væsens seldne Evner og aldrig trættede Virksomhed,

med hvem Hændelsen saa uventet havde bragt ham i Berørelse, og til hvis Held og Skiebne usfordseete Omstændigheder saa nøie havde knyttet hans egen Fremtid. Da disse Tanker, vakte ved de sidste Tildragelser, snart igien vare forsvundne, traadte han indenfor de forfaldne Mure; og efter flygtigt at have undersøgt den halv nedrevne Bygnings Tilstand, fandt han til sin Beroligelse, at den tilbød sikkert Skjul for hele hans Mandskab indtil de ved Lodsens Tilbagekomst advaredes om, at Timen var kommet, da man kunde forsøge at overraske det udseete Jagtselskab, eller ogsaa ved Hielp af Nattens Mørke tiltræde Tilbageetoget til Ariel. Det var nu ved den Tid af Natten, hvilken Søefolk kalde Dag=Vagten *, da Griffith vovede sig til Udkanten af Skoven, for at lytte efter om nogen Lyd eller Larm tilkiendegav, at man forfulgte dem. Da den unge Mand havde naaet et Punkt, hvorfra hans Øie kunde svagt stielne fjerne Gienstande, standsede han, for saa nøie og forsigtigt som muelig at undersøge Stedet og dets Omgivelser.

Stormens Rasen var mærkelig sagtnet, men en vedholdende, stærk Søevind soer med hুল og sorgelig Lyd igiennem Tegenes nøgne Grene, og forøgede Stedets mørke og melancholiske Charakter. I en halv Gierdingveis Afstand havede de uthdelige Omrids af

* Dag=Vagten er Tiden fra Kl. 4 til 8 om Morgen.

Et. Ruths Tinder sig stolt mod den Lysstrib, som
 efterhaanden steg frem over Havet, og undertiden
 troede han endog at kunne skimte de hvide Toppe, der
 kronede Bølgerne paa hans eget oprørte Element. Søens
 lange hule Brusen i det den rullede tungt mod Strands-
 bredden, eller slog med uafbrudt Råsen mod den haarde
 Klippefod, blev af Stormen baaret tydelig over til
 hans Øren. Det var et Dieblis og en Stilling, der
 maatte vække den unge Mand til dybt at overveie
 hans faresulde Stands foranderlige Skiebne. Ikkun
 saa Timer vare herrundne siden han med Anvendelse
 af hele sin Duelighed og med al sin samlede Kraft
 havde stræbt at bringe den uhyre Bygning, i hvilken
 nu saamange af hans Kamerater sov rolig paa det
 vilde Hav, ud fra den samme Kyst, paa hvilken han
 nu stod, i kold Ligegyldighed mod Faren. Mindet om
 hans Hiem, Amerika, hans ungdommelige usforandrede
 Lidenstak, og hans Elsktes Aand og Yndigheder blans-
 dede sig i forvirrede feberagtige, men dog smigrende,
 Billeder i hans brændende Phantasi; og han nær-
 mede sig langsomt, Skridt for Skridt, til Abbediet,
 da Lyden af Godtrin, der tydelig kom fra regelret
 marscherende Folk, naaede hans Øre. Dette kaldte
 ham igjen tilbage til sig selv, og saa Minuter derpå
 efter kunde han øine en Række Bevæbnede, marsche-
 rende mod Udkanten af Skoven, han nys havde for-

ladt. Han vendte hurtig tilbage under Skovens tætte Skygger, og ventede til det var tydeligt, at Troppe-
 ligeledes agtede sig derind, da vovede han at spørge —

"Hvem der, og hvad vil I?"

"En Skulker, og som skal grave sig ned som en Kanin, eller springe fra Hul til Hul, som en Vands Rotte," sagde Manual vranten; "her har jeg nu marscheret paa halvt Flintestuds Afstand fra Fienden, uden at turde saa meget som verke en Kugle med hans Forpost, fordi vore Geværpiber er stoppet med den store Krudtdæmper, kaldet Forsigtighed. Du min Himmels, Mr. Griffith, jeg vil haabe, De kommer aldrig til at føle saadan en Fristelse til at gjøre en ond Gierning, som jeg uylig følte, til at smide en Snees Kugler ind i det Hundehul af et Sted; om det saa kun var for at knække Ruderne og lade Natteluften strømme ind paa den snorkende Drukkenbolt, som nu ligger og sover Dunsterne bort af den fortræffelige, gamle Sydside — Hør, Mr. Griffith, et Ord under fire Dine."

En kort Samtale fandt Sted mellem begge Officerer, assides fra Fokene, og da den var endt og de igien kom tilbage til Mandskabet, kunde man endnu høre Manual paanøde Griffiths utilbøielige Øren sin Plan med følgende Ord —

"Jeg kunde tage den gamle Rede, uden at vække en eneste af Snorkerne; og betænk, vi kunde

faa et Forraad af saa kostelig en Hjertefyrkning fra Kielderen, som nogeninde vadede en brav Mands Hals."

"Snak, Snak," sagde Griffith utaalmodig, "vi er ikke Nøvere, som kommer for at plyndre Hæstestien eller Wiinkielderen, eller randsage den engelske Adels Hærlvinger, Capitain Manual; men hæderlige Mænd, som gaae i Frihedens og Fædrelandets hellige Grinde. Bring Deres Folk ind i Ruinen, og lad dem hvile ud der; naar det dages faaer vi maaskee noget at give dem at bestille."

"Ulykkelig var den Time, da jeg forlod Linie-Tropperne, og satte en Soldat under Commando af flodsede Vaadsmænd," mumlede Manual ved sig selv, i det han udførte denne Ordre, der blev givet i en noget møndig Tone, som han vidste maatte adlydes. "Der kaste vi saa hertil en Leilighed bort, til at overraske Fienden og fouragere, som nogentid tilbød sig for en Partiegænger. Men ved alle Menneskes Rettigheder! jeg vil have et nogenlunde ordentligt Campement. Hør, Sergeant, send en Corporal og tre Mænd ud som Piket, og posteer dem i Udkanten af Skoven. Vi vil sætte en Skildvagt henimod vor Hovedstilling, saa have vi dog indrettet vore Sager lidt ordentligt."

Griffith hørte denne Ordre med megen Misfor-

nøielse, men vilde dog ikke benytte sig af sin Myn-
dighed til at gjøre nogen Forandring deri, da han ven-
tede, Lødsen skulde komme tilbage, før Dagens Lyd
kunde røbe denne daarlige Udstilling af deres Forsat-
ning. Manual fik altsaa den Fornøielse, at see sin
lille Trov tage, som han meente, en ret militair
Stilling; hvorpaa han med Griffith og med sine Folk
gik ind i en af Ruinens hvælvede Afdelinger hvis
aabne giennembrudte Dørre indbød dem. Her lagde
Marinerne sig til Hvile, medens de to Officerer holdt
sig paagne og fordrev Tiden ved Samtaler, eller stum-
dom lode deres Tanker svæve om i de meget forskiell-
lige Regioner, der maatte aabne sig for Iudbildnings-
kraften hos Mænd af saa forskiellig Character. Saa-
ledes gik Time efter Time i kiedsom Ro, eller ang-
stelig Forventning, indtil Dagen lidt efter lidt brød
frem, og det blev farligt at have Vifetten og Skild-
vakterne ude, da de kunde sees af enhver Vandrer,
som nærmede sig Skoven. Manual protesterede imod
enhver Forandring, som aldeles umilitair, thi han over-
drev gierne sine tactiske Forholdsregler naar han havde
med Søe-Officerer at bestille; men i dette Tilfælde
var Griffith fast, og den eeneste Føielighed, han viste
Capitainen, bestod i den Tilladelse at sætte en enkelt
Skildvagt nogle faa Skridt fra Hvælvingen, i Lye af
Bygningens hensmuldrende Mure. Efter denne ubetyg-

lige Forandring forblev man endnu adskillige Timer paa samme Opholdssted, og ventede med Utaalmodighed det Dieblis, da man kunde sætte sig i Bevægelse.

De første Skud fra Alacrity kunde tydeligen høres i Ruinen, og Griffith, hvis øvede Øie skielnede de Kanoners Caliber, hvormed der blev skudt, erklærede, at Skuddene ikke kom fra Skonnerten. Da man hørte den hidlige, men snerne, Kanonade, kunde Griffith kun med Vanskelighed holde saavel sig selv, som hans Ledsagere, inden de Grændser, Klogskab og deres Stilling foreskrev. Imidlertid havde dog ikke een Mand forladt Hælsvingen, da det sidste Skud hørtes; og Gissninger om Slagets Udfald afløste da de forrige om hvilke vel de Stridende kunde være. Medens Kanonaden varede, saae man nogle af Marinerne nu og da at reise Hovedet op fra de nedfaldne Muurstykker, der tjente dem til Hovedpude i en kort og afbrudt Slummer, og derpaa, naar de havde lyttet til Skuddene, igien lægge sig til Hvile, uden at bryde sig mere om en Strid, hvori de ikke personlig toge Deel. Andre, mere videbegierlige og mindre søvnige, stienkede vidt og bredt, paa deres grove Maade, over dem, der vare indviklede i Kanonen, eller lyttede nysgierrigt til for at bestemme dens Gang efter den usikre Maalestok, den snerne Lyd kunde give.

Da Kampen alt nogen Tid havde været til Ende, gav Manual sit onde Lune mere Lust.

"Der har været et Lyst-Partie en lille Miil herfra, Mr. Griffith," sagde han, "hvorved vi maaskee kunde været Gæster og saaledes gjort billig Fordring paa den Vre at deeltage i Seiren, hvis vi ikke havde været indkvarterede her under Jorden. Men det er endnu ikke for sildigt at skyde Troppeu frem til Hoiene, hvor vi kommer Skibene i Sigte, og kan mueligen derpaa grunde en Fordring paa vor Andeel i Prise = Pengene."

"Der er ikke stor Rigdom at hente ved Erobringen af en Orlogsskib," svarede Griffith, "og der vilde være endnu mindre Vre, dersom Varnstable var besvaret med os, der vilde være ham til slet ingen Nytte."

"Ingen Nytte!" gentog Manual; "man kan have meget god Tjeneste af tre og tyve vel dresserede og vel valgte Marinere. See ret paa de Karle, Mr. Griffith, og sig mig saa, om De vilde ansee dem for at være til Besvær i Nødens Dieblit?"

Griffith smilede, og kastede Biet paa den sovende Hob, (thi da Kanonaden var forbi, søgte hele Skarven til Hvile), og han kunde ikke andet end beundre de athletiske seenestærke Lemmer, der laae rundt om i den skumle Høveling, i alle de Stillinge, Maagelig-

hed eller Lune kunde indgive. Fra Mændenes kraftfulde Figurer vendte han Diet den paa hen Pyramide af Geværer fra hvis blanke Løb og polerede Bajonetter stærke Lysskud spillede, selv i denne mørke Hvalving. Manual fulgte hans Dine, og bemærkede Udtrykket i hans Ansigt med inderlig Fryd, men undertrykte den indtil den Anden fik svaret, for da lydesligt at yttre sine Følelser.

"Jeg veed, at det er brave Folk, naar det gielder," sagde Griffith, — "men — hør! hvad siger han?"

"Hvem der? Hvem rører sig?" gientog Skildvagten, som stod ved Indgangen til Hvalvingen.

Manual og Griffith sprang begge op fra Stedet hvor de laae, og stod, vogtende sig for at gøre mindste Larm, lyttende med den meest svændte Opmærksomhed efter hvad der havde forårsaget Skildvagtens Raab.

En kort Stillehed, liig Dødens, paafulgte, og imidlertid hidskede Griffith —

"Det er Lodsen; Tiden, han bestemte, er forlænges siden udløbet."

Ordene vare neppe sagte, før man hørte Klirren af Staal i stærk og hidslig Berørelse, og et Dieblisk efter faldt Skildvagtens Legem tungt ned af Steen-

Trinene, der gik op til Udgangen i det Frie; det rulsede livløst hen for deres Fødder med Bajonnetten, der havde dræbt ham, siddende i det dybe Saar i Brykstet.

"Herop! herop! — herop, I Sover!" raabte Griffith.

"Til Baaben!" raabte Manual med Jordens stemme.

Marinerne, pludseligt vakke af deres Sovn ved disse giennemtrængende Raab, sprang op i en forvirret Klynge og i samme Dieblis trængte en levende Gevær-Tid af tyve Musketter ind i Hvælvingen. Griffith lod sig nu ikke et Dieblis opholde ved Forvirringen, Røgen eller de Klagekriig, der lod fra adskillige af hans Folk. Han affyrede sin Pistol giennem Røgskyn, som skulde Indgangen til Hvælvingen, og fulgte i Hælen paa sin Kugle i det han greb en Sponton, og raabte til sine Folk —

"Fremad! følger mig, mine Gutter; det er ikke andet, end Soldater!"

Med disse Ord sprang den hidlige unge Seemand op ad den snævre Trappe, men i det han satte Foden udenfor, stødte den mod Offeret for hans Skud, og han stortede hovedkulds til Jorden mellem en Gruppe af bevæbnede Soldater.

"Fyr! Manual, fyr!" raabte den rasende Fange;
 "fyr! medens De har dem i en Klynge!"

"Na ja! Fyr, Mr. Manual, og fyd deres egen
 Officer," sagde Borrroughcliffe med stor Koldsindig-
 hed; "hold ham foran Jer, Karle! hold ham lige i
 Fronten! den sikreste Plads er nærmest ham."

"Fyr!" gientog Griffith, og gjorde fortvovlet
 Modstand, for at rive sig løs fra fem eller sex Mand,
 som havde grebet ham; "Fyr! og bryd Dem ikke om
 mig."

"Dersom han gjør det, fortiente han at hænges!"
 sagde Borrroughcliffe; "der er ikke saa stor Overflodighed
 paa saadanne flinke Folk til at man skulde fydde paa
 dem som paa vilde Dyr i Lænker. Tag ham bort
 fra Hvælvingen, Karle, og fordeel Jer paa Eders Po-
 ster."

Paa samme Tid som Griffith sprang ud af
 Hvælvingen, var Manual mekanisk sysselsat med at
 ordne sine Folk, og Marinerne, øvede til at gjøre alt
 i Tact og Geled, forsømte Dieblicket til at bryde
 ud. Borrroughcliffes Soldater ladede igien, og trak
 sig tilbage til forskjellige Dele af Bygningen, hvorfra
 de kunde beherske Indgangen til Hvælvingen, uden
 synderlig at udsætte sig selv. Manual recognoscerede
 selv denne Disposition meget koldsindigt giennem nogle
 Sprækker i Muren, og tog i Betænkning at trænge

frem mod en Styrke, der var saa fordeelagtigt posteret. I denne Stilling bleve adskillige Skud affyret fra begge Sider, uden Virkning, indtil Borrroughcliffe, der indsaae det Unyttige i en saadan Angrebsmaade, opfordrede Garnisonen i Hælvningen til at underhandle.

"Overgiv Eder til Hans Majestæt, Kong Georg den Tredies Tropper," raabte han, "og jeg lover Eder Qvarkeer."

"Vil De løsgive Deres Fange, og tilstaae os frit Afgang til vore Stibe?" spurgte Manual; "Garnisonen marscherer ud med alle militaire Honneurs, og Officererne beholde deres Sidevaaben?"

"Kan ikke tilstaaes," svarede Borrroughcliffe med megen Gravitet. "Hans Majestæts Vaabens Tære og Rigets Belfærd forbyde en saadan Overeenskomst; men jeg tilbyder sikkert Qvarkeer og anstændig Behandling."

"Officererne beholde deres Sidegevær, Fangen løslades, og hele Troppen vender tilbage til America, paa Bæresord, ikke at tiene mere, inden de udvexles?"

"Afstaaes!" sagde Borrroughcliffe; "det Største jeg kan indrømme, er en god Drik af den ædle Sydside, og, er De den Mand, jeg tager Dem for, saa vil De vide at sætte Priis paa et saadant Tilbud."

"I hvad Egenkab opfordrer De os til Overgivelse? Som Folk, der ere berettigede til at behandles efter Krigslovene, eller som Rebeller mod Deres Konge?"

"J er Rebeller tilhobe, I Herrer," svarede den betænksumme Borrroughcliffe; "og som saadanne, maae I overgive Eder; endskiøndt for saa vidt angaaer god Behandling og godt Tractement, kan I være forvissede derom, saalænge I er i min Magt; i alle andre Henseender berøver det paa Hans Majestæts højeste Naade."

"Saa lad da Hans Majestæt vise sit naadigste Ansigt, og komme og tage os, thi jeg sværger — —

Marineren blev afbrudt midt i Eeden af Griffith, hvis Blod var mærkelig kilet, og hvis ødlere Kjelser vaagnede ved Tanken om hans Kammerater, da hans egen Skiebne nu syntes afgjort.

"Holdt! Manual," raabte han, "gør ingen ubetænksum Sed! Capitain Borrroughcliffe, jeg er Edvard Griffith, Søe-Lieutenant i de forenede americanse Staters Tjeneste, og jeg sætter min Vre i Pant" —

"Slip ham," sagde Borrroughcliffe.

Griffith gik frem imellem begge Partier, og talde saa høit, at han kunde høres af dem begge.

"Jeg foreslaaer, at gaae ned i Hvalbingen og undersøge Capitain Manuals Tab og nærværende Styrke; er denne sidste ikke større, end jeg formoder,

skal jeg raade ham at overgive sig paa de mellem civiliserede Nationer sædvanlige Vilkaar."

"Gaa," sagde Officeren, "men bi lidt; er han en Halv-om-halb — en Amphibie — Nok sagt! jeg mener en Mariner?"

"Jo, Sir, han er Capitain i det Corps, og — —"

"Det er den selsomme;" afbrød Borrroughcliffe ham; "det forekom mig som jeg kiendte hans velklingende Stemme. De vil gjøre vel i at erindre ham om den gode Levemaade i St. Ruth, og De kan lægge til, at jeg kiender min Mand. Jeg vil beleire ham istedet for at tage ham med Storm, da jeg er vis paa, han gaaer over naar hans Feldtskafte er tom. Den Hvalving, han nu behoer, har ikke saadanne Drifkevare, som St. Ruths Kieldere."

Griffith maatte smilte naagtet sin Stilling og sin Uergrelse; han nikkede lidet med Hovedet og gik ind i Hvalvingen, efter først ved Stemmen at have tilkiendegivet sine Venner, hvo det var, som nærmede sig.

Han fandt sex af Marinerne, Skildvagten iberegnet, drøbte, og fire andre saarede, men som, efter deres Capitains Befaling, undertrykte Uttringerne af deres Smerte, for at de ikke skulde forraade Fienden hans Svaghed. Manual havde med Resten af sit

Mandskab forskandset sig bag Brudstykket af en Muur som gik tværs over Hvælvingen, og uden at bekymre sig om de sørgelige Gienstande, han saa for sig, vedligeholdt an et saa usøfærdet Ansyn og saa vigtig en Mine som om en befæstet Byes Stiebue berøede paa hans Bestemthed og Klogskab.

"De seer, Mr. Griffith," raabte han, da den unge Søemand nærmede sig denne mørke, men i Sandhed frygtelige Forskandsning, "De seer at intet uden Artillerie kan dislocere mig; hvad den Drikkebroder Engelskmanden deroppe angaaer, lad ham sende sine Folk herved pelotonviis, paa ti til tolv Mand, og jeg skal stable dem op paa Trappetrinene der, fire, fem Mand høi —"

"Men Artillerie kan og vil blive tilveiebragt, om det skulde gøres nødigt," sagde Griffith, "og der er ikke mindste Rimelighed for, at De kan slippe bort; De kunde maaſkee ødelægge nogle saa af Fiendens Folk, men De tænker for menneskeligt, til at ville gjøre det uden Nødvendighed."

"Det forstaaer sig selv," svarede Manual, med et fælt Smil; "og dog synes mig, jeg for nærværende Tid kunde finde stor Fornøjelse i at skyde syv af dem — ja! netop syv, som er een mere end de har hugget af Snabelen paa mig."

"Tænk paa Deres Saarede," blev Griffith ved,

"de vansmægte af Mangel paa Hielp, medens De forlænger et unyttigt Forsvar."

Nogle halv undertrykte Suk fra de Lidende understøttede hans Ord, og Manual gav efter for Nødvendigheden, endskiøndt meget imod sin Villie.

"Gaae da, og siig ham, at vi overgive os som Krigsfanger," sagde han, "paa Vilkaar, at han tilstaaer mig Sidegeværerne, og at man bærer tilbørlig Omsorg for de Syge — husk paa at kalde dem Syge — thi der kunde maaskee endnu indtræffe en eller anden heldig Omstændighed før Conventionen er ratificeret, og saa ønskede jeg ikke, han kiendte vort Tab."

Griffith skyndte sig til Borrroughcliffe med denne Efterretning, uden at lade sig det sige to Gange.

"Hans Side-Geværer!" gientog Borrroughcliffe, da den Anden havde udtalt; "hvad er det for nogen, med Tilladelse? et Merlespiir? Thi dersom han ikke er bedre upegeret end Du selv, min værdige Krigsfange, saa er det ikke værdt, at stride om hvem de skal tilhøre."

"Harde jeg kun ti af mine ringeste Folk her, bevæbnede med saadanne Spontoner, og Capitain Borrroughcliffe med hans Commando, kæmpede med os paa Liv og Død," svarede Griffith, "vilde han maaskee faae Leilighed til at fatte høiere Tanker om vore Baaben."

"Fire saadanne hidlige Herrer som De selv, havde

breve min hele Commando paa Flugt," svarede Borrroughcliffe, med uforstyrret Rolighed; "jeg stielvede for mine Rækker, da jeg saae Dem komme ud af Røgen, som en flammende Comet bag ud fra en Skye; og jeg skal aldrig tænke paa Kolbotter, uden i mit Hjerte at takke den Mand, som opfandt dem. Men vor Accordt er sluttet; lad Deres Kammerater komme frem og nedlægge deres Vaaben."

Griffith meldte dette til Mariner = Capitainen, som nu førte Levingerne af sine Folk ud fra hans lave Stands i den frie Luft.

Marinerne, der under hele Affairen havde viist den kolde Subordination og det sindige Forhold, foreenet med det uforfærdede Mod, som endnu den Dag i Dag udmærker det Corps, hvortil de hørte, fulgte deres Chef, tause og mørke, og satte deres Gerværer sammen med ligesaa megen Regelrethed og Orden, som om de havde faaet Ordre, at hvile efter en Marsch. Da denne nødvendige foreløbige Forholdsregel var iagttaget, lod Borrroughcliffe hele sit Mandskab træde frem, og vore Eventyrere befandt sig nu anden Gang i Fiendens Magt, og under Omstændigheder, der næsten aldeles betog dem Udsigten til hurtig Befrielse.

Tyvende Capitel.

Derfom Eders Fader vil bevise mig nogen Gode, godt; hvis ikke, saa lad ham selv faa den næste Percy ihjel; jeg venter at blive enten Greve eller Hertug, kan jeg forsikre Jer.

Falstaff i Shakespeares Henrich IV.

Manuel fastede adskillige misfornøiede og mørke Bliit paa Seierherreterne og paa Resten af sine egne Folk, medens disse bleve bundne; hvilket stedte med megen Skaansel under Sergeant Drills Opsyn. Men da et af hans brede Diekast faldt paa Griffiths blege og fortviolede Ansigt, gav han sin Uergrelse Lust, som følger: —

”Det kommer der ud af, at forsømme militaire Forsigtigheds Regler! Havde jeg havt Commandoen, som, urøst, kiender Feldttienesten tilgrunde, saa var der bleven udsat ordentlige Piketter, og istedet for at fanges som Kaniner i en Hule, og ryges ud med Svovl, havde vi kunnet fægte i aaben Mark eller vi kunde sat os fast i disse Mure, hvor jeg skulde holdt Stand, i det mindste i to Timer, imod det bedste Regiment, som nogentid har Kong Georgs Batter.”

"Forsvar Udenværkerne, før Du trækker Dig tilbage i Fæstningen!" raabte Borroughcliffe; "det er en vigtig Post i Krigen, og viser Kundskab; men havde De skult Dem bedre i Deres Hule, saa havde Rattinierne kanske endnu sprunget omkring i den forargelige Kielder. En frygtsom Bonde, som gik forbi Skoven imorges, havde seet et Glimt af bevaebnede Folk, i en fremmed Dragt; og da han flygtede, for at springe i Søen, som Frygt undertiden kan drive hans Lige til, mødte han mig paa Høiene, hvor jeg af Menneskelierlighed frelste hans Liv, ved at nøde ham til at vise os herhid. Der er ofte Wiisdom i Kundskab, min værdige Baabenbroder, men der er undertiden Sikkerhed i Uvidenhed."

"De har havt Lykken med Dem, Sir, og har Grund til at være fornøiet," sagde Mannal, i det han satte sig mørk i Hu paa et nedfaldet Stykke af Ruinen, og fæstede sine Bine paa de livløse Legemer, der nu efterhaanden bragtes ud af Høvelringen og nedlagdes ved hans Fødder; "men disse Karle har jeg elsket som mine egne Børn, derfor maa De undskyldes, om jeg ikke kan besvare Deres Spøg. Capitain Borroughcliffe, De er selv Soldat og veed at sætte Priis paa Fortienester. Disse Karle, som sove saa roligt paa Stenene her, modtog jeg af Naturens Haand, og gjorde dem til vor Kunsts Stoltshed. De var ikke

længer Mennesker, men brave Drenge, som aad og drak, svingede sig og marscherede, ladede og fyrede, loe eller var alvorlige, tælte eller taug, allene efter min Willie. Der var kun een Siel iblandt dem alle, og den var i min Magt! Giv kun Eders Sukke frit Løb nu, Børn, der er ingen Grund mere til at tie. Jeg har seet en eneste Musket = Kugle rive Knapperne af Riolen paa fem af dem i Geled, uden at ridse Huden paa een Mand. Jeg kunde altid beregne med Sikkerhed, hvor mange jeg behøvede at sende i enhver regelmæssig Tjeneste, men denne forbandede Bandid = Affaire har røvet mig det bedste af min Skat. I har taget Geværet i Armen nu, Børn! Drager kun dybe Suk; det vil lette Eders Sorg."

Borroughcliffe syntes at tage nogen Deel i sin Fanges Bekymring, og anbragte nogle passende Bemærkninger, som et Slags Condolence, medens han havde Die med de Forberedelser, hans Folk gjorde til at marschere. Endelig meldte Ordonnancen, at man havde gjort Anstalt til at bære de Saarede, og spurgte, om han befalede at vende tilbage til deres Qvarteer?"

"Er der nogen som har seet Cavalleriet?" spurgte Capitainen, "hvad Bei tog de? har de faaet nogen Underretning om dette fiendtlige Detachment?"

"Ikke af os, Deres Velbaarensbed," svarede Ser-

geanten; "De reed om ad Kysten, før vi forlode Hoiene, og man sagde, Officeren havde i Sinde, at ride nogle Miil langs Stranden, for at gjøre Larm."

"Lad ham det; det er alt hvad saadanne lystige Herrer dner til. Hør Drill, Vre begynder at blive ligesaa stelden en Giest hos os nu, som Forskremmelse. Vi synes kun at være vanslægtede Børn af Heltene ved Poitiers; — De forslaaer mig, Sergeant?"

"Formodentlig et Slag, leveret af Hans Majestæts Tropper imod de Franske, Deres Velbaarenhed," svarede Sergeanten, der ikke forstod sin Capitains Dialekt.

"Mand, De bliver jo ør af Seieren," raabte Borrouahcliffe; "kom hid, saa vil jeg give Dem Ordre. Troer De, Mr. Drill, at der er mere Vre eller Fordeel ved denne lille Morgen-Pladsseer end De og jeg kan bære?"

"Jeg veed ikke, Deres Velbaarenhed; vi har begge dygtig brede Skuldre — —"

"Som ikke er overlæssede med utilbørlige Byrder af den Slags," svarede Capitainen med Betydning: "Dersom vi lade disse sultne Dragoner faae Nys om denne Affaire, saa falder de over os med Tungen ud af Halsen, som et Kobbet ndhungrede Støvere, og kræve i det mindste den halve Vre, og ganske vist den hele Fordeel."

"Men, Deres Velbaarenhed, der var jo ikke en Mand af dem" — —

"Siger intet, Drill; jeg har kiendt Tropper, som havde været i Ilden, og lidt meget, og blev dog snødt for deres Andeel i Seieren ved en velstillet Rapport. De veed jo, Mand, at i Slagets Røg og Forvirring kan ingen see mere, end hvad der paaferer nær ved ham, og almindelig Klogskab byder ikke at sætte andet i en officiel Melding, end hvad der ikke let kan modsiges. Derfor maae Indianerne, og sandt at sige, alle Allierede, lige saa lidt figurere i en General-Rapport, som ved en Parade. Nu da, jeg tør nok sige, De har hørt om et vist Slag ved Blindheim?"

"Bevares! Deres Velbaarenhed; det er jo den britiske Armees Stolthed, det og Slaget ved Culloden! Det var dengang den store Corporal Hans * slog den franske Konge, og alle hans Herrer og Adelskab, med hans halve Land i Baaben som Reserve."

"Ja! Ja! der er lidt Caserne = Lecture i den Beretning, men i det Væsentlige er den sand; veed De, hvormange Franske der var i Marken den Dag, Mr. Drill?"

"Jeg har aldrig seet Total = Summen af deres Mønstrings-Lister, Sir, paa Tryk; men skal man slutte

* Hertug John af Marlborough.

efter Forskiellen mellem begge Lande, saa tænker jeg nogle hundrede Tusinde."

"Og dog havde Hertugen kun ti til tolv Tusinde vel nærede Engelskmænd at sætte imod denne uhyre Armee! De forbauses, Sergeant!"

"Ja, Deres Velbaarenhed, det synes en Smule vel droit at faae til Livs for en gammel Soldat; den allersørste Salve, Zienden skød, maatte feie en saa ringe Styrke reent bort."

"Og dog blev Slaget holdt, og Seiren rundet; men Hertugen af Marlborough havde en vis Mester Eugenius, med nogle og halvtredshundstyve eller tredshundstyve Tusinde Tydskere i Baghaanden. Har De aldrig hørt tale om den Mester Eugenius?"

"Ikke et Ord, Deres Velbaarenhed; jeg har altid troet, at Corporal Hans" — —

"Var en tapper og stor General; deri troede De ret, Mester Drill. Det kunde en vis Ubenævnt ogsaa være, naar Hans Majestæt vilde underskrive en vis Bestalling. Ikke desmindre, en Majors-Post ligger paa Landeveien til et Regiment, og med et Regiment er en Mand allerede ganske vel forsynet! Reent ud sagt, Mester Drill: Vi maae bringe vore Fanger til Abbediet med saa lidt Støi som mueligt, for at Dragonerne ikke skal forstyrres i deres Galoppade ved Kysten, og ikke komme her og øde Sulet fra os.

Spectakel skal først gøres i Generalitetet. Den Bagatel maa De lade mig sørge for; jeg tænker, jeg kender den Mand, der har en Pen, som er ligesaa god til sit Brug, som det Sværd, han bærer. Drill er et kort Navn, og kan let rummes indenfor Grændserne af et Brev."

"Beware's! Deres Velbaarenhed!" sagde Hellebardisten veltilfreds: "Jeg forsikrer, saadan en Vre er mere — Men Deres Velbaarenhed har ganske at befale over mig."

"Ja vist, og min Befaling er, at De holder tæt, og lader Deres Folk holde tæt, indtil Tid er at tale, da der skal blive Stoi nok, det er jeg Dem Mand for."

Borroughelisse bevægede Hovedet med en vigtig Mine, i det han blev ved: — "Det var en Dievels blodig Fægtning, Sergeant. See hvormange Døde og Saarede; — couperet Terrain — Skov paa begge Klanker — støttet til en Ruin i Centrum; — O Blæk, Blæk! Du kan udgydes med stor Effect over Detaillen! Gaa nu, Kiere, og gør Anstalt til at marschere."

Saaledes oplyst om Gienstanden for Capitainens yderligere Hensigter begyndte hans bestallingsløse Guldmægtig strax at give det øvrige Mandstab passende Forholdsregler og at gjøre de sidste Forberedelser til Marschen. Dermed var man hurtigt færdig. De Faldnes Legemer bleve liggende, da man ansaae

dem tilstrækkeligt betryggede ved Ruinens Tønsomhed for at opdages, indtil man ved Hielp af Mørket kunde skaffe dem bort, i Overeensstemmelse med Borroughscliffes Plan, at beholde Gren for sig allene. De Saarede bares paa de Fanges Geværer hvoraf man havde sammensat Bærebare og bredet Lapper derover. Saaledes marscherede Seierherrerne og de Overbundne bort fra Ruinen i tætsluttet Masse, saa at de Første fulgte de Sidste for alle nysgierrige Øine. Der var desuden kun lidet i denne Hensende at frygte, thi den Skræk, de rundt om i Eggen udsprede overdrevne Rygter havde forarsaget, holdt alle borte fra St. Ruths i Almindelighed lidet besøgte assides Enemærker.

Toget var ved Udgangen af Skoven, da Grenes Knagen og det tørre Løvs Raslen forkyndte, at man dog vilde møde nogen Standsning.

"Bare det ikke er een af deres fordømte Patroniller!" raabte Borroughscliffe, med meget tydelig Misfornøielse; "De tramper som et Cavallerie-Regiment; men, mine Herrer, De kan selv bevidne, at vi var paa Tilbagemarschen fra Balpladsen, da vi mødte denne Forstærkning, hvis det skulde være en saadan."

"Vi have ikke i Sindet, at negte Dem Gren for at have vundet Deres Seier allene," sagde Griffith, og saae urolig hen mod det Sted, hvorfra Lyden

nærmede sig, og hvor han, istedet for et fiendtligt Detachment, ventede at see Lodsén komme frem fra det tætte Krat, hvori han syntes at være indviklet.

"Gjør Veien røddelig, Cæsar!" raabte en Stemme i en kort Afstand fra dem; "bryd giennem de bandsatte Ranker her paa min høire Side, Pompejus! — Rask frem, mine flinke Drengé, ellers komme vi ikke engang til at lugte Røgen af Fægtningen."

"Hm!" yttrede Capitainen med hele sin forrige philosophiske Ligeegyldighed; "det maa være en romersk Legion, som just er vaagnet efter en sytten Hundrede Aars Dvale, og det er en Centurions Stemme. Vi vil gjøre Holdt, Mr. Drill, og see hvorledes de Gamle marscherede."

Imedens Capitainen endnu talende, havde det fremrykkende Partie med yderste Anstrengelse arbeidet sig ud af de tætte Tornebuske, hvori de havde forviklet sig. To Negre, hver belæsset med en Mængde Skudsgeværer gik foran Oberst Howard, og alle tre stode nu paa den aabne Plads, hvor Vorroughelisse havde gjort Holdt med sit Detachment. Den Gamle behøvede nogen Tid til at bringe sine Klæder i Orden og tørre Sveden af sit Ansigt efter det usædvanlige Arbeid, førend han blev den Tilvært vaer, Capitainens Mandskab havde faaet.

"Vi hørte Dem syre," sagde den gamle Officeer,

og brugte med det samme flittig sit Vandana's-Tørklæde; "og jeg beslattede at understøtte Dem ved et Udfald, som, iværksat i rette Tid og med Eliensomhed, har høvet mangen Beleiring; endskiøndt havde Montcalm holdt sig rolig inden sine Volde, saa havde maa-skee Abrams's Sletter aldrig drukket hans Blod."

"O han handlede som en ægte Soldat, og overeensstemmende med alle Krigskunstens Regler," raabte Manual, "og, havde jeg fulgt hans Exempel, skulde denne Dag vel givet et andet Udfald."

"Hvad? hvem har vi her!" raabte Obersten forundret; "hvo vover at criticere Feldttøge og Beleiringer, i saadan en Dragt!"

"Det er en *dux incognitorum*, min værdige Vert," sagde Borrroughcliffe, "som paa vort Sprog betyder, en Captain ved Marinerne i den americanse Congress's Tjeneste."

"Hvad! har De da stødt paa Fienden? Ih! og, ved den u dødelige Wolf's Minde," raabte den Gamle glad, "De har taget dem til Fange! Jeg skyndte mig med en Deel af min Garnison, at komme Dem til Undsætning; thi jeg havde seet, at De marscherede i denne Retning, og der hørtes endog nogle saa Musket-Skud."

"Nogle saa!" afbrød Seierherren ham, "jeg gad vide, hvad De kalder saa, min gamle, tappre Ven!

De kan gierne have været med i Wolff's og Abercrombie's og Braddock's Lider, at verle Skud med Ziend; men jeg veed ogsaa hvad en levende Musket-Lid er, og kan have Mening i den Sag. I Elaget ved Hudson blev givet saa fortræffelige Gevær-Salver, at det raslede som Hvirvler fra en Tromme; det er alt sammen forbi, og mange leve, som kunne fortælle det; men dette var den meest fortviolede Affaire, i Forhold til Antallet, jeg nogentid har været med i! Jeg siger endnu engang: i Forhold til Antallet! Skoven er tilbørlig spækket med Døde, og vi bringe nogle saa af de farligt Saarede med os, som De vil see."

"Himmel!" raabte Veteranen, overrasket; "Skulde en saadan Attaque finde Sted paa Musket-skuds Afstand fra Abbediet, og jeg vide saa lidt deraf! Jeg frygter, mine Sandser ere i Aftagelse, thi der var en Lid, da en eneste Salve kunde vække mig af den dybeste Sovn."

"Bajonnetten er et taust Vaaben," svarede Capitainen rolig, med en betydningsfuld Gestus; "det er Engelskmandens Stolthed, og enhver erfaren Officer veed, at et Stød med Bajonnetten udretter mere end en heel Pelotons Lid."

"Hvad, kom det til Angreb med Bajonnetten!" raabte Obersten: "Bed Himlen, min tappre unge

Ben, jeg vilde give tyve Gade Niis og to velstabte Negre, for at have seet den Fægtning."

"Det maa have været et smukt Skuespil for en Tilskuer, sans disputation," svarede Capitainen; "men dennegang seiede vi, uden Achilles. Jeg har dem alle, som have overlevet Affairen, i det mindste alle dem, som have sat Fod paa engelsk Grund."

"Javist! og Hans Majestæts Cutter har taget Skonnerten!" seiede Oberst Howard til; "O, gid alt Dyrer altid saae sliig Ende! Hvor er Stoffer? min Fætter, Hr. Christopher Dillon? Jeg vilde spørge ham, hvad Rigets Love dernæst foreskrive troe Undersaatter? Her vil blive noget at tage Haand i, for de Eedsvorne i Middelsex, Capitain Borroughcliff, om ikke for Stats-Secretairens Guldmægtig selv. Hvor er Stoffer? min Fætter, den smidige, den skarpsindige, den loyale Christopher?"

"Caciken — abest, eller "non est," som meer end een Støvningsmand har sagt om adskillige vakkre Karle i Regimentet, naar vi meest behøvede dem," sagde Capitainen; "men Cavallerie-Officieren har givet mig Grund til at troe, at Hans Provincial-Hertighed, som begav sig ombord paa Cutteren for at bringe Efterretning om Fiendens Opholdstæd, er forbleven der, for at dele Coetræfningsens Vre og Farer."

"Ja, det ligner ham!" raabte Obersten, og gned

sine Hænder af Glæde; "det ligner ham! Han har glemt Loven og sine fredelige Syssler over de krigeriske Tilberedelsers Bulder og bragt Statsmandens Hoved midt i Kampen, med Drengens Fyrighed og Ubetænksomhed."

"Capitænen er en forslægtig Mand," anmærkede Capitænen med sin sædvanlige Tørhed, "og vil vist ikke glemme, hvad han skylder Efterlægten og sig selv, ikke engang midt i Kampens Hede. Men jeg forundrer mig over, at han ikke kommer tilbage, thi det er allerede nogen Tid siden Skonnerten streg sit Flag, som jeg selv saae."

"Jeg beder om Tilgivelse, mine Herrer," sagde Griffith og gik, drevet af en uimodstaaelig Nysgierrighed, henimod dem, "men jeg har uforsættlig hørt en Deel af Deres Samtale; og troer ikke at De kunne finde det nødvendigt at skinde Sandheden for en afvæbnet Fange; De siger, at en Skonnert blev taget i Morges?"

"Det er fuldkommen sandt," sagde Borrroughcliffe, med en Godmodighed og Skaansel, som gjorde hans Hierte uendelig megen Vre; "men jeg afholdt mig fra at sige Dem det, fordi jeg meente, at deres eget Uheld kunde give Dem nok at tænke paa, for denne Gang. Mr. Griffith, denne Herre er Oberst Howard, hvis Giesmildhed De vil blive forpligtet, før vi stiles ad."

"Griffith!" gientog Obersten hastig, "Griffith! hvilket Syn for mine gamle Dine! Den værdige, tappre, loyale Hugh Griffiths Søn, som fange, grebet med Vaaben i Haand imod sin Konge! Unge Mand! unge Mand! Hvad vilde Din ærlige Fader, hvad vilde hans Hiertes Ven, min egen stakkels Broder Harry have sagt, havde det behaget Gud at lade Dem opleve at blive Vidne til denne sviende Skændsel, og dette evigvarende Brændemærke paa det agtværdige Navn?"

"Harde min Fader levet, vilde han nu have forsvaret sit Fædelands Uafhængighed," sagde Unglingen stolt; "jeg ønsker at faa endog Oberst Hewards Fordomme, og beder ham ikke at berøre en Gienstand, om hvilken jeg frygter, vi aldrig blive eenige."

"Aldrig! Saalænge Du findes i Dyrørets Nærfær!" raabte Obersten. "O Dreng! Dreng! hvor skulde jeg have elsket og omfavnet Dig, hvis den Dugtiathed og Indsigt, Du har erhvervet i Din Konges Tjeneste, nu ogsaa var bleven anvendt til hans uafhændelige Retligheds Forsvar! Jeg elskede Din Fader, den brave Hugh, ligesaa høit som min egen Broder Harry."

"Og hans Søn burde endnu stedse være Dem

kier," sagde Griffith, og greb Oberstens tilbageholdte Haand med begge sine.

"Ach, Edvard! Edvard!" vedblev den formildtede Gamle, "hvor mange af mine vaagne Dromme har Din Gienstridighed tilintetgjort! Ja, jeg troer ikke, at Stoffer, hvor forstandig og loyal han ogsaa er, kunde have fundet saadan Ydelse for mine Dine, som Du; der er et Træk af Din Fader i den Mine og i det Smil, Edvard, som kunde have bevæget mig til hvad det skulde være, undtagen Forræderie — og da vilde Cille, den egensindige, sømme, opsætsige, venlige, fiertlige, gode Cille, have været et evigt Baand imellem os!"

Ynglingen kastede først et hurtigt Blik, fuldt af Utaalmodighed til den nylende Borrroughcliffe, som om han vilde formaae ham til at følge med det Mandsskab, der langsomt bar de Saarede til Abbediet, og derefter overlod han sig til sine Følelser og svarede —

"Nu, Sir! lad dette da være Enden paa vor Misforstaaelse — Deres elskværdige Niece skal være et saadant Baand, og De skal blive mig, De skal blive Cecilia, hvad Deres Ven Hugo vilde været, om han havde levet, en Fader for os begge."

"Dreng! Dreng!" sagde Oldingen, og vendte sig bort, for at stunte Muskeltrækningerne i hans Ansigt,

"Du taler daarligt; mit Ord er nu givet til min Fætter Stoffer, og Din Plan lader sig ikke udføre."

"Alt lader sig udføre, Sir, af Ungdom og uforskrødent Mod, naar det understøttes af Alder og Erfarenhed, som Deres," svarede Griffith; "denne Krig maa snart faae Ende."

"Denne Krig!" gientog Obersten, og rev sin Haand løs, som Griffith endnu holdt; "ja, hvad denne Krig, unge Menneſke? Er den ikke et ugudeligt Forsøg paa at fornegte vor naadige Souverains Rettigheder, og sætte Tyranner, opfoſtrede paa Gaden, paa Kyrsternes Throne? en Plan til at ophøje Riddingen paa den Godes Beføstning! en Beſtræbſe efter at understøtte ulovlig Ergierrighed under hellig Friheds Måſke og ved Hielp af Pøbelſkriget om Liighed! ſom der kunde være Frihed uden Orden! eller Liighed i Rettigheder, hvor Kyrstens Prærogativer ikke ere ligeſaa hellige, ſom Folkets!"

"De dømmer os ſtrengt, Oberſt Howard," ſagde Griffith —

"Jeg dømme Eder!" afbrød den gamle Soldat ham, og ſyntes i dette Dieblit, at han ſnarere ligede nede enhver anden end hans Ven Hugo; "det tilkommer ſlet ikke mig at dømme Eder; gid ſaa var! Men Tiden vil komme! Tiden vil komme! Jeg er en taalmo-

dig Mand, og kan oppebie Tingenes Gang. ja! ja! Alderen
 kiler Blodet, og vi lære at betvinge Ungdommens
 Lidenstaber og Utaalmødighed; men, dersom Ministrene
 vilde nedsætte en Undersegelses-Commission i Colo-
 nierne til at dømme Oprøerne, og udnævne gamle
 Georg Howard til Medlem af den, saa vil jeg være
 en Hund, om der efter et Mars Forsøb skulde være en
 Rebel i Live. Sir," blev han ved, i det han me-
 get alvorlig vendte sig til Borronghelisse; "i en saa-
 dan Sag kunde jeg blive en Romer, og hænge —
 hænge — ja! jeg troer, Sir, jeg kunde hænge min
 Fætter, Hr. Christopher Dillon!"

"Lad os skaae Caciken for saadan en unaturlig
 Ophvielse, før Tiden," svarede Capitainen, i det han
 høitideligt hævdede Haanden i Beiret; "men Sir,"
 sagde han og pegede hen mod Skoven, "der er et
 mere passende Subject til Galgen! Mr. Griffith, den
 Mand derhenne, kalder sig Deres Kammerat."

Oberstens og Griffiths Dine fulgte Retningen af
 hans Finger, og den Sidste gienkiendte i Diebliffet
 Lødsen, som stod ved Grændsen af Skoven med sol-
 dede Arme, og, som det lod, betragtede sine Benner's
 Stilling.

"Den Mand," sagde Griffith, forvirret og drøs-
 lende med at udsige den tvetydige Sandhed, som af

sig selv frembød sig, "den Mand hører ikke til vort Skibs Mandskab."

"Da har man dog seet ham i Deres Selskab," svarede den vantroe Borroughcliffe; "han var Ordsereren ved Forhøret i Aftes, Oberst Howard, og commanderer uidentvivel Rebellerernes Bagtrop."

"Det er sandt, De siger," sagde Obersten; "Pompejus! Cæsar! Læg an! Gyr!"

De Sorte, der nærmede den dybeste Grefnygt for Deres Herre, bleve forstrækkede ved hans pludselige Commando, lagde an, og adlød den grusomme Befaling med bortvendt Ansigt, og lukte Dine.

"Fald an!" raabte Obersten, svingende det gamle Sværd, hvormed han havde ræbnet sig, og tiende frem saa hurtigt som et nytligt Anfald af Gigt vilde tillade ham. "Fald an! og stød de Hunde ned med Bajonnetten! Fremad! Pompejus — Rast, Drenge, rast."

"Holder Deres Ben Stand imod det Angreb," sagde Borroughcliffe til Griffith, "saa ere hans Nerver af Jern; saadant et Angreb modstaaer Ingen, — med Pompejus selv i Geledderne!"

"Jeg haaber til Himlen, at han vil faaene Oberst Howards Svaghed!" raabte Griffith; "nu sigter han med en Pistol!"

"Men han styrer ikke; Rømerne holde det for klogest, at giøre Holdt, og ved min Himmels, de contramarscherer til Vriergarden! Holla! Oberst Howard, min værdige Bert, træk Dem tilbage for at drage Reserven til Dem. Skoven vrirler af Bevæbnede; de kan ikke undgaae os; jeg venter blot paa Rytteriet for at affiære deres Tilbagetog."

Obersten som var gaaet frem indtil en kort Afstand fra den Mand, der allene og saa roligt ventede Angrebet, standsede ved dette Raab, og mærkede ved at se sig om, at han stod allene. Han drog sig langsomt tilbage, i den Tanke at Borrroughcliffe sagde sandt, men vendte bestandigt tappert Ansigtet mod Fienden indtil han naaede Capitainen.

"Kald Rytteriet tilbage, Borrroughcliffe!" raabte han, "og lad os angribe Skoven; de vil flye for Hans Majestæts Vaaben som overbeviste Misdædere, hvad de og ere. Men hvad disse Negre angaaer, da skal jeg lære de sorte Kieltringer, at forlade deres Herre i saadant et Dieblis! Man siger at Frygt er bleg, men G—n skal —, Borrroughcliffe, om jeg ikke troer at den har sort Hund."

"Jeg har seet den af alle Farver; blaae, hvid, sort og blandet," sagde Capitainen. "Imidlertid vil jeg selv overtage Commandoen, min fortræffelige Bert;

lad os trække os tilbage til Abbediet, og overlad til mig at afsløre Resten af Oprørerne.”

Obersten samtykkede uvillig heri, og de Tre fulgte ham nu til hans Bolig, saa hurtigt, som hans Svaghed tillod ham at gaae. Den Bevægelse, hvori hans Blod ved Angrebet var kommet, forenet med den Vending, hans Tanker nu havde taget, forjog imidlertid enhver venlig Følelse af hans Bryst, og han betraadte Abbediet med den faste Beslutning, at Retfærdigheden skulde have sin Gang med Griffith og hans Kammerater, om den endog skulde bringe dem til Foden af Galgen.

Saa snart de tre Herrer vare forsvundne for Lodsens Dø, mellem det adspredte Krat, stak han den Pistol, han holdt i Haanden, i sin Barm, og i det han vendte sig om med en bekymret og tankesuld Mine, gik han langsomt ind i Skoven igien.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Femte Hefte.

K i ö b e n h a v n.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertste Officin.

1831.

Geography

Geometrische Optik

von

Dr. J. C. G. L.

Leipzig

Verlag von C. G. L.

1844

Preis 1 Thlr.

1844

München

Verlag von C. G. L.

1844

L o d s e n.

Et Sømands = Eventyr.

Oversat af Engelsk

ved

A. C. B o y e.

Femte Hefte.

K i ø b e n h a v n.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

ALBION

THE

ALBION

ALBION

ALBION

ALBION

ALBION

ALBION

Et og tyvende Capitel.

— — — Naar disse Terteign

Saa stode sammen, lad ei Noget sige:

"God Grund de har, og er naturlige."

Thi jeg formener, at de varsler ild

Før Himmelsstrøget, som de pege paa.

C a s c a, i Shakespeares Jul. Cxf.

Naar Læseren betænker den Tid, der gik hen med de foregaaende Tildragelser, vil han snart opdage, at Ariel med dens Prise ikke ankrede i den forhen omtalte Bugt, før Griffith og hans Medfangne havde været adskillige Timer i deres Fienders Magt. Den formodede Erobring af Oprørernes Skonnert var en Begivenhed, der vakde kun liden Opmærksomhed og ingen Forundring hos et Folk, der var vant til at ansee sine Søemænd for uovervindelige; og Barnstable havde ingen Bamskelighed fundet i at stusse de saa Bønder,

der, medens den korte Dag endnu varede, af Nyssgierrighed nærmede sig Skibene. Men da Alftenens Taager begyndte at udbrede sig om den snævre Havnbugt, og dens Krumninger tabte sig i det svage Omrids af dens dunkle Kyst, holdt den unge Søemand det for Tid, alvorligt at tænke paa sin Plan. Alacrity, der havde hele dens eget Mandskab tilligemed Ariels Saarede ombord, lettede i al Stilhed, og drev langsomt for Vinden hen med en svag Lufstning, som stod ud fra Landet, indtil den var kommet ud af Havnen, og havde rum Søs for sig; da bleve Seilene satte til og den gjorde sit Bedste for at naae Fregatten. Børnstable havde med stor Engstlighed ventet paa dette Dieblik, thi paa en Høide, som aldeles beherskede Søen i en vis Afstand, var der oprettet et lille men stærkt Batterie, for at beskytte Havnen mod Plyndring og Fornærmelser af Fiendens mindre Skibe, og Batteriet var bestandig besat med tilstrækkeligt Mandskab til at betjene de to svære Kanoner, som fandtes der. Han vidste ikke hvorvidt hans Krigspuds vilde lykkes, og det var først, da han hørte Cutterens Seil spille, i det de tilsattes, at han sølte, han nu var sikker.

"Det vil naae Englændernes Øren," sagde den unge Merry, som stod paa Skonnertens Bak, ved Siden af Chesen; "de satte en Skildvagt paa Pynten,

da Solen gik ned, og dersom han er en Emule bedre end en død Mand, eller en sovende Marinere, vil han mærke Uraad."

"Vist ikke!" svarede Barnstable, med et langt Aandedrag, der viste at hans Frygt var reent forsvundet; "han vil snarere troe det er en Havsrue, som vifter sig i den kistelige Aftenstund, end mærke hvad det virkelig er. Hvad siger Du, Mr. Coffin? vil Soldaten lugte Puntten?"

"Det er umælede Dyr," sagde Qvarteermesteren, og saae tilbage over Skulderen, for at forviise sig om at ingen af deres egne Marinere horte ham; "der er nu vor Skersant, som dog skulde vide noget, siden han har været til Søes i de sidste fire Aar, han paaastod lige i vore aabne Dine — og det er dog noget, enhver veed, som har passeret Cap de Bone — at der ikke var noget saadant Skib til i de Farvande, som den flyvende Hollænder, og da jeg saa sagde ham, at det var noget han ikke forstod, og spurgte ham, om det med Hollænderen var mere urimeligt, end at der var Pladse, hvor Folk kapper hele Aaret af i to Bagter, og har sex Maanedes Dag, og Nat for den øvrige Tid, saa loe den Mars-linge mig i Dinene, og jeg troer, han havde gierne sagt mig at jeg løi, naar een Ting ikke havde været."

"Og hvad kunde det vel være?" spurgte Barnstable alvorlig.

"Jh! Sir, jeg er en fredelig Mand, men jeg kan ogsaa blive hidsig," svarede Tom i det han udstrakte alle sine seene stærke Fingre og lod sin brede Haand see i Dæmringen, der endnu var tilbage af Daglyset.

"Og Du har seet den flyvende Hollænder?"

"Jeg har aldrig passeret Cay; omendstøndt jeg kan finde min Wei, igiennem le Maire i saa mørk en Nat, som vor Herre har skabt. Men jeg har seet dem, der har seet ham, og praiet ham oveniføbet."

"Vel, lad saa være; i Aften skal Du selv være en flyvende Yanke, Mr. Coffin. Lad falde i Sluppen*, og lad Mandstabet blive bevæbnet."

Quarteermesteren standsede et Dieblis, før han adlød denne uventede Ordre, og spurgte meget phlegmatisk, i det han pegede til Batteriet i Land —

"Skal det være Land-Siou, Sir? Skal vi tage Hugerter og Pistoler? eller kun Piker?"

"Vi møder kanskee Soldater paa Wei, med Bajonetter," sagde Barnstable grundende; "tag Baaben som sædvanligt, og læg nogle saa Entre-Piker i Baaden."

Quarteermesteren gav sig uden videre Opsættelse ifærd med, at udføre Ordren. Imidlertid lagde Barn-

* D. e. Lad Sluppens Mandstabs besætte den.

stabile fortrolig sin Haand paa Cadettens Skulder, og førte ham til Agterdeelen af sit lille Skib, i dyb Tausched. Det Stykke Seildug, der hang tværs over Indgangen til Cabytten, var trukket noget tilside, og ved Skinnets af Lampen, der brændte i det lille Bærelse, kunde man fra Dækket let see, hvad der foregik dernede. Dillon sad og støttede Hovedet paa begge sine Hænder saaledes, at hans Ansigt skjultes, men hans Stilling tilkiendegav dyb Grublen.

"Gid jeg kunde see min Fanges Ansigt," sagde Barnstable, saa sagte at kun Merry kunde høre det. "Menneskets Dø er et Slags Fyrtaarn, min Gut, der siger, hvortledes man skal styre ind efter hans Fortroligheds Havn."

"Og undertiden et Søemærke, Sir, for at der er ingen sikker Ankerplads i Nærheden af ham," svarede Ungtingen hurtigt.

"Skjelm!" hvidskede Barnstable, "der talte Deres Cousine Thrine."

"Dersom min Cousine Plowden var her, Mr. Barnstable, er jeg vis paa, hun ikke vilde have nogen bedre Mening om Herren der end jeg."

"Og dog har jeg besluttet at troe ham! Hør, min Gut! og sig mig, om jeg har llret; De har et hurtigt Begreb, ligesom visse andre af Deres Familie, og kan maaskee give mig et godt Raad." Den

smigrende Tanke, at besidde sin Chefs Fortrolighed, foldte Cadetten med glad Stoltthed, og han fulgte Børnstable til Hællebrættet, over hvilket denne lænede sig under Resten af Samtalen. "Alf de Folk her fra Kysten, der kom herud, for at gabe paa Skibet, Dyrøerne have formaaet at bygge, har jeg hørt, at en Trop Søemænd og Marinere netop i Dag er taget til Fange, i en gammel Ruin nær ved St. Ruth."

"Det er Mr. Griffith!" raabte Cadetten.

"Aha! til at giette det, behøves ikke Deres Cousine Catharinas Forstand. Nu har jeg foreslaaet denne Herre med Savannah-Ansigtet, at han skulde gaae til Abbediet, og underhandle om en Udvertling. Jeg vil give ham for Griffith, og Alacritys Mandskab for Manuals Commando og Fregattens Matroser."

"Fregattens!" raabte Unglingen, meget bevæget, "har De ogsaa saaet mine Folk af Otte-Aars-Jollen! Gud give, Mr. Griffith havde tilladt mig at gaae i Land med!"

"Det var ingen Drengesleg, de havde for, og Fartøiet var belejret nok desuden. Men denne Hr. Dillon har modtaget mit Forslag og har forpligtet sig til, at Griffith skal vende tilbage en Time efter at han selv har betraadt St. Ruths Abbedie. Troer De, han vil holde sit Ord?"

"Maaskee," sagde Merry, efter et Dieblis Be-

tænkning, "thi jeg troer, han anseer Griffiths Ophold, under samme Tag som Miss Howard som noget, der bør forebygges, om mueligt; han vil maaskee være ærlig i dette Tilfælde, skøndt han har et falsk Diesyn."

"Han har et Par hæslige Lanterner, maa jeg tilstaae," sagde Barnstable; "og dog, han er en Mand af Værd og har givet sit Løfte; det er uædelt at mistroe ham ved en saadan Leilighed, og jeg vil troe ham. — Hør nu, Sir! Eldre Hoveders Graværelse lægger nu et stort Ansvar paa Deres unge Skuldre; hold lige saa strengt Udkig med Batteriet i Land, som om De fra Stænge = Salingen paa Deres Fregat skulde have Die med en fiendtlig Seiler; i samme Siebtik, De seer Lys bevæge sig paa Batteriet, kapper De Anker og søger rum Søe; De finder mig etsteds under Klipperne, og De maa staae fra og til Kysten, med Abbediet bestandig i Sigte, indtil de træffer os."

Merry hørte med spændt Opmærksomhed paa disse og adskillige andre vigtige Forholdsregler, hvilke han modtog af sin Chef, som, da han havde sendt den Næstcommanderende bort med Prisen (den tredie Commanderende var saaret), var nødsaget til at betroe sin kiere Eskonnert til en Unglings Arvaagenhed, hvis Mar ikke lovede den Erfaring og Duelighed, han virkelig besad.

Efter denne Instrux gik Barnstable atter hen til Nabningen ved Kabyttrappen, og betragtede endnu et Dieblisk sin Fanges Afsyn skarpt, inden han talde til ham. Dillon havde taget Hænderne bort fra sit gustne Ansigt, og, som om han anede den Undersøgelse som foretoges dermed, havde han samlet hele dets medbydelige Udtryk i et nedslaaet Blik, der tilkiendegav haabløs Hengivenhed i Skiebnen. I det mindste troede Barnstable det, og denne Tanke berørte nogle af de finere Følelser i den ædle unge Sømands Barm. Han forjog strax enhver Mistanke om hans Fanges Ufrierhed, som dem begge lige uærdig, og kaldte ham med venlig Stemme til Baaden. Denne Opfordring frembragte en pludselig Forvandling i Dillons Træk, der gav hans Ansigt et saa uforklarligt Udtryk, at det igien bragte Barnstable til at studse; men det var en saa øieblikkelig Overgang, og kunde saa let tages for et Smil, der frembragtes af Glæde over den forkyndte Befrielse, at de Tvivl det opvakte, svandt lige saa hastigt, som det tvetydige Udtryk selv. Barnstable var isærd med at følge sin Ledfager til Baaden, da han sølte sig saa sagte tilbageholdt ved Armen.

"Hvad vil De?" spurgte han Cadetten, som havde standset ham.

"Troer dog ikke denne Dillon alt for godt," hvidstede Ungtingen ængstlig; "harde De seet hans Mine

saa godt som jeg, da Lyset fra Nathuset faldt ham lige i Ansigtet i det han kom op af Sahys-Trappen, saa vilde De ikke sætte nogen Lid til ham."

"Jeg havde ingen Skønhed faaet at see," sagde den ædelmodige Lieutenant, leende; "men hvad! Lange Tom, for Exempel, det unge Menneske paa halvtredsindestyve Aar, han har saa barbarisk et Ansigt, som nogentid er rasket i Saltvand, og dog har han et Hjerte saa stort — ja, større end Søe-Kraken*. Naar, god Natt, min Gut! og husk paa! et skarpt Die med Batteriet!" Medens Barnstable sagde det sidste, gif han henad Skandsen paa sit lille Skib, og først da han sad ved Siden af sin Fange, blev han ved med høiere Stemme: "Gjør alle Beslag-Seislingerne løs paa Seilene, Mr. Merry, at alting kan sættes til med en Fart. Husk paa De har kun saa Hænder, Sir! Gud være med Jer alle, og — hør! Dersom nogen Mand lukker meer end eet Die ad Gangen, saa skal jeg lukke dem begge op for ham, naar jeg kommer tilbage, saa høit som om Tom Coffins Ven, den flyvende Hollænder, holdt ned paa Jer for fulde Seil. Gud være med Jer! Merry, min Gut! Giv hende Raaseilet, isald denne Fjeralands-Bind staaer til i Morgen; — sæt af!"

* Et fabelagtigt Søe-Uhyre (Pontoppidans Norges naturl. Hist. Kbh. 1753).

I det Børnstable gav den sidste Ordre, satte han sig, slog sin Kappe om sig, og iagttog derpaa en dyb Tausshed, indtil de havde passeret de to smaa Odder, som dannede Munden af Havnen. Mandskabet havde omviklet Aarerne med Lammeskind i Tolslegangene og toge saa lange og kraftfulde Tag, at Fartøiet skød som en Piiil giennem Vandet forbi Gienstande, der kun utydelig kunde skimtes langs den dunkle Strandbred. Men da de havde naaet aaben Søe, og det lille Fartoi havde forandret sin Cours saaledes at det fulgte Linien langs med Kysten inden for Sknagen af Høiene, vovede Qvarteermesteren at bryde Tausheden, som han nu ikke længere troede var nødvendig til deres Sikkerhed.

"Et Raaseil," sagde han, "er et godt Seil til at drive et Fartoi frem paa Vinden og i svær Søegang; men dersom ellers halvtredstindstyve Aar kan lære en Mand at kiende Veiret, saa er min Mening den, at hvis Ariel letter efter at Bagten dreier til aatte, saa vil hun have sit Storseil behov for at holde Cours."

Lieutenanten standsede ved denne pludselige Afbrydelse af hans Tankegang, og i det han kastede Kappen af Skuldrene, saae han ud over Vandet, som om han søgte de varslende Tegn, der forvirrede hans Qvarteermesters Indbildningskraft.

"Hvad nu, Tom," sagde han i en streng Tone,

"er Du bleven en Ulykkesfugl paa Din gamle Alder? Hvad seer Du, som faaer Dig saadan til at spaae som en gammel Kielling?"

"Det er ingen gammel Kiellings-Spaadom," svarede Quarteermesteren med høitideligt Alvor; "men det er en gammel Mands Advarsel; og en Mands, som har tilbragt sine Dage der hvor der var ingen Bierge, som kunde hindre Vindene fra Himlen i at blæse paa ham, uden de af Saltvand og Skum. Jeg mener, Sir, at hun vil sætte svært ind paa os af Nord-Vst inden Hundevagten er ude."

Barnstable kiendte sin gamle Skibskammerats Erfarenhed alt for godt, til ikke at blive noget urolig ved en saadan Formodning, yttret paa saa varselefuld en Maade; men efterat han atter havde betragtet Kimmingen, Himlen og Havet, sagde han i samme alvorslige Tone:

"Din Spaadom er falsk dennegang, Mester Cofsin; alting tegner jo til Blik-Stille. Denne Dyrning er en Levning af den sidste Kuling; Taagen oventil er intet andet end Nattens Dunster, og Du kan see med Dine egne Dine, at den driver til Søes; denne Land-Brise er intet andet end en Blanding af Land-Lusten og den fra Søen; den er tung af Dug og Dunst, men ligesaa dørst som en hollandsk Galliot."

"Ja, Sir, det er Dunster, og der er ikke meget

deraf," svarede Tom; "og de kommer allene fra Kysten, derfor gaaer det heller ikke langt til Søet. Det er vanskeligt at lære Veirets rette Tegn, Capitain Barnstable, og ingen lærer tilgavns at kiende dem uden den, som ellers ikke har lagt sig efter anden Studering, eller bekymret sig om andet i Synderlighed. Der er kun Een, som kan see Himlens Binde, eller som kan sige, naar en Orkan skal begynde, og hvor den skal ende. Men et Menneske er dog heller ingen Hvalfis eller Marsvin, som trækker Lufsten ind i Næseborene, men ved hverken om det er en Sydøst eller en Nordvest, han lever af. See ret ud i Lø, Sir; see den Stribe klar Himmel, der skinner frem under Laagen; tag en gammel besaren Mands Ord for det, Capitain Barnstable, at naar Løset skinner ud af Himlen paa den Maade, seer det aldrig for intet; desuden gif Solen ned i en mørk Banke, og den Emule Maane, vi havde, var tør og vindig."

Barnstable lyttede opmærksom, og med stigende Deeltagelse, thi han vidste godt, at hans Kvarteermester besad en hurtig og næsten useilbar Skionsomhed paa Veiret, uagtet den forvirrede Blanding af overtroiske Varsler og Tegn, hvormed den var sammensat; men, da han atter kastede sig tilbage i Baaden, mumlede han —

"Saa lad blæse da; Griffith er nok værd et større Boveskyffe, og kan vi ikke narre Batteriet, saa kan vi tage det."

Intet videre blev talt om Veiret. Dillon havde ikke høvet en eneste Bemærkning siden han kom i Baaden, og Quarttermesteren havde forstand nok til at indsee, at hans Officeer ikke vilde forstyrres i sine Tanker. I næsten en Time fortsatte de hurtigt deres Wei, og de sejestærke Matroser trak Alarerne med usformindsket Hurtighed, og, som det syntes, med utrættet Ansirengelse, og det lette Fartøi soer med uafbrudt Enarhed langs med Kanten af Brændingen. Undertiden kastede Barnstable et undersøgende Blik paa de smaae Bugter, som de påsereede, og mærkede sig, med Sømands Øie, de smalle Strækninger af sandig Standbred som vare spredte hist og her, langs med Kystens Klippegrunde. En Bugt især, som var dybere, end sædvanlig, og hvor et Væld af fersk Vand høstes risle, i det Strømmen mødte det, betegnede han sin Quarttermester med tausse men betydningsfulde Vink, som et Sted han fortrinlig skulde mærke sig. Tom, som vel begreb, at disse Tegn kun skulde forståes af ham, gjorde sine Bemærkninger over Stedet, ligesaa taus, men saa nøiagtig, som den der er vant til at finde sin Wei, hvad enten til Lands eller Vands, ved Hielp af Landkiending og Fortøninger.

Kort efter denne fause Meddelelse imellem Lieutenanten og hans Qvartermester, holdt man pludselig til Land, og var i Begreb med at rulle ind over en Sand-Revsle, da Børnstable med eet standsede Farten med denne Commando: —

"Skaad!" sagde han; "jeg hører Aareslag."

Matroserne efterkom Befalingen, og man lyttede med dyb Opmærksomhed efter hvad det var, Chefen havde hørt.

"See, Sir," sagde Qvartermesteren, pegende mod den østlige Horizont, "nu hæver det sig just op i den lyse Stribe over Søen — nu synker det ned mellem Søerne — Aha! der har De det igien!"

"Bed Himlen!" raabte Børnstable, "det er Drags-Røining! Jeg saa Aarebladene over Bandet! og hør nu Lyden! hverken Fiskere eller Smuglere roer med saa stadige og jævne Aaretag."

Tom havde bøiet sit Hoved næsten ned til Bandet, for at høre, og sagde nu, i det han atter rejste sig, meget bestemt:

"Det er Otte-Aares-Jollen! Jeg kender Besætningens Aareslag, ligesaa godt som mit eget Mand-skab. Mr. Merry har lært dem den nymodens Røining; i det samme Aarebladene slipper Bandet, skiver de Aarerne og kaster dem for efter, saa at Aarekom-

men tørrer op med Kraft i Tollegangene. Jeg turde gjøre min Sed paa den Roening!"

"Stil paa Natstikkerten," sagde Barnstable utaalsmodig; "jeg vil observere dem i det Søren løfter dem op i det Lys. — Ja ved alle Stierne i vort Flag, Du har Ret, Tom! — Men der er kun een Mand agter i. Ved min Ære, jeg troer det er den forbandede Lods, som sniger sig fra Land, og lader Griffith og Manual tilbage, for at døe i et engelsk Fængsel. I Land med Jer! — Roe lige paa Land!"

Ødren adlødes i samme Dieblis den gaves, og i mindre end to Minuter stod den utaalsmodige Barnstable, Dillon og Qvartermesteren tilsammen paa Strandbredden.

Den Tanke, der var opstaaet hos ham, at Lods'en havde overladt hans Benner til deres Stiebne, bragte den ædelmodige unge Mand, til at skynde paa sin Fanges Vortgang, af Frygt for, at hvert Dieblis maaskee kunde lægge ny Hindring i Veien for hans Plans heldige Udsald.

"Mr. Dillon," sagde han, saasnart de vare landede; "jeg fordrer intet nyt Løfte — De har allerede sat deres Ære i Pant."

"Kunne Eder forstærke dette Løfte, saa er jeg villig at aflægge dem."

"Det kan Gæder ikke; en Gentlemans Ordrebord maa altid være tilstrækkeligt. Min Qvarteermester skal følge Dem til Abbediet, og enten vender De i egen Person tilbage med ham inden to Timer, eller overgiver Mr. Griffith og Capitain Manual til hans Ledfagelse. Gaa nu, Sir! De er frie paa disse Vilkaar; der er en Kløft, hvorigiennem De magelig kan slige op ad Klippen."

"Dillon takkede endnu engang sin ædelmodige Overvinder, og gik derpaa for at bane sig Vej til Toppen af Klipperne.

"Følg med, og adlyd hans Befalinger!" sagde Barnstable høit til sin Qvarteermester.

Dom, længe vant til ubetinget Lydighed, greb sin Harpun og fulgte rolig i Hælene paa sin nye Vejviser, da han i det samme sølte Lieutenantens Haand paa sin Skulder.

"Du saae Stedet, hvor Bækken løber ud over Sandrevlen," sagde Barnstable med dæmpet Stemme.

Dom nikkede bekræftende.

"Der vil Du finde os til Ankers uden for Brændingen. — Det er ikke raadeligt, at troe en Fiende alt for vel."

Qvarteermesteren hævede meget udtrykksfuldt sin Harpun, for at vise den Fare deres Fange vilde ud-

sætte sig for, hvis han var troeløs; og i det han derpaa satte Skafet af sit Vaaben mod Jorden, steg han saa hurtigt op ad Kløften, at han snart stod ved Eiden af sin Ledfager.

To og Tyvende Capitel.

Th, min Troe, lad mig faae ham at staae under; det lader som han er en Soldat med koldt Blod.

Falstaff.

Barnstable blev endnu staaende et Par Minuter paa Strandbredden, til han ikke længer kunde høre Dillons og Qvarteermesterens Fodtrin; derpaa lod han atter roe fra Land. Medens Matroserne langsomt roede hen til det Sted, han havde betegnet Tom, som det, hvor han vilde oppebie hans Tilbaakekomst, begyndte han først at fatte alvorlige Betsymringer om hans Fanges Uerlighed. Nu, da denne ikke længer var i hans Magt, fremstillede Indbildningskraften med meget levende Farver adskillige smaae Omstændigheder i

Dillon's Opførsel, som saare vel kunde undskyldte nogle Tvivl om hans Redelighed; og da de havde naaet Samlingspladsen, og havde ladet et lille Dregg falde, gjorde denne Frygt ham særdeles ilde tilmode. I det vi nu overlade ham til disse ubehagelige Betragtninger, ville vi med Dillon og hans uforkærdede og umistænksomme Ledfager, begive os paa Veien til St. Ruth.

De Dunster i Luften, om hvilke Tom havde talt, i den Undersøgelse, han med sin Chef anstillede om Veirets Tilstand, saaes nu at synke nærmere til Jorden, og mere bestemt at faae Udseende af en Taage, som hang over dem i døde Masser, kun svagt bevægede af Vinden. Den deraf følgende Duukelighed forøgede Nattens Mørke betydeligt; og det vilde blevet vanskeligt for den, der var mindre bekendt med Egnen end Dillon, at finde den Stie, der førte til Oberst Howards Boelig. Efter en kort Søgen var man paa rette Vej, og Juristen førte nu Kvarteermesteren med ilende Skridt til Abbediet.

"Ja, ja!" saade Tom, som fulgte ham i Hælen, og uden synlig Anstrengelse tog lige saa lange Skridt som han. "I Godtielt paa Landejorden har let ved at finde Eder's Courser og Distancer, naar I først kommer paa Sporet. Jeg blev engang, af den Skude, jeg soer med, sat i Land i Boston, hvorfra jeg skulde rejse til Plymouth, som er en Vej af femten Miil,

eller saa omtrent. Da jeg ikke kunde finde nogen, som skulde gaae op ad Bugten, saa besluttede jeg, da jeg havde ligget bi en heel Uge, at hale mine Land-Louge ind. Det meste af nok en Uge gik hen med at søge en Leilighed over Land for godt Kiebs; thi Penge var dengang ligesaa rare hos gamle Tom Coffin, som de er nu, og som de rimeligviis altid vil blive, med mindre det snart vil rumme noget meer for Fisserierne. Men det lader som ingen andre har Lov til at roe eller hale i Deres Land-Skuder end Hestehoveder og Hornqvæg og Landkrabber; og jeg blev nød til, at betale en heel Uges Hyre for en Plads, og desuden holde Fastedag paa en Mundfuld Ost og Brød, ligesaa vi lagde ud fra Boston og fortpiede i Plymouth."

"Det var visseelig en ubillig Fordring fra Besørgningsvæsenets Side til en Mand i Deres Omstændigheder," sagde Dillon, i en ventlig, smigrende Tone, som tilkiendegav, at han nok vilde fortsætte Samtaalen.

"Mine Omstændigheder var som en Cahyt-Passageers," blev Quarteermesteren ved, "for der var kun een Mand paa Bakken, foruden det Kree jeg før talte om — og det var ham, der havde Commandoen — og et mageligt Farvand havde han, for hans Cours laae imellem Steendæmninger og Gierder; og hvad

hans Bestik angaaer, da havde de reist nogle Stumper Steen op paa Enden, hvor de havde sat ham Distancer og beholden Cours af paa rede Haand for hver halve Mil, eller saa; desuden saa var der saadan en Mængde Mærker at holde efter, at en Mand med et halvt Die kunde styre hende, og behøvede ikke at frygte for at falde for langt i Lø.”

”De maa have fundet Dem som i en ny Verden,” bemærkede Dillon.

”Ja! for mig var det accurat lige det samme, som jeg var bleven gjort stot i et fremmed Land; omentfiøndt jeg næsten kan siges at være en Indfødt i de Genemærker, siden jeg er fød ved Kysten. Jeg havde tidt hørt Folk i Land sige, at der var ligesaa meget Land som Vand i Verden, og det var noget jeg alletider beregnede som en grov Løgn; for jeg har seilet rumfiøds hele Maaneder, uden at træffe saa meget Land eller Klippe, som en Maage kunde lægge sine Æg paa; men jeg maa tilstaae, at mellem Boston eller Plymouth saae vi ikke andet end Land i saameget som to hele Bagter.”

Dillon vedligeholdte denne interessante Samtale med megen Flid; og da de naaede den store Indhegning, der omgav Abbediet, var Quarttermesteren døbt inde i en Undersøgelse om det atlantiske Havs Størrelse i Forhold til Americas Fastland.

Hoved-Indgangen til Abbediet, hvis store Porte førte til Borggaarden, gik Dillon forbi; han opsogte en lille Laage, som han vidsteielden lukkedes om Aftenen, før alle vare gangne til Hvile. Deres Veigik nu bag om Hovedbygningen, og bragte dem til den mere indviklede Deel af Bygningen, hvor Klosterket og de øvrige til Huusholdningen hørende Værelser fandtes. Quartermesteren fulgte sin Ledsager, tillidsfuld stolende paa hans Kjentkab til Stedet og paa hans Redelighed, en Tillid, der var steget betydeligt ved den utovngne Meddelelse, som havde fundet Sted imellem dem paa Veien fra Stranden. Han fandt ikke noget Stødende deri, at Dillon standsede ved det Værelse, der var indrettet til Quarteer for Capitain Borrougheliffes Soldater. En Samtale, der fandt Sted mellem Dillon og Sergeanten, var snart til Ende, og den Første gav Quartermesteren Bink at følge sig videre. De gik rundt om alle Huusholdnings-Værelserne og traadte begge ind i Abbediet igiennem den Dør, hvoraf Damerne listede sig ud, da de, som i det Foregaaende berettet, opsogte de tre Fanger. Efterat de havde dreiet om ad et Par af de snævre Gange i denne Deel af Bygningen, var Tom, hvis Overbeviisning om Land-Seiltadsens Lethed begyndte at vakle lidt, med sin Vejleder kommet ind i et langt mørkt Gallerie, hvis eene Ende, til

hvilken de gik, stødte til en halv aaben Dør, hvorigiennem man saa et vel-oplyst og hyggeligt Bærelse. Til denne Dør gik Dillon med hurtige Skridt, og i det han aabnede den heelt, fik Quartiermesteren netop den samme Scene for Øie, som vi have beskrevet, da vi første Gang gjorde Læseren bekendt med Oberst Howard; ogsaa Omgivelserne vare næsten de samme. Den muntre Luc af Kaminens Kul = Ild, den stærke og blændende Lydning, de blanke Mahagony = Borde, og den blussende Viin, saaes der som før; den eneste mærkelige Forandring bestod i de Tilstedeværendes Antal. Husets Herre og Borrroughcliffe sadde lige over for hinanden, sødselsatte med at drøfte Dagens Begivenheder, i det de flittigt rakte efter den skinnende Flaske, som indeholdt den ædle Drik, de begge elskede saa meget; et Arbeid, som hvert Dieblig gik bedre fra Haanden.

"Vilde Stoffer kun komme igjen," raabte den Gamle, som vendte Ryggen til den aabne Dør, "med hans hæderlige Tinding omvundet, som den er, eller burde være, med Laurbær, saa var jeg den lykkeligste gamle Nar, Borrroughcliffe, i Hans Majestæts Kongerige Storbritanien!"

Capitainen, som følte, at det unaturlige Baand, han havde fundet nødvendigt at paalægge sin Tørst, var hævet da hans Kiender vare fangne, pegede til

Dorren med den eene Haand medens han med den anden greb det sunklende Glas, der indeholdt "Sydsiden," og svarede —

"See der! Caciken selv, i egen Person! hans Tinding venter Diademet. Ha! hvem har vi her i Hans Høiheds Følge? Paa min Vre, Sir Cacike, dersom De reiser med en Livvagt af saadanne Grenaderer, saa kunde gamle Frederik af Preussen selv have Marsag til at misunde Dem det Corps. En heel Ser-Gods Karl i Naturens Strømper! og Vaabnene lige saa rare som den Bevæbnede!"

Obersten gav ikke Agt paa Halvdelen af hans Giests Udraab; men vendte sig og saae den Person, han længtes saa meget efter, og modtog ham med en Fryd, der svarede til det Uventede i Stæden. Dils-
ton kunde i adskillige Minuter ikke gjøre andet end høre paa sin ærværdige Slægtnings hurtige Spørgsmaal, hvilke han alle besvarede med kloq Forsigtighed, der maaskee tildeels fremfaldtes ved Quarteernes sterens Nærværelse. Tom stod og støttede sig paa sin Harpun med overordentlig Rolighed, i det han, med Dine, hvori Forundring paa en sonderlig Maade blandede sig med Foragt, bestuede Møblerne og det øvrige i Værelset, hvis Praat langt overgik alt hvad han hidtil havde seet. Imidlertid brød Borrroughelisse sig aldeles intet om den hemmelige Samtale, som fandt Sted

imellem hans Bert og Dillon og som efterhaanden blev mere og mere interessant, saa at den tilsidst drog dem hen i et afides Hjørne af Stuen. Derimod tog han sig en høist utilbørlig Fordeel af den Herres Fraværelse, som dog saa nyelig havde været ham en brav Selskabsbroder; han tømte det ene Glas efter det andet, som om det, da den Gamle forlod ham, var hans Pligt at drikke for to. Hvergang hans veltilfredse Blik vandrede fra Glassets rødlige Farveglands, var det for med ufordulgt Beundring at maale Quartermesterens Høide, hvis Størrelse og Bygning havde utallige Tillokkelser for en Hverver-Officers Die. Omfider blev denne dobbelte Fornoielse dog afbrudt, da Capitainen blev kaldet hen at deeltage i hans Benneris Raadslagning.

Dillon blev svaret for den ubehagelige Pligt, at gientage den kunstige Fortælling, han havde fundet det nødvendigt at binde Obersten paa Ormet; thi denne raatog sin det selv med saa megen Barme, at Dillons Forræderie fik al Udseende af en tilladelig Krigsligt, og urokket Joer for hans Kyrtles Sag. Kort, Tom skulde holdes tilbage som Krigsfange, og Varnstable og hans Mandskab skulde overlistes og saaledes dele samme Skiebue. Dillons skulende Die undgik det faste Blik, Vorranghelisse hæftede paa ham under de Lovtaler, Obersten udøste over sin Fætters Enildhed;

dog maatte Capitainens Betænkeligheder vige, da han gav sig til at betragte deres Fange, som uden al Mistanke fortsatte sin Beskuelse af Bærelset, og godtroende antog de Raadslagninger, han var Vidne til, for intet andet end de nødvendige Forberedelser til Grif-fiths Løsladelse.

"Drill," sagde Borrroughcliffe høit, "avanceer, og modtag Deres Ordre." Qvarteermesteren vendte sig hurtigt ved denne pludselige Befaling, og saae nu først, at Sergeanten og to Rækker af Recruterne havde fulgt efter ham ind i Galleriet. "Tag denne Mand med i Bagstuen, giv ham noget at leve af, og see til at han ikke døer af Tørst."

Der var intet foruroligende i denne Ordre, og Tom fulgte allerede med Soldaterne, paa et Vink af Capitainen, da de atter bleve standsede i Galleriet ved Commandoen "Holdt!"

"Jeg har betænkt mig, Drill," sagde Borrroughcliffe i en Tone som aldeles intet Bydende indeholdt, "viis den gode Mand ind i mit eget Bærelse, og see til at intet mangler ham."

Sergeanten tilkiendegav, paa sædvanlig Viis, at han han havde forstaaet Capitainens Mening; Borrroughcliffe gik tilbage til sin Flaske, og Tom fulgte sin Veiviser med en Hurtighed og Villighed, der ikke

lidet forsøgedes ved det han gientaget hørte Beværtningen nævne, der ventede ham.

Til Lykke for Loms Utaalmodighed var Capitainens Stue i Nærheden, og den lovede Beværtning var ingentunde seen i sin Fremkomst. Værelset gik ud til et mindre Gallerie, der stod i Forbindelse med det allerede omtalte større, og Maaltidet bestod af en simpel men rigelig Ret Beefsteeg, de britiske Ders fornemste Spise, hvormed Oberst Howards Kjøkken altid var tilbørligt og lobalt forsynet. Sergeanten, som upaatvireligt havde forstaaet et af de Vink hans Capitain havde givet ham om at giøre et Anfald paa Qvartermesterens Hierte, tillavede med egne Hænder en Drik, som han kaldte "en Bolle Grog," og som han troede, var istand til at sælde det Dyr selv, hvis Kiød Lom saa flittig tyggede, dersom det havde været levende og i fuld Kraft. Men alle de Beregninger, man havde grundet paa Qvartermesterens Forstands Svaghed, under Jamaica-Sæstens Indflydelse, flog feil. Han skyllede Glas paa Glas ned med uhyre Velbehag, men tillige med uberægelig Fasthed i sin Stilling; og Sergeanten der sætte sig forpligtet til at vise sin egen Drik tilbørlig Opmærksomhed, stirrede allerede med stive Dine, da, til Lykke for hans Kunsts Væge, et sagte Slag paa Dørren meldte Capitainens

Ankomst, og befriede ham fra den overhængende Skam, at drikkes under Bordet af en Recrut.

Da Borrroughcliffe kom ind i Stuen, befalede han sin Sergeant at trække sig tilbage, og spiede til —

"Hr. Dillon vil give Dem Befalinger, som De i et og alt har at adlyde."

Drill, som endnu havde saa megen Bevidsthed tilbage at han kunde begribe hvad Uvillie, han udsatte sig for hos Capitainen, hois denne fulde mærke hans Tilstand, skyndte sig at komme bort, og Qvarteermesteren saae sig snart allene med Borrroughcliffe. Den Hæftighed, hvormed Tom havde angrebet Levningerne af Nørbraden var nu meget aflaget og havde gjort Plads for den stille Nødelse, som Gaven beholder længe efter at Appetitens Fordringer ere tilfredsstillede. Han havde, i dyb Foragt for Brugen af en Stool, sat sig paa en af Borrroughcliffes Kuffter, med Træetallerkenen i sit Skjød, og benyttede sin egen Lommekniv til de adspredte Fragmenter, af Dren, næsten lige saa pænt, som man kan forestille sig Damen i "Tusind og een Nat" at spise Riis med Spidsen af hendes Naal. Capitainen trak en Stool tæt hen til Qvarteermesteren, satte sig, og begyndte den følgende Samtale med en Fortrolighed og

Ventlighed, der med Hensyn til Forskiellen i deres Stand, var overordentlig nedsladende.

"Jeg haaber De har fundet Maaltidet efter Deres Smag, Mr. — — jeg maa tilstaae, jeg veed ikke Deres Navn."

"Tom," svarede Qvarteermesteren og lod sine Bine vandre ud over Indholdet af Trætallerkenen; "sædvanligt kaldet Lange Tom, af mine Skibs-Kammerater."

"De har seilet med duelige Folk og dygtige Sæmænd, lader det til, siden De forstaaer Længden saa godt," sagde Capitainen; "men De har vel et Patronymicum — jeg mener et Tilnavn?"

"Coffin," svarede Qvarteermesteren. "Man kalder mig Tom, naar noget skal skee med en Fart, som at kaste en Bras eller et Skide los; Lange Tom, naar de vil lægge dem til Luvart af en gammel Sæmmand, i godt Veir; og Lange Tom Coffin naar de vil praeie mig, saa at ingen af mine Fættre af samme Navn, omkring paa Verne, skal svare i mit Sted; thi jeg troer den bedste Mand iblandt dem, holder nok ikke mere end en Favn, fra Top til Taal."

"De er en meget vakker Mand," raabte Borroughcliffe, "og det er haardt at tænke til hvilken Skiebne Hr. Dillons Forræderie har bestemt Dem."

Toms Mistanke, om han ogsaa havde nogen,

var for dybt inddrøstet ved den gode Behandling, han havde nydt, til at denne tvetydige Bektægtelse kunde vække den. Han lod sig derfor, efter at have fornyet sit Bekendtskab med Vollen, nøie med i tilfreds Genfældighed at svare:

"Jeg er ikke bestemt eller destineret til Nogen, og fører ingen anden Cargo, end denne hersens Hr. Dillon, som skal give mig Lieutenant Griffith til Udderling, eller selv gaae tilbage med mig til Aries, som min Fange."

"Ah, min gode Ven, jeg frygter det vil vise sig, at han hverken gjør det eene eller det andet, naar det kommer til Stykket med Udderlingen."

"Da vil jeg være en — —, om han ikke skal gjøre een af Delene! Jeg har mine Ordres, at paa-see, det skeer, og enten gaaer han tilbage med, eller Lieutenant Griffith — der er saa god en Søemand for hans Alder, som nogen, der sat Foden paa et Dæk — letter og gaaer til Seils fra denne her Ankerplads."

Borroughcliffe gjorde sig Umage for at betragte sin Selskabsbroder med stor Medlidenhed, — en Deeltagelses-Bevidnelse, som dog var aldeles spildt paa Quarttermesteren, hvis Nerver ved de gjentagne Libationer vare i den behageligste Spænding, men hvis Forstand især, af samme Aarsag, var stærket; Siøndt hans egen Mangel paa Falskhed, gjorde ham seent til

at mistænke andre derfor. Da Capitainen mærkede, det var nødvendigt at tale reent ud, gik han nu mere lige frem til Bærks ved Angrebet.

"Det gjør mig ondt jeg maa sige Dem, at De ikke faaer Lov at vende tilbage til Ariel; og at Deres Chef, Lieutenant Barnstable, inden en Time vil blive gjort til Fange, og at Deres Skonnert bliver taget inden Dagen gryer."

"Hvem vil tage hende?" spurgte Qvarteermesteren med et bedst Smil, da alle disse Ulykker, man paa een gang truede med, dog begyndte at gjøre noget Indtryk paa hans Følelse.

"De husker vel, at den ligger lige under et Batteries svære Kanoner, som kan skyde den i Sønk i faa Minuter. Man har allerede sendt en Expresse til Chefen paa Batteriet, for at underrette ham om den egentlige Sammenhæng med Ariel, og den kan umulig undslippe, da Vinden allerede har begyndt at blæse ind fra Søen."

Der begyndte nu at gaae et Lys op for Qvarteermesteren, som viste ham Sandheden med dens skrækkelige Folger. Han erindrede sine egne Beirspaadomme, og Skonnertens farlige Stilling, overladt til en Drengs Commando og berøvet mere end sit halve Mandskab, medens Chefen selv stod paa Rippet til at blive fangen. Tøllerkenen kaldt ham af

Skibet, han sænkede Hovedet ned paa Knæene, og stulte sit Ansigt med sine brede Hænder, og til Trods for at den Umage den gamle Søemand gjorde sig, for at stulte sin Bevægelse, maatte han give den Lust i et Suk.

Borrhoughcliffes bedre Følelser fik Overhaand for et Dieblis, og han standsede, da han saae denne Ytring af Sorg hos en Mand, hvis Hoved Tiden allerede havde bestrøet med sine Mærker; men Vanen, og Indtrykket af mange Aar, tilbragte med at samle Offere for Krigen, fik snart atter Overhaand, og Hverver = Officeren lovede sig til endvidere at benytte sin Fordeel.

"Jeg ynker af Hjertet de stakkels Knose, som Kunstgreb eller misforstaaede Begreber om Pligt har forledet, og som nu ville blive grebne med Vaaben mod deres Konge! Men da man har sundet dem i Kongeriget selv, maae de tiene til et afkrækkende Exempel for andre. Jeg frygter, de vil alle blive dømt fra Livet, med mindre de kan forsone sig med Regjeringen."

"Lad dem forsone sig med Gud da; Deres Regjering kan kun gjøre lidt til at klare en Mands Bestik, naar han er færdig med sine Bagter i denne Verden."

"Men ved at forsone sig med dem, som have Magten, kunde de maaſkee frelse deres Liv," sagde Capitainen, i det han med skarpt Blik gav Algt paa

hvad Birkning hans Ord frembragte hos Qvarteermesteren.

"Der ligger ikke stor Magt paa naar en Mand hører Vaadsmanden pibe hans Koi ned for sidste Gang; han tager sin Vagt i en anden Verden, ligesaa suidt som han gjorde her. Men at see Træe og Jern, som er sammensat til saadan en Skabelon som Uriels, at komme i fremmede Hænder, det er et Stød, som man ikke forvinder længe efter at Ens Navn er slettet ud for bestandig af Proviantskriverens Rulle. Jeg vilde heller have tyve Skud i mit eget gamle Skrog, end at eet skulde naae Skonnerten, som ikke gik ud igien oven over Vandgangen."

Vorroughcliffes svarede, med en Slags Ligegyldighed: "Maaskee tager jeg dog feil; istedet for at henrette Jer, sætter De Jer maaskee ombord paa Fangekibene, hvor I kan tilbringe Eders Dage ganske fornieligt i de næste ti til femten Aar."

"Hvordan var 'et, Skibskammerat!" raabte Qvarteermesteren studsende; "et Fangekib, sagde De? De kan sige dem, at de kan spare Udgiøten for een Mand's Ration, ved at skyde ham strax, om de behager, og det er gamle Tom Coffin."

"Man kan ikke svare for hvad Indsald de kan faae; idag dømmer de maaskee et Døds af Jer til at skydes som Oprørere; imorgen faaer de maaskee i

Sinde, at betragte Jer som Krigsfanger, og sende Jer en ti, tolv Aar til Botskibene."

"Saa sig dem, min Broder, at jeg er en Oprører, vil De? og De siger dem ingen Løgn — En som har slaaedes med dem, fra Mantys Lider, i Boston Bay, og lige til denne Time. — Jeg haaber dog, at Drengen sprænger hende i Lusten! Det vilde blive skaffets Richard Barnstables Død, at see hende i Engelskmændenes Hænder."

"Jeg veed een Udvei," sagde Worroughcliffe, med forstilt Grublen, "og kun een, som kan frelse Dem fra Fangeskibet; thi, naar jeg ret betænker det, lader de Dem knap henrette."

"Sig det, min Ven!" raabte Quarttermesteren, i det han reiste sig meget bevæget, "og staaer det i et Menneskes Magt, skal det skee!"

"Ja," sagde Capitainen, og lagde sin Haand fortrolig paa Skulderen af den anden, som lyttede med den meest spændte Opmærksomhed; "det er let gjort, og ingen farlig Ting i sig selv. De er jo vant til at lugte Krud, og kan stille Lugten fra Rosen-Sænts?"

"Ja, ja!" raabte den gamle Seemand utaalmodig, "det har brændt af under Næsen paa mig, hele Timer i Råd; hvad saa?"

"Jh nu, det som jeg vil foreslaae Dem, er in-

gen Ting for en Mand som De er — Smagte Stegen godt og var Groggen stærk?"

"Ja, ja! Altting var vel nok; men hvad er det for en gammel Sæmand?" spurgte Qvarteermesteren, og greb Borrroughelisse uvilkaarligt i Kraven i sin Ivrighed; "og hvad saa?"

Capitainen viste ingen Misforstaaelse over denne uventede Fortroelighed, men smidkede sødt, medens han aabnede det stulte Batterie, bag hvilket han hidtil havde gjort sit Angreb.

"Jh, nu, De behøver jo kun at tiene Deres Konge, som De før tjente Congressen — og lad mig være Manden, der viser Dem Deres Fane."

Qvarteermesteren saae stivt paa ham, men det var aabenbart, at han ikke tydeligt fattede, af hvad Natur Forslaget var, og Capitainen blev ved —

"Paa godt bredt Engelsk, lad Dig indskrive i mit Compagnie, min vakre Knøs," saiede han til, "og baade Dit Liv og Din Frihed er uden Fare."

Tom toe ikke heit, thi det var et Jøtelsens Udbrud, som han sielden lod det komme til; men ethvert Træk i hans hærdede Ansigt fortrak sig til et Udtryk af bitter Spot og Koragt.

Borrroughelisse sølte de Jernknægte, der endnu holdt ham i Kraven, efterhaanden slutte sig om hans Hals, som en Skrue, og Armen, hvortil Fingrene hørte,

drog ham med uimodstaaelig Magt tæt til Qvarteermesteren, som, da deres Ansigter vare paa en halv Alens Afstand fra hinanden, gav sin Brede Luft i disse Ord:

"En Bakskammerat for en Skibskammerat; en Skibskammerat for en Fremmed; en Fremmed for en Hund; men en Hund for en Soldat!"

Da Tom sluttede, holdt han sin stærke Arm stivt udstrakt, og hans Fingre gav i det samme Slip paa deres Bytte; da Borrroughcliffe kom til sig selv igjen fandt han sig liggende saa lang han var i det andet Hjørne af Bærelset mellem en blandet Hob af Stole, Borde og Gangklæder. I det han stræbte at reise sig af denne ydmyge Stilling, faldt hans Haand paa Grebet af hans Sabel, der laae iblandt den øvrige forvirrede Masse af Ting, som hans Fald havde draget med sig.

"Hvordan, Kieltring!" raabte han, i det han sprang op, og blottede det blinkende Vaaben; "jeg maa lære Dig, at holde Dig i tilbørlig Afstand, mærker jeg."

Qvarteermesteren greb Harpunen, som stod op til Bæggen, og sænkede den hagede Spids en halv Alen fra hans Modstanders Bryst, med et Diefast der bebudede et nærmere Angreb. Dog, Capitainen mangede ikke Mod, og yderst opbragt over den Fornær-

melse, han havde lidt, gjorde han et forbyvlet Udsald, og stræbte at komme under Spidsen af sin Modstanders usædvanlige Vaaben. Men dette unyttige Angreb besvarede ved et kraftigt Sving med Harpunen der afvæbnede Borrroughcliffe og gav ham aldeles i hans Fiendes Bold. Toms blodige Forsæt forsvandt med hans Held; thi han lagde nu sit Vaaben fra sig, og gik ind paa sin Fiende, som han greb med bare Hænder. En Kamp endnu, hvori Capitainen opdagede det frugtesløse i at stride med en Mand, der kunde haandtere ham som et Barn, afgjorde Sagen. Saa snart Capitainen forholdt sig rolig mellem sin Fiendes Hænder, fremtog Qvarteermesteren adskillige Ender Plating, Merling og Strikline, af sine Lommer, der syntes at være ligesaa vel forsynede med smækkert Linegods som en Baademand's Hellegat; og nu gav han sig til at surre den Undertvungnes Arme fast til hans egen Sengestolpe, hvilket han udførte med samme roelige Kulde, som han ligesaa Fiendtlighedernes Begyndelse uafbrudt havde vedligeholdt, samt med en Tausshed, der syntes ubøielig, og med en Færdighed, som kun en Søemand kunde besidde. Da han var færdig hermed, saa han sig rundt om, som om han søgte efter noget. Hans Øie faldt paa den blottede Sabel, og med dette Vaaben i Haanden nærmede han sig velbetænkt den Bundne, hvis Forsværelse her-

over ikke lod ham blive vaer, at Tom havde brudt Klingen fra Fæstet, og at han allerede havde giort en Ende Merling fast om det sidste.

"For Guds Skyld!" raabte Borroughcliffe, "dræb mig dog ikke med koldt Blod."

Solv-Grebet af Sabelen gik ind i hans Mund i det samme disse Ord gik ud af den; og, medens Linnen med et Par Rundslag toges frem og tilbage om hans Nakke, fandt Capitainen sig i en Forsatning, som han tidt pleiede at underkaste sine egne Folk, naar de vare uslyrlige, og som i Almindelighed kaldes "at knebles." Det lod nu som Quarttermesteren troede sig i Besiddelse af alle en Erobrers Rettigheder; thi med Lysen i Haanden begyndte han en Undersøgelse af det timelige Gods, der befandt sig i hans Vold. Udfyllige Artikler, henhørende til militair Ekviperung, bleve undersøgte og slængte tilside med stor Foragt; og en Deel simplere Klædnings-Stykker, forkastedes ligeledes som ikke passende til Seierherrens Krop. Han stødte imidlertid snart paa tvende Stykker af et Metal, der er alle velbekiendt; men hans Uvisshed om, hvortil de brugtes, lod til at bryde ham meget. Disse Curiositeters bue-dannede Gasser bleve prøvede paa begge Hænder, til Haandleddene, ja endog til Næsen, og de smaae Hiul paa deres Yder-Ender bleve dreiede og besfuede ligesaa nysgierrigt og omhyggeligt,

som naar en Vild første Gang saaer et Uhr i Hænder, til endelig den Tanke syntes at falde den ærlige Søemand ind, at de hørte til de unyttige krigeriske Prydelser, og han fastede ogsaa dem bort som Ting uden al Værdie. Borroughcliffe, som fulgte enhver af hans Bevægelser i en saa godmodig Stemning, at den vilde have tilveiebragt fuldkommen god Forstaaelse imellem dem, hvis han blot havde kunnet udtrokke det Halve af hvad han sølte, saa med stor Fornøielse et Par Vædtings-Svorer i Sikkerhed, skøndt den unaturligt tilbageholdte Glæde næsten kvalte ham. Omfiden fandt Quarttermesteren et Par Pistoler af meget smukt Arbeid, et Slags Baaben, hvormed han syntes at være heel fortroelig. De vare ladte, og denne Omstændighed mindede ham maaskee om, hvor nødvendigt det var at begive sig bort, i det han erindrede sig hans Chefs og Ariels Fare. Han stak Pistolerne i sit Seildugs-Belte, greb sin Harpun, og gik hen til Sengen, hvor Borroughcliffe var arresteret.

"Hør, min Ven!" sagde Quarttermesteren, "Gud forlade Dem, som jeg forlader Dem det Indfald, at gjøre en Soldat af en Søemand, og det en, som har pløiet Søen, siden han var en Time gammel, og En, som haaber at døe paa dybt Vand og blive begravet i det salte Hav! Jeg ønsker intet Ondt over Dem, min Ven, men De kommer til at lade en Stopper sidde

paa Deres Tunge til Liden falder at en af Deres
Bakskammerater faaer Grinde denne Bei, som jeg
haaber vil see saa snart mueligt efter at jeg er kom-
met i rum Soe."

Med disse venstabelige Ønsker gik Quarteernes
Steven bort, overladende Borrroughcliffe Lyset og ufor-
styrret Besiddelse af Børellset, signdt ikke i den ro-
ligste eller misundelsesværdigste Stilling man kan tænke
sig. Capitainen hørte Laasen dreies om, og Nøglen
række da Tom drog den ud — to Forsigtigheds-For-
holdsregler, der tydelig tilkiendegav, at Seiervinderen
ansaae det for klogt, at sikre sit Tilbagezog ved at
forbiøse sig om den Overvundnes Gastholdning i det
mindste for nogen Tid.

Tre og tyvende Capitel.

Naar Hævnen', tændt af vældig Harm,
 I Skyen løfter røden Arm,
 Hvo bli'r ved Synet uforsagt,
 Og følger, Rødsel, ei din Magt?

Collins.

Det er ganske vist, at Tom Coffin ikke havde fattet nogen bestemt Plan, som han vilde følge, da han forlod Borrroughcliffes Bærelse, naar man undtager den aldeles faste Beslutning, at gjøre sit Bedste for at komme ombord paa Ariel og dele Skiebne med den, den maatte saa synke eller flyde. Men dette var et Forsæt, den ærlige Søemand meget lettere kunde fatte, end udføre, i hans nærværende Forsatning. Han vilde have fundet det mindre vanskeligt at bringe et Skib ud mellem "Dieble-Rendens" farlige Grunde, end at finde ud giennem den Labyrinth af Gange, Gallerier og Bærelser, hvori han nu saae sig indviklet. Saa meget kunde han erindre, "at han fra Hoved-Canalen var løbet ind i en smal Rende," som han i en halv fremsagt Monolog udtrykte sig, "men enten han havde holdt til Styrbord eller Bagbord = Side i Farvandet," var en væsentlig Omstændighed, der aldeles var undsluppet hans Hukommelse. Tom befandt

sig i den Deel af Bygningen, som Oberst Howard havde givet Navn af "Klosteret," og i hvilken han, til sin Lykke, kun var lidet udsat for at møde nogen Fiende, da Borrroughcliffes Værelse var det eneste i den hele Fløi, som ikke udelukkende var bestemt til Damernes Tjeneste. Aarsagen hvorfor man havde tilladt Capitainen at betræde denne Helligdom, var, at Oberst Howard saa sig i den Nødvendighed, enten at maatte give een af de tre Fremmede, Griffith, Mannal og Hverver-Officeren, Boelig i sine Myndlingers Naboeeng, eller ogsaa at maatte behandle sine Fanger paa en Maade, som han vilde have anseet sit Navn og sin Stand uværdig. Denne nylig skeete Forandring af Borrroughcliffes Boelig bragte Tom en dobbelt Fordeel, da det baade formindskede hans egen Fare, og tillige gjorde det usandsynligt, at hans urvelige Fange alt for snart skulde befries. Denne sidste Omstændighed var ham iøvrigt ubekendt, og den første kom aldrig i Betragtning hos ham.

Da han var nødt til at følge Væggens Retning, bragte denne ham snart fra den mørke og snævre Gang, han først var traadt ud i, til det store Gallerie, der stod i Forbindelse med alle de lavere Værelser i samme Fløi, saa vel som med Hovedbygningen. En aaben Dør, hvorigiennem et stærkt Lys glindsede i en fiern Ende af Galleriet, sængslede strax hans

Die, og den gamle Søemand var ikke gaaet mange Skridt hen mod dette Lys, før han opdagede, at han nærmede sig netop det samme Værelse, der saameget havde vækket hans Nysgierrighed tilforn, og ad den samme Gang, som havde ført ham ind i Abbediet. At vende om og gaae tilbage, var den Udvei, der vilde faldet enhver ind, som ængstlig tænkte paa Flugt. Men Lyden af en lystig Samtale, der brød frem fra det muntre Værelse, og Griffiths Navn, som Quartermesteren troede at høre nævnes der, bestemte ham til at nærme sig og tage Skuepladsen nøiere i Die-syn. Læseren vil slutte, at da han standsede i Skyggen af Døren, saa befandt den mistænksomme gamle Søemand sig atter i Nærheden af den Tærskel, han saa nylig havde betraadt, da han blev ført til Borroughcliffes Værelse. Denne Herres Plads indtoges nu af Dillon, og Oberst Howard havde, som sædvanligt, sat sig ved den nederste Bord-Ende. Larmen kom fornemmelig fra Obersten, der uden tvivl havde hørt den Glæde at høre en omstændeligere Beretning om Maaden, hvorpaa hans Fætter havde besværet sin uforstgigtige Ziende.

"En ædel Ginesse!" raabte den Gamle, netop i det Øm havde sat sig i Baghold, "en høist ædel og findrig Ginesse, en List, som kunde føre Cæsar selv bag Lyset! Han maa have været en snu Hund, den

Cæsar; men jeg troer, Stoffer, Du havde været ham for klog; jeg vil være et Skarn, troer jeg ikke Du kunde givet Wolf selv nok at bestille, havde Du com-manderet i Quebec, istedet for Montcalm! Ah! Kugl! Dig trænger vi til i Colonierne, med Hermelinet om Dine Skuldre; saadanne Mænd, som Du, Fætter Christopher, trænger vi strækkelig, strækkelig meget til der, for at forsvare Hans Majestæts Rettigheder!"

"J Sandhed, Sir, Deres Partisthed tillægger mig Egenstaber, jeg ikke besidder," sagde Dillon, og slog sine Dine ned, maaskee i Bevidstheden om sin Uværdighed, men med en saare ydmyg Mine; "dette lille lovtlige Kunstgreb — —"

"Ja! deri ligger det Fine i hele Sagen," afbrød Obersten ham, i det han skød Glasen fra sig med en Mands frie og aabne Mine, der aldrig kiendte Forskillelse; "Du sagde ingen Løgn; intet lavt Bedragerie, som enhver Slyngel, hvor lumpen og uværdig han var, kunde finde paa; men Du anbragte en net, en militair, en — en — ja, en classisk List, imod Din Fiende; en classisk List, det er det rette Udtryk! saadan en List, som Pompejus eller Marcus Antonius eller — eller — Du kiender de gamle Svendes Navne bedre end jeg, Stoffer; men nævn mig den snildeste Karl, der har levet i Grækerland eller Rom og jeg tør kalde ham en Sinke i Sammentilgning med

Dig. Det var et spartansk Krigspuds, baade simpelt og ærligt!"

Det var en stor Lykke for Dillon, at hans gamle Slægtnings Begeistring og stærke Udtryk holdt hans Hoved og hele Legem i en saa idelig Bevægelse under denne Tilstale, at Kvarteermesteren derved hindredes i det Sigte, han meget roelig tog efter hans Hoved med een af Worroughcliffes Pistoler; og maaskee var den Gølelse af Skam, der bragte ham til at skule sit Ansigt i begge Hænder, ogsaa et Middel til at frelse hans Liv, da det gav den forbitrede gamle Gæmand Tid til at betænke sig.

"Men De har intet sagt om Damerne," sagde Dillon, efter et Dieblisks Ophold; "jeg vil haabe, de have baaret Dagens Uroe som det sømmer sig Slægtninge af Familien Howard."

Obersten saae sig rundt om, som for at forviisfe sig, de vare allene, og svarede med dæmpet Stemme —

"Ah! Stoffer! de har besøgt os, siden denne oprørste Skurk, Griffith, er bleven bragt til Abbediet; vi havde endog den Lykke at see Miss Howard i Spiestuen i Dag. Der vankede en heel Deel "søde Oncles," og "Frygt for, at mit Liv skulde komme i Fare ved Striden og Skiermydslerne med disse Bovehalse, som vare landede;" som om en gammel Karl, der tante hele Krigen igiennem i .. 56 til .. 65, var

mere bange for at lade sin Næse lugte Krudt, end Snustobak! Men det turde blive vanskeligt, at lokke en gammel Soldat fra sin undersaatlige Pligt! Denne Griffith gaaer til Tower, i det mindste, Mr. Dillon."

"Det er vist det rigtigste, uden Ophold at overgive hans Person til den civile Autoritet."

"Til Constablen af Tower, Grev Cornwallis, en god og loyal Adelsmand, som i dette Dieblis strider mod Rebellerne i min egen Føde-Province, Christopher," afbrød Obersten ham. "Det vil blive, hvad jeg kalder den giengældende Retfærdighed; men" blev den Gamle ved, i det han stod op med en Mine af ædel Værdighed, "vi maae ikke tillade selv Constablen af Londons Tower at overgaae Besidderen af St. Ruth, i Giestfrihed og Opmærksomhed mod sine Fanger. Jeg har givet Befaling til at sende passende Forfriskninger til deres Bærelser og det paaligger mig at paasee, at mine Befalinger strengt opfyldes. Vi maae ogsaa gjøre Anstalt til at modtage denne Capitain Barnstable, som uden tvivl snart vil være her."

"Juden en Time i det seeneeste," sagde Dillon, og saae uroelig paa sit Uhr.

"Vi maae røre os, Knøs," blev Obersten ved, i det han gik mod Døren som førte til hans Fangers Bærelser; "men Damerne kunne ligesaa vel forordre Høflighed, som disse ulykkelige Overtrædere af Loven; —

gaar, Christopher, bring Cecilia mine venligste Hilsener; hun fortjener dem ikke, den egenfindige lille Hæx, men hun er dog min Broder Harrys Datter; og tal saa Din egen Sag, Din snue Krabat, medens Du er der; Marcus Antonius var en Sirke imod Dig i Ruse; og dog var samme Marcus en meget heldig Frier; der var Pyramidernes Dronning — —”

Døren lukkede sig efter den muntre Olding ved disse Ord, og Dillon blev staaende eene ved Bordet, grundende som om han var i Tvivl, enten han skulde vove det Skridt, Obersten havde foreslaaet, eller ei.

Den største Deel af denne Samtale blev ikke forstaaet af Qvarteermesteren, som havde oppebiet Slutningen med overordentlig Taalmodighed, i det Haab, maaskee at erholde nogen Underretning, der kunde være de fangne Officerer til Nytte. Førend han endnu havde haft Tid nok til at blive enig med sig selv om hvad nu var at gjøre, besluttede Dillon pludseligt at vove sig til Klosteret. Efter i eet Aandedræt at have nedskyldt et Par Glas Viin, gik han forbi den tvivlsraadedige Qvarteermester, der skuldes af den aabnede Dør, saa tæt at de berørte hinanden, og skyndte sig ned ad Galleriet med slige hurtige Skridt, som man stundom, naar man vil udføre en fremtvungen Beslutning, pleier at tage, ret som for at skule sin Svaghed for sig selv. Som betænkte sig ikke længere; han hialp efter

paa det Stød, Dillon havde givet Døren, da han gik, saa at den kom til at mørkne Gangen; derpaa fulgte han Lyden af den andens hurtige Fodtrin langs ad Galleriets Steengulv. Dillon standsede et Dieblødt der, hvor en Gang dreiede ned til Borrroughcliffes Bærelse, men enten det skedte af Ubestemthed, eller fordi han lyttede efter Quarttermesterens tunge og uforsigtige Trin, vides ei; dersom det Sidste var Tilfældet, tog han dem for Echo af sine egne, og fortsatte sin Vej, uden at opdage noget.

Dillon bankede sagte paa Døren til det indre Bærelse i Klosteret, og Cecilia Howards blide Stemme bød den Bankende komme ind. Noget Forvirring var tydelig i den Maade, hvorpaa han efterkom Indbydelsen, og i sin Forlegenhed lod han Døren et Dieblødt staae aaben.

"Jeg kommer, Miss Howard," sagde Dillon, "efter Deres Onkels Befaling, og tillad mig at sige til, efter min egen — —"

"Himlen bevare os!" raabte Cecilia og slog forbauset Hænderne sammen, i det hun uvilkaarligt reiste sig af Sophaen, "skal ogsaa vi fængsles og myrdes?"

"Miss Howard tiltroer dog sikkert ikke mig — —" i det samme blev han vaer, at ikke blot Miss Howards, men ogsaa Catharina's og Alice Duncombes ængstlige

Blik hvilede paa en anden Gienstand, vendte sig og paae, med aabenbar Rædsel, Quartiermesterens Kæmpestikkelse, med Jern = Ansigtet over det brede Brøst, caae der i en fiendt Stilling og i Besiddelse af den fænestle Dør, Bærelset havde.

"Skal der skee noget Mord," sagde Tom, efter at have betragtet den forbausede Gruppe med et alvorligt Diekast. "saa er det ligesaa rimeligt, at den Legner der vil begaae det, som nogen Anden; men De har intet at frygte af en Mand, der har ploiet Eoen alt for længe, og baret om med alt for mange Udyr, baade Gist og Kiød, til ikke at vide hvorledes han skal omgaaes et værgeløst Gruentimmer. Ingen, som kender ham, skal sige Tom Coffin paa, at han nogentid førte uhøvisk Tale, eller ikke førte sig op paa god Seemandsviis mod nogen af sin Moders Kiøn."

"Coffin!" raabte Catharina, og traadte frem, med en mere tillidsfuld Mine, fra det Hjørne, hvorhen Skrækken havde drevet hende med hendes Beninder.

"Ja Coffin!" blev den gamle Seemand ved, hvis barste Træk mildnedes, jo mere han saae hende i de klare Dine; "det er et alvorligt Ord *, men det er et Navn som passerer over Grundene mellem Verne og langs om med Cap tiere end noget andet. Min Fader var en Coffin, og min Moder var en Joy; og de to Navne

* Coffin betyder en Liggiste.

kan tælle flere Hvalfanger-Forskædere, end hele Næsten paa alle Øerne tilsammen; omendstiondt Wortherne og Gar'nerne og Swainerne slynger Harpunen bedre og kaster Landsen sikkrere end nogen Mand, som kommer fra Luvart-Siden."

Catharina hørte med tydeligt Velbehag paa denne Digression til Øre for Nantuckets Hvalfangere, og da han endte, gientog hun langsomt —

"Coffin! det er altsaa Lange Tom!"

"Ja, ja! Lange Tom, og ikke er der nogen Skam i det Navn heller," svarede Qvarteermesteren, i det den alvorlige Harmen, der havde hvilet over hans barske Ansigt, opløste sig i en sagte Latter, alt som han betragtede hendes aandsfulde Træk; "vor Herre velsigne Deres smilende Ansigt og klare, sorte Øine, unge Dame! saa De ogsaa har hørt om den gamle Lange Tom? det var nok meest om hvorledes han forstaaer at ramme Hvalfisken — Ja, nu er jeg gammel og stiv, unge Dame; men førend jeg endnu havde fyldt de nitten, var jeg Jordandser paa et Val, og det med en Pige — ja! hun var næsten ligesaa klog som De" — —

"Nei," sagde Catharina med blussende Kinder, og traadde i sin Iver den gamle Matros et Par Skridt nærmere, "jeg havde hørt om Dem som Mr. Richard Barnstables gamle Læremester i Sømandskab, og som

hans troefaste Qvarteermester, eller rettere sagt, hans hengivne Ledfager og Ven — men De kommer maaſkee nu med et Bud eller et Brev fra samme Herre?"

Lyden af hans Chefs Navn vakte pludselig Cosſins Hukommelse, og med den vendte hele hans barske alvorlige Væsen tilbage; han kastede et giennemborende Blik paa den ængstligt sammenkrøbne Dillon, og sagde, i den dybe, flurrende Tone, der synes egen for dem, der har trodsset Elementerne saa længe til de selv har inddruffet nogle af deres raæſte Egenſkaber —

"Løgner! ſvar! Hvad bragte gamle Tom Coffin ind mellem diſſe Grunde og i dette snævre Farvand? var det et Brev? Hø? Men, ved den Herre, der lader Vinden blæſe, og lærer den fortviede Søemand at ſtyre over de vide Bunde — Du ſkal ſove i Nat paa Ariels Planke, Skurk! og, er det Guds Villie, at det ſkionne leſeilende Fartøi ſkal ſynke ved ſin Fortøining, ſom et ophugget Skrog, endda ſkal Du ſove i hende! ja! og det den lange Søvn, ſom forſt ſaaer Ende, naar det lyder: alle Mand op! og Beſtikket for hele dette Piv ſkal opgiøres ved Slutningen af vor længſte Reife."

Den gamle Søemands overordentlige Hefſtighed, hans Sprog, hans bydende kraftfulde Stilling, og den ærlige Harm, der fremſtinnede i ethvert Blik af hans

skarpe Døie, i Forening med hans Tales Indhold og dens rystende Virkning paa Dillon, der bærede for den som det truene Dyr — alt dette holdt de qvindelige Tilhørere i længere Tid tause af Skræk. I dette korte Mellemrum nærmede Tom sig til sit kraftløse Offer, bandt ham Hænderne sammen bag paa Ryggen, og gjorde ham med en stærk Ende Tong fast til det brede Seildugs Belte, han altid bar rundt om Livet og beholdt saaledes selv fri Brug af sine Arme og Baaben, medens han dog var sin Fange vis.

Cecilia var den første af den forbauste Gruppe, som fik sin Fatning igjen. "Bisfelig," sagde hun, "har Mr. Barnstable ikke overdraget Dem at handle saa voldsomt med min Onkels Beslægtede, under Oberst Howards Tag! — Miss Plowden, Deres Ven har paa en forunderlig Maade forglemmt sig selv ved denne Leilighed, hvis denne Mand handler efter hans Befaling!"

"Min Ven," svarede Catharina, "vilde aldrig overdrage sin Kvarteermester eller nogen anden at begaae en uværdig Handling, Cousine Howard. Tæel, ærlige Søemand! Hvorfor udøver De en saadan Vold mod den værdige Hr. Dillon, Oberst Howards Slægtning, og Husets daglige Giest?"

"Nei, Catharina —"

"Jo, Cecilia, vær rolig, og lad den Fremmede tale; han løser sikkert hele Knuden."

Da Qvarteermesteren begreb, at man ventede en Forklaring af ham, saa gav han en saadan med en Kraft, der svarede baade til Sagen og hans egne Følelser. Med meget saa Ord, skiondt imellem lidt dunkle formedelst hans særegne Sprog, underrettede han sine Tilhørere om den Tilfald, Barnstable havde viist mod Dillon og dennes Forræderie. De hørte ham med stigende Forbauselse, og Cecilia lod ham neppe blive særdig, før hun ndraabte —

"Og vilde Oberst Howard, kunde Oberst Howard laane Ore til denne troeløse Plan?"

"Jh, ja, de stak Hovederne sammen om det," svarede Tom, "men een Part af dette Krydstogt vil rigtig nok løbe galt af."

"Selv Borroughcliffe, hvor kold og hærdet Baunen end kan have gjort ham, vilde forkaste saa vanærende en Handling med Foragt," spiede Miss Howard til.

"Men Mr. Barnstable!" udbrød Catharina endelig, da hendes Følelser tillode hende at tale; "sagde De ikke at Soldater vare ude, for at opsoge ham?"

"Ja, ja! unge Dame," svarede Qvarteermesteren med harmsfuldt barsk Smil, "de er paa Jagt efter ham, men han har skiftet Ankerplads; og skulde de ogsaa finde ham, saa vil hans Entre-Viser nok gjøre kort Proces med et Dofin Rødkjoler. Men vor Herre,

som raader for Storm og Stille, holde sin naadige Haand over Skonnerten! Ja, unge Dame, den er ligesaa deilig i en gammel Seemands Dine, som nogen af Deres Slags kan være for noget Menneske."

"Men hvortil da denne Opsættelse? Alsted da, ærlige Tom, og aabenbar Deres Chef Forræderiet, De kommer maaskee endnu ikke for siddigt — spild intet Dieblif!"

"Skibet ligger bi af Mangel paa en Lods — Jeg kunde loedse et atten Rod dybgaaende Skib mellem Nantuckets Grunde, i den mørkeste Nat, der nogen- tid lukkede Himtens Vinduer, men i denne her Seizlads løb jeg nok paa blinde Stier og blev siddende. Jeg var allerede nær ved at komme i et Rakkerfak, hvor jeg maatte have slaaet mig igiennem."

"Er det Alt, saa følg mig!" raabte den fyrige Catharina ivrig. "Jeg skal bringe Dem til en Stie, som fører til Havet, uden at støde paa Skildvagerne."

Indtil dette Dieblif havde Dillou næret et hemmeligt Haab om Frelse, men da han hørte dette Forslag, følte han atter sit Blod strømme til Hjertet fra alle Dele af hans Sjælvende Legem, og det sidste Haab syntes ham betaget. Han reiste sig fra den ydmyge, sammenkrumpe Stilling, hvori baade Frog og Skam forenede havde holdt ham, som om han var

lænket til Stedet, vendte sig til Cecilia og raabte i en Tone fuld af Rædsel:

"Lad mig, lad mig dog ikke, Miss Howard, blive overladt til dette Menneskes Raserie! Deres Oncle, Deres værdige Oncle, har netop nyelig samtykket og deeltaget i min Plan, som ikke er andet end en almindelig Krigslist."

"Min Oncle kunde ikke deeltage i et forsætligt Forræderie, som dette, Hr. Dillon," sagde Cecilia koldt.

"Jo! jeg sværger ved —"

"Løgner!" afbrød Quarteermeesterens dybe Stemme ham.

Dillon bævede af Skræk og Døds-Angst, da Lyden af denne forfærdelige Stemme trængte ind i hans Siels Junderste; men da Nattens Mulm, de stulte Kløfter mellem Klipperne, og det oprørte Hav, soer forbi hans Phantasi, betoges han atter af Angst for de Rædsler, der ventede ham, naar han overlevedes i hans mægtige Fiendes Vold, og han begyndte igjen at bede:

"Hør mig! hør mig eengang endnu — Miss Howard, jeg besværger Dem, hør mig! Der flyder samme Blod i vore Arer og jeg er Deres Landsmand! Kan De see mig overgivet til denne Mands vilde, ubarmhertige, grusomme Raserie, han vil giens

nembore mig med sin — o Gud! havde De seet det Syn, jeg saae paa Alacrity! — Hør mig Miss Howard! Saa sandt De har Deres Skaber kier, bed for mig! Griffith skal blive løsladt — —”

”Logner!” afbrød Kvarteermesteren ham igien.

”Hvad lover han?” spurgte Cecilia, der atter fastede sit bortvendte Blik paa den elendige Fange.

”Intet som vil blive holdt,” sagde Catharina, ”følg mig ærlige Tom, og jeg skal i det mindste vise Dem Bei uden Griis.”

”Grusomme, steenhaarde Miss Plowden! — Milde, ædle Miss Alice, De vil ikke undslaae Dem for at nedlægge en Bøn for mig; Deres Hierte er ikke hærdet ved indbildte Farer for dem, De elsker!”

”Henvend Dem ikke til mig,” sagde Alice, og slog sine fromme Dine ned; ”jeg haaber Deres Liv er ikke i Fare, og jeg beder, at Han, som eene har Magten, vil være barmhiertig og holde sin Haand over Dem.”

”Alsted!” sagde Tom, greb den uheldige Dillon i Kraven, og bar ham mere end førte ham til Gallesriet; ”dersom din Skurk, lader en Lyd høre, kun en Fierdedeel saa høi, som den et ung Marsviin giver, naar det førstegang drager Ande, saa skal Du see det samme Syn, som paa Alacrity! Min Harpun

er skarp endnu, og den gamle Arm kan endnu drive den ind til Skafet."

Denne Trudsel dæmrede eftertryffeligt selv den Gangnes tunge, stønnende Aandedrag, og han fulgte med sin Ledsager efter Catharina, der med lette Trin førte dem gennem nogle af Bygningens Løngange, indtil de, efter saa Minuter, traadte ud i den frie Luft gennem en lille Dør.

Uden at standse førte Miss Plowden Qvarteersteren til en anden Laage, end den han var kommet ind ad, og pegende til en Stie, som man dunkelt skimtede i det visnede Græs, bad hun Gud velsigne ham, med en Stemme der udtrykte den Deel hun tog i hans Sikkerhed, og forsvandt for hans Blik som et lystigt Bæsen.

Tom behøvede ingen Opmuntring til at skynde sig, nu da hans Cours laae saa tydeligt for ham; efter at have sat Pistolerne tilrette i sit Belte, og svinget Harpunen, ilede han over Marken med en Hurtighed, som hans Ledsager maatte bruge alle sine Kræfter for at følge. En eller to Gange vovede Dilston at yttre et Par Ord, men et alvorligt: "Stille!" fra Qvarteermeesteren, lukkede hans Mund, indtil han mærkede, de nærmede sig Klipperne, da han gjorde det sidste Forsøg paa at erholde sin Frihed ved hurtigt at nævne en meget stor Sum, hvormed han vilde bestikke

ham. Qvarteermesteren svarede intet, og Dillon haabede hemmeligt, at hans Tilbud skulde gjøre sin sædvanlige Virkning, da han uventet følte Harpunens skarpe, kolde Spids trykket mod hans Bryst, igiennem Skjortekrydssets Abning, saa at den endog ridsede Huden.

"Vogner!" sagde Tom, "et Ord endnu, og jeg driver den igiennem Dit Hjerte!"

Fra det Dieblit var Dillon taus som Graven. De naaede Kanten af Klipperne, uden at møde den Commando, som var sendt ud for at opsoge Varnstable, og paa et Sted, nær ved det, hvor de havde landet. Den gamle Søemand standsede et Dieblit paa den stejle Klint, og kastede sit øvede Øie ud over den vide Blandflade, der laae for ham. Havet hvilede ikke længere, men var allerede i stærk Bevægelse; det rulsede sine brusende Bølger ind mod Foden af de Klipper, paa hvilke han stod, og spredte deres hvide Torpe høit i Skum. Da Qvarteermesteren havde ladet Øiet løbe langs hele den østlige Horizont, fløi et sagte dæmpet Suk fra hans Læber, han slodte Harpunen heftig imod Jorden, og fortsatte sin Vej langs Klippe-Kanten, mumlende frygtelige Trudsler, hvilke hans angestfulde Ganges Samvittighed ikke kunde andet end lade ham anvende paa sig selv. Det forekom ham, som hans brede og ophidsede Fødder med et Slags

trodsig Ligeegyldighed betraadte Klintens svimle Høider, saa forborne Skridt tog han langs Klippens Skraaning uden at agte Nattens Mørke og de heftige Vindstød, som af og til hvinede dem forbi og som ved den pludselige atter ophørende Røstelse meer end eengang bragte Fangen, hvis Hænder vare bundne, i overhængende Livsfare. Men det kunde synes som den kloge Qvarteermester havde Grund til sin tilsyneladende uoverlagte Forvovenhed; thi da de havde gaaet meer end Halvveien fra det Sted, hvor Barnstable landede, og det, han havde betegnet Tom til Samlingsplads, hørte de mellem Vindstødene, en utydelig Lyd af Stemmer, som bragte Qvarteermesteren til aldeles at standse sin Fart. Han lyttede omtrent et Minut meget opmærksom, og nu syntes hans Beslutning at være taget. Han vendte sig til Dillon og talde; skøndt hans Røst var lav og dæmpet, var den dyb og bestemt —

"Eet Ord og De er dødsens! Over Klinten! — De maa entre ned som en Søemand; der er Godfæste paa Klipperne; og De maa holde Dem fast med Hænderne. Over Klinten! eller jeg kaster Dem i Søen, som en De alt var død."

"Barmhiertighed! Barmhiertighed!" bad Dillon. "Jeg var ikke istand til at stige ned herfra ved Dagen; i dette Mørke bliver det min visse Død."

"Over med Dig, sagde Tom, "eller jeg —"

Dillon nølede ikke længere, men steg med stænkende Skridt ned fra den farlige Klint, som laae for ham. Quarttermesteren fulgte efter, med en Jil, som uimodstaaeligt rev hans Fange ud af den vaklende Stilling, han havde taget paa et fremstykende Klippestykke, saa at han til sin endnu større Rædsel fandt sig sværende i Luften i det hans Legem hang ud over den mørke Brænding, som voldsomt skollede ind paa Klipperne forned. Et uvilkaarligt Skrig undslav Dillon, da han blev trukket ned fra det smalle Klippestykke, og dette Skrig lød i Binden, som Hyl fra Stormens Mund.

"Saadan et Skraal til," sagde den bestemte Søemand, "og jeg kapper Dit Stæbetoug, Skurk, saa Du skal blive liggende dernede til evig Tid."

Man hørte nu tydelig Lyden af Fodtrin og Stemmer, og strax lod en Hob Bevæbnede sig see paa Kanten af Klippen, lige over dem.

"Det var en menneskelig Stemme," sagde een af dem, "som om Nogen var i Nød."

"Det kan ikke være dem, vi søger efter," svarede Sergeant Drill; "thi jeg har aldrig hørt noget Felt-raab lyde som det Skrig."

"Der siges, at saadanne Skrig høres tidt i Stormveir langs ad denne Kyst," sagde en Stemme, der lød

mindre Fiek og tilidsfuld end de to andre, "og man troer, de kommer fra druknede Søefolk."

Denne Anmærkning opvakte en tvungen Latter blandt de andre og et Par søgte Vittigheder paa deres overtroiske Kammerats Bekostning. Men Scenen forseilede ikke sin Virkning selv hos de dierveste blandt dem, der ikke troede paa det Vidunderlige; thi efter nogle faa lignende Ytringer trak hele Troppen sig tilbage fra Klipperne i et Skridt, som rimeligviis Indholdet af deres Samtale forstærkede. Quarteer-mesteren, der hele Tiden havde staaet urokkelig som Klippen, hans Fodder hvilede paa, og baaret ikke blot sig selv, men Dillon med, rakte nu da de drog bort, Hovedet op over Klippe-Kanten, for at speide, trak derpaa sin næsten halvdøde Fange op, satte ham først i Sikkerhed paa Klinten, og fulgte da selv bag efter. Ikke et Dieblif spildtes paa unyttige Forklaringer, men Dillon maatte igien lade sig drive foran med samme Jil som før. Efter faa Minuter naaede de den omtalte Kløft, ad hvilken Tom med Søemand's Kraft styrtede sig ned og slæbte sin Fange efter sig, og snart stode de paa Bredden, hvor Bølgerne steg mod deres Fodder i det de stummende bruste langt hen over Sandet. Quarteer-mesteren bukkede sig ned, saa at han bragte Bølgetoppene i lige Linie med Ho-

rizonten, og opdagede den mørke Baad, som ghygede tæt udenfor Brændingen.

"Ariels Skud, holloi!" raabte Tom med en Røst, som den vorende Storm førte lige til de bortdragende Soldaters Ører; de fordoblede deres Skridt ved at høre en Lyd, som Frygt fik dem til at holde for unaturlig.

"Hvem praier?" raabte Barnstables velbekiendte Stemme.

"Engang Deres Lærer, nu Deres Tiener," svarede Tom med et Geltraab af hans egen Opfindelse.

"Det er ham," svarede Lieutenanten; "Fiiir, Gutter, fiiir! — De maae vade til Brændingen."

Qvarteermesteren tog fat paa Dillon, fastede ham paa Skuldrene som en Sark, og sprang ud med ham i den Skumstribbe, paa hvis Top Baaden svævede, og førend hans Ledsager havde Tid til Indvendinger eller Bønner, sandt han sig anden Gang ved Barnstables Side.

"Hvem har vi her?" spurgte Lieutenanten; "dette er ikke Griffith."

"Hael ind paa Dreggtouget og let Dregget," sagde Qvarteermesteren alvorlig; "og saa, Gutter, hvis I har Ariel fier, roe til, mens der er Liv og Alande i Jer!"

Barnstable kjendte sin Mand, og der blev ikke spurgt videre, før Baaden var udenfor Brændingerne, og nu gled hen over de rundede Bolgetoppe, eller sank ned i Hulingen mellem Søerne, stedse skærende giennem Vandet i det den med forbausende Hurtighed fortsatte sin Vej til Havnen, hvor Skonnerten laae til Ankers. Da forklarede Qvarteermesteren sin Chef i saa men bittere Ord Dillons Forræderie og Ariels Fare.

"Soldater ere langsomme om Siou ved Nattetide," saaledes sluttede Tom sin Beretning; "og, saavidt jeg har hørt, maa Budet gjøre en Omvei, for at komme uden om Hukken af Indløbet; saa at vi kunde tage Luven fra dem naar denne Nordost ikke var; men det er en Ting som allene kommer an paa vor Herres Billie. Hael ud, Manne, hael ud! I Nat ligger det Hele paa Jeres Marer."

Barnstable hørte, i dyb Tausched paa Toms uventede Fortælling, hvilken lød i Dillons Øren som hans Liigklokke. Omfider sagde Lieutenanten med dæmpet Stemme:

"Udsling! Hvem vilde fortænke mig, om jeg kastede Dig i Søen, til Gode for Giften? Men gaaer min Skonnert tilbunds, skal den blive Din Liigkiste!"

Fire og Tyvende Capitel.

Hvis jeg en mægtig Guddom havde været,
 Jeg havde sænket Havet ned i Jorden,
 Før dette gode Skib det skulde slugt.

Shakespeare: Stormen.

Quarteermesteren løste Dillon's Hænder, da de skulde
 giennem Brændingen, en Forholdsregel, som menneske-
 lig Forsigtighed mod uuelige Tilfælde foreskrev, og
 den Fange benyttede denne Omstændighed, til at skule
 Ansigtet i sine Klæder, medens han lod sine Tanker
 rugge over de sidste Timers Hændelser med den Blan-
 ding af ondskabsfuld Lidenstabelighed og feig Skræk
 for det Tilkommande, som udgjorde Hovedtrækkene i
 hans Character. Hverken Varnstable eller Tom syn-
 tes stemt til at vække ham af denne tilskyndende
 roelige Stilling med deres Bemærkninger, thi begge
 vare for meget sybselsatte med deres egne mørke Anel-
 ser til at tillade sig unyttige Ord. Den Første ud-
 slødte kun imellem en enkelt Lyd, som var at formilde
 Stormens Aand, i det han betragtede Elementernes
 forvirrede Udseende, den anden ansporede af og til
 sit Mandskab med et opmuntrende Raab; og intet an-
 det hørtes mellem Bølgerne's hule Brøl og den sørge-
 lige Hvinen af Rulingen, som med tungt Tryk soer
 hen over Nordhavets vidtudsprekte Glæde. Omtrent

en Time var saaledes hengaaet i kraftfuld Kamp mellem Søemændene og de stedse vorende Bølger, da Baaden lagde den nordre Punt af den forønskede Havn for:over, og fra den stormfulde Fart langs Kanten af Brændingen pludselig dreiede ind i den affondrede Bugts roeligere Bænde. De rivende Vindstød hørtes endnu bestandigt suse hen over Høilandene, der omgave eller egentlig dannede Havbugtens Munding, men over den jævne Vandflade i denne lønlige Udkrog hvilede den dybe Nats uforstyrrede Stilhed. De brede Skygger af det høie Land syntes at have samlet sig som en tæt Mulm = Sky i Midten af Bugten, og skøndt alles Dine uvilkaarligt anstrengede sig, stræbte de bekymrede Søemænd dog forgieves giennem denne Mæsse af Mørke at opdage deres lille Skib. Medens Baaden gled ind paa denne roelige Skueplads, sagde Børnstable —

"Alting er saa stille som Døden!"

"Gud give, det ikke er Dødens Stilhed!" sukkede Quarteermesteren; "her, her," blev han ved med en mere dæmpet Stemme, som om han frygtede, for at forraade det, "her ligger hun, Sir, meer om Bagbord; see efter den smalle lyse Sky der over Sletten paa Styrbordside af Skoven, der; den lange sorte Stribe er hendes Storstang; jeg kiender den paa Stillingen; og der er hendes Bager, see, den vaier lige over den klare

Stierne hist; og, see! see! der gaaer vore egne Stier-
ner tilveirs dandsende imellem Himlens! Gud velsigne
hende! Gud velsigne hende! hun rider saa let og saa
rolig som en slumrende Maage."

"Jeg troer med, at alting sover der ombord,"
svarede hans Chef. "Ha, ved Himten! vi kom ret
tilpas; Soldaterne ere i Bevægelse!"

Barnstables hurtige Die havde opdaget et frem
og tilbage svævende Skimt af Lygter, som glimtede
gennem Skydeskaarene paa Batteriet, og i næste Die-
blik hørtes tydeligt den dæmpede, men mærkelige Lyd
af virksom Travthed paa Skonnertens Dæk. Lieute-
nanten gned sine Hænder i et Slags Henrykkelse, som
rimeligviis den største Deel af vore Læsere ikke vil
kunne fatte, og Lange Tom overlod sig nu til et An-
fald af den ham egne stille indvortes Latter, da disse
ubedragelige Kiendetegn paa Uriels Sikkerhed og Mand-
skabets Marvaagenhed naaede deres Øren. Men med
et laae Skroget og den høie Reising af deres svøm-
mende Hiem for dem i et pludseligt Øds, og Himlen,
den stille Bugt og de omliggende Klipper opklaredes
ved et Glimt, saa hurtigt og levende som det stærkeste
Lyn. Baade Barnstable og hans Qvarttermester stir-
rede uvilkaarligt paa Skonnerten med saa anspændte
Diekast som om de vilde see meer end menneskelig
Syn formaaede, men endnu før den rullende Gienlyd

af et svært Kanonstød havde begyndt fra det høie Land, fornam de Kuglen stryge hen over deres Hoveder med dumy hvistende Susen, liig Drønet af en Ocean, og derefter, i det den vandede, give et Plads i Søen, hvorpaa den i samme Vandedræt hørtes rasle mellem Klipperne i Land, i det den med voldsom Kraft sprang fra Klippe til Klippe og kløvede og splintrede Steensmasserne, der omgave Bugtens Bredder.

"Et slet Sigte af det første Skud hjælper gierne til at Fiendens Dæk ikke bliver urøddeligt," sagde Quarttermesteren i sin roelige filosofiske Maade; "Nøg gi'r kun anløbne Briller; desuden saa bli'r Natsten altid mørkest naar der pures ud til: Dag = Bagten!" *

"Den Dreng er et Vidunder for sin Alder!" begyndte Lieutenanten igien meget fornøiet; "see Tom, Knosen har skiftet Ankerplads i Mørket, og Engelskmændene har fyret efter det Sigte de maae have taget ved Dagen. Da vi forlod ham laae han i lige Linie mellem Batteriet og Banken der, inde paa Kyssen. Hvad var der bleven af os, dersom den svære Kugle var faldet paa Dækket og gaaet ud i Vandgangen?"

"Saa vare vi sunkne i engelsk Mudder til evig Tid, saarist som vore Kanoner og Baglast-Jern vilde

* Dag = Bagten er fra Kl. 4 til 8 om Morgen.

trykket os ned," svarede Tom; "saadan et Vaternas-Skud havde taget os et Stykke af Barkholtet væk udenbords og ikke givet Marinerne Tid til at løse deres Bøn. — Tag Stød!"

Man begriber let at Sluppens Mandskab ikke var ledigt under denne Samtale mellem Lieutenanten og hans Qvarteermester; tvertimod, Synet af deres Skib virkede paa dem med Tryllemagt, og i den Tanke, at al Forsigtighed nu var unødvendig, havde de anspændt deres yderste Kraft, saa at deres Bestræbelser allerede, som Toms sidste Ord tilkiendegav, havde bragt dem paa Siden af Ariel. Endskiøndt hver af Barnstables Nerver dirrede af den Følelse, der vækkes ved Overgangen fra den høieste Grad af Tvivl og Bekymring, til et gienoptaget og næsten sikkert Haab om at undslippe, tog han dog Commandoen over sit Skib, med hele den alvortlige og rolige Myndighed, hvilken Søemænd finde meest nødvendig at udøve i den yderste Fares Dieblikke. Han vidste meget vel, at et eller andet af de svære Skud, som Fienden vedblev fra sine Høider at sende ud i Havnens Mørke, kunde blive farligt for dem, da det, naar det rammede, nødvendigt maatte gaae igiennem Ariels lille, lette Bygning, og aabne Vandet en Wei, som intet Middel i hans Magt kunde stoppe. Han gav derfor sine Befalinger i fuld Bevidsthed om den overhæn-

gende Fare, men med den Rolighed og Fatning, og med den Styrke og Fasthed i Stemmen, som var bedst sikket til at fæste hurtig og tillidsfuld Lydighed. Ariels Mandskab fik under sig Opmuntring snart deres Ansættelse, og greb derpaa til Vinkflaskerne, hvormed de ved forenede Kræfter, lige i Sigte af Batteriet, bragte Skonnerten ind under Kysten, hvis høie Land nu var kronet med et Dække af Røg, der ved enhver Salve fra det fiendtlige Skots blandedes med mørkere Farver, liig de svage Striber, Skyerne kaste tilbage mod den nedgaaende Sol. Saalænge Sømandene vare istand til at holde deres lille Fartoi under Skjul af det høie Land, vare de naturligtvis sikre; men Varnstable indsaar, at naar de ikke længere kunde holde sig i Skyggen af Landet, men nærmere sig den yderste Deel af Fiorden, der førte ud i Havet, saa vilde Alverne ikke mere nytte dem imod den Luftstrøm, de mødte der, ei heller kunde Mærket stiple deres Bevægelser for Fienden, som allerede havde sat Folk paa Kysten, for at opdage hvor Skonnerten laa. Han kastede derfor paa een gang al Mastering af, og gav Commandoen, at tilføje Seilene, paa sin sædvanlige levende orlogsmæssige Maade.

"Lad dem nu gjøre det Værste de kan, Merry," sagde han til; "vi har vundet en saadan Afstand, at

jeg tænker, de bli'r nødt til at gjøre Vue:Skud, om de vil os noget."

"Der skal dueligere Artillerister, end Landværn, Volonteurer, eller Grifolk til at kysse Ariel fra Vinden," svarede den modige Yngling; "men hvorfor har De bragt Jonas ombord igien, Sir? Betragt ham engang ved Cahyt-Lampens Skin; han blinker med Dinnene ved hvert Skud, som om han frøgtede for, det skulde træffe hans eget slægt, gule Ansigt, og hvad Efterretninger have vi om Mr. Griffith og Marine:ren?"

Barnstable havde lænet sig løseligt til Cadettens Skulder! "Nævn ham ikke," udbød han og knugede ham saa haardt i Skulderen, at han af Smerte trak den til sig; "nævn ham ikke, Merry; jeg behøver mit Lune og mine Tanker usforstyrret i dette Dieblif, og naar jeg tænker paa den Usting bliver jeg usikkert til at opfylde min Pligt. Men, der kommer en Tid efter denne! Gaa forud, Sir; det er en stiv Kuling og vi har en snæver Abning at pæsfere."

Ynglingen adlød denne Befaling, som blev givet paa den i deres Stand sædvanlige korte Maade, og som han meget vel forstod gav tilkiende, at den Usting, der ved Alder og Rang fandt Sted imellem dem, men som Barnstable ofte i Samtaler med Merry forsættlig tiilsidesatte, nu igien skulde træde i Kraft.

Seilene vare giorte løs og tilsatte, og da Skennerten nærmede sig til Mundingen af Bugten, begyndte Kuslingen, som blæste med tiltagende Hæftighed, at giøre en meget mærkelig Virkning paa det lette Fartøi. Quarttermesteren, der i de fleste subalterne Officerers Fraværelse, handlede paa Bakken som en Mand, der ifølge Alar og Erfarenhed sølte sig paa en Maade berettiget til at give Raad, om ikke til at commandere, under saadanne Omstændigheder, gik nu, som om han ønskede at være paa et Sted, hvor han kunde blive bemærket, agter efter til den Plads, hans Chef havde indtaget i Nærheden af Roergængerens.

"Nu, Mr. Coffin," sagde Varnstable, der godt kendte sin gamle Skibskammerats Lyst til at afhandle alle vigtige Omstændigheder med ham; "nu, hvad tænker Du nu om vort Krydstogt? De Herrer paa Høien derinde gjør megen Støi, men jeg hører ikke engang deres Rugler stryge giennem Luften meer; man skulde troe, de kunde see vore Seil imod den brede Stribe af Lys, som staaer paa Himlen, over Søen."

"Ja, Sir, ja; de seer os godt, og tænker ogsaa at træffe os, men vi seiler tværs forbi deres Kanoner, og det med en ti Miles Fart; men naar vi ligger i Vendingen og kommer i Linie med deres Kanoner, vil vi kansee søle meer Virkning af dem, end nu. En

Lo: og tredirepundiger la'er sig ikke haandtere saa let, som en Juglebøsse."

Sandheden i Loms Bemærkning slog Barnstable, men da det var uundgaeligt nødvendigt at bringe Skonnerten i den Stilling, hiin havde angivet, gav han strax Befaling dertil, og Skibet lurede an og stævnede mod Søen i lige saa kort Tid, som vi have brugt til at fortælle det.

"Der har de os, nu eller aldrig," raabte Lieutenanten, da Manoeuvren var udført; "kan vi lægge den nordre Punt for- over, saa naaer vi rum Søe, og kan om ti Minuter see ad Dronning Annas Lomme- Puffert, som Du nok veed, gamle Dreng, kunde flyde en Kugle fra Dover til Calais."

"Ja, Sir, jeg har hørt om den Kanon," svarede den alvorlige Søemand, "og et dygtigt Stykke maa det have været, dersom Canalen dengang var af samme Brede, som nu. Men jeg seer det, Capitain Barnstable, som er mere farligt, end et Dusin af de sværeste Kanoner, om de saa kunde række paa en halv Miils Distance. Vandet kommer allerede ind af de Læ: Spyggatter, Sir!"

"Ja, og hvad derom? har jeg ikke tidt slået Mundingen af Kanonerne i Vandet uden at et eneste Rundholt har taget Skade?"

"Vel, vel! Sir! det har De gjort og kan gøre

det igien, hvor der er rum Søe, som er al den Be-
quemmelighed, en Mand behøver i dette Liv. Men
naar vi er ude af Mundingen her, saaer vi en Løger
ved den haarde Nord-Ost, der blæser tværs ind paa
Land; det er det jeg frygter for, Capitain Varnstable,
mere end for alt det Krud og alle de Kugler, der er
paa hele Den."

"Og Kuglerne, Tom, er dog heller ikke at for-
agte; de Karle har fundet den rigtige Retning og de-
res Kugler begynder at række os igien; vi skyder en
god Fart, Mr. Coffin, men en To- og tredivepundiger
kan hale os ind, om vi saa havde den bedste Wind,
vi kunde faae."

Tom kastede et fløgtigt Blik paa Batteriet (der
havde fornyet sin Tid med en Hæftighed, som viste, at
de saa deres Gienstand), og svarede —

"Det er aldrig Umagen værdt at søge at undgaae
en Kugle, thi hver har sit Grinde at gaae i, ligesom
et Skib, der er beordret til at krydse paa visse Høi-
der; men Wind og Veir er givet de Søefarende, for
at de skal vogte sig for dem, og enten tilføje eller
mindste Seil, alt efter Omstændighederne. Det Næ-
ste mod Sønden strækker sig fulde tre Mil til Lu-
vart; og mod Norden ligger Revlerne, som Gud be-
vare os naadelig og vel for at løbe Skuden nogentid
ind imellem igien."

"Vi skal nok krydse hende ud af Bugten, gamle Svend," sagde Lieutenanten; "vi faaer en Strækkeboug ud efter paa en Længde af tre Mil."

"Jeg har vel kiendt længere Strækkeboug og endda for kort," svarede Qvarteermesteren, med et dybt Suk; "en toppet Søe, Strøm paa Luv-Boug, under en Løger-Bal, giver en svær Afdrift."

Lieutenanten var især med at svare herpaa med en lystig Latter, da en Kugle peeb giennem Lusten og man i det samme hørte det knage som splintret Træ, da i næste Minut Toppen af Stormasten efterat have dinglet et Dieblit, faldt ned paa Dækket, og tog Storseilet og hele Stangen med sig, hvilken nyligt, efter Qvarteermesterens Udtryk, havde baaret Americas Flag mellem Himlens Stierner.

"Det var et høist ulykkelig Træf!" maatte Børnstable udbryde i den første Overraskelse, men gav strax med al sædvanlig Fatning og Roelighed Befaling til at klare Braget og bierge det flyvende Seil.

Om3 mørke Anelser syntes at forspinde, saa snart han fandt Veilighed til at røre sig, og han var den første blandt Mandstabet, til at udføre Chefens Befalinger. Tabet af alle Seil paa Stormasten forarsagede at Uriel tabte saa meget i Luven, at det var vanskeligt at prange Pynten fra sig, som i nogen Afstand i Lø skød ud i Søen. Børnstables Duelighed,

understøttet ved hans Skibs ypperlige Egenskaber, udrættede imidlertid dette vigtige Arbeid, og Skonnerten, der nu gav mere efter for Kulingens Magt, mod hvilken den nu ikke kunde gjøre saa stor Modstand, gik tungt langs med Landet, styrende saa meget mueligt ud fra Brændingen, medens Folkene vare i Arbeid med at tilføje saa meget af det vigtigste Seil, som Stumpen af Masten vilde tillade. Ilden fra Batteriet holdt op, da Ariel lagde Pynken for- over; men Varnstable, hvis Die nu allene var henvendt paa Søen, indsaae snart, at han, som Quarttermesteren rigtigt havde spaaet, havde en langt mere truende Fare at møde fra Elementerne. Efterat Skaden var istandsat, saa vidt Omstændighederne vilde tillade, vendte Tom tilbage til sin forrige Plads, i Nærheden af Lieutenanten, og efter et Dieblisks Lausbed, medens han med Sømands-Blik lod Diet vandre over Reisingen, begyndte han Samtalen igjen —

"Det havde været bedre for os, om den bedste Mand i Skonnerten havde mistet et Lem ved det Skud, end at Ariel skulde have mistet sit bedste Been; et klos-reebt Storseil kan være påsænde Seilsøring til den Kuling vi har, men er ikke nok til at holde Luven med."

"Hvad vil Du, Tom Coffin?" svarede hans Chef;
 "Du seer, hun skyder over Stævnen og skærer fra Landet;

troer Du, at et Fartøi kan seile sik imod Stormen, eller vil Du, at jeg strax skal holde af og løbe Skonnerten paa Land?"

"Jeg vil intet; slet intet, Capitain Barnstable," svarede den gamle Søemand, mærkeligen rørt ved sin Chefs Misforstaaelse; "De forstaaer saa godt som nogen, der satte Fod paa en Planke, at vinde rum Sø; men, Sir, da den Soldater-Officer sagde mig, at man havde i Sinde at flyde Ariel i Sønk der, hvor hun laae for sit Anker, blev det saa underligt for mig, som det aldrig har været før. Jeg syntes, at jeg saae hende som et Brag, lige saa tydeligt, ja, lige saa tydeligt, som De seer Stumpen af den Mast; og jeg tilstaaer — for det er jo ligesaa naturligt, at elske den Skude, man farer med, som at elske sig selv — jeg tilstaaer at mit Mod fik en svær Læ-
Styrkning ved det Syn!"

"Væk med Dig, Du gamle Søehane! forud med Dig, og see om Forseilene staaer vel kant; men stop! Kom hid Tom; dersom Du har Syner af Brag, og Haier, og andre smukke Ting, saa lad dem ligge vel slurede i Din egen dumme Hierne; gjør os ikke Baktek til en Dvælerskue. Folkene begynder alt at see mere ud i Læ, end jeg støtter om. Gaa, Knægt, gaa, og see Dig i Speil paa Mr. Merry, som sidder

der paa Din Navne, og senger, som han var Chordreng i hans Faders Kirke."

"Ach, Capitain Barnstable! Mr. Merry er et Barn, og har ingen Forstand og ingen Frygt. Men jeg skal lyde Deres Ordre, Sir; og dersom Mandskabet deiser agter ud i denne Storm, saa skal det ikke være for noget, De hører af gamle Tom Coffin."

Qvarteermesteren dvælede dog et Dieblif, nagtet den Lydighed, han havde lovet, og vovede endelig at komme frem med den Anmodning, at

"Capitainen vilde være saa artig at falde Mr. Merry fra Kanonen; for jeg har nu levet paa Søen saa længe jeg har været til i denne Verden, og jeg veed, at saadan Syngen i haardt Veir trækker Vinden stærkere til Skibet; for Han, som er over Stormen, lider ikke at Menneffets Stemme skal høres, naar Hans egen Aande gaaer hen over Vandene."

Barnstable vidste ikke om han skulde lee ad sin Qvarteermesters Skrøbelighed, eller lade det Indtryk saae Overhaand hos sig, som Tøms alvorlige og heitdelige Bæsen under Omstændigheder, som de nærværende, havde stor Magt til at frembringe. Men, i det han stræbde at undertrykke den overtroiske Frygt, han følte krybe om sit eget Hjerte, lattede han dog den værdige, gamle Søemands Belymring, for saa vidt, at han kaldte den sorgløse Fugl fra Grenen hen til

sig, hvor Agtelse for Skandsens hellige Enemærker strax gjorde Ende paa den muntre Melodie han havde nyttet. Tom gik langsomt for-ester, synligen meget tilfreds ved den Tanke, at han havde udrettet en saa vigtig Ting.

"Uriel vedblev at kæmpe imod Stormen og Søen adskillige Timer endnu, inden Dagen brød frem over denne stormfulde Scene, og satte de ængstede Seemænd istand til nøiere at kiende deres virkelige Fare. Efterhaanden som Stormen tog til, var Skonnertens Seilsføring bleven mindsket, til den nu ikke var istand til at bære meer end hvad der var uundgaeligt nødvendigt for at den ikke skulde aldeles som et Brag drive uden Ophold paa Land. Ved det langsomt frembrydende Daglys gav Varnstable Agt paa Veirets Udseende med en ængstelig Opmærksomhed, der viste, at Quarttermesterens Anelser ikke længer ansaaes for tomme Drømmerier. Han saae til Luvart grønne Vandmasser, rullende ind mod Landet med uimodstaaelig Voldsomhed, kronede med Toppe af Skum; og der vare Dieblikke, da Luften syntes opfyldt med funkende Diamanter, naar den opgaaende Søls Straaler faldt paa Skumstøvet, der fløi fra den ene Bølge til den anden. Det Syn, Landet frembød, var endnu skrækkeligere. Høiene, som kun laae en halv Miil i Læ af Skonnerten, skintes næsten undertiden for Diet af store

Vand: Pyramider, hvilke det rasende Element, saa
 pludseligt standset i sin voldsomme Fart, kastede høit i
 Luften, som om det stræbte at overspringe de Grænd-
 ser, Naturen havde sat for dets Herredømme. Den
 hele Kyst, fra det fjerne, sydlige Forbjerg, indtil de vel-
 bekiendte Banker, der løb langt udenfor deres Cours,
 i den modsatte Retning, fremviste kun et eeneste
 bredt Belte af Skum, hvor det stolteste Skib kun
 vilde finde den visse Undergang. Ariel vagede
 endnu let og sikkert paa Bølgerne, endskiøndt den gav
 efter for Søens Magt, og undertiden syntes begra-
 vet i det gabende Svælg, der aabnede sig, som for at
 opsluge det lille Fartøi. Rygtet om den visse Fare
 havde udbredet sig i Skonnerten, og Matroserne fæstede
 snart deres haabløse Blikke paa det lille Seil, man var
 istand til at sætte mod Stormen, og vendte dem snart
 imod den frygtelige Kystlinie, der kun syntes at give
 dem et saa sørgeligt Batg. Selv Dillon havde hørt
 tale om Faren, krøb frem fra sit Skjul i Cahyppen op
 paa Dækket, hvor han gik uændset, og opsnappede med
 grnaadigt Øre de Ord, som faldt fra de bekymrede Søes-
 mænds Læber. I dette rødselsfulde Øieblik viste Quar-
 termesteren den roligste Hengivelse i Skiebnen. Han
 vidste at Alt var fleet, hvad der stod i Menneskets
 Magt, for at holde Skibet fra Kysten, og hans
 erfarne Øie viste ham nu, at det var forgieves; men

da han betragtede sig som fast Gods i Skonnerten, var han fuldkommen beredt paa at dele dens Skiebne, den vorde ond eller god. Det mørke Træk af dyb Belysning, der hvilede over Barnstables aabne Vande, havde ikke sin Grund i nogen Tanke paa hans egen Fare, men fulgte derimod af det Slags faderlige Ansvarlighed, som ingen Skibs - Chef kan eller bør unddrage sig for. Mandskabets Disciplin var imidlertid endnu fuldkommen usvækket. Rigtig nok havde to af de ældste Matroser gjort et lille Forsøg med det Forslag at drukne Dødsfrygten i Drukkenskab; men Barnstable befalede strax at hente hans Pistoler, i en Tone, der strax dæmpede den ulmende Ulydighed, og endskiøndt de frygtelige Vaaben bleve liggende ubrugte paa Gangspillet, hvor hans Opvarter havde lagt dem, viste der sig ingen flere Tegn til nogen Insubordination iblandt det ham saa hengivne Mandskab. Der herskede endog en saa lydig Opmærksomhed for de mindste Smaaeting i Tienesten, at den vilde forekommet en Landmand høist forunderlig, om ikke selv upassende; thi Mandskabet, som man skulde troe burde indvie de sidste Timer af deres jordiske Tilværelse til Dieblikkets mægtige Kroy, blev hvert Dieblik kaldet til at forrette de ubetydeligste og for det første usornødue Arbejder. Uklart Lougværk blev opstødt, og den mindste Skade, som forarsagedes af Søen, der i korte Mellemrum stykkede tværs over

Ariels lave Døl, istandsattes med samme Hurtighed og Orden, som om Fartsøiet endnu laae sikkert i den Havn, hvorfra det nylig var fordrevet. Paa denne Maade holdtes Myndighedens Arm udstrakt over det tause Mandskab, ikke af en forsængelig Lyst til at bevare en svag og dog unyttig Udøvelse af Magten, men i den Hensigt at vedligeholde den Eenhed i Kræfternes Anvendelse, som nu allene kunde give dem et svagt Glimt af Haab.

"Hun kan ikke styde over Støvn mod denne Sæ med saadanne Stumper af Seil," sagde Barnstable mørk, henvendende sig til Qvarteermesteren, som med Armene over Kors og med en Mine, der udtrykte roelig Hengivenhed i Skiebuen, stod og holdt sig i Ligevægt paa Forkanten af Skandsen, medens Skonnerten skræmede sig vildt i Bølger, som næsten begrov den i deres Skød; "den stakkels lille Tingest skælver, som et forskrækket Barn, i det den møder Bandet."

Tom drog et tungt Suk, og rystede med Hovedet, før han svarede —

"Harde vi beholdt Toppen af Stormasten en Time længere, saa havde vi vel faaet rum Sæ, og kommet til Luvart af Grundene; men som det nu staaer, Sir, kan ingen menneskelig Magt bringe et Stib til at holde Luven; — hun driver tværs i Land,

og vil inden en Time være i Brændingen, med mindre vor Herre vil lade Vinden holde op at blæse."

"Vi har intet Haab tilbage, uden Ankeret, maaskee vil hun svaie op for vort Sværtoug."

Tom vendte sig til sin Chef, og svarede høitideligt og med den Bestemthed i Udsord, som lang Erfarenhed eene formaaer at give Manden i Farens Dieblif —

"Dersom vort Pligt-Toug var stukket i vort sværeste Anker, vilde denne Søe bringe det til at rippe med, om saa intet andet, end Barkaæsen red for det! En Nordost i Nordsoen, vil og maa blæse sin Tid ud, heller ikke saaer vi nogen Forandring, førend Solen hælder mod Landet; saa maaskee Veiret bedager; thi det synes tidt som Vindene havde saa stor Ufrygt for Himlens prægtige Lys, at de ikke vilde blæse det lige i Ansigtet af hele deres Magt."

"Vi maae gjøre vor Pligt imod os selv og vort Land," sagde Barnstable; "gaae, og lad Toi-Touget blive spiledet til Daglig-Touget, og stik et Kabeloug i et Bary-Anker; vi vil fætte vore to Ankere paa hinanden og stikke ud lige til Lampen med to hundrede og fyrgetyve Favne; mueligt, hun svaier op for det. Vær klar der med alting til at ankre og til at fæppe Masterne; der skal ikke blive en Blok tilbage som Vinden kan pibe igiennem."

"Ja, var det intet andet end Vinden, saa kunde vi endnu leve og see Solen gaae ned bag Høiene," sagde Quarttermesteren; "men hvor er den Hamp, der kan holde et Skib, som den halve Tid rider For-Enden under lige til Fokkemasten!"

Ordren blev ikke desmindre udført af Mandskabet, med et Slags fortvivlet Lydighed mod deres Chef; og da alt var klart, lod man Ankrene og Bary-Ankeret falde, og i samme Dieblis, Ariet svaiede op mod Vinden, blev Dren sat i Gang mod det Lidet, der var tilbage af dens høie, hængende Master. Den Bragen, de kappede Rundholter frembragte, lod ikke til at giøre noget Indtryk i dette faresfulde Dieblis; men Mandskabet vedblev i Tausched at udføre den haabløse Gierning, at klare Braget. Alles Dine fulgte med et Slags feberagtig Nysgierlighed det flydende Tømmer, da Bølgerne førte det bort fra Farstøiet, for at see, hvad Virkning, der frembragtes, naar det stødte paa hine Klipper, i hvis Nærhed Skibet laae; men længe før de med Søen drivende Rundholter kom ind i den brede Stribe af Skum, der omgav Kysten, skuldes de for Diet af det rasende Element, hvori de flød. Nu sølte Ariets hele Mandskab, at det sidste Middel til deres Frelse var forsøgt, og hver Gang Skonnerten reed Bassen under,

forekom det de ængstede Søemænd, som de kunde mærke, at Ankeret, der endnu greb fast i Havbunden, rippede med i disse svære Nedduvninger, eller høre hvorledes Louget, der endnu holdt, voldsomt stamfledes. Medens Matrosernes Sind var sysselsat med det svage Haab, de sidste Anstrengetser til Skonnertens Redning vakte, havde man ladet Dillon uændset gaae om i Skibet; hans rullende Dine, stønnende Mandedræt og sammenknugede Hænder, vakte ingen Opmærksomhed blandt Folkene, hvis Tanker endnu vare henvendte paa Midlerne til at sikke dem for Faren. Men da han med et Slags vanvittig Fortvivlelse vovede at følge de bortrullende Bølger, langs ad Dækket, og kom tæt hen til den Gruppe, som havde forsamlet sig om og paa Qvarteermesterens Kanon, kastedes vilde og mørke Hævngierrigheds-Blikke paa ham, der indeholdt Trudsel, hvis Natur han var for heftig bevæget til at forstaae.

"Dersom De er bled af denne Verden, stundt De, saa vel som jeg selv, ikke har megen Tid tilbage i den," sagde Tom til ham, da han paa een af disse Udflugter kom forbi Qvarteermesteren; "saa gaae kun for-efter til Folkene; men dersom De behøver de Par Minuter, der er tilbage, til at opgiøre Regnskabet for Deres Gierninger i denne Verden, førend De bringes for Deres Skabers Ansigt og skal høre

Log-Bogen, som holdes deroppe, læses op, saa vil jeg raade Dem, at De holder Dem saa nær til Capitain Varnstable eller mig, som mueligt."

"Vil De love at redde mig, dersom Skibet strand-
der?" raabte Dillon, i det han begierlig greb den
første Lyd af venlig Deeltagelse, der havde naaet hans
Øren, siden han igien blev taget til Fange; "O,
dersom De vil, saa kan jeg forsikre Dem et roeligt
Liv for Fremtiden, ja Velstand for hele Deres øvrige
Levetid!"

"Deres Løfter er hidtil blevet alt for slet holdt,
til at De kan love noget med god Samvittighed,"
svarede Quarttermesteren, uden Bitterhed, støndt al-
vorlig; "men jeg kan ikke engang stikke en Hval, som
allerede sprøiter Blod."

Dillons Underhandlinger blev afbrudte ved et
frygteligt Raab, der reiste sig mellem Folkene forude,
og som lød dobbelt skrækkeligt midt i Stormens Brøl.
Skonnerten hævede sig i samme Dieblis paa Toppen
af en Bølge, og i det den faldt af med Bred-Siden
til Søen, drev den ind mod Skærene, som en Boble
paa den rivende Strøm i et Vandsald.

"Bort Sværtong er sprunget," sagde Tom uden
at lade sig forstyrre i sin roelige, taalmodige Stem-
ning; "hendes Død skal være saa let, som Mennesker
kan gjøre den!" I det samme han sagde dette greb

han Roerpinden og gav Fartøiet en saadan Retning, at det sandsynligen maatte først støde paa Skærene med Bougen.

I Børnslabes mørke Ansyn viste sig for et Dieblit et Udtryk af bitter Kummer, men i næste Dieblit forsvandt det, og han talede opmuntrende til sine Føls —

"Frisk Mod, mine Gutter, værers roelige! Der er endnu Haab om Redning for Eder — vort ringe Dybgaaende hjælper os til at løbe klos ind paa Skærene, og Vandet falder bestandig — faae vore Fartøier istand, og værers ved frisk Mod."

"Chaloupens Mandskab vaktes ved denne Tale af et Slags Følsløshed; de sprang i den lette Baad, der hurtigt blev sat i Søen, og holdtes ved Mandskabets kraftige Anstrengelser fri fra Siden af Skonnersten og sværende paa Skummet af Bølgerne. Man raabte heftigt og gientaget paa Qvarteermesteren, men Tom rystede med Hovedet, uden at svare, bestandigt med Haanden paa Roerpinden og med Diet stadig hæftet paa det Chaos af Vand, de drev ind i. Barkassen, den største af begge Fartøierne, blev kappet løs fra "Baadskrabberne," og Dieblittets Tummel og Anstrengelse gjorde Mandskabet ufølsomt for det skrækelige Skuespil, der omgav dem. Men Qvarteermesterens giennemtrængende hæse Opfordring: "see forud! —

tag Jer iagt!" standsede selv dette Arbeid, og i samme Dieblig stodte Ariet, baaret af en Vølge, som nu flød bort hen under den, tungt mod Klipperne. Stødet var saa heftigt, at det kastede alle dem omkuld, der ikke havde agtet paa det advarende Raab, og Rystelsen, som gik giennem hele Skibet, lignede et levende Væsens sidste Gysen. For et Dieblig troede nu de mindre Erfarne blandt Mandskabet, at Faren var forbi; men en overordentlig høi Sø fulgte paa den, der uheldigt forlod dem, hævede atter Skonnerten, og satte den endnu længer ind paa dens haarde Klippeseng; paa samme Tid brød Vølgetoppen sig over Skandsen, og skuldede langs hen ad Dækket med næsten uimodstaaeligt Raserie. Matroserne saae med Gysen deres Barkasse (som de just stod i Begreb med at sætte ud) revet dem ud af Hænderne, og slængt mod Foden af Klipperne, hvor intet videre Spoor af den var at see, da Vandet løb tilbage. Men den sidste Vølge havde bragt Skonnerten i en Stilling, der nogenledes beskyttede dens Dæk mod de følgende Voldsomhed.

"Gaae, mine Gutter, gaae," sagde Børnske, da Uvisshedens frygtelige Dieblig var forbi! "I har Sluppen endnu og den vil i det mindste bringe Eder tæt til Strandbredden; gaae i Sluppen, mine Gutter, Gud velsigne Eder! Gud velsigne Eder alle! I har

været troe og brave Drenge, og jeg haaber, han for-
iader Eder ikke endnu; gaae mine Venner, mens det
løjer lidt af."

Mandskabet fastede sig hurtigt i det lette Fartoi,
der næsten sank under den usædvanlige Last; men da
de saae sig om, opdagede de endnu Barnstable, Merry,
Dillon og Kvarteermesteren paa Ariels Dæk. Den
Første gik frem og tilbage paa Dækkets vaade Plan-
ker i dyb og maaskee bitter Tungesind, medens Cadet-
ten klyngede sig, uændset, ved hans Arm, og bad
sin Chef forgive, at forlade Braget. Dillon nærmede
sig gjentagne Gange til den Side hvor Baaden laae,
men Matrosernes truende Miner dreve ham ligesaa
ofte fortvivlet tilbage. Tom havde sat sig paa Rods-
Enden af Bongsprødet, i en Stilling, som tilkiendes-
gav roelig Hengivelse i Skiebne, og besvarede sine
Skibsskammeraters hule og gjentagne Raab, blot ved
at vifte med Haanden ind imod Kysten.

"Hør mig dog," sagde Cadetten, og Taarer led-
sagede hans Bønner; "om ikke for min Skyld, eller
for Deres egen Skyld, Mr. Barnstable, eller for
Guds Barmhertighed, saa gaae i Baaden for Deres
Kierligheds Skyld til min Cousine Catharina!"

Den unge Officeer standsede sin sørgelige Ban-
dring og saae et Dieblis tvivlsraadig ind paa Klipperne,

men dernæst faldt hans Blik paa Braget af hans Skonnert, og han svarede —

"Aldrig, Merry, aldrig! Er min Time kommet, vil jeg ikke staa tilbage for min Skiebne."

"Hør Folkene, Sir; Baaden bliver staaet i Stykker paa Siden af Braget; og de raabe, at de vil ikke kaste los uden Dem."

Barustable pegede til Baaden, for at byde Cadetten at gaae i den, og vendte sig taus bort.

"Nu vel," sagde Merry, med Fasthed, "er det Pligt, at Lientenauten skal blive ved et Brag, saa maa det ogsaa være Pligt for Cadetten; sæt af; hverken Mr. Barustable eller jeg vil forlade Skonnerten."

"Dreng, Dit Liv er betroet til min Omhu, og af mine Hænder vil det blive fordret," sagde hans Chef, løstede den modstræbende Ungling op og kastede ham i Matrosernes Arme. "Afsted med Eder, og Gud være med Eder! I har allerede større Last nu, end der kan gaae sikkert i Land."

Endnu drølede Matroserne, thi de blev vaer at Qvarteermesteren gik med faste Trin hen ad Dækket, og de haabede derfor, at han gav efter, og nu vilde overtale Lientenauten, til at gaae med sit Mandskab; men Tom efterlignede sin Chefs Exempel, greb håmpulsdeligt om Livet med sine kraftfulde Arme, og ka-

stede ham over Relingen ned i Vaaden med uimod-
 staaelig Magt. I samme Dieblig kastede han Fanges-
 linen løs, saa at Vaaden kom i Drift, løftede sine
 brede Hænder høit iveiret, og hans Stemme hørtes i
 Stormen —

"Guds Villie stee med mig!" raabte han; "jeg
 saae det første Kommer lægges til Ariel, og jeg vil
 kun leve saa længe endnu, at jeg seer det rives ud
 deraf igien; derefter ønsker jeg ikke at leve længere!"

Men hans Kammerater vare alt langt borte fra
 Braget, før han havde sagt det Halve af disse Ord.
 Al Commando paa Sluppen var umuelig ved den
 Trængsel af Mennesker, der var i den, og ved den
 rasende Brænding; da den hævedes paa en høi Bølges
 hvide Top, saae Tom sit kiere lille Fartøi for sidste
 Gang; den styrtede fra denne Høide ned i Hnulnin-
 gen af Søen, og saa Dieblikke efter, blev Bragstyk-
 kerne af den knuste til Splinter paa de nærliggende
 Klipper. Qvarteermesteren blev endnu staaende der,
 hvor han havde kastet Fangelinen løs, og betragtede
 de talrige Arme og Hoveder, der steg op af Bøl-
 gerne i korte Mellemrum. Nogle af dem gjorde kraf-
 tige og velstyrede Bevægelser, for at naae Strand-
 bredden, der nu ved Ebben var blevet synlig, medens
 andre tumlede blindt om i hielpløs Fortvivlelsses vilde
 Anstrengelser. Den ærlige gamle Søemand Areg høit

af Glæde, da han saa Barnstable komme frem af Brændingen, bærende Merry i sine Arme i Sikkerhed op paa Sandet. Adskillige af Matroserne kom nu ogsaa snart frem sammesteds, een efter en anden, dryppende og udmattede. Mange andre af Mandskabet drev paa lignende Maade i Land paa sikre Steder; men da Tom vendte tilbage til sit Sæde paa Bongspryddet, kunde han ikke unddrage sine uvillige Bine Synet af de livløse Legemer, der paa andre Steder kastedes saa voldsomt mod Klipperne, at de snart ikkun havde saa Spoer af menneskeligt Udvoortes tilbage.

Dillon og Qvarteermesteren vare nu eene paa deres frygtelige Opholdssted. Den første stod, hængsunket i et Slags søv Fortvivlelse, betragtende den Scene, vi nylig have beskrevet. Men da hans størkede Blod atter begyndte at flyde varmere giennem Hjertet, krøb han tæt hen ved Siden af Tom, ledet af et Slags egenfierlig Driiv, som gjør selv haabløs Elendighed mere taalelig naar vi lide den i Selskab med andre.

"Naar Vandet falder vil vi kunne gaae i Land;" sagde han med en Stemme, der forraadte hans Sleangelst, skjøndt hans Ord udtrykte fornyet Haab.

"Der var Een, og Een allene, for hvis Fodder Vandet var som det tørre Dæk," svarede Qvarteer-

mesteren, "og ingen uden den, som har hans Magt, vil nogentid formaae at gaae fra disse Klipper til Sandet." Den gamle Søemand standsede, og i det han kastede sine Bine, med et blandet Udtryk af Medlidenhed og Afstøje, paa ham, føiede han i en høitidelig Tone til —

"Havde De tænkt mere paa ham i godt Veir, saa havde Deres Skiebne været mindre at ynke i denne Storm."

"Troer De endnu, der er megen Fare?" spurgte Dillon.

"For dem, der har Aarsag til at frygte for Døden. Hør! hører De den hule Lyd neden under Dem?"

"Det er Vinden, som farer forbi Skibet."

"Det er den arme Skude selv," sagde Qvarteers mesteren dybt bevæget, "som gi'r sit sidste Suk! Baa! det bryder hendes Dæk op, og om saa Minuter vil den deiligste Skabelon, som nogentid pløiede Søen, være som de Graaner, der faldt fra hendes Tømmer, da det blev tilhugget."

"Men — hvorfor blev De da her?" raabte Dillon vildt.

"For at døe i min Liigkiste, om det skulde være Guds Villie," svarede Tom; "Søen er for mig, hvad

Landet er for Dem; jeg er fæd paa den, og jeg har altid meent, at den skulde være min Grav."

"Men jeg — jeg!" skreg Dillon, "jeg er ikke belavet paa at døe! Jeg kan ikke døe! — Jeg vil ikke døe!"

"Arme Stympet!" mumlede Tom, "Du maa følge, ligesom alle vi andre. Naar der purrees ud til Døds = Bagten, kan ingen gaae om Læ for Mønstringen."

"Jeg kan svømme," blev Dillon ved, og soer med fortvivlet Hestighed hen til Siden af Braget; "er der intet Stykke Træ, intet Næb, som jeg kan tage med mig?"

"Intet; alt er kappet væk, eller stykket overbord af Spen. Har De i Sinde at stride for Deres Liv, saa tag et modigt Hierte og en reen Samvittighed med Dem, og stoel forresten paa Gud!"

"Gud!" gientog Dillon, i sin vanvittige Fortvivelse. "Jeg kiender ingen Gud! der er ingen Gud, som kiender mig!"

"Stille!" sagde Qvarttermesteren i en dyb Tone, med en Stemme, der syntes at tale ud i Elementerne; "Gudsbespotter, stille!"

Det dybe Suk, Bandet i dette Dieblis frembragte i Ariels Tømmers, forøgede Dillons Fortvivelse og han kastede sig hovedkulds i Spen.

Bølgerne, der ved den rullende Brænding fylledes op paa Strandbredden, dannede ved deres Tilbageløb de saakaldte "J-Bande" * paa adskillige Steder, hvor Søen sandt beqvem Leilighed til en slig Virkning. Dillon havde, uvidende herom, kastet sig ud i Hvirvlen af en af disse Mod-Strømme, frembragt af Klipperne, paa hvilke Skonnerten stod; og saasnart Søen havde drevet ham et kort Stykke fra Braget, mødte han en Strøm, som hans meest fortvivlede Anstrengelser ikke kunde modstaae. Han var en let og kraftfuld Svømmer, og Kampen var haard og langvarig. Med Kysen umiddelbar for Die, og i en ikke stor Graastand, blev han ligesom forledet af et falsk Skyggebillede til at vedblive sine Anstrengelser, skøndt de ikke bragte ham et Skridt videre. Den gamle Søemand, som først med ligegyldig Nøisighed havde fulgt hans Bevægelser, saae med eet Blik hans farlige Stilling, glemte for en Stund sin egen Stiebne, og raabte høit, med en Stemme, som Vinden førte hen over

* J-Bande; saaledes kalder man en Strøm, der løber langs Strandbredden i en modsat Retning af Strømmen ude i Farvandet; der hvor disse forskjellige Strømme berøre hinanden maa i Vandet opstaae en Maelning eller Hvirvel. Naaskee kunde man ogsaa kalde hiin modsatte Strømgang ved Havbredden: Strømsugning.

det kæmpende Offer ind til hans Skibskammerater paa Strandbredden —

"Gaar Bagbord ud og klar Strømmen! Hold Dem mere sydlig!"

Dillon hørte Lyden, men hans Sielsbever vare alt for fløede af Skæk, til at han kunde fatte Meningen. Han fulgte imidlertid Raabet blindt hen og forandrede efterhaanden sin Retning, saa at han atter vendte Ansigtet imod Skibet. Strømmen rev ham bort skraas hen med Klipperne, og han førtes ind i en mindre stærk Strømning, hvor han kun havde Bølgerne at stride imod, hvis Voldsomhed dog her meget brødes af Braget. I denne Tilstand vedblev han endnu at kæmpe, men hans Kræfter vare for svækkede til at overvinde den Modstand, han mødte. Som saae sig om efter en Ende Loug, men ikke een var at finde; Alt var gaaet overbord med Rundholterne eller skyllet bort af Søen. I dette Dieblik stødte hans forgyvede søgende Blik paa den haabløst kæmpende Dillons. Rolig og hærdet imod Nødsler, som den gamle Søemand var, holdt han dog uvilkaarlig Haanden for Øinene, for at undgaae det Fortvivlelsens Blik, han mødte; og da han et Dieblik efter tog de fivte Fingre bort, saae han Dillons synkende Legem lidt efter lidt forsvinde i Havet, men endnu stræbende med regelrette men afmægtige Slag af Arme og Fødder at naa Braget og

forlænge en Tilværelse, som i den forundte Prøvetid
saa skændigt var blevet misbrugt.

"Han vil snart lære at kiende sin Gud, og at
hans Gud kiender ham!" sagde Qvarteermesteren ved
sig selv. Inden han fik udtalt, gav Ariels Brag ef-
ter for en svær Braadsø, og efter en Rysten i hele
Skroget skiltes Tømmer og Planker ad, og rullede af
Søen ind mellem Klipperne, med den redelige Qvar-
teermesters Legem mellem Braget.

Fem og Tyvende Capitel.

Lad os mindes, til vor Trost,

Dem, som sove taust og tyst

Ved din fjerne, vilde Kyst,

Helsingør!

Campbell.

Lange og sørgelige Timer henrandt for Barnstable,
inden Vandet ved Ebben var veget saa langt tilbage,
at han paa de fremkommende Sandbanker kunde op-
søge sine tabte Skibskammeraters Legemer. En Deel
af dem var bleven giengivet af de vilde og rasende
Bølger selv, og var efterhaanden, som de Overlevende

havde faaet sørgelig Visshed om at Livet havde forladt dem, bleven håderlig jordet i Grave, opkastede ved Bredden af Havet selv, hvor den største Deel af deres Liv var henrundet. Men endnu savnedes det længst kiendte og meest elskede Legem, og Lieutenanten gik med stærke Skridt og brændende Blik langs ad det brede Rum, som Ebben nu havde frembragt imellem Foden af Klipperne og det rasende Hav; han opdagede og fulgte med Blik ethvert Stykke af Braget, Søen endnu bestandigt kastede op paa Stranden. Levende og Døde sammenregnede, fandt han nu at af dem, der sidst havde været ombord i Ariels, vare kun to borte. Af de første kunde han ifkun tælle tolv, foruden Merry og sig selv, og hans Folk havde allerede begravet mere end halv saa mange, af de sidste; hele Antallet under eet udgjorde alle dem, som havde betroet deres Liv til Ariels Skud.

"Dærlig intet til mig, Merry, om at det er umuligt, han kan være reddet!" sagde Barnstable med dyb Bevægelse, som han forgieves stræbte at skjule for den bekymrede Ungling, der troede at burde følge hans Chefs uroelige Vandring langs ad Sandbanterne. "Hvor ofte har man ikke fundet Mennesker flydende paa Stykker af Brag hele Dage efter at deres Skib var forgaaet? og Du kan see med egne Øine, at Ebben har drevet Plankerne i saa lang en Afstand, ja

en god halv Miil, fra det Sted, hvor Skonnerten
stodte. Gior vor Mand, der staaer paa Udkig deroppe,
endnu intet Signal for at han seer ham?"

"Nei, Sir, nei! vi see ham aldrig mere! Fol-
kene sige, at han altid holdt det for Synd, at forlade
et Brag, og at han ikke vilde svømme en Alen for
at redde sit Liv, skøndt det var bekiendt at han
kunde svømme en heel Time, naar en Hval kantrode
hans Baad? Gud veed, Sir," svævede han til, i det
han med en stiaalen Bevægelse med Haanden hurtigt
aftørrede en Taare, som ungdommelig Blødhed frem-
kaldte, "jeg holdt mere af Tom Coffin end af nogen
Bakægast i noget Skib! De kom sielden ombord i Fre-
gatten, uden vi fik ham ind i Stirreset *, iblandt os Cadet-
ter, for at høre paa hans Luntevager = Passtiar og lade
ham tage Deel i vore Loier. Vi elskede ham alle, Mr.
Barnstable, men Kierlighed bringer ingen Død tillive igien."

"Jeg veed det! jeg veed det!" sagde Barnstable,
med en forandret Stemme, som forraadte hans dybe
Bevægelse; "jeg er ikke saa daarlig at troe paa Umue-
ligheder; men saalænge der er Haab om hans Liv,
vil jeg aldrig overlade stakkels Tom Coffin til saa
forsærdelig en Skiebne. Tænk, Merry, maaskee seer
han os i dette Dieblif, og beder sin Gud, at han vil

* Et lille Lukas foran Chefs-Kahytten i engelske og nordameri-
kanke Orlogsskibe.

vende vore Blikke til ham; ja, beder til sin Gud! thi Tom bad ofte, stændt i Tausshed, paa sin Vagt, og staaende."

"Harde han hængt saa stærkt ved Livet," svarede Cadetten, "saa vilde han have kæmpet heftigere for at bevare det."

Barnstable standsede paa engang sit iilsomme Skridt, og fæstede et Blik paa sin Ledsager, hvilket udsagde, at dette ogsaa var hans Overbeviisning, men som han var i Begreb med at svare, naaede et Raab fra Matroserne hans Øre; begge vendte sig om, og saa hele Flokken løbe hen ad Stranden, medens de med stor Hefstighed pegede paa et ikke fiernt Punct i Havet. Lientenanten og Merry ilede tilbage, og da de nærmede sig Folkene blev de et menneskeligt Legeme tydelig vaer, som flød paa Bølgerne og undertiden syntes at hæve sig op over dem, og som allerede havde naaet til Brændingen. De havde neppe bemærket dette, før en svær Søe kastede det livløse Legem langt ind paa Strandbredden, hvor det tilbageløbende Vand lod det ligge.

"Det er min Qvarteermester!" raabte Barnstable, og sprang derhen, men standsede pludseligt, saasnart han kunde see Ansigtstrækkene; det varede lidt, inden han fattede sig saa meget, at han kunde sige med en Tone, der vidnede om dyb Rædsel — "Hvad er dette

for en Ulykkelig, Merry? hans Legem er ufladt, men betragt kun hans Dine! det lader som de vilde trænge frem af Diehulingen, de stirre vildt, som om han levede endnu — Hænderne ere aabne og Fingrene udstrakte, som om de endnu vilde kæmpe mod Vølgerne."

"Det er Jonas! Jonas!" raabte Matroserne med vild, skædesroe Jubel, efterhaanden som de kom hen til Liget. Ud i Søen med hans Madsel igien! giv ham til Haierne! lad ham fortælle sine Løgne i Hummerens Kloer!"

Barnstable havde med Afsky vendt sig bort fra det oprørende Syn; men da han hørte disse Forbud paa en asfægtig Hævn hos de Overblevne af hans Mandskab, sagde han med en Stemme, som alle agtede og endnu adlode —

"Tilbage der! Tilbage med Jer, Gutter! vil I vanære Eders Manddom og Søemandskab, ved at kiste Eders Hævn paa ham, som allerede staaer for Guds Dom?" Et taust, men udtrykfuldt Tegn med Haanden mod Jorden ledsagede disse Ord, og han gik langsomt bort.

"Begrav ham i Sandet, Gutter!" sagde Merry, da hans Chef var noget borte; "ved næste Flodtid graver Søen ham op igien."

Matroserne adlode hans Ordre, medens Cadetten

fulgte sin Chef, der blev ved at gaar langs med Stranden, og afbrød kun af og til sin Gang for at kaste uroelige Blik ud over Havet, hvorpaa han igien spær aasted med saa stærke Skridt, at hans unge Led-sager havde Møie med at holde sig ved hans Side. Men efterat man endnu i to Timer havde søgt at finde den savnede Quarttermester, opgav man al videre Søgning som frugtesløs, og det med Rette; thi man har aldrig hørt, at Søen giver de Døde fra sig, hvilket man udtrykkelig kan kalde dens egne.

"Der synker Solen allerede ned bag Høiene," sagde Lieutenanten, i det han kastede sig paa et Klippestykke; "og Tiden kommer nu snart til at opsætte Etermiddags-Bagten; men vi har intet tilbage at holde Vagt over, Merry; Brændingen og Klipperne have ikke engang lært os en heel Planke, at læne vort Hoved til i Nat."

"Folkene har fiskeet mange Ting op derhøi paa Strandbredden, Sir," svarede Merry, "de har fundet Baaben, hvormed vi kan forsvare os, og Gøde, som kan styrke os til at bruge dem."

"Og hvem skal være vor Fiende?" spurgte Barnstable bittert; "skal vi skulde vort Døds Entrepiker, og tage England ved Entving?"

"Vi kan just ikke brandstatte hele Den," sagde Cadesten, og gav ængstlig Agt paa Udtrykket i hans

Chefs Die, "men vi kan dog altid tage os noget for, til Cutteren kommer tilbage fra Fregatten. Jeg haaber, Sir, at De ikke anseer vor Stilling for saa forsvundet, at De tænker paa at overgive os som Krigsfanger?"

"Fanger!" raabte Lientenanten; "nei, nei, min Gut! dertil er det ikke kommet endnu! England har været saa heldig, at gøre min Skude til Brag, det maa jeg tilstaa; men det har endnu ikke faaet nogen anden Fordeel over os. Det var et herligt Fartoi, Merry, og havde det deiligste Løb i Vandgangen, der nogentid forbandt Støvn med Støvn i et Skib. Husker De, da vi krydsede ud af Chesapeak-Bugten, at jeg gik med opgivne Topseil for at bide paa Fregatten? Det kunde jeg altid gøre i smuult Vand med en frisk Bramseils-Kuling. Men det var en skrøbelig Tingest, en skrøbelig Tingest, min Gut! som ikke taalte meget!"

"En Bombardeer-Galliot vilde have gaaet fra hinden der, hvor Skonnerten laa," svarede Cadetten.

"Ja! det var at fordre formeget af hende, at vente, hun skulde holde sammen paa en Seng af Steen. Merry, jeg elskede hende; jeg elskede hende inderligt! Det var min første Commando, og jeg kiendte og elskede hver en Plank og hver en Bolt i den skønne Bygning!"

"Jeg troer, Sir, det er ligesaa naturligt for en Spemand at elske det Træ og Jern, der saamange

Nætter og Dage har baaret ham over Havets Dyb," svarede Ynglingen, "som for en Fader at elske dem, der høre til hans Familie."

"Netop, netop! ja endnu mere!" sagde Barnstable, i en Tone, som om Følelsen stærkt rystede ham. Han greb Merry heftigt i Armen, og blev ved, med en Stemme, der tiltog i Styrke efterhaanden som hans Følelser fik Overvægt: "Og dog, Merry, kan et menneskeligt Væsen aldrig elske sine egne Hænders Gjerninger saa høit, som han elsker Guds Værker! En Mand kan aldrig elske sit Skib, saa høit som han elsker sine Skibskammerater! Jeg seilede med ham, min Gut, da Alt syntes lyst og lykkeligt, som i Din Alder, da, som han tidt kaldte det, jeg intet fiktede og intet frygtede. Jeg var dengang en doven Dreng, som forlod en gammel Fader og en om Moder, og han gjorde det for mig som ingen Forældre kunde gjort i min Stilling — Han var min Fader og Moder, paa Dybet! — Timer, Dage, ja Maaneder har han tilbragt med at lære mig Sømandskabet; og nu, i min modne Alder, fulgte han mig fra Skib til Skib, fra Hav til Hav, og forlod mig kun for at døe der, hvor jeg burde have døet — som om han sølte hvor nærest det var, at overlade den stakkels Ariel allene til sin egen Skiebne."

"Nei — nei — nei — det var kun hans overtroiske Stoltthed;" afbrød Merry ham; men da han

mærkede, at Børnstable skulde sit Ansigt med Hænderne, som for at dølge sin Bevægelse, sagde han intet mere, men sad ærbødig ventende paa Ytringen af de Følelser, hans Chef forgieves søgte at undertrykke. Merry sporede selv en sympathetisk Gysen ved den Skielven, der rystede Børnstable; og da han saae store Taarer bryde frem mellem dennes Fingre og dryppe ned paa Sandet for hans Fodder, følte han samme Lindring, som den, Børnstable selv nød ved denne uvilkaarlige Taare-Strøm. Den fulgtes af et heftigt Følelsens Udbrud, der er siældent i Livets Middag, men som, naar det overvælter en Natur, der ædel og mandig har trodset Lykkens Omvæltninger, nedbryder enhver Hindring, og bortfører, som en rivende Strøm, alle de kunstige Skranker, hvormed Bedragt og Opdragelse omgive den mandlige Stolthed. Merry havde ofte, i Faren's Dieblis, med dyb Agtelse været Vidne til Børnstables strenge Bestemthed; — i muntre og sorgløse Timer havde Venlighed og Hengivenhed draget ham til denne værdige Mand; men nu sad han flere Minuter i dyb Tausshed og betragtede sin Officer med en Følelse, der næsten grændsede til Frygt. Børnstables indvortes Kamp var lang og alvorlig, men omsider gik hans Følelser over til de udtømte Lidenstabsers Stilhed. Da han reiste sig fra Klippen og tog Hænderne fra sit Ansigt, var hans Blik alvorligt og stolt, hans Pande let rynket og han talde i en

Tone, saa barst, at hans unge Vedsager soer sammen —

"Kom, Sir; hvi sidde vi her saa ledige? Vente de stakkels Folk hist ikke Anvisning og Ordre af os om hvorledes de skulle forholde sig i denne Nød? Afsted, afsted, Mr. Merry; nu er det ikke Tid at tegne Figurer i Sandet med Deres Dolk; Flodtiden indtræder snart og da maae vi være glade, om vi kan finde vore Hoveder i en eller anden Hule mellem disse Klipper. Lad os røre os, Sir, medens vi har Solen, og samle tilstrækkelig Føde og Vaaben, til at holde Livet i os, og vore Fiender fra Livet, til vi engang kan blive flot igjen."

Den undrende Yngling, hvis Erfaring endnu ikke havde lært ham at forstaae Videnskaberne's tilbagevirkende Kraft, sprang op ved denne uventede Erindring om hans Pligt, og fulgte Barnstable til Mætroserne's fjerne Gruppe. Lieutenanten, som strax erkjendte, hvor uretsfærdig Stoltthed havde gjort ham, standsede sine stærke Skridt, og fortsatte sin Tale i mildere Toner, der hurtigt gik over til hans sædvanlige aabne Meddelelse, skøndt de endnu beholdt et Anstrøg af Kummer, som Tiden allene tilfulde kunde udsette —

"Vi have været uløskelige, Mr. Merry, men derfor behøve vi ikke at fortvivle — Jeg seer, disse

Kunste har samlet Hjaelpemidler i Mængde; og med vore Baaben kunne vi let bemægtige os nogle af Fiendens mindre Fartøier, og finde Vej tilbage til Fregatten, naar Kulingen har udraset. Forresten maae vi holde os stulte, ellers kommer Rødtioerne over os, som Haierne om et Brag. Ah! Gud velsigne hende, Merry! der er ikke saameget her paa Strandbredden at see, som to af hendes Planker, der hænge sammen."

Uden at tage Hensyn til denne pludselige Erindring om Skonnerten, fortsatte Cadetten den Tankegang, hans Chef først havde begyndt.

"Der er en Abning ind i Landet, ikke langt herfra, Syd for os, hvor en Bæk falder ud i Soen," sagde han. "Der kunde vi maaſkee finde et Skjul, eller i Skoven ovenfor, hvorfra den kommer, til vi kan undersøge Kysten nærmere, eller faae fat paa et Fartøi til at gaae bort i."

"Det vilde være nogen Opreisning, om vi biede til Dagvagten, og tog det bandsatte Batterie, som tog vor stakkels Ariels bedste Been væk!" sagde Lieutenanten; "Tingen lod sig gjøre, min Gut; og vi kunde ogsaa holde os der, til Alacrity og Fregatten kom til Landet."

"Dersom De heller vil storme Skandser, end en tre Skibe, Mr. Barnstable, saa er der en muret Gæst-

ning ret forud. Jeg kunde see den giennem Taagen da jeg var oppe paa Klinten, for at sætte Udkigsmanden paa Post — og — —”

”Og hvad meer, min Gut? Tael uden Frygt; nu er det just Tid til fri Raadslagning.”

”Jh nu, Sir, hele Garnisonen er maaskee ikke fiendtlig indet — vi kunde befrie Mr. Griffith og Marinieren; desuden — —”

”Hvad desuden, Sir?”

”Desuden fik jeg maaskee Leilighed til at see min Cousine Cecilia og min Cousine Catharina.”

Barnstables Ansigt opklaredes ved disse Ord, og han svarede med noget af hans sædvanlige Munterhed —

”Ja, det var virkelig en Skandse, der var værd at tage! og vore Skibskammeraters og Marinernes Befrielse vilde give Tingen Udseende af en militair Plan — Ha! min Gut! alt det Øvrige vilde være en Biting, som at tage en Cossardi-Glaade, naar man først har slaaet Orlogsmændene, der convoyere den.”

”Jeg formoder, Sir, at hvis Abbediet bli'r taget, Oberst Howard vil erklære sig for Krigsfange.”

”Og Oberst Howards Mondlinger! Nu der er god Mening i dette Dit Forslag, Master Merry, og jeg vil tage det i behørig Overveielse. Men her har

vi vore stakkels Folk; tae! muntert til dem, Sir, at vi kan holde dem i Lune til vore Planer.”

Barnstable og Cadetten traadde mellem deres flibbrudne Kammerater med den Myndighed, som flensden mangler mellem Befalende og Adlydende til Søes, men dog med en Ventlighed i Tone og Blik, som deres critiske Stilling maaffte forhoiede lidet. Efter at have udyt noget af de Fodemidler, der vare biergede blandt Braget, som endnu laae adspredt langs Kysten paa en Strækning af over en Fierdingvei, befalede Lieutenanten Matroserne at forsyne sig med de Baaben, der vare forhaanden, og at medtage Levnetsmidler af Skonnertens Forraad tilstrækkelige til deres Underholdning i fire og tyve Timer. Disse Befalinger vare snart efterlevede, og hele Troppen, anført af Barnstable og Merry, gik nu langs med Foden af Klipperne, for at søge den Abning, hvorigiennem den lille Bæk løb ud i Havet. Veiret bidrog lige saa meget som Stedets assides Veliggenhed til at sikke den lille Trop for at blive røbet, skiondt den forfulgte sit Diemeed med en Tilslufættelse af Forsigtighed, der under andre Omstændigheder kunde have været farlig for dens Sikkerhed. Da de alle vare komne ind i den døde Kløft, standsede Barnstable og steg næsten op til Toppen af den skraae Klippevæg, som dannede den ene Side af Hulen, for endnu en Gang og mere

nsiagtig at see ud over Søen. Hans Ansigt vidnebe om aldeles feilslaget Haab, medens hans Die langsomt fulgte Horizonten fra Nord til Syd, og han lavede sig med Uvillie til at gaae videre langs med Strømmen, da Cadetten, som endnu holdt sig ved hans Side, raabte —

"Holla! En Seiler! det maa være Fregatten, heelt til Søes."

"En Seiler!" gientog hans Chef; "hvor seer De en Seiler i denne Storm? Kan andre ogsaa være saa forbovne og uslykkelige som vi?"

"See paa Styrbord-Side af den Klippe lidet til Luvart!" raabte Cadetten — — "i dette Dieblik kan De ikke see det — — ah, nu falder Solen just paa det! det er en Seiler, Sir, dersom ellers noget Seil kan heises i denne Storm!"

"Jeg seer hvad De mener," svarede den anden; "men det seer ud som en Maage, der vipper paa Søen; jo, nu kommer det virkelig mere frem, og seer ud som et stumfuldt Merseil; giv os Rikkerten her op, Gutter; her er en Seiler til Søes, der maaskee viser sig som en Ven."

Merry ventede med ungdommelig Utaalmødighed Udfaldet af Lientenantens Jagttagelser, og andlod ikke usfortøvet at spørge —

"Kan De see hvad det er, Sir? er det Skibet eller Cutteren?"

"Beslan min Gut, det lader, som der endnu er noget Haab tilbage for os;" sagde Barnstable, i det han stød Rifferten sammen; "det er et Skib, som ligger bi under sit Store-Mers-Seil. Naar man kun turde vove at lade sig see heelt oppe paa disse Klipper, saa kom vel Skroget med til Syne og man fik Visshed om hvad det er for et Skib. Men jeg troer jeg kiender dets Rundholter, stundt Mersseilet endog undertiden stules af den høie Søe, saa intet er at sene uden dets blotte Reising, som endda er forkortet, siden Bramstøngerne ere strøgne."

"Man skulde bande paa," sagde Merry, og loe ikke mindre af Glæde over denne Efterretning, end over sit eget Indfald, "at Capitain Munson aldrig vil føre en Træstump tilveirs, naar han ikke kan føre Seil paa den. Jeg husker nok en Aften, Mr. Griffith var lidt fortræde'ig, og sagde ved Gangsvillet, at han troede, den næste Ordre blev, at sure Bongsprydet ind og bortstuve Undermasterne."

"Ja, ja! Griffith er en doven Hund, og taber sig undertiden i hans egne Tankers Laage;" sagde Barnstable, "og jeg formoder, gamle Far-i-Mag har dengang været i Lune. Men her seer det ud som han meente det alvorligt! han maa have holdt af i Stor-

men, ellers kunde han umueligt være hvor han nu er; jeg troer virkelig den gamle Herre husker, at han har nogle faa af sine Officerer og Folk paa denne bandsatte Ø. Det er godt, Merry; thi skulde vi indtage Abbediet, har vi dog et Sted ved Haanden, hvor vi kan sætte vore Fanger."

"Vi maae have Taalmodighed til i Morgen," spiede Merry til; "thi ingen Baad vil prøve paa at lande, i saadan en Søe."

"Ingen Baad prøve at lande! den bedste Baad som nogentid flød paa Bandet, min Gut, er sunken i disse Brændinger! Men Vinden stiller af og Søen lægger sig inden Morgen. Lad os gaae videre, og finde et Lukas til vore stakkels Folk, hvor de kan have det lidt mageligere."

De to Officerer steg nu ned fra deres Høide, og lagde Veien længer frem op ad den snævre og dybe Kløvt indtil de efter en gradviis Opstigen, befandt sig i en tyk Skov, i lige Høide med den tilgrændsende Egn.

"Her skulde være en Ruin i Nærheden, isald jeg har holdt rigtig Bestik, og kender mine Courser og Distancer," sagde Barnstable; "jeg har et Kaart hos mig, som melder om en saadan Landkiending."

Lieutenanten undveeg det Smil, Cadettens Die udtrykte, i det denne Nielms spurgte —

"Er det aflagt af En, som kender Kysten godt, Sir? eller af en Skoledreng, for at lære sit Landkaart, ligesom Pigerne sye Navneklude?"

"Kom ikke med nogen Navneklud af Deres Nærværelse, min unge Herre! men see for:nd; kan De see en Bygning, som staaer øde?"

"Ja, Sir, her er en Steendynge foran os, der seer saa suanset og laset ud, som det kunde være en Soldater-Barakke; er det den, De søger?"

"I Sandhed, det har været en heel Bye i sine Dage! I America vilde vi kaldet det en Stad, og forsynet den med Borgmester, Raadmænd og Byeskrivere. Man kunde gierne stube Gammel-Faneuil-Hall i eet af dens Lugarer."

Under en saadan ligegyldig Samtale, som Barnstable indlod sig i, for at hans Folk ikke skulde mærke nogen Forandring i hans Væsen, nærmede de sig de hensmildrende Mure, der havde ydet Griffith og hans Mandskab en saa maadelig Beskyttelse.

En kort Tid anvendtes til at undersøge Udenværkerne, og de trøtte Søemænd toge derefter et af de forfaldne Børelser i Besiddelse, og lagde sig hen for at søge den Hvile, som den sidste Nats vigtige Tildragelser havde berøvet dem.

Barnstable biede til Matrosernes lydelige Aandedrag forvissede ham om at de sov, derpaa vækkede han den søvnige Ungling, hvis Sandser næsten vare begravne i samme Dvale, og foreslog ham at følge sig. Merry stod op, og de listede sig begge bort af Bærelset med vaersomme Trin og trængte dybere ind i Stedets mørke Afkroge.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Siette Heste.

K i ö b e n h a v n.

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertste Officin.

1831.

1851

Samuelson's

Exercises in English

Book

London

Printed by G. & J. Smith, 15, Old Bailey

1851

N o d s e n .

Et Noemands = Eventyr.

Oversat af Engelsk

ved

A. E. B o y e .

Stotte Hefte.

K i ö b e n h a v n .

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertske Officin.

1831.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

OF THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1881

Sex og Tyvende Capitel.

Mercur: Jeg tillader Dig, at være Sofia igjen.
Dryden.

Vi maae forlade de to Eventyrere, der snoe sig mellem de nedbrudte Mure og dristig vove sig under Ruinens vaskende Hvalvinger, for paa samme Tid at føre Læseren indenfor Abbediets hyggeligere Mure, hvor man vil erindre sig at vi forlode Borrroughcliffe i en hoist umagelig Stilling. Da Jorden imidlertid næsten havde fuldendt sit daglige Løb, vare Omstændigheder indtrufne, der befriede Officeren af hans trælbundne Tilstand — og ingen, som var uvidende om hvad der var foregaaet, og nu saae denne Herre ved Oberst Howards giestfrie Bord saa velbehagelig øve sine Lygge-Nedslabers Styrke paa Maaltidets Lækkerheder, kunde i hans sorgfrie Mine og smilende Maaen læse, at disse Naturens Gourageurer saa nyligt havde i fulde

fire Timer været fordømte til den Poenitentse, at bygge paa hans eget, usmagelige Sværdhæfte. Worrough-cliffe hævdede imidlertid ikke allene sin sædvanlige Post, men ogsaa sin vel- erhvervede Hæder ved Tasselet med den ham egne sindige Adfærd; skøndt flygtige Emil undertiden gik hen over hans frigeriske Ansigt, hvilke tydeligt røbede, at han selv ansaae Gienstanden for hans Lanker for at være af særdeles smurrig Natur. I den unge Mand, som sad ved hans Side, klædt i en mørkeblaae Matrostrøje, men hvis fine, rene Linier stak stærkt af mod et sort Silketørklæde, smøet med forsætlig Skjodesløshed om hans Hals, og hvis utvungne Bæsen og Mine endnu mindre passede til denne Dragt — vil Læseren gienkende Griffith. Denne fangne Mand viste Retterne meget mindre Opmærksomhed, end hans Naboe, skøndt han forstillede mere Deeltagelse i Bordets Glæder, end han virkelig tog deri, da en halv ubevidst Følelse sagde ham, at dette vilde formindske den blussende Piges Ungslighed, som var Bertinde. Catharina Howdens muntre Dine straaede ved Siden af Alice Duuscombes milde Altsøn, og hæftede sig undertiden med overgIVEN Moerskab paa Capitain Manuals stive opret siddende Figur, hendes Gienboe ved Bordet. En Stool var ligeledes sat til Dillon — naturligviis var den ledig.

"Altsaa, Worroughcliffe," raabte Oberst Howard

med fortrolig Stemme og en livlig Mine, som vidnede om den tiltagende gode Forstaaelse under Maaltidet, "tillod Sælghunden Dem allene at trykke Drov paa Deres egen Harmes?"

"Paa den og paa mit Kaardestøfte!" svarede Hver: Officeren med uroffelig Rolighed; "mine Herrer, jeg veed ikke hvortledes Deres Congres belønner Krigsbedrifter; men dersom den brave Karl hørte til mit Compagnie, skulde han have et Korsgevær inden Ugens Ende * — Sporer vilde jeg ikke byde ham, thi jeg sporede ingen Lyst hos ham til at bruge dem."

Griffith smilede og bukkede taus ved Borrouroughcliffes ædelmodige Compliment; men Manual paatog sig at svare —

"Mandens Opsørsel har været brav nok, Sir, efter den Dressur, han har faaet; endstjøndt en vel exerceret Soldat vilde ikke blot have gjort Fanger, men ogsaa sikret sig dem."

"Jeg mærker, min gode Kammerat, at De tænker paa Udverlingen," sagde Borrouroughcliffe godmodigt; "vi vil fylde vore Glas, Sir, og med Damernes Tilstodelse drikke paa et hurtigt Forlig mellem begge Partier — in statu quo ante bellum." **

* D. e. udnævnes til Underofficer.

** I samme Tilstand som før Krigen.

fire Timer været fordømte til den Poenitentse, at bygge paa hans eget, usmagelige Sværdhæfte. Borroughscliffe hændede imidlertid ikke allene sin sædvanlige Post, men ogsaa sin vel-erhvervede Hæder ved Tasselet med den ham egne sindige Udsærd; skiondt flygtige Emil undertiden gik hen over hans krigeriske Ansigt, hvilke tydeligt røbede, at han selv ansaae Gienstanden for hans Løfter for at være af særdeles snurrig Natur. I den unge Mand, som sad ved hans Side, klædt i en mørkeblaae Matrostrøje, men hvis fine, rene Linier stak stærkt af mod et sort Silketørklæde, snøet med forsætlig Skjodesløshed om hans Hals, og hvis utvungne Bæsen og Mine endnu mindre passede til denne Dragt — vil Læseren gientende Griffith. Denne fangne Mand viste Retterne meget mindre Opmærksomhed, end hans Naboe, skiondt han forstillede mere Deeltagelse i Bordets Glæder, end han virkelig tog deri, da en halv ubevidst Følelse sagde ham, at dette vilde formindste den blussende Viges Engslighed, som var Vertinde. Catharina Howdens muntre Dine straaede ved Siden af Alice Dunscombes milde Ansigt, og hængte sig undertiden med overgIVEN Moerskab paa Capitain Manuals stive opret siddende Figur, hendes Gienboe ved Bordet. En Stool var ligeledes sat til Dillon — naturligviis var den ledig.

"Altsaa, Borroughscliffe," raabte Oberst Howard

med fortrolig Stemme og en livlig Mine, som vidnede om den tiltagende gode Forstaaelse under Maaltidet, "tillod Sælunden Dem allene at bygge Drøv paa Deres egen Harm?"

"Paa den og paa mit Kaardefæste!" svarede Hver: Officeren med urokkelig Rolighed; "mine herrer, jeg veed ikke hvortledes Deres Congres belønner Krigsbedrifter; men dersom den brave Karl hørte til mit Compagnie, skulde han have et Korsgevær inden Ugens Ende * — Sporer vilde jeg ikke byde ham, thi jeg sporede ingen Lyst hos ham til at bruge dem."

Griffith smilede og bukkede taus ved Borrroughs cliffes ædelmodige Compliment; men Manual paatog sig at svare —

"Mandens Opsørsel har været brav nok, Sir, efter den Dressur, han har faaet; endskiøndt en vel exerceret Soldat vilde ikke blot have gjort Fanger, men ogsaa sikket sig dem."

"Jeg mærker, min gode Kammerat, at De tænker paa Udverlingen," sagde Borrroughcliffe godmodigt; "vi vil fylde vore Glas, Sir, og med Damernes Tilsladelse drikke paa et hurtigt Forliig mellem begge Partier — in statu quo ante bellum." **

* D. e. udnævnes til Underofficer.

** I samme Tilstand som før Krigen.

"Af ganske Hierte!" raabte Obersten; "og Damerne vil vise deres Deeltagelse ved at nippe til Glasset; ikke sandt, mine smukke Mundtunger? — Mr. Griffith, jeg billiger Deres Forslag, der ikke allene vil staa Dem selv Deres Frihed, men give os min Fætter Hr. Christopher Dillon tilbage. Stoffer havde udtænkt den Ting meget vel. Ha! Borroughcliffe! det var en sindrig Plan, men Krigstykken satte sig imod dens Fremgang; og dog er det en dyb og uundgrundelig Hemmelighed for mig, hvorledes Stoffer med saa liden Larm og uden at gjøre Ansøgning kunde føres fra Abbediet."

"Christopher er en Mand, som forstaaer lige saa vel Taushedens Philosophie, som Talekunstens," svarer Borroughcliffe; "og maa af sine juridiske Studier have lært, at det er undertiden nødvendigt, at udføre sine Planer sub silentio. De smiler ad min Latin, Miss Plowden; men jeg forsiktrer, at siden jeg er bleven Indvaaner i denne Munkesko er min Smule Lærdom bleven ansporet til usædvanlig Anstrengelse — Ja, De leer endnu mere! Jeg betiente mig af det latinske Sprog, fordi Taushed er et Æmne, hvorved I gode Damer kun finder liden Moerde."

Catharina agtede ikke paa den lille Braad, der laa i Capitainens Ord og Mine; men efter endnu et Dieblisk taus at have moeret sig ved sine Forestil-

lingers frie Løb, syntes hun at give efter for disse overgionne Tanker, og lode høit saa hendes sorte Dine spillede af Glæde. Cecilia's Ansigt røbede ikke det strenge Alvor, hvormed hun undertiden søgte at dæmpe hvad hun ansaae for hendes Cousins ubetimelige Lyssighed; og Griffith, som betragtede Damerne een efter anden, troede til sin Forundring, at opdage et lille Smil, spillende i Alice Dunscombes rolige Træk. Det lykkedes dog snart Catharina at dæmpe Latterens heftige Udbrud, og med uendelig comist Værdighed besvarede hun Borrroughcliffes Bemærkning —

"Jeg troer, jeg har hørt om Noget, som man i Søemands-Sproget kalder Bogsering; men jeg maa overlade Hr. Griffith at afgjøre, om Udtrykket er rigtigt."

"De kunde ikke tale rigtigere, om De havde gjort Søe-Sproget til Deres Studium;" svarede den unge Søemand, med et Blik, som jog den trusne Pige Blodet lige op til Tindingen.

"Det Studium udfordrer mindre Tænksomhed, end De troer, Sir; men seer denne Bogsering ofte, som Capitain Borrroughcliffe — jeg beder om Forladelse — som Munkene kalde det, sub silentio?"

"Skaan mig, smukke Lady!" raabte Capitainen, "og vi vil slutte en Overeenskomst om gjensidig god

Forstaaelse: De tilgiver min Lærdom, og jeg undertrykker min Mistanke."

"Mistanke, Sir, er et Ord, som en Dame maa foragte."

"Og Foragt er en Fornærmelse, som en Soldat ikke kan taale; altsaa maa jeg da nedlade mig til at tale Engelsk, om jeg endog var i Selskab med Kirkesfædrene selv. Jeg formoder, at Miss Plowden er istand til at forklare Maaden, hvorpaa Hr. Christopher Dillon kom bort."

Damen svarede ikke, men brast ud i en ligesaa hiertelig og langvarig Latter som før.

"Hvad er det?" raabte Obersten; "tillad mig at sige Dem, Miss Plowden, Deres Munterhed er meget overdreven! Jeg vil haabe, at ingen Fornærmelse er tilføjet min Fætter. Hr. Griffith, vore Betingelser ere, at Udvertingen kun skal finde Sted paa Vilkaar at lige god Behandling har fundet Sted paa begge Sider!"

"Dersom Mr. Dillon ikke kan klage over noget større Onde end at blive udelet af Miss Plowden, Sir, saa har han Marsag til at prise sig lykkelig."

"Jeg veed ikke, Sir; Gud forbyde, mine Herrer, at jeg skulde glemme, hvad jeg skylder mine Gæster — men De kom i mit Hus, som min Konges Tjener!"

"Men ikke som Oberst Howards, Sir!"

"Jeg kender ingen Forskiel, Hr. Griffith. Kong Georg eller Oberst Howard — Oberst Howard eller Kong Georg! Vore Følelser, vor Formue, vor Stiebne ere som eet! med den mægtige Afstand, Forsynet har sat mellem Fyrsten og hans Folk. Jeg ønsker ingen anden Lykke, end at dele, i al Ydmyghed, min Konges Vel og Vee!"

"Vor quindelige Ubestændighed nøder Dem ikke til nogen af Delene, kære Onkel," sagde Cecilia, i det hun stod op; "men her kommer En, som leder vore Tanker til et vigtigere Æmne — vor Punt."

Høflighed nødte Oberst Howard, som baade elskede og agtede sin Niece, til at opsætte sine Bemærkninger til en anden Tid; men Catharina sprang med barnlig Jorighed op fra sin Stool, og løb hen til sin Cousine, der var i Begreb med at befale en Diener, at lade en vandrende Kræmmerdreng, som han havde anmeldt, komme ind i Spise-Salen: Elige med smaae Overdaadigheds-Barer omdragende Kræmmere, træde i afslides liggende Egne af Landet istedet for boesatte Handlende. Maaltidet var for saa vidt til Ende, at denne Forstyrrelse ikke havde meget at betyde; og da Alle følte at det var Cecilias Hensigt, at gienbringe Harmonien, lod man Drengen komme ind uden videre Ophold.

Indholdet af hans lille Kurv, fornemmelig bestaaende af vellugtende Sager og Smaaevarer henhørende til Fruentimmer-Fornødenheder, blev spøgende udbredt paa Bordet af Catharina, som erklærede sig for den vandrede Unglings Beskytterinde, og som leende opfordrede Herrerne's Gævmildhed til Fordeel for hendes protégé.

"De indseer let, min kære Formynder, at Drenge maa være loyal; thi han tilbyder os her Vellugtende som beskyttes af ikke mindre end to Hertuger af det kongelige Huus! Tillad mig at sætte en Væske tilside til Deres eget Brug! De samtykker; det seer jeg af Deres Nie. Og Capitain Borrroughelisse, da det lader som De er paa Bei til at glemme Deres Modersmaal, saa er her netop en A = B = C = Bog til Dem. Hvor fortræffeligt han dog er forsynet! Du maa have tænkt paa St. Ruth, da Du pakkede Dine Varer ind, mit Barn."

"Ja Mylady!" svarede Drengen, med et Blik; "jeg har tidt hørt om de fornemme Damer, som boer i det gamle Abbedie, og jeg har gaaet et lille Stykke af min Bei, for at faae Ufsætning hos dem."

"Og de vil vist ikke stusse Din Forventning, Miss Howard, det er en haandgribelig Opfordring til Deres Pung, og jeg veed ikke engang om Miss Alice

kan undgaae Contribution i disse besværlige Tider. Kom, hielp mig, Barn! Hvad har Du i Særdeleshed at anbefale til disse Damer's Valg?"

Drengen gik hen til Kurven og ragede et Duesblik om i den, som det syntes med ivrig Kræmmer-Opmærksomhed, og sagde derpaa, uden at tage Haanden fra den Uorden, han havde anrettet, og i det han viste den smilende Catharina noget —

"Dette, Mylady!"

Catharina studsede, saa Drengen med et skarpt Blik i Ansigtet, og lod derpaa Duet gaae uroeligt fra Ansigt til Ansigt med ængstelig Frygt. Cecilia havde opnaaet sin Hensigt og trukket sig taus tilbage til sin Stool — Alice hørte paa Capitain Manual og Verten, der afhandlede visse militaire Bedtægters egentlige Betydning — Griffith lod til at sympathisere med sin Elskede ved at efterligne hendes Tausshed. Men Catharinas staaende Diefkast mødte, da hun lod det løbe rundt, Borroughcliffe's skarpe Blik, der hæftede sig saa fast paa hendes Ansigt, at al videre Jagttagelse blev hende umuelig.

"Kom, Cecilia," raabte hun efter et Dieblisks Standsning, "vi misbruge Herrernes Taalmodighed alt for længe — Ikke blot at blive siddende ti Minuter efter at Dugen er taget bort, men endogsaa

blande vore vellugtende Sager, Baand og Naale medlem deres Madera og — skal jeg lægge til, Cigareer, Oberst?"

"Ikke saa længe Miss Plowden bærer os med sit Selskab, i Sandhed."

"Kom, Cousine; jeg mærker, Obersten bliver overordentlig høflig, og det er et sikkert Tegn paa, at han er fæd af vor Nærværelse."

Cecilia stod op og gik henimod Døren, Catharina vendte sig til Drengen og blev ved —

"Du kan følge med til Dagligstuen, mit Barn; der kan vi kigslaae, uden at vore Ansigter skal for; raade vore Hemmeligheder."

"Miss Plowden har glemt min A = B = C = Bog, troer jeg," sagde Borrroughcliffe og traadde ud fra den Gruppe, som omringede Bordet; "maaskee kan jeg finde noget i Drengens Kurb, der er mere stikket, end saadan en Elementarbog, til at danne en ung opløben Herre."

Da Cecilia saae ham tage Kurven fra Drengen, satte hun sig igien, og Catharina maatte nødvendigvis følge hendes Exempel, skjøndt ikke uden tydelig at røbe sin Uroe.

"Kom hid, Dreng, forklar mig Brugen af Dine Barer; dette er Søbe, og dette er en Pennesniv, det veed jeg; men hvad Navn giver Du dette?"

"Det? det er Bændel," svarede Drengen, med en Utaalmodighed, som meget naturligt kunde tilskrives det Afbrud, der saaledes stedte i hans Handel.

"Og dette?"

"Det?" svarede Drengen, og betænkte sig, halv fortrædelig og halv uvis, "det?"

"Dette er virkelig lidt ugalant!" raabte Catharina, "at opholde tre Damer, som doe af Utaalmodighed efter at komme i Besiddelse af deres Stads, imens De forsinker Drengen, med at spørge om Navnet paa en Brodeer-Naal!"

"Jeg burde bede om Undskyldning, at jeg spørger om noget som er saa let besvaret; men maaskee vil han finde det næste vanskeligere at gjøre Rede for," sagde Worroughcliffe, og lagde Gienstanden for sit Spørgsmaal inden i sin Haand, paa en saadan Maade at ingen kunde see det, uden Drengen og han selv — "Dette har vel ogsaa et Navn; hvad er det?"

"Dette? — det — kalder man undertiden — smækkert Linegods."

"Maaskee mener Du smækkert Lønegods?"

"Hvad, Sir?" svarede Drengen lidt hidssig, "Løgne — —"

"Kun Nød-Løgne," svarede Capitainen. "Hvad kalder De dette, Miss Dunscombe?"

"Vi kalde det almindelig Fiset, her i Norden, Sir;" sagde den sagtmødige Alice.

"Ja, Fiset eller smækkert Pinegods, det er eet og det samme," sagde den unge Kræmmer.

"Er det! men jeg troer, at Du kender kun lidt til Navnene paa Dine Varer, for en Handelsmand," sagde Borrroughcliffe med paatagen Ironie; "jeg har aldrig seet en Dreng paa Din Alder, som vidste saa lidt; hvad vilde Du vel kalde dette, og dette, og dette?"

Medens han talede, drog han de forskiellige Redskaber op af Lommen, hvilke Quartecermesteren den forrige Aften havde brugt til at binde sin Fange med.

"Det," raabte Drengen, meget ivrig, som En, der vil redde sin Fre; "det er Stikline, og dette er Merling, og det er Plætting."

"Nok, nok!" sagde Borrroughcliffe; "De har lagt tilstrækkelig Indsigt for Dagen, til at overtøge mig om, at De forstaaer Dem noget paa Deres egen Handel, men ikke paa disse Varer. Mr. Griffith, kender De Dem ved dette unge Menneske?"

"Jeg troer jeg maa, Sir," sagde den unge Søe-Officer, der opmærksom havde hørt paa denne Grammen. "I hvad Grunde De ogsaa er kommet her, Mr. Merry, saa nytter det ikke at forstille sig længere."

"Merry!" raabte Cecilia Howard; "er det da Dem, min Fætter? Er De ogsaa faldet i Deres Fienders Hænder! var det ikke nok at —"

Den unge Dame fik sin Føtning saa betimeligt igien, at hun kunde holde det øvrige af Tanken tilbage, skiondt Griffiths taknemmelige Blik tilstrækkeligt viste, at han i Hjertet havde udfyldt Meningen paa en Maade, der var overordentlig smigrende for hans Følelser.

"Hvad er nu det igien!" raabte Obersten. "Begge mine Myndlinge omfavner og klapper en Landstrøjer, en omsøbende Krømmerdreng, lige for mine Dine! Er det Forræderie, Mr. Griffith? eller hvad betyder denne unge Herres besynderlige Besøg?"

"Er det besynderligt, Sir," sagde Merry selv, og ombyttede sit paatagne blodsede Bæsen med den frie, utvungne Alder, der er en tidlig Dannelse egen, "at et ungt Menneske, som jeg, der hverken har Moder eller Søstre, paatager sig et lille Boveskifte for at besøge de to eneste qvindelige Slægtninge, han har i Verden?"

"Hvorfor denne Forklædning da? I Sandhed, unge Herre, det var unødvendigt, at snige sig hemmelig ind i gamle Georg Howards Bolig, i et saadant Grinde, skiondt man har benyttet sig af Deres Ungdom til at drage Dem bort fra Deres undersaatlige Pligt. Hr. Griffith og Captain Mannal maae til-

give mig, at jeg ved mit eget Bord ikke kan tilbageholde Meninger, som maae være Dem ubehagelige; men denne Begivenhed fordrer en aaben Forklaring."

"Jugen tvivler om Oberst Howards Giesfrihed," svarede Unglingen, "men han har tillige stor Anseelse for sin Hengivenhed til Kronen."

"Meget rigtigt, unge Herre, og, som jeg haaber, med nogen Ret!"

"Vilde det da være forsigtigt, at betro min Person i en Mands Hænder, der maatte ansee det for sin Pligt at anholde mig?"

"Dette klinger rimeligt nok, Capitain Borroughcliffe, og jeg tvivler ikke paa, at det unge Menneske taler oprigtig. Jeg vilde ønske, at min Fætter, Hr. Christopher Dillon, nu var her; at jeg kunde saae Underretning, om det var at begaae Forræderie, at tillade dette unge Menneske at tage bort igien, uhindret og uden Udverling."

"Spørg den unge Herre om Caciquen," svarede Hverver-Officeren, der igien havde indtaget sit Sæde ved Bordet, synliggen veltillfreds over at have givet Anledning til Merrys Opdagelse; "maaskee han i Grunden er en Ambassadeur, besejdmægtiget til at handle paa Hans Højheds Vegne."

"Hvad siger De, Sir?" spurgte Obersten, "veed De noget om min Fætter?"

Hele Selskabet fæstede længe angstelige Blikke paa det unge Menneske, da de bleve vaer den pludselige Overgang fra sorgløs Frihed til den dybeste Rædsel, som malede sig i hans Ansigt; endelig aabnede han, med dæmpet Stemme, Hemmeligheden om Dillons Skiebne —

"Han er død."

"Død!" gientog alle Stemmer i Bærelset.

"Ja, død," svarede Merry, og stirrede paa de blege Ansigter, som omringede ham.

En lang og frygtelig Tausshed fulgte paa denne Efterretning, som Griffith allene afbrød, i det han sagde —

"Forklar os hans Dødsmaade, Sir, og hvor hans Legeme ligger."

"Hans Legeme ligger begravet i Sandet," svarede Merry, med Forsigtighed, som reiste sig af Frygt for ved at ytre for meget, at forraade Ariels Skibbrud og folgelig sætte Varnstables Frihed i Fare.

"I Sandet!" gientød atter fra alle Kanter i Bærelset.

"Ja, i Sandet; men hvorledes han døde, kan jeg ikke forklare."

"Man har myrdet ham," udbrød Oberst Howard, der nu blev sin Stemme fuldkommen mægtig igjen,

"man har myrdet ham paa en forræderisk og feig og nedrig Maade!"

"Man har ikke myrdet ham," sagde Unglingen med Fasthed; "og de, iblandt hvilke han døde, fortjene hverken at kaldes Forrædere eller Feige!"

"Sagde De ikke at han var død? at min Fætter var begravet i Sandet paa Standbredden?"

"Begge Dele er Sandhed, Sir, — —"

"Og De negter at forklare, hvorledes han døde, og hvorfor han fik en saa vanærende Begravelse?"

"Han blev begravet efter min Ordre, Sir; og er der nogen Vanære ved hans Grav, saa have hans egne Gierninger udbredt den over ham. Hvad hans Dødsmaade angaaer, derom kan jeg ikke, og vil jeg ikke tale."

"Vær rolig, min Fætter," sagde Cecilia, med en bedende Stemme; "hav Verbødighed for min Onkels Alder, og husk, at Hr. Dillon besad hans Yndest i høi Grad."

Den gamle Kriger var imidlertid saavidt blevet Herre over sine Følelser, at han kunde fortsætte Samtalen med mere Sindighed.

"Hr. Griffith!" sagde han, "jeg vil ikke handle overilet — De og Deres Ledsager ville behage at gaae hver til sit Børelse. Jeg har saa megen Agtelse for en Søn af min Broder Harrys Ven, at jeg

vil troe, Deres Ord er Dem helligt. Gaae, mine Herrer; De ere ubevogtede."

De to Fanger bukkede dybt for Damerne og Deres Bert, og gik; dog standsede Griffith et Dieblit i Døren, i det han sagde —

"Oberst Howard, jeg overlader det unge Menneske til Deres Godhed og Besindighed. Jeg veed, De vil ikke glemme, at der flyder samme Blod i hans Aarer, som i en Persons, der er Dem høist dyrebare."

"Nok, nok, Sir," sagde den Gamle, gav ham Tegnet med Haanden til at gaae; "og De, mine Damer, dette Sted er heller ikke for Dem."

"Aldrig vil jeg forlade dette Barn," sagde Catharina, "saalænge en saa skrækkelig Mistanke hviler paa ham! Oberst Howard, De maa handle med os begge, som De behager; thi jeg veed De har Magten; men hans Skiebne skal være min Skiebne."

"Der er uidentvivel en eller anden Misforstaaelse i denne sørgelige Begivenhed," sagde Borronghelisse, og traadte imellem de hæstigt Bevægede; "og jeg vil haabe, at Alt endnu kan jævnes, ved Rolighed og Maadehold. Unge Herre, De har baaret Naaben, og maa altsaa vide, hvor ung De end er, hvad det er at være i Deres Fienders Magt."

"Nei!" svarede den stolte Yngling; "det er første Gang, at jeg er Fange."

"Jeg taler, Sir, med Hensyn til hvad der staaer i vor Maagt."

"De kan lade mig bringe til et Fængsel; eller maaſtee, siden jeg har sneget mig forklædt ind i Abbediet, til en Galge."

"Og kan et saa ungt Menneske møde en saadan Skiebne saa rolig?"

"De tør ikke vove det, Capitain Borrouhelisse," raabte Catharina og slog uvilkaarlig Armen om det unge Menneske, som for at beskytte ham imod Veld; "De vilde rødme ved at tænke paa en saadan med foldt Blod udført Hævn, Oberst Howard!"

"Dersom vi kunde holde et Forhør over den unge Mand, uden at forstyrres af de lidenskabelige Følelser, disse Damer yttre," sagde Capitainen afſides til sin Vert, "kunde vi erholde vigtige Efterretninger."

"Miss Howard, og De, Miss Plowden," sagde Veteranen, i en Tone, som lang Bane havde lært hans Myndlinger at agte, "Deres unge Fætter er ikke faldet i de Vildestes Hænder, og De kan sikkert betro ham til min Varetægt. Det gjør mig ondt, at vi have ladet Miss Alice staae saa længe, men hun vil finde Hvile paa Sophaen i Deres Dagligstue, Cecilia."

Cecilia og Catharina lode sig af Deres høflige, men bestemte Formynder føre til Døren, hvor han

lukkede for de Vortgaaende med den overdrevne Hoflighed, han aldrig undlod at betiene sig af, naar han i mindste Maade var opbragt.

"De synes at kende Deres Fare, Master Merry," sagde Borrroughcliffe, efter at Døren var lukket, "jeg haaber, De ogsaa veed hvad Pligt vilde byde at gjøre i min Stilling."

"Gjør det, Sir," svarede Ynglingen; "De har en Konge at staae til Ansvar, og jeg har et Fædreland."

"Jeg har da vel ogsaa et Fædreland," sagde Borrroughcliffe med en Roelighed, der ikke i mindste Maade forstyrredes af den haantlige Mine, hvormed Ynglingen yttrede sig. "Dog hindrer intet mig i at være mild, endogsaa aldeles estergivende, naar det skeer uden at fornærme den Fyrste, til hvem De sigter. — De har ikke paataget Dem dette Eventyr allene, Sir?"

"Havde jeg faaet flere med, skulde maaskee Captain Borrroughcliffe have hørt disse Spørgsmaal, istedet for at gjøre dem."

"Det er en Løkke for mig, Sir, at Deres Følge har været saa lidet; og dog kunde selv Dyrer:Skonnerten, Ariel kaldet, have forsynet Dem med et mere passende Følge. Jeg kan ikke andet end troe, at De er ikke langt fra Deres Benner."

"Han er nær ved sine Fiender, Deres Velbaarhed," sagde Sergeant Drill, som ubemærket var traadt ind i Værelset; "thi her er en Dreng, som siger, at han er blevet anholdt i den gamle Ruin, og berøbet sine Varer og Klæder; og efter hans Beskrivelse maa denne Kugl være Tyven."

Borrroughelisse gav Drengen, som stod i Baggrunden, Tegn at komme nærmere, og Befalingen adlodes strax med at den Iver Gøtelsen af den lidte Uret, kunde indgive den Fornærmede. Denne uventet mellemkommende Person havde snart endt sin Fortælling, der i Korthed var følgende:

Nedens han i den forfaldne Bygning ordnede sine Sager, for at fremvise dem for Abbediets Damer i god Orden, var han bleven overfaldet af en Mand og en Dreng (den Sidste var nærværende), der berøvede ham saa meget af hans Dragt, som Drengen fandt nødvendigt til sin Forklædning, tilligemed hans Kurv og Varer. Han var af Manden bleven sat i et Værelse i et gammelt Taarn for at holdes fangen; men da denne Mand ofte steg op til Spidsen for at see sig om i Egnen, havde han benyttet sig af denne Uagtsomhed, til at undsige. Til Slutning forlangte han sin Eiendom tilbage, og at den ham tilføjede Uret maatte anses med Straf.

Merry hørte hans højrøstede og hidsigte Beretning

med haanlig Noelighed og før den brede Kræmmer var til Ende med sin Fortælling, havde han afslagt de laante Klæder, hvilke han med megen Foragt kastede til ham.

"Vi ere beleirede, min gode Bert! omringede! belagte!" raabte Borronghclisse, da den Anden havde udtalt. "Her har vi en ypperlig Plan til at berøve os vore Laurbær! ja, og vor Betsønning! men, her engang, Drill! Det er gamle Soidater de har at bestille med, og vi skal tage Tingen i Overveielse. Man ønsker helst at vinde Seier til Guds; De forstaaer mig? — Der var intet Cavallerie i Slaget. Gaae, Kiære, jeg seer De har fattet mig, tag denne unge Herre med — og husk paa, han er en ung Herre — sæt ham i sikker Forvaring, men lad ham blive forsynet med alt Fornødent."

Borronghclisse besvarede høfligt det stolte Bux, hvormed Merry, som nu begyndte at betragte sig selv som en Martyr for Fædrelandet, fulgte Sergeanten ud af Børslet.

"Der er Mod i den Knøs!" raabte Capitainen; "og dersom han lever til han saaer Skiæg, skal det være en dristig Hund, der tør nappe ham i det. Jeg er glad ved, min Hr. Bert, at denne vandrende Jøde kom, og sparede den stakkels Knøs for videre Forklaring, thi det er mig modbydeligt at plage en ædel

Siel. Jeg saa paa hans Die, at han havde liget tiere over en Kanon, end giennem et Naale-Die."

"Men de har myrdet min Kætter! den loyale, den lærde, den sindrige Hr. Christopher Dillon!"

"Har de gjort det, skal de komme til at svare for det," sagde Vorroughcliffe, og satte sig igien ved Bordet med en Kulde, der vidnede om hans Doms Upartisthed; "men lad os kiende Sagen, før vi foretage os Noget i Overiitelse."

Oberst Howard var nød til at bifalde et saa fornuftigt Forslag, og satte sig igien, medens Vorroughcliffe gav sig til at anstille et Parvt Forhør over Kræmmerdrengen.

Vi opsatte, til den beileilige Tid kommer, at berette Resultatet af hans Undersøgelser; men ville for saa vidt tilfredsstille vore Læsers Nysgierrighed, at vi fortælle dem, Capitainen fik tilstrækkelig Oplysning om et meget alvorligt Angreb paa Abbediet, som forberedes, men tillige, som han troede, nok, for at sætte ham istand til at afvende Faren.

Syv og Tyvende Capitel.

Aldrig saae jeg Nogen
Saa liig en ægte Kierligheds-Gesandt!
Shakspeare: Kiøbmanden af Venedig.

Cecilia og Catharina skiftes fra Alice Dunzcombe i Klosterets lavere Gallerie; og begge Cousinerne gik op til det Værelse, der var anvist dem til Paaklædnings-Kammer. De Følelsers Styrke, der efterhaanden strømmede sammen i disse Damers Hjerter, da Omstændighederne bragte dem, der var dem kierest af alt, i yderst mistige, om ei endog i virkelig farlige Stillingen, forebyggede maaskee i nogen Maade, at de ikke henreves aldeles af den Bekymring, Merry's Opdagelse og Fængsling ellers maatte antages at vække. Merry var, ligesom De, eneste Barn af een af tre Søstre, ved hvilke saa mange af de her fremstillede Personer forbandtes ved et noie Slægtskabsbaand, og hans unge Alder, havde indskudt hans Cousiner en Omhed for ham, der var langt stærkere end den Deeltagelse, Slægtskabet selv kunde indgyde; men de vidste, at i Oberst Howards Hænder var hans Person sikker, om endog hans Frihed stod i Fare. Da det første Indtryk, hans pludselige Fremtræden efter saa lang Fraværelse, foraarsagede, havde sat sig, tænkte de derfor

mere paa de Følger, hans Unholdelse kunde have for andre, end paa Cadettens egen nuværende Stilling. Befriede for ethvert speidende Øie, yttrede de to Viger uden Tvang deres Følelser, efter deres forskjellige Natur. Catharina gik frem og tilbage i Berørelset, med feberagtig Uengstelighed; medens Miss Howard, i det hun skulde sit Ansigt bag sine rige mørke Lokker, og bedøkkede sine Øine med en yndig Haand, overgav sig med mere Roelighed til sine egne Betragtninger.

"Barnstable kan ikke være langt borte," sagde Catharina, efter faa Minuters Forløb; "thi han vilde aldrig have sendt det unge Menneske i et saadant Ørinde ganske allene."

Cecilia slog sine milde blaae Øine op paa sin Cousins Ansigt, i det hun svarede:

"At Tanke om Udørling maa nu opgives, og maaskee vil man beholde Fangerens Personer som Underpant for Dillons Liv."

"Men den Udsigting er død! eller er det kun en Drudsel, eller et listigt Vaasund af den Stielm? Han er fremmeligere i Forsland end i Mar, og vilde ikke betænke sig paa at tale og handle med Dristighed, naar det behøvedes."

"Han er død!" svarede Cecilia med Rædsel, og skulde sit Ansigt igjen; "Merrys Øine, hele hans Un-

sigst bekræftede hans Ord! Jeg frygter, Catharina, at Barnstable har ladet sin Harm overvinde Besindigheden, da han erfoer Dillons Forræderie; sikkert, sikkert, skøndt Krigens grumme Vedtægt vil kunne undskyldte en saa frygtelig Havn over en Fiende, var det dog ukierligt, at glemme sine egne Benneres Tilstand."

"Barnstable har ingen af Delene gjort, Miss Howard," sagde Catharina, og standsede sine uroelige Trin i det den lette Skabning hævede sig med Stoltshed; "Barnstable er lige saa lidt istand til at myrde en Fiende, som til at forraade en Ven!"

"Men Giengjældelse hverken ansees for eller kaldes Mord blandt Mænd, der bære Vaaben."

"Hold det for hvad De vil, kald det hvad De vil, Cecilia Howard, jeg sætter mit Liv derpaa, at Richard Barnstable kun har sit Fædrelands aabenbare Fienders Blod at svare for."

"Den Ulykkelige er maaskee bleven et Offer for den skrækkelige Sømands Forbittrelse, der førte ham herfra som Fange!"

"Den skrækkelige Sømand, Miss Howard, har ligesaa ømt et Herte som De selv. Han er — —"

"Catharina," afbrød Cecilia hende, "De modsiges mig paa en uventlig Maade; lad os ikke forøge vor uundgaaelige Ulykke ved en fiendt Trætte."

"Jeg trættes ikke med Dem, Cecilia! jeg svarer kun den Gravværende og Ustyldige imod Deres uventlige Mistanke, min Cousine."

"Siiig heller: Deres Søster," svarede Miss Howard, da deres Hænder uvilkaarlig mødtes; "thi vi ere i Sandhed, Søstre! Men lad os søge at tænke paa noget mindre skrækkeligt. Arme, arme Dillon! Nu, da saa forfærdelig en Skiebne har rammet ham, kan jeg endog forestille mig ham mindre svigefuld og mere oprigtig, end vi før troede ham. Deres Ansigt siger mig, Catharina, at De føler som jeg, og vi vil ikke dvæle længer ved denne Sag. — — — Men Catharina! Cousine Thrine! — hvad seer De efter?"

Miss Plowden havde, da hun holdt op at trykke Cecilias Haand, begyndt sin Vandring igien med mere regelrette Trin; men i det hun første Gang gik tværs over Bærelset, og sæstede just sit Die skarpt paa Vinduet ligesom hende, blev hun staaende aldeles henstukket i Betnelse. Den dølende Svøls klare Straaler mødte hendes mørke Dickast, der syntes hævede paa en fiern Gienstand, og den stigende Rødme, der langsom stial sig frem over hendes Kinder lige op til Kindingerne, fik ved denne Belysning en forheiet Glæde. En saadan pludselig Forandring i hendes Bæsen og Udseende havde nødvendigt tildraget sig Cecilias Opmærksomhed, og dette var Aarsagen til at hun afbrød sig

selv med det heftige Spørgsmaal, vi nyeligt anførte. Miss Plewden vinkede langsomt ad sin Fortrolige, der stillede sig ved hendes Side; pegende til Skoven, som laae for dem, sagde Catharina nu —

"Seer Taarnet, hist i Ruinen? Seer De de smaae Pletter af Rødt og Gult, som slagrer over Muren?"

"Jeg seer dem! det er de sidste Levnninger af Løvet af et Træ; men De mangle den levende Farve, som pryder Eстераaret i vort eget, dyrebare America."

"Det ene er Guds Gierning, men det andet er frembragt ved menneskelig Kunst. Cecilia, det er ikke Blade, men det er mine egne barnagtige Signaler, og identivis er Barnstabe selv i det forfaldne Taarn. Merry kan ikke, vil ikke forraade ham."

"Jeg turde sætte mit Liv paa vor lille Fætters Værelse," sagde Cecilia. "Men De har jo min Onkels Teleskop ved Haanden; den kan gjøre Nytte her. Gæt Blik i den vil lægge Sandheden for Dagen."

Catharina sprang hen til Stedet, hvor Instrumentet stod, og gjorde det med ivrig Haand istand til de nødvendige Jagttagelser.

"Det er ham!" raabte hun, i samme Dieblis hun satte Diet til Glasset. "Jeg kan endog see hans Ho-

ved oven for Stenene. Hvor usorgstigt, at udsætte sig saaledes uden Nødvendighed."

"Men hvad siger han, Catharina!" udbrød Cecilia; "De allene kan fortælle hans Mening."

Den lille Bog som indeholdt Forklaringen over Miss Plowdens Signaler, blev nu ufortøvet taget frem og hurtigt giennebladet, for at finde det fornødne Nummer."

"Det er allene et Spørgsmaal for at gjøre mig opmærksom; jeg maa lade ham vide at han er bemærket."

Da Catharina, ligesaameget tilskyndet af egen indre Tilbøjelighed, som ogsaa med noget Haab om Nyttens deraf, lagde denne Plan til gjensidig Meddelelse med Varnstable, havde hun lykkeligviis ikke glemt at sørge for de nødvendige Midler til at besvare hans Spørgsmaal. En meget simpel Indretning ved Hjælp af nogle af Silke-Snorene, der vare anbragte til Pryddelse paa Vindues Gardinerne, satte hende istand dertil; og hendes flinke Fingre gjorde hurtigt de smaa Silkeslag fast til Snorene, der nu bleve optrukne, saa at disse Signaler en miniature slagrede i Vinden.

"Han seer dem!" raabte Cecilia, "og laver sig til at forandre sine Slag!"

"Hold altsaa Die med ham, min Cousine, og sig mig Farverne og den Orden hvori han viser dem, saa skal jeg se at læse hvad han mener."

"Han er ligesaa behændig som De! Nu viser han atter to Flag, vaiende oppe paa Muren; det øverste er hvidt, og det nederste sort."

"Hvidt over Sort," gientog Catharina hurtig ved sig selv, medens hun vendte Bladene i sin Bog — "'Mit Bud: har man seet ham?'" — Dertil maae vi svare den ullykkelige Sandhed. Her er det — guult, hvidt og rødt — "'Han er Fange.'" Hvor heldigt, at jeg just havde beredet mig paa Spørgsmaal og Svar. Hvad siger han, Cecilia, til denne Nyhed?"

"Han er isærd med at forandre, min Bedste! Men Catharina, De ryster saa stærkt, at De støder til Kikkerten; nu er han særdig! det er Guult over Sort, denne Gang."

"'Griffith, eller hvem?'" Han forstaaer os ikke; men jeg har ogsaa tænkt paa den stakkels Merry, da jeg forkærdigede mine Nummere — ah! her er det; guult, grønt og rødt — "'Min Fætter Merry.'" Nu maa han endelig forstaae os."

"Han har allerede taget sine Flag ind. Den Efterretning synes at forurolige ham, thi han er ikke saa hurtig, som før. Nu viser han dem; det er grønt, rødt og guult."

"Spørgsmaalet betyder: "'Er jeg sikker?'" det var det, som gjorde ham langsom, Miss Howard,"

sagde Catharina; "Barnstable er altid langsom til at see paa sin egen Sikkerhed. Men hvordan skal jeg svare ham? Skulde vi nu lede ham vild, hvor kunde vi nogentid tilgive os det!"

"For Andreas Merry er intet at frygte," svarede Cecilia, "og jeg tænker at dersom Captain Verroughelisse havde nogen Underretning om hans Fienders Nærværelse, blev han ikke ved Bordet."

"Der bliver han, saa længe Viin perler i Glasset, og den kan fylles ned," sagde Catharina; "men vi vide, af en sørgelig Erfaring, at han er Soldat, naar det gielder; og dog, jeg vil stole paa hans Uvisdhed dennegang — her har jeg et Svar: ""De er sikker endnu, men vær forsigtig.""

"Han læser Deres Efterretning med et hurtigt Die, Catharina; og han er ogsaa færdig med sit Svar. Denne Gang viser han Grønt over Hvidt. Naa, hører De ikke? det er Grønt over Hvidt; ih men — er De stum? Hvad siger han, kære Pige?"

Endnu svarede Catharina ikke, og hendes Cousine tog Diet fra Glasset, og saae hende stirre alvorlig paa den aabne Side, medens Roserne, der ved Sindets heftige Bevægelse glødede paa hendes Kinder, blomstrede i endnu dybere Farver. "Jeg haaber dog, at Deres Rødme og hans Signaler ikke betyder noget ondt, Thrine," blev Cecilia ved, "Grønt betyder dog

vel aldrig hans Jalouſie, ligesom Hvidt Deres Uſtyldighed? Hvad ſiger han, Couſine?"

"Han ſiger megen urimelig Tale, ligesom De," ſvarede Catharina, og vendte ſig til ſine Flag, med en fortrydelig Mine, ſom ſynderligen ſtred mod hendes tilfredſe Udſeende; "men ſom Tingene nu ſtaaer, maa jeg tale mere frit med Barnſtable."

"Jeg kan gierne gaae bort," ſagde Cecilia og reiſte ſig meget alvortlig.

"Nei, Cecilia, det Blik fortiener jeg ikke — Nu er det Dem ſom er letſindig! Men De indſeer ſelv, at Aſtenen ſtunder til, og at vi maae bruge andre Midler til Samtale end Vinene. — Her er et Signal til Svar: ""Naar Abbediets Klokke ſlaaer ni, ſaa kom med Forſigtighed til den lille Laage paa den øſtre Side af Indhegnningen, ud til Landeveien; hold Dem ſtille til den Tid!"" Jeg havde netop indrettet dette Signal for det Tilfælde, at en Sammenkomſt ſkulde blive nødvendig."

"Godt, han ſeer det," ſvarede Cecilia, ſom atter havde taget Plads ved Teleskopen, "og ſynes beſluttet til at adlyde Dem, thi jeg ſeer ikke mere til hans Flag eller ham ſelv."

Miss Howard gik nu fra Kikkerten, da hendes Jagttagelſer vare endte; men Catharina ſatte den

ikke hen i dens Hjørne før hun med et langt og angsteligt Blik havde seet giennem den over til det nu forladte Taarn. Den Uengstelighed og Deeltagelse, denne korte og usfuldkomne Meddelelse imellem Miss Snowden og hendes Elsker vakte, kunde ikke andet end give begge Damerne Anledning til Betragtninger og forsyne dem med Gæmme til alvorslige Samtaler, indtil Alice Dunscombes Indtrædelse forkyndte dem, at man ventede dem nede. Selv den lidet mistænkelige Alice mærkede, saasnart hun var kommet ind, en Forandring i begge Confinernes Miner og Opsørsel, der forraadte, at deres hemmelige Samtale ei var gaaet af uden al Strid. Cecilia's Ansigt røbede Uro og Uengstelighed, ikke uden en Blanding af Sorg, medens Catharinas mørke, lynende Øie, blussende Tindinger og stolte, faste Trin røbede, i lige om ikke højere Grad, en meget forsiættelig Videnkab. Da imidlertid ingen af de unge Damer selv berørte Gienstanden for deres Samtale, efterat Alice var kommet, gik hun taus isørveien til Dagligstuen.

Obersten og Borroughseliffe modtog Damerne med særdeles Opmærksomhed. Man saae, at Oberstens aabne og ædle Træk undertiden vare paa Veie til stærkt at mørknes, uagtet den Umage, hvormed han modsatte sig; men Hverver-Officeren vedligeholdt usforandret sin kolde og roelige Mine. Vel tyve Gange

bemærkede han Catharinas giennemtrængende Blik fæstede paa sig med en spændt Opmærksomhed, som en mindre estertænksum Mand kunde have forfængelighed nok til at mistyde; men ikke engang dette smigrende Vidnesbyrd om hans tiltrækkende Kraft, var istand til at forstyrre hans Selvbeherkelse. Forgieres søgte Catharina at læse i hans Ansigtstræk, hvori alt aandede militair Strenghed, endskiøndt hans Væsen netop var usædvanlig let og naturligt. Omhver træt af denne tungtelsøse Forskning saae den ængstede Pige paa Uhrer; til sin Forstrækkelse, opdagede hun at det var paa Slaget Ni, og uden at agte paa sin Cousines fraraadende Blik stod hun op og forlod Værelset. Berroughelisse aabnede Døren for hende, og i det Damen høfligt nikkede til Tak for hans Opmærksomhed, mødtes deres Dine endnu engang, men hun gik ham hurtig forbi, og fandt sig nu allene i Galleriet. Her dvælede hun over et Minut før hun gik videre, thi hun troede, i hiint Blik at have opdaget et Udtryk af Underfundighed, der forraadte, at man med Tryghed stolede paa en vis hemmelig lagt Plan. Dog, det laae ikke i hendes Natur at dvæle længe, naar Omstændighederne bode hende fatte en Beslutning og at være hurtig. Hun kastede en rød Kappe, der laae paa rede Haand til hendes Ferehavende, over de spæde Lemmer, og sneg sig forsigtig ud af Bygningen.

Endskiøndt altsaa Catharina nærede den piinslige Mistanke, at Borroughcliffe havde faaet Efterretninger, der kunde blive hendes Elsker farlige, søgte hun dog, da hun kom under aaben Himmel, forgieves at opdage nogen Forandring i Abbediets Forsvars-Anstalter, der kunde bekræfte hendes Mistanke, eller gjøre hende bekendt med noget, hvorved hun sættes i Stand til at lære Barnstable at undgaae den skjulte Fare. Alt var i samme Tilstand, som det havde været, siden Griffith og hans Ledsager toges til Fange. Hun hørte Skildvagten, der var posteret under deres Vinduer, at gaae med tunge, hurtige Skridt, for at holde sig varm paa sin indskrænkede Plads; og da hun stod stille for at lytte, fornam hun ogsaa den rastende Lyd af den Soldats Baaben, der som sædvanlig bevogtede Indgangen til den Deel af Bygningen, hvor hans Kammerater vare indkvarterede. Natten havde begyndt koldt og mørk; skøndt Stormen, henimod Dagens Slutning, meget var aftaget, blæste det dog endnu; stærke Vindstød høretes undertiden mellem Bygningens uregelmæssige Mure; og der skulde et meget usigtigt Øre til mellem disse Toner fra den aftagende Storm at opdage Lyd, som ellers var velbekendt. Da Catharina imidlertid var tilstrækkelig forvisset om, at hendes Gandsker ikke havde bedraget hende, vendte hun sig angstelig hen mod det, Borroughcliffe kaldte sin

Caserne. Alting paa den Side var saa mørkt og stille, at Roligheden selv kunde vække en urolig Fornemmelse. Det kunde være Sønnens Stilhed som herskede over det ellers muntre og lystige Værelse; eller det kunde være den Stilhed, hvormed man forbereder en frygtelig Plan. Men der var ingen Tid til at betænke sig videre, og Catharina drog Kappen tættere om sig, og gik med lette og forsigtige Trin til det bestemte Sted. I det hun nærmede sig til Laagen slog Klokken ni, og hun standsede igien medens den sørgelige Lyd bares paa Vinden til hendes Øre, som om hun ventede at hvert Slag kunde være et Signal, der drog en hemmelig Plan af Borroughcliffe for Lyset. Da den sidste Lyd af Klokken døde hen, aabnede hun den lille Port, og gik ud paa Landeveien. En mandlig Skikkelse sprang frem fra et Hjørne af Muren, saasnart hun lod sig see, og medens hendes Hjerte endnu bankede ved den pludselige Larm, sandt hun sig allerede i Barnstables Arme. Efter den unge Sømands første afbrudte Glædes-Øtringer over Gien synet, underrettede han sin Elskede om Skonnertens Forliis og de Overblevnes Skiebne.

"Og nu Catharina," saaledes sluttede han, "haaber jeg, De er kommet, for aldrig at forlade mig; eller i det mindste, for aldrig at vende tilbage til det gamle Abbedie; med mindre det skulde være for at

hielp til Griffiths Befrielse, og derpaa atter foreene Dem med mig for steds!"

"Ja, i Sandhed, der er saa meget i den Beskrivelse, De nyelig har gjort over Deres nærværende Forsatning, som kunde friste en ung Pige til at forlade sit Hiem og sine Venner, at jeg neppe veed, hvorledes jeg skal afslaae Deres Begiering, Varnstable. De er forsynet med en meget antagelig Voepæl i det forfaldne Taarn; og jeg formoder, der er lagt adskillige Planer til Plyndring for at gjøre det beboeligt. St. Ruth er virkelig vel forsynet med Alt hvad De behøver; men om vi ikke inden kort Tid bleve forflyttede til Castellet i York, eller til Fængslet i Newcastle, er et Spørgsmaal, som jeg overlader Dem at afgjøre."

"Hvor kan De tænke paa Fias nu, elskværdige Galning!" sagde Varnstable, "da baade Tid og Omstændigheder lyde os at være alvorlige?"

"Det er en Kones Pligt at være huuslig og see til at Alt er hyggeligt hjemme," svarede hans Elskte; "og jeg vilde gierne stille mig ved min Bestilling med Bre. Men jeg mærker, De er vred, thi at see Deres mørke Ansigt i en saadan Nat, kan der ikke være Spørgsmaal om. Naar har De foresat Dem at begynde Huusholdningen, dersom jeg antager Deres Forflag?"

"De lod mig ikke tale ud, og Deres vittige Drillerier ærgre mig. Cutteren, jeg har taget, vil upaatvivlelig komme under Landet, naar Kulingen bedager, og jeg har i Sinde at tage bort med den, naar jeg har slaaet denne Engländer og befriet Miss Howard og Dem. Jeg kunde see Fregatten ude i Søen, endog før vi forlode Klipperne."

"Det klinger rigtig nok bedre!" svarede Catharina i en Tone, der tilskiendegav, at hun grundede over Fremtiden; "og dog kunde der være nogle Banfeligheder i Veien, som De kun lidet tænker paa."

"Banfeligheder! der er ingen — der kan ingen gen være."

"Lael ikke saa ligegyldigt om Kierlighed's Forviklinger, Hr. Barnstable. Naar var den vel fri for Lænker og Hindringer? Jeg selv har en Forklaring at forlange af Dem, som jeg meget heller vilde undgaae."

"Af mig! Forlang hvad De vil, eller hvordan De vil. Jeg er et sorgløst, ubetænksomt Menneske, Miss Plowden; men mod Dem har jeg kun lidet at svare for — med mindre en vis ufornuftig Tilbedelse skulde være en Synd mod Deres Fortienester." Barnstable solte et sagte Tryk af den lille Haand, som hvilede paa hans Arm, i det Catharina svarede i en

Tone, saa forskjellig fra den forrige letsindige, at han studsede da den første Lyd naaede hans Øre —

"Merry har bragt en skrækkelig Tidende!" sagde hun; "gid jeg kunde holde den for usand! men baade Merry's Ansigt og Dillons Graværelse bekræfte den."

"Stakkels Merry! Han er ogsaa faldet i Snaren! Men nu skal de finde En, som er dem for klog. Er det den ugle Dillons Skiebne, de sigter til?"

"Han var en Usling," blev Catharina ved i samme Tone, "og han fortiente en haard Straf af Dem, Barnstable; men Livet er en Gave af Gud, og bør ikke altid berøves naar menneskelig Hævn synes at fordrø et Offer."

"Hans Liv blev taget af Dem, som gav det," sagde Søemanden. "Er det Catharina Plowden som kunde mistænke mig for et Riddingsværk?"

"Jeg mistænker Dem ikke — jeg har ikke mistænkt Dem," raabte Catharina; "jeg skal aldrig tænke noget ondt om Dem igien. De er ikke, De kan ikke være vred paa mig, Barnstable! Havde De hørt min Cousine Cecilia's grusomme Mistanke, og havde Deres Indbildningskraft omhyggelig udmalet Deres lidte Uret og Fristelserne til at glemme Varmhiertighed, saaledes som min foreslillede mig det, endog medens min Tunge negtede Deres Deeltagelse i den formodede Handling, De vilde — ja De vilde i det mindste

have erfaret, hvor meget lettere det er at forsvare dem, vi elske, imod Andres aabenbare Angreb, end imod vore egne skinsyge Følelser."

"Disse Ord, Kierlighed og Skinsyge, maae frifiende Dem," raabte Barnstable med sin naturlige Stemme; og efter at have yttret nogle faa trøstende Ord endnu til Catharina, hvis rørte Hierte fandt Lidsbrødt i Taarer, fortalte han i Korthed Maaden hvorpaa Dillon var død.

"Jeg havde haabet, jeg stod høiere i Miss Howards Agtelse, end at hun endog blot kunde mistænke mig," sagde han da han havde endt sin Forklaring. "Griffith har kun vækket en maadelig Forestilling om vort Kald, naar han har givet Anledning til et saadant Begreb om dets Udøvelse."

"Jeg troer, Griffith vilde heller ikke have undgaaet min Mistanke, dersom han havde været Chesen, Dillon bedrog, og De den Fange," svarede Catharina; "De veed ikke hvor meget vi begge have lidenret Krigs = Retten og med hvilke rødselsfulde Billeder om Gidsler, Giengieldelses = Ret og frigerste Executioner vort Sind er fyldt. Men en tung Steen er lettet fra mit Hierte, og jeg kunde næsten sige, at jeg nu er rede til at giennevvandre Livets Dal i Deres Selskab."

"Det er en fornuftig Bestutning, min gode Ca-

tharina, og Gud velsigne Dem for den! Ledsageren er vel ikke saa god, som De fortjener, men De skal finde ham ivrig efter at vinde Deres Bisfald. Lad os nu aftale Midler til at udføre vort Forsæt!"

"Deri ligger en anden af mine Bamseligheder. Jeg frygter meget, at Griffith ikke vil formaae Cecilia til en nye Flugt mod hendes — hendes — hvad skal jeg kalde det, Barnstable? — hendes Grisser, eller hendes Grundføringer? Cecilia vil aldrig samtykke i at forlade sin Onkel, og jeg kan ikke samle Mod nok til at forlade min stakkels Cousine, i hele Verdens Paasyn, for at søge Lye, selv hos Hr. Richard Barnstable!"

"Taler De nu af Hjertet, Catharina?"

"Meget nær — om ikke ganske."

"Saa er jeg bleven grusomt bedraget! Det er lettere at finde Veie paa det spoerløse Hav, uden Kaart eller Compas, end at kiende Bugterne i et Gruentimærs Hjerte!"

"Nei, nei, daarlige Menneske; De glemmer at jeg er kun lille, og hvor nær mit Hoved er mit Hjerte; alt for nær, frygter jeg for Deres Piges Besindighed; men er der ingen Maade, at tvinge Griffith og Cecilia til deres eget Bedste, uden upassende Voldsomhed?"

"Det kan ikke stee; han er min Overmand i

Rang, og i samme Dieblig jeg befrier ham, vil han gjøre Fordring paa Commandoen. Der kunde vel, hvis Tiden var beleiligere, opstaaet Spørgsmaal om det Grundede i dette Krav, men mine egne Folk selv er, som De veed, kun en Afdeling af Fregattens, og de vil ikke betænke sig paa at adlyde den Næstcommanderende, der ikke er at spøge med i Tienestefølgere."

"Det er i Sandhed fortrædeligt," sagde Catharina, "at alle mine vel anlagte Planer for dette besynderlige Par, skal tilintetgøres ved deres egen gienstridige Opførsel! Men, hvorom alting er, har De ogsaa rigtig beregnet Deres Styrke, Værnstable? Er De vis paa at Deres Plan vil lykkes, og det uden at De begaaer et Doveskifte, naar De forsøger den?"

"Moralisk, og hvad endnu er bedre, fysisk vis der paa! Mine Folk ere omhyggelig skulde paa et Sted hvor ingen tænker paa, der ligger en Fiende; de ere stemte for Sagen, og det Pludselige i Angrebet vil ei allene gjøre Seieren vis, men ogsaa uden Blodsudgydelse. De vil hjælpe os at komme ind, Catharina; jeg forstærker mig først denne Hververofficeer, og hans Commando vil da overgive sig uden Modstand. Maaskee Griffith omsider vil tage mod Grunde; givr han det ikke, vil jeg i det mindste ikke overgive

min Commando til en befriet Fange, uden Modsigelse.

"Gud give det ikke maae komme til Kamp!" hvidskede Catharina, lidt forstrækket ved de Billeder, hans Tale havde vækket i hendes Phantasie; "og, Barnstable, det paalægger jeg Dem paa det heitideligste, ved al Deres Kierlighed til mig, og ved Alt hvad De holder for det Helligste, at De i ethvert Tilfælde beskytter Oberst Howards Person. Der maa ikke være nogen Undskyldning, noget Paaskud, endog blot til en Fornærmelse mod min hestige, gode, egenfndige, men kierslige gamle Formynder. Jeg troer, jeg har allerede skaffet ham mere Bekymring, end jeg burde skaffe noget Menneske; og Himlen forbyde, at jeg skulde volde ham nogen alvorlig Ulykke!"

"Han skal være sikker, og ikke allene han, men alle, der ere med ham, som De vil indsee Catharina, naar De hører min Plan. Tre Timer skal ikke være forløbne, før De skal see mig som Herre over det gamle Abbedie. Griffith, ja Griffith maa finde sig i at staae under min Commando, til vi bliver flet igjen."

"Prøv ikke paa noget, uden De føler Dem forvisset om at kunne forsvare Deres Seier, ikke allene mod Deres Fiender, men ogsaa mod Deres Benner," sagde Catharina ængstelig. "Vær vis paa, at baade

Cecilia og Griffith søle saa fint, at ingen af dem vil tage Deel i Deres Plan."

"Det kommer der af at tilbringe de fire bedste Aar af sit Liv inden for Steenmure med at rugge over latinske Grammatikker og Syntaxer, og andet saadant Galsskab, istedet for at han i den Tid skulde tumlet om paa Søen i en god Segekasse, og i det høieste studeret hvordan han skulde gjøre sit Bestik og udfinde hvor hans Skib ligger efter en Storm. Al den Skole-Lærdom kan være god nok for en Mand, der skal leve af sin Forstand, men den dner kun lidt for den, der altid har Mod nok til at studere den menneskelige Natur ved at see sine Medskabninger lige i Dinene, og hvis Haand er ligesaa færdig som hans Tunge. Jeg har i Almindelighed fundet, at det Die som var godt til Latinen, ikke dueede til Compasset eller i en Byge ved Nattetide. Og dog, Griffith er virkelig Søemand, endstjøndt jeg har hørt ham læse endog Testamentet paa Græs! Jeg takker Gud, at jeg havde den Forstand, at løbe af Skolen den anden Dag, de prøvede paa at lære mig et fremmet Sprog, og jeg troer, jeg er saa meget bravere Mand og des bedre Søemand, uagtet min Uvidenhed!"

"Det er ikke at tale om, hvad De kunde blevet, Barnstabe, under andre Omstændigheder," svarede hans Hversterinde i den spøgende Maade, som hun ikke ganske

kunde undertrykke, om det end gik paa dens Befestning hun elskede høiest; "jeg tvivler ikke paa, at De jo, under god Ansørsel, kunde blevet en taalelig god Præst."

"Hvis De taler om Præster, Catharina, saa vil jeg erindre Dem om, at vi har een i Stibet. Men hør nu min Plan; vi kan tale videre om det andet, naar Leilighed gives."

Barnestable begyndte nu at forelægge hans Herrerinde et Udkast, han havde gjort til at overraske Abbediet samme Nat, hvilket var saa let at udføre, at Catharina, nagtet hendes nylig fattede Mistanke om Borrougheliffes Planer, efterhaanden blev overtydet om, det vilde lykkes. Den unge Søemand besvarede hendes Indvendinger raast med et syrigt Mod, der higer efter at udføre sit Forsæt, og med et saa rigt Forraad af Hjælpemidler, der viste at han som Fiende ikke var at foragte i Tilfælde, der fordrede hurtig Beslutning og modig Daad. Om Merry's Trost og Fasthed har han ingen Tvivl; vel tilstod han, at Kræmmerdrengen var undløbet, men forsikrede, at Knopsen ingen af hele Troppen havde seet, uden ham selv, hvem han tog for en almindelig Røver.

Da Meddelelsen af disse Planer ofte blev afbrudt ved smaae Indblanding, der stode i Forbindelse med de Elskendes særegne Gøtser, saa randt

meer end een Time hen i denne Sammenkomst før de filtes ad; men Catharina erindrede ham omsider om, hvor hurtigt Tiden gik og hvormeget der endnu stod tilbage at gjøre; han sandt sig, skøndt ugierne, i at hun traadde ind ad Laagen igien, hvor de tog Afsted med hinanden.

Miss Plowden iagttog samme Forsigtighed da hun gik tilbage til sit Hiem, som hun havde brugt da hun forlod det; og hun ønskede sig til Lykke med sit Held, da hun i det samme saa et Glimt af en Mand, der syntes at følge hendes Skridt i liden Afstand, og iagttage alle hendes Bevægelser. Men, da den dunkle Skikkelse ogsaa standsede, saasnart hun stod stille for at kaste et uroligt speidende Blik paa den, og derefter trak sig langsomt tilbage til Grændsen af Indhegningen, saa troede hun, at det var Barnstable, der vaagede for hendes Sikkerhed, og hun gik ind i Abbediet glad over hendes Elfers Omhu, og i denne behagelige Følelse havde al Tanke om Frygt tabt sig.

Otte og Tyvende Capitel.

Da seer han ud, og stuer nær,
 Ved Horncliffs Hvi, spydvæbnet Hær,
 Hvis Banner vaier høit.

W. Scott: Marmion.

Afstenklokkens giennemtrængende Lyd høretes langs Gals-
 leriet, da Miss Plowden naaede den stumte Gang;
 hun fordobblede sine Skridt for at komme til Damerne,
 at hendes Graværelse ingen videre Mistanke skulde
 vække. Alice Dunncombe gik allerede til Spisefalen,
 da Catharina traadte ind ad Døren til Dagligstuen,
 men Miss Howard dvælede endnu da hendes Cousine
 mødte hende.

"De har da virkelig havt den Dristighed, at gaae
 derhen, Catharina?" raabte Cecilia.

"Ja," svarede hun, og kastede sig i en Stool, for
 at drage Aande; "ja, Cecilia, og jeg har mødt Barns-
 stable, der snart vil komme og tage Abbediet."

Alt det Blod, som farvede Cecilias Kinder, det
 første Dieblis hun mødte Catharina, trængte sig nu
 til hendes Hjerte, og efterlod Dødens Blegghed i det
 skønne, bekymrede Ansigt, i det hun sagde:

"Saa faaer vi altsaa en blodig Nat!"

"Vi faaer en Friheds Nat, Miss Howard; den vil befrie Dem og mig, og Andreas Merry og Griffith og hans ledsagere."

"Hvad mere Frihed, end vi allerede nyde, behøve to unge Piger, Catharina? Troer De jeg vil taus see min Onkel forraadt for mine Dine, hans Liv maa see sat i Fare?"

"Deres eget Liv og Person vil ikke blive holdt mere hellig, end Oberstens, Cecilia Howard. Dersom De vil fordømme Griffith til Fængsel, maa see til en Galge, saa forraad Barnstable, som De truer med — Leilighed vil ikke mangle Dem ved Aftensmaaltidet, hvorhen jeg nu vil føre Selskabet, siden Husets Dame synes at glemme sin Skyldighed."

Catharina stod op, og gik med faste Skridt og stolte Blik igiennem Galleriet til det Bærelse, hvor den ørrige Deel af Familien ventede dem. Cecilia fulgte taus efter, og enhver indtog sin vante Plads ved Bordet.

De første Minuter gik hen med Herrerne sædvanlige Opmærksomhed for Damerne, og de almindelige Bordstikke; imidlertid havde Catharina fattet sig saa meget, at hun kunde begynde at give nogle Ngt paa Borrroughcliffes og hendes Formynders Adfærd og Minder, og hun besluttede at blive ved dermed til den vigtige Time kom, da hun kunde vente, Barnstable

vilde vise sig. Oberst Howard havde nu ogsaa faaet saa megen Magt over sig selv, at han ikke forraadte samme Forvirring som tilforn. Derimod troede Catharina undertiden at bemærke et roeligt Blik, der vidnede om at han var sikker i sin Sag, lidt blandet med en Mine, hun i hendes tidligere Dage havde lært at frygte som et ubedrageligt Tegn paa et ædelt Sindelags opbragte, men ærlige Retfærdighed. Worroughcliffe derimod var kold, høflig, og viste Netterne samme Opmærksomhed som sædvanligt, med den foruroligende Undtagelse, at han ydede "Wiinbiergenæs Stoltthed," meget mindre Hyldest end han i Almindelighed lagde for Dagen ved slige Leiligheder. Saaledes gik Maaltidet hen og Dagen borttoges, skøndt Damerne søn-tes tilbøielige til at blive længere siddende end ellers var Bedtægt. Oberst Howard fyldte Miss Alice Dunescombes Glas, tilligemed sit eget, gav derpaa Glasen til Hverver-Officieren, og raabde, med et Slags Anstregelse, der skulde vække hans Gæsters slumrende Munt-terhed —

"Kom, Worroughcliffe, Deres Naboers Purpur-læber vilde endnu blive yndigere, hvis de vadedes af denne liflige Hjertestyrkning, især om den ledsagedes af en loyal Skaal. Miss Alice er altid villig til at bevidne sin Hengivenhed for hendes Souverain; i hendes Navn kan jeg udbringe Hans Kongelige Ma-

jestæts Sundhed, og Død og Undergang for alle Forrædere!"

"Dersom en ringe Undersaats Bønner, en Undersaats, hvis Kien er kun lidet stikket til at deeltage i Verdens Tvedragt, og som endnu mindre tør giøre Paastand paa Indsiget i indviklede Statsjager, — kan være til stor Nytte for en høj og mægtig Fyrste, som han, der nu beklæder Thronen, saa vil han aldrig kiende timeligt Onde," svarede Alice sagtmødig; "men jeg kan ikke ønske noget Menneske Døden, selv ikke mine Fiender, om jeg har nogen, og meget mindre et Folk, der ere Børn af samme Familie, som jeg selv."

"Børn af samme Familie!" gientog Obersten langsomt, og paa en saa bitter Maade, at det ikke kunde andet, end vække en piinlig Opmærksomhed hos Catharina; "Børn af samme Familie! Ja, ligesom Absalon var Davids Barn, eller Judas af de hellige Apostlers Familie! Men lad det gaae uændset — lad det gaae! den forbandede Oprørs-Aand har besat min Bolig, og jeg veed tilsidst ikke hvor jeg finder En i mit Huus, som ikke er angrebet af dens onde Indflydelse!"

"Angrebet kan jeg have været, saa vel som andre," svarede Alice, "men forført deraf er jeg ikke, dersom Reenhed, i denne Henseende, bestaaer i Loyalitet —"

"Hvad er det for en Lyd?" afbrød Obersten

hende p'ubseligt og foer op. "Var det ikke som et voldsomt Ufsald, Borrroughcliffe?"

"Det var vel een af mine Slyngler, som er kommet til at falde ned ad Trappen i det han gik hen at lægge sig efter Gildet, De veed, jeg giver dem i Alften til Værelse for vor Seier," svarede Capitainen med beundringsværdig Ligegyldighed; "eller det maa skee er den selvsamme Aand, De nylig talde saa dristig om, min Bert; den har taget Deres Bemærkninger ilde op, og begiver sig fra St. Ruths giestfrie Mure ud under aaben Himmel, uden at underkaste sig den Smule Uleilighed at see efter hvor Dørrene ere anbragte. I sidste Tilfælde bliver der vel nogle Favne Mure, eller saa, at istandsætte i Morgen."

Obersten, som var slaaet op, vendte sine Blikke urolig fra den Talende til Døren, og var aabenbar kun lidet stemt til til at besvare sin Giests Spørg.

"Der er virkelig en usædvanlig Støi, Capitain Borrroughcliffe, i Nærheden af Albediet, om ikke i Bygningen selv," sagde han, og gik med en stion krigsgerst Mine fra Bordet midt hen i Værelset; "og som Husets Herre, vil jeg undersøge, hvem det er, der saa ubetimelig forstyrrer disse Genemærker. Er det som Benner, skal de være velkomne, skøndt deres Besøg er uventet; og som Fiender, skal de ogsaa blive modtagne som det sømmer sig en gammel Soldat!"

"Nei, Nei," raabte Cecilia, aldeles glemmende af Forsigtighed over Oldingens Udsærd og Tale, og fastende sig i hans Arme. "Gaae ikke ud, min Onkel! gaae ikke til den skrækkelige Kamp, min fromme, min gode Onkel! De er gammel; De har allerede gjort mere end Deres Pligt; hvorfor skulde De udsætte Dem for Fare?"

"Vigen er gaaet fra Forstanden af Skræk, Borsroughelisse," raabte Obersten, og fastede sit stirrende Blik med Omhed paa sin Niece, "og De kommer til at forsyne min unyttige, giftige, gamle Person med en Corporals-Bagt, som kan passe paa min Nathue, — eller det taabelige Barn vil faae en urolig Nat, til Solen staaer op igjen. Men De rører Dem jo ikke, Sir!"

"Hvorfor skulde jeg det?" raabte Capitainen; "Miss Plowden viser mig nu den Væge at holde mig med Selvskab; og det er imod Naturen at Nogen af det — de Regiment paa eengang skulde forlade sin Flasse og sin Fane. Thi for en ægte Soldat er en Dames Smil i Bøvelset ligesaa forpligtende som Nærværelsen af hans Fane i Marken."

"Jeg bliver uforstyrret siddende, Capitain Borsroughelisse," sagde Catharina, "fordi jeg har boet længe nok i St. Ruth, til at kiende de Toner, Vinden kan spille imellem Skorstenene og de spidse Tage. Den

Støi, som jeg Oberst Howard fra sin Støel, og satte min Cousine Cecilia i saa unødvendig en Skræk, er intet andet end Abbediets Gols = Harpe, der lyder i en dyb Bas.

Capitainen fæstede et oprigtigt beundrende Blik paa hendes rolige Mine, medens hun talde, hvilket frembragde, skiondt langsomt, en dybere Rødme i hendes Kinder; derpaa svarede han med et vist overordentligt tvetydigt Udtryk baade i Tone og Mine —

"Jeg har svoret Trostak, og jeg vil holde den. Saa længe Miss Plowden bærer mig med sit Selskab, saa længe skal hun finde mig blandt sine troeste og bestandigste Opvartere, komme hvo kan, eller hvad vil."

"De faaer mig til at gaae," svarede Catharina og reiste sig, "hvad saa mine allernaadigste Hensigter i denne Sag kan have været; thi selv qvindelig Forsængelighed maa rødme ved en Hylding, saa flavisk, at den kan fængsle Capitain Verroughcliffes til et Astentaffel! — Siden Deres Skræk nu har sat sig, Cousine, vil De da gaae foran? Miss Alice og jeg følge Dem."

"Men visstelig ikke til Skoven, Miss Plowden," sagde Capitainen; "den Dør, De der er ifærd med at aabne, gaaer ud til Vestibulen; dette er Veien til Deres Bærelse."

Damen smaafoe, som om hendes egen Glemsomhed bragte hende i Latter, erkjendte med en Hilsen sin Bildfarelse, og i det hun vendte sig til den rette Side, yttrede hun —

"Denne daarlige Frygt har dog smittet Visse, troer jeg, som bedre har kunnet beslitte sig paa Forskillelse, end Miss Howard."

"Er det Frygt for nærværende Fare, eller for den som er i Vente?" spurgte Capitainen; "men siden De har fastsat saa ædelmodige Betingelser angaaende min værdige Bert her, og i Henseende til En endnu, som jeg ikke vil nævne, fordi han ikke har fortient saa megen Gunst af Dem, saa skal Deres Sikkerhed være mig dobbelt magtpaaliggende, i disse Farens Timer."

"Der er Fare, altsaa?" raabte Cecilia, "Deres Die forkynder det, Capitain Borrroughcliffe! Min Con-sine Nister Farve; det siger mig, at min Frygt er kun alt for sand!"

Capitainen var nu ogsaa staaet op, og i det han aflagde den svøgende Mine, han ellers saa gierne paa tog sig, traadte han frem midt i Værelset, paa en Maade, som Den, der sølte, at det var Tid at være alvorlig.

"En Soldat er altid i Fare, naar hans Konges Fiender ere i Nærheden, Miss Howard," svarede han;

"og at dette nu er Tilfældet, kan Miss Plowden bevidne, ifald hun vil. Men De er allierede med begge Parter — gaae derfor til Deres egne Bøvelser, og vent Udfaldet paa Kampen, som forestaaer."

"De taler om Farer, om skulte Farer," sagde Alice Dunscombe; "veed De noget, som kan give Grund til Frygt?"

"Jeg veed Alt," svarede Borroughcliffe koldt.

"Alt!" raabte Catharina.

"Alt!" gientog Alice, i Forfærdelsens Tone; "dersom De kiender Alt, saa maa De da ogsaa kiende hans fortviolede Mod, og mægtige Arm, naar han finder Modstand — Giv efter med det Gode, og han vil intet ondt gjøre Dem! Troe mig, troe En, som kiender hans inderste Bæsen, at intet Lam kan findes sagtmodigere, end han vilde være mod værgeløse Fruentimmer, men ingen Løve mere grum mod sine Kiender!"

"Da vi nu hændelsesviis ikke er af Qvindeliggenet," svarede Borroughcliffe med en noget fortrædelig Mine, "saa maae vi udholde de vilde Bæsters Konges Raserie. Hans Kloer er nu ved den yderste Dør; og har man efterlevet mine Befalinger, vil han komme ligesaa let ind som Ulven til den lille Rødhættes ærværdige Bedstemoder."

"Stands et eneste Dieblil," sagde Catharina, i

aandeløs Iver; "De veed min Hemmelighed, Capitain Borroughcliffe, og Blodsudgydelse vil følge. Jeg kan endnu udrette noget og maaſkee frelſe mangt koſtbart Liv. Giv mig Deres Væresord paa, at de, ſom komme hid i Aften ſom Deres Kiender, maae drage bort i Fred, og jeg vil give Dem mit Liv i Pant for Abbediets Sikkerhed!"

"O, hør hende, og udgyd ikke Menneſte-Blod!" raabte Cecilia.

En ſtærk Larm afbrød al videre Tale, og man hørte Lyden af tunge Fodtrin i det tilſtødende Værelſe, ſom om mange Menneſker betraadde deſs Gulv, hurtigt efter hverandre. Borroughcliffe trak ſig, med ſtor Koldſindighed tilbage til den modſatte Side af det rummelige Værelſe, og tog et Sværd med Skeden paa ſin Bordet, hvor det havde ligget. I ſamme Diebliſk blev Døren ſlædt op, og Barnſtable traadde cene ind, men ſvært bevæbnet.

"De er Fanger, mine Herrer," ſagde Sømanden, i det han treen længere frem. "Modſtand er unyttig, og gjør De ingen, ſkal De erholde Deres Frihed igien. Ha! Miſs Plowden! Jeg raadede Dem, at De ikke ſhulde være tilſtede ved denne Scene."

"Barnſtable, vi er forraadte!" raabte Catharina beſtiget. "Men endnu er det ikke for ſildigt. Endnu

har intet Blod flydt, og De kan trække Dem tilbage med Vre, uden saa frygteligt et Valg! Gaae da, døel intet Dieblif; thi fulde Capitain Borrroughcliffes Soldater komme deres Chef til Hielp, vil Abbediet blive en Skueplads for Rødsler."

"Gaae De bort, Catharina; gaae!" sagde hendes Elsker, med Utaalmødighed; "dette er intet Sted for Golt som De. Men, Capitain Borrroughcliff, om det er Deres Navn, De maa indsee, at Modstand er forgieves; jeg har ti gode Vifker i Værelset her udenfor, i tyve Hænder, som er endnu bedre, og det vilde være Galaskab at sægte imod saadan Overmagt."

"Viis mig Deres Styrke," sagde Capitainen, "at jeg kan raadsørge min Vre."

"Deres Vre skal blive tilfredsstillt, min brave Soldat; thi det seer De ud til at være, skjøndt jeg afstøjer Deres Liberie, og Deres Sag er høist uanhel- lig! Frem, Gutter! og hold Jer klar til nærmere Ordre."

Matroserne, der stode under Barnstables Com- mando, Menneſter af frygteligt Udſeende, ſhryttede, ſaa- ſnart de fik denne Befaling, ind i Stuen mellem hver- andre; men holdt ſig, uagtet deres trodsſige Blik, og det Vilde i deres Dragt og Bæbning, iøvrigt rolige og begik ingen ſkændtlig Handling. Damerne ſoev for- ſtrækkede tilbage, da denne forførdelige lille Trop havde taget Salen i Beſiddelse; og ſelv Borroughs

cliffe saaes at trække sig tilbage til en Dør, der paa en Maade kunde dække hans Tilbagetog. Forvirringen, som denne hurtige Bevægelse afstedkom, var endnu ikke forbi, da man hørte Lyd af en heftig Strid nærme sig hurtig fra en bortliggende Deel af Bogningen; strax efter opsprængtes en af Værelsets mange Døre og et Par Soldater af Abbediets Besætning styrtede ind i Salen, stærkt forfulgte af dobbelt saa mange Matroser, understøttede af Griffith, Manual og Merry, der havde væbnet sig med de Angrebs-Baaben, de sandt nærmest ved Haanden i det de uventet befriedes. Matroserne, der allerede havde besat Salen, gjorde en Bevægelse, som truede de Flygtende med øieblikkelig Død, men Barnstable slog deres fældede Spyd ned med sin Sabel, og befalede dem alvortigt, at standse. Overraskelsen frembragte samme fredelige Virkning hos de Føgtende, og da Soldaterne hurtigt søgte Tilflugt bag deres egne Officerer, og de befriede Fanger, tilligemed deres Befriere, sloge sig til deres Benner, saa vendte Roligheden snart tilbage i Salen, hvor den saa voldsomt var bleven afbrudt.

"De seer, Sir," sagde Barnstable efter at han varmt og hierteligt havde trykket Griffiths og Manuals Hænder, "at alle mine Planer ere lykkede. Værkerne, hvor deres Folk sove, bevogtes nu af eet

Partie; vore Officerer ere befriede, og deres Stids-
vagter affkaarne, ved et andet, medens jeg med et
tredie har besat Abbediet og er saa godt som i Bes-
iddelse af Deres egen Person. Betænk derfor hvad
der skyldes Menneſkelighed og diſſe Damer's Nærvæ-
relſe, og lad ingen Kamp finde Sted! Jeg vil ikke
foreſkrive haarde Vilkaar, eller noget langt Fængſel."

Hverver: Officeren havde under hele denne Scene
lagt en Koldſindighed for Dagen, ſom maatte have
daſt Uroe hos hans Fiender, hvis der havde været
Tid til noiere Jagttagelſer; men hans Anſigt viſte nu
eſterhaanden Spoor af Vengſtelighed, og han ſaae ſig
ofte om, ſom om han lyttede eſter flere og vigtigere
Afbrudelſer; dog ſvarede han paa Liſtalen med ſin
vante Betænkſomhed.

"De taler om Scier, min Herre, for den er vund-
den. Min ærværdige Bert og jeg ſelv ere ikke ſaa
forſvarſeſe, ſom De maafkee behager at troe." Ime-
dens han talde, hævede han Læppet af et ved en
Side ſtaaende Bord, hvorfra Oberſten og han ſtrar
væbnede ſig hver med et Par Piſtoller. "Her er
Døds = Propheten for fire af Deres Partie, og diſſe
brave Karle her bag ved mig kan ſvare for to til.
Jeg troer, min transatlantiſke Helt, at vi nu paa en
Maade befinder os i ſamme Liſſælde ſom Cortes og
Mexikanerne, da den Førſte overvandt en Deel af

Eders Fastland, I Herrer — Jeg er Cortes, bevæbnet med kunstig Torden og Lynild, og De, Indianerne, med intet andet end Eders Pifer og Slynger, og andre saadanne Vaaben, opfundne for Syndfloden. Skibbrud og Sævand er flemme Krud-Dampere.”

”Alt vi ikke er forsonede med Ildvaaben, vil jeg ei negte,” sagde Barnstable; ”men vi er Mænd, som fra Barnebeen af er vant til at stole paa vor gode høire Arm for Liv og Sikkerhed, og vi forstaaer at bruge den, om vi saa skal brydes med Døden selv! Hvad de Smaae-Lingester angaaer, De har i Haanden, mine Herrer, troer De dog aldrig at Folk, som er øvede i at lige ind od den eenne Ende af en To-og-tredive-Pundiger, ladet med Cartætscher, mens Luntten sættes til den anden, skulde saameget som blinke ved Lyden af Pistoler, om De saa fyrede dem af i halvhundredeviis. Hvad siger I, Gutter, er en Pistol et Vaaben, til at drive Entre-Gaster paa Flugt med?”

Den skurrende og haantlige Latter, hoori de hidtil tømmede Matroser brast ud, var et tilstrækkeligt Beviis paa deres Ligegyldighed imod en saa ringe Fare. Borroughcliffe erkjendte deres hærdede Uforsagthed, han tog Word-Kløkken, som laae i Nærheden af ham, og ringede i et Minut meget stærkt. Tunge Trin af regelrette Skridt fulgte snart paa denne usædvanlige Opfordring, og strax aabnedes flere Døre til

Bøvelset og fyldtes med bevæbnede Soldater, der bare den engelske Krones Mundering.

"Dersom De har saa uhyre Ringeagt for disse mindre Baaben," sagde Hverver-Officeren, da han saa hans Folk havde besat alle Tilgangene, "saa for-
maaar jeg ogsaa at forsøge hvad Virkning et mere frygteligt Slags kan gjøre. Efter at De nu har seet min Styrke, mine Herrer, formoder jeg, De ikke læn-
ger vil tage i Betænkning at overgive Dem som Krigs-
fanger."

Matroserne vare, under den foregaaende Samtale, ved Mannøvs Bestræbelser blevene opstillede, i et Slags militair Orden, og da de forskiellige Dørrer viste frist Tilvært i Fiendens Styrke, dannede Marineren me-
get behændig een ny Front efter en anden, indtil den lille Tropp var fuldkommen ordnet i en lille Qvartee, der, tæt spækket med Ariels dræbende Piler, kunde mod et Angreb have gjort en ganske frygtelig Mod-
stand.

"Her har en Feiltagelse fundet Sted," sagde Griffith efter et Diekast paa Soldaternes frygtelige Række. "Rangen tilkommer mig for Hr. Børnstable, og jeg vil derfor foreslaae Dem Vilkaar, Capitain Borroughcliffe, hvorved Oberst Howards Huus ikke skal gøres til Skuepladsen for vor Kamp."

"Oberst Howards Huus," raabte den gamle Kri-

ger, "er hans Konges Huus lige saa godt som det er mit, den ringeste af Kronens Undersaatters! Altsaa Borroughelisse, svar ikke Forræderne for min Skyld, modtag ingen andre Bilskaar, end en saadan ubetinget Underkastelse, som det er tilbørligt at affordre opværsle Undersaatter, der modsætte sig Herrens Salvede!"

Medens Griffith taledede, stod Barnstable, med Armene over Kors, i tvungen Nolighed, og kastede udtryksfulde Blik til den bævende Catharina, som med de andre Damer endnu var en ængstlig Tilhørerinde af alt hvad der foregik, alle tre nagtede til Stedet af Frygt; men ved denne haarde Besskyldning af Abbediets Eier, fandt han det passende at svare —

"Nu, saa sandt jeg haaber at sove paa Saltvand igien, gamle Herre, var det ikke for disse tre frygt-somme Gruentimmers Skyld, kunde jeg sole mig fristet til i al Korthed at modsigge Hans Majestæts Rettigheder. De kan indgaae hvad Overeenskomst De vil med Hr. Griffith, men dersom den indeholder een Stavelse om at underkaste sig Deres Konge, eller om nogen anden Lydighed, end den jeg skylder Mæssachusetts's Fastlands Congress og Stat, saa kan De lige-saa gierne ansee Betingelserne som strax overtraadte, thi ikke en eneste Artikel af et saadant Fordrag vil jeg

ansæe forbindende for mig eller for nogen, der stifter om at følge min Anførsel."

"Her er kun to Anførere, Hr. Barnstable," afbrød den stolte Griffith ham; "den ene for det fiendtlige, den anden for det amerikanske Partie. Capitain Borroughcliffe, De er den første, og til Dem henvender jeg mig. De store Gienstande for den Kamp, som nu ulykkeligviis adskiller England fra dets forrige Colonier, kan paa ingen Maade vedkomme denne Nats Begivenheder; medens paa den anden Side, ved streng Jagttagelse af militaire Regler, megen privat Ulykke og dyb Familie-Sorg vilde blive Følgen af en Fægtning paa et Sted, som dette. Vi behøve kun at tale, Sir, og disse raae Mennesker, der allerede utaalmodige staae med Dødens Redskaber i Hænderne, vil vende dem mod hinandens Liv; og hvo tør paastaae, at han formaaer at standse deres Hænder, naar og hvor han vil? Jeg veed De er Soldat, og at De ikke nu først behøver at lære, hvor meget lettere det er at egge til Blods-Udgydelse, end at mætte den løsladte Hævn."

Borroughcliffe, uvant til at lade sig beherske af voldsomme Lidenstaber, og sikker ved sit Mandskabs Overlegenhed baade i Antal og Vaaben, hørte ham til Ende med den koldeste Rolighed, og svarede da paa sin eiendommelige Maade —

"Jeg ærer Deres Logik, Sir. Deres Præmiefer ere uimodsigelige og Slutningen høist indlysende. Overgiv altsaa disse værdige Ulke til den ærlige Drills Forvaring; han vil see Deres forhungrede Maver styrkede med adskillige Madvarer og passende Drik dertil i tilbørligt Forhold; imens kan vi aftale Maaden hvorpaa De kan vende tilbage til Colonierne, i det vi tømmer en Flaske af den kostelige Vædste, som min Ven Manual der forsikrer er kommet fra Soelsiden af Den Madera, for at drikkes i en kold Afkrog af Den Britannien. Ved min Gane! bliver de Skielmer ikke muntre ved Tanken! De veed af egen Drikt, Sir, at en Ribbrudden Matros passer bedre til en Portion Dresteg og en Kande Porter end til saadanne føle Tingester som Bajonnetter og Entre-Vi-fer."

"Erøg ikke i Utide!" raabte den utaalmelige unge Søemand. "De er os overlegen i Antal, men om det vil hielpe Dem meget i en Kamp paa Liv og Død, Mand imod Mand, er et Spørgsmaal, De maa betænke vel. Vi staae ikke her, for at spørge om Vilkaar, men for at tilstaae dem. De maa være færdig, Sir, thi Tiden gaaer hen medens vi nøle."

"Jeg har giort Dem Tilbud, hvorved De til Guldkommenhed kan erholde Nydelsen af de tre ældste,

blandt Kunsternes talrige Slægt — Spise, Drikke og Søn! Hvad mere forlanger De?"

"Alt De befaler Folkene der, som optage Veien til den yderste Dør, at trække sig tilbage og give os Plads. Jeg ønskede i Fredelighed at drage disse Besvæbnede bort fra deres Dine, der ere uvante til et slikt Syn. For de afflaaer denne Begiering, saa betænk, hvor let disse hærdede Karle kunde bane sig selv Veien giennem deres deelte Styrke."

"Deres Ledsager, den erfarne Capitain Manual, vil sige Dem, at en saadan Manoeuvre vilde være meget umilitair, med et overlegent Corps i Ryggen!"

"Jeg har ingen Tid til at høre paa sig Galtskab, Sir," raabte Griffith fortrydelig. "Negter De os uhindret Bortgang fra Abbediet?"

"Ja!"

Griffith vendte sig, med et yderst oprørt Blik til Damerne, og, ikke istand til at yttre sit Ønske med Ord, tilvinkede han dem, at begive sig bort. Men efter et Dieblis dybe Tausshed, vendte han sig endnu engang til Borrroughcliffe, i en forsonende Tone —

"Dersom Manual og jeg vil vende tilbage til vore Fængsler, og underkaste os Deres Regjerings Villie," sagde han, "kan de Dørige af Troppen da vende tilbage til Fregatten, uden at formodliges?"

"Nei!" svarede Capitainen, hvis paatagne roelige Udsærd efterhaanden tabde sig i Dieblikkets Spænding, da han fornåm det afgjørende Tidspunkt nærme sig. "De og alle andre, som forsætlig gjøre Indgreb i disse Rigers Fred maae oppebie Udsaldet."

"Saa beskytte Gud den Ufskyldige og forsvare den Retfærdige!"

"Amen!"

"Gjør Plads, Skurke!" raabte Griffith vendende sig til den Udsdeling, som besatte den ydre Dør; "gjør Plads, eller vore Entrepiker skal sælde Jer!"

"Blis dem Eders Bøssepiber, Korte," raabte Worroughcliffe; "men træk ikke paa Stillepinden, før de avancere."

Der blev et Dieblisks Larm, og i det de Stridende lavede sig til Angreb, blandede Geværenes Råsen sig med de Kamplystnes undertrykte Geder og Trudæler. Cecilia og Catharina havde begge skint Ansigtet for at undgaae det rædselsfulde Syn, der i Dieblikket kunde ventes, da Alice Dunscombe fik traadde frem mellem Spidserne af de truende Vaaben, og talde i en Tone, som standsede de allerede opløstede Hænder.

"Hører mig, Mænd! om I ere Mænd, og ikke onde Aander, der tørste efter hverandres Blod, standt

J gaar i hans Lignelse, som døde for at opheie Eder til Engles Rang! Kalder J dette Krig? Er dette den Ere, der er skabt til at varme selv den soage, men tillidsfulde Qvindes Hierte? Skal Familiens Fred forstyrres for at tilfredsstille Eders ugun- delige Erobrersyge; og skal Livet sættes paa Spil, for at J kan prale af den fule Daad i Eders ugudelige Svirelag? Tilbage da, J britiske Soldater, om J fortjene dette Navn, og gjør Plads for en Qvinde; og erindrer, at det første Skud, J løsne, vil begravnes i hendes Barm!"

De saaledes tiltalte Folk vege for hendes bydende Mine, og en Bei aabnedes hende giennem den Dør, ad hvilken Griffith forgieves havde bedet om Udgang for sig og sine Folk. Men Alice, istedet for at gaar, syntes pludselig at have tabt Brugen af den Aandskraft, som alt havde udrettet saa meget. Hendes Fod syntes naglet til Stedet hvor hun stod, da hun talde, og hendes Bine stirrede i et ufravendt Blik, som om de fængsledes af en eller anden rædsom Gienstand. Medens hun endnu stod i denne ubevidste, hjælpeløse Stilling, mørknedes Døren atter, og Lodsens Skikkelse saaes paa Dørtærskelen, klædt, som sædvanligt, i hans Kalds bestedne Dragt, men tungt bevæbnet med alle Spekrigerens Vaaben. Et Dieblis stod han

som en taus Tilskuer af Scenen; og traadte derpaa rolig, men med speidende Blik, midt ind i Bøvelset.

Di og Tyvende Capitel.

"Don Pedro: Velkommen, Signor! Nær var I kommet, for nær at tage Deel i en Kamp."

Shakespeare: Much Ado about Nothing.

"Ned med Eders Baaben, I Engellsmænd!" sagde den usforfærdet Indbrydende; "og I som kæmpe den hellige Friheds Sag, holder Eders Hænder tilbage at intet unyttigt Blod skal flyde! Overgiv Dem, stolte Britte, til de tretten Republikers Magt!"

"Ha!" raabte Borrroughelisse, og greb med en meget bestemt Mine en Pistol, "Arbeidet voxer — jeg havde ikke regnet den Mand med i mit Overflag paa deres Antal. Er han en Samson, at hans Arm allene kan forandre Tingenes Udseende saa pludseligt! Ned med Dit eget Baaben, Du Måskerede, eller, naar jeg blot løsner denne Pistol, skal Dit Legeme blive en Skive for tyve Kugler!"

"Og Dit for Hundrede!" svarede Lodsen — "Hol-

loi, derude! Blæs Din Pibe, Gut, og bring vort Mandskab herind. Vi vil lade denne tillidsfulde Herre føle sin Sraghed."

Han havde ikke udtalt, før en flingrende Baads-mondspibe naaede de Lyttendes Øren i Toner, som gradviiis stige saa høit, at Hørelsen smerteligt betoges ved de giennemtrængende Triller, der gienløde under Hallens hvælvede Loft, og trængde lige til Abbediets fierneste Kroge. Frygteligt styrtede nu en Mængde ind, som foran sig drev den forskædede Rest af Borrroughcliffes Trop, der havde besat Vestibulen; og Børrelset udenfor fyldtes med en mørkladen Hob af Mennesker.

"Lad dem høre Jer, Gutter!" raabte deres Ansører, "I ere Herrer af Abbediet!"

Stormens Brag loder ikke høiere, end det Raab, hvori hans Ledsagere brød ud, og som de vedligeholdte, Hurra paa Hurra, til den rystede Luft syntes at sætte hele Bygningen lige til Taget selv i Bevægelse. Dalrige mørke, fortladne Hoveder saaes at bevæge sig ved Indgangen: Gregattens Entre: Gaster med deres jernbeslagne Kabudser, og dens Seesoldater, glimrende af Uniformens Metal-Prydelser. Synet af disse sidste kunde ikke andet end tiltrække Mannals Øie; han soer igiennem Trængselen og kom snart tilbage, fulgt af en troefast Trop af sine egne Folk, som toge de Poster i Besiddelse, Borrroughcliffes Soldater havde

havt inde, medens Samtalen fortsattes mellem Ansøgerne for begge Partier.

Hidtil havde Oberst Howard med dyb Agtelse for den militaire Subordinations Grundsætninger, overladt sin Giest at iagttage alt hvad der vedkommer en commanderende Chef; men nu, da Sagen syntes saa væsentlig at forandre sig, benyttede han selv den Ret at forelægge dem, der saaledes gjorde Indbrud i hans Huus, sine Spørgsmaal.

"Hvad Bemyndigelse har De, Sir," spurgte Obersten, "til, at De saaledes vover at trænge ind paa et Slot, som tilhører en Undersaat i dette Rige? Kommer De, forsonet med et Overdrag fra Lord-Lieutenanten i Grevskabet? eller er Deres Fuldmagt underkrevet af Hans Majestæts Secretair for de indenlandske Sager?"

"Jeg har intet Overdrag fra nogen Autoritet," svarede Lødsen; "jeg staaer her kun som en ydmyg Ledsager af Amerikas Venner; og da jeg havde ført disse Herrer i Fare, holdt jeg det for min Pligt at sørge for deres Befrielse. De ere nu sikke; og Ret til at befale over alle, som lyde mig, tilkommer Hr. Griffith, hvem Fastlands-Congressen har overdraget denne Commando." Da han havde sagt dette, forlod han den Plads, han havde taget midt i Bærelset, og

gik til en Side, hvor han blev staaende, lænet op til Panelet, som en taus Tilskuer af det Følgende.

"Det er vel altsaa til Dem, vanslægtede Søn af en høist værdig Fader, jeg maa gientage mit Spørgsmaal," sagde Obersten. "Med hvad Ret angribes min Bolig paa denne raae Maade? og hvi forstyrres min Roe, og deres, som ere under min Beskyttelse, saa dumdriftigt?"

"Jeg kunde svare Dem, Oberst Howard, ved at sige, det skeer ifølge Krigens Ret, eller snarere, til Giengjæld for de tusinde Ulykker, Deres Fædrelands Tropper have anrettet mellem Maine og Georgia; men jeg ønsker ikke at forøge denne Scenes Ubehageligheder, og vil underrette Dem om, at vor Fordeel skal blive benyttet med Maadehold. I samme Dieblig vore Folk kan blive samlede, og vore Fanger tilbørligt sikrede, skal Deres Bolig overgives igien til Deres Raadighed. Vi er ingen Fribyttere, Sir; det skal De ogsaa erfare efter vor Vortgang. Capitain Manual, træk Deres Folk tilbage, ned i Gaarden, og gjør Ansalt til Afmarsch til vore Fartøier — Lad Entre-Gasterne gaae bort, der! Ud med Jer! ud med Jer! Skrup Jer, Entre-Gaster!"

Den unge Officeers ventlige Befaling, som han gav i hans Stands alvorlige, hurtige Maade, virkede med et Slags Tryllekraft paa den Klynge af mørke

Skiffelser, der omringede Døren; og da Mandstabet, Varnstable havde anført, fulgte deres Kammerater ned i Borggaarden, saa blev ingen andre tilbage i Værelset, end de, man kunde kalde det angribende Partis Gentlemen, tilligemed Oberst Howards Familie.

Varnstable havde holdt sig taus fra det Dieblis, den ældre Officeer tog Commandoen, og havde med største Opmærksomhed lyttet til hver Stavelse, der varedes paa begge Sider; men nu, da saa saa bleve tilbage, og Tiden var knap, talde han igien —

"Dersom vi saasuart skal gaae ombord, Lieutenant Griffith, vilde det vel være rigtigst, at der gøres de fornødne Anstalter til at modtage de Damer, der ville bære os med deres Nærværelse; skal jeg besørge det?"

Dette pludselige Forslag frembragte en almindelig Overraskelse hos Tilhørerne; skøndt Catharina Plowdens stamsfulde og slet forstillede Miner tilstrækkeligt røbede, at det i det mindste ikke var hende aldeles uventet. Den lange Tausshed, som fulgte paa Spørgsmaalet, blev afbrudt af Oberst Howard.

"De har Magten, mine Herrer! Tag selv alt hvad Deres Hu staaer til. Min Boelig, mine Eiendomme, og mine Myndlinger, er altsammen til Deres Tjeneste — eller maaskee Miss Alice her, den gode blide Miss Alice Dunscombe, kunde være efter Deres

Smag! O Edvard Griffith! Edvard Griffith! Kun lidet havde jeg nogentid —"

"Nævn ikke det Navn leffindigt endnu engang, Du Uforfammede! eller ikke engang Din Alder skal kunne beskytte Dig!" sagde pludseligt en alvorlig Stemme bag ved. Alles Bine vendte sig uvilkaarligt efter den uventede Lyd, og Lodsens muskelstærke Skikkelse saaes at indtage sin hvitende Stilling mod Vaggen, skændt hver Nerve arbejdede af undertrykt Forbittrelse.

Da Griffiths forbausede Diekast ikke længer sang, stedes af dette uventede Bevæg paa Deeltagelse hos hans Ledsager, vendtes de, bedende, til de skienne Cousins, der endnu bestandigen holdt sig i den assides Krog, hvor Frygt havde drevet dem hen.

"Jeg har sagt, at vi ikke kommer som Stirmænd om Matten, Oberst Howard," svarede han; "men er der Nogen her, som vil gjøre os den Ære, at betro sig til vor Beskyttelse, haaber jeg, at det i dette Dieblis vil være unødvendigt at sige, hvad Mødtagelse De kan vente."

"Vi har ikke Tid til unødvendige Høfligheder," raabte Barnstable utaalmelig. "Her er Merrn, som baade formedelst sin Alder og nære Slægtskab er en passende Ledsager for Dem, og kan besørge Deres lille Bagage — Hvad siger De, Mester Sir, kan De i Nødsfald spille Kammerpige hos disse Damer?"

"Ja! Sir, og bedre end jeg spillede Kræmmer.

dreng," raabte den lystige Cadet. "For at faae min muntre Cousine Thrine og min gode Cousine Cecilia til Skibskammerater, kunde jeg spille vor fælleds Bedstemoder! Kom, Cousine, lad os skynde os! De maa bære over med mig om jeg ikke er håndig nok, og falder en Smule af i Læe engang imellem."

"Tilbage, unge Menneske!" sagde Miss Howard, og stødte Haanden bort, hvormed han fortrolig vilde tage hendes Arm; derpaa blev hun ved, i det hun med jomfruelig Værdighed traadte nærmere til sin Formynder: "Jeg veed ikke, hvad Aftale Miss Howden kan have taget med Hr. Varnstabe, ved Deres hemmelige Sammenkomst i Aftes. Hvad mig angaaer, haaber jeg Oberst Howard vil troe sin Broders Datter, naar hun siger, at denne Times Begivenheder have været hende ligesaa uventede, som Dem Selv."

Den gamle Soldat betragtede hende et Dieblisk med et Udtryk af oplivende Omhed, men hans mørke Tvivl kom snart igien; han vendte sig stolt fra hende og rystede med Hovedet.

"Nu da!" raabte Cecilia, og lod sit Hoved synke langsomt ned paa Barmen. "Min Onkel kan mistroe mig, men kun mine egne Handlinger kunne fordømme mig."

Hun hævede langsomt sit milde Ansigt igien, og

med et Diekast paa sin Elsker, tilspiede hun, medens en forhoiet Nødme soer over de skønne Kinder —

"Griffith, jeg vil ikke, jeg kan ikke sige, hvor dybt den Tanke ydmyger mig, at De blot eet Dieblisk kunde troe mig istand til atter at ville forlade den Beskytter, Gud selv har givet mig, for at følge den, som min egen blinde Tilbøielighed har valgt; og De, Merry, lær at agte Deres Moders Søsterdatter, om ikke for hendes egen Skyld, saa dog for hendes, der vaagede ved Deres Bugge!"

"Her synes at være en Bildfarelse," sagde Barnstable, som dog i en ikke ringe Grad deelte Merry's Skamsuldhed og Forvirring; "men jeg formoder, den kan opløses, saa vel som enhver anden Misforstaaelse; Mr. Griffith, nu er Touren til Dem at tale. — — Det er da bandsat," hvidskede han, "De er jo saa stum som en Stokfisk — jeg veed dog, saa smuk en Pige kunde fortjene lidt Soelskins-Tale; — De er jo mere umælende, end et firbenet Dyr — Selv et Æsel kan fryde!"

"Vi vil haste med vor Afreise, Mr. Barnstable," sagde Griffith, med et dybt Suk, og som han vaagede af en dyb Dvale. "Synet af disse til Kamp opstillede Folk kan ikke andet end mishage Damerne. Behag, Sir, at ordne vor Marsch til Kysten. Capitain Ma-

nual besørger Fangerne, som alle maae følge, for at udvexles imod et lige Antal af vore Landsmænd."

"Men vore Landsmandinder!" sagde Barnstable, "bør vi glemme dem i det vi egennyttigt tænke paa vor egen Sikkerhed?"

"Angaaende dem tør vi intet bestemme, uden de selv forlange det."

"Bed Himlen, Mr. Griffith, dette smager ganske af Lærdom, man har vel seet det før i Bøger; men, tillad mig at sige Dem, det smager kun lidt af Sæmænds-Kierlighed."

"Er det uværdigt for en Sæmand og en Mand af Dre, virkelig at betragte den Pige, han kalder sin Beherskerinde, som saadan?"

"Nu vel da, Griffith, jeg beklager Dem af Hiertet. Jeg vilde hellere have kjøbt den Lyksalighed, jeg nu kommer saa let til, med en svær Kamp, end see Dem saa grusomt stuffet. Men De kan ikke dable mig, min Ven, at jeg betiener mig af Lykkens Gunst. Miss Plowden, Deres smukke Haand! Oberst Howard, jeg takker Dem tusinde Gange, for den Omsorg De hidtil har baaret for denne kostbare Skat; og troe mig, at det kommer fra Hiertet, naar jeg siger, at næst mig selv, er der ingen Mand paa Jorden, jeg hellere vilde betroende hende til end til Dem!"

Obersten vendte sig til ham, og svarede, efter en dyb Compliment, med alvorlig Høflighed —

"Sir, De betaler min ringe Tjeneste med alt for stor Taknemlighed. Er Miss Plowden under mit Formynderskab ikke blevet alt det, hendes gode Fader, Captain John Plowden af den kongelige Marine, kunde have ønsket, hans Datter skulde blive, saa maa Feilen upaatvivlelig tilskrives den ufuldkomne Opdragelse, jeg har kunnet give, og ikke nogen arvet Feil hos den unge Dame selv. Jeg vil ikke sige, tag hende, Sir, da De allerede har hende i Deres Magt, og det ikke staaer i min Magt, at forandre denne Omstændighed; jeg kan derfor blot ønske, at hun maa opfylde sine Pligter imod sin Egtemand ligesaa trofast, som hun hidtil har gjort som Myndling og Undersaat."

Catharina havde overladt Etskeren sin Haand uden Modstand og tilladt ham at føre sig længere frem i Kredsen, end hun før stod; men nu stødte hun hans Arm bort, strøg de mørke Lokker tilside, hun hidtil havde ladet beskygge den dejlige Pande, løstede sit Hoved op, med et stolt Blik, og saae omkring sig med Bine, hvori al hendes Aand luede, og med et Ansigt, som hendes heftige Følelse gjorde blegere ved hvert Ord, hun talte —

"Mine Herrer, den ene af Dem kan være ligesaa beredvillig til at modtage, som den Anden til at

forskyde mig; men har da John Plowdens Datter ingen Stemme i sin egen Skiebnes Bestemmelse? Om end hendes Formynder er feet af hendes Nærværelse, kan hun dog vel finde et Hiem andensheds, uden at paalægge denne Herre den Uleilighed, at sørge for hendes Bequemmelighed i et Skib, som formodentlig allerede har Mangel paa Plads!"

Hun vendte sig om, og gik tilbage til Miss Howard, med en jomfruelig Stolthed i Minen, som naar en ung Pige finder sin Haand bortgivet uden at hendes Hierte i mindste Maade er adspurgt. Barnstable, som kun lidet kiendte det qvindelige Hiertes lønlige Gælelser, og ei heller indsaar, hvor heilig hun, uagtet hendes foregaaende Erklæringer, behøvede Cecilias Exempel til en bestemt og offentlig Handling til hans Fordeel — stod forstenet af Forbauselse over denne Erklæring. Han kunde ikke begribe, at en Pige, der allerede hemmelig havde vovet saameget for hans Skyld, og saa ofte tilstaaet ham sin Kierlighed, skulde frygte for atter at erklære den i et saa afgjørende Dieblis, om det endogsaa var for en heel Verdens Vine. Han saar paa den eene i Selskabet efter den anden, og mødte allevegne et Udtryk af Tilbageholdenhed, undtagen hos hans Elskedes Formynder og hos Borrroughcliffe.

Obersten havde kastet et Blik paa hende, hvilket udtrykte tilbagevendende Undest for den, han nu betrag-

tede som sin angrende Myndling, medens den fangne Capitains Træk viste en underlig Blanding af en høist comist Overtæstelse, og den bittere Harme, som havde været den herskende Følelse hos ham siden hans Uheld.

"Seer De maaskee noget moersomt ved denne Dames Person," sagde Barnstable stolt til ham, "hvorover de gotter Dem saa ubetimeligt? I Amerika taale vi ikke en saadan Opførsel mod vore Damer."

"Vi likes heller ikke i Nærværelsen af vore i England," svarede Soldaten, og gav Søemanden sit overmodige Blik tilbage med Rente; "men jeg tænkte ellers blot paa de Forandringer, som Tiden kan frembringe; intet andet, det forsikker jeg Dem. For en halv Time prisede jeg min gode Lykke, og med Ret; thi jeg var sikker paa, at mine Forholdsbegreber vilde tilintetgøre Deres Plan til at overraske mig; og nu er jeg saa ussel en Hund, som nogensinde har en enkelt Epaulet og intet Haab har om at see dens Mage!"

"Og i hvad Forbindelse, Sir, staaer jeg da med denne pludselige Forandring?" spurgte Catharina med al sin Id.

"Neppe for Deres Bestandighed i at hielpe mine Fiender, Miss," svarede Capitainen med affecteret Nidmyghed; "endnu mindre for Deres Iver for Fiendens Held, eller Deres fuldkomne Rolighed ved Aftens-

maaltidet! Men jeg mærker, det er paa Tiden at jeg tager min Afsked — Jeg kan ikke længere tiene min Konge med Nytte, og burde slaae mig til at tiene min Gud, ligesom saa mange andre, naar Verden vender dem Ryggen. Enten har min Hørelse tabt sig meget, eller en Haves-Muur maa have en synderlig Trolddoms-Kraft til at forandre Ordnes Betydning!”

Catharina oppebiede ikke Slutningen af denne Tale, men gik til den anden Ende af Børrelset, for at stule sine blussende Kinder. Det var nu ingen Hemmelighed mere, hvorledes Barnstables Planer vare bleve robede for hans Fiende; og hendes Samvittighed bebreidede hende ogsaa lidt unødvendigt Coquetterier; thi hun erindrede meget godt, at en god Halvdeel af den Samtale, der havde fundet Sted under Skyggen af Muren, hvortil Borrroughcliffe sigtede, havde handlet om ganske andre Ting end Krig og Kamp. Da Barnstables Følelser ingentunde vare saa fine som hans Esperindes, og hans Tanker desuden nu vare henvendte paa at naae hans Niemeed, forstod han ikke saa ganske Capitainens ubestemte Udtryk, men dreiede sig hurtig om til Griffith, og sagde med en alvorlig Mine —

”Jeg holder det for min Pligt at erindre, Mr. Griffith, at vi har en staaende Instrux, som befaler, at forfølge os alle Amerikas Fiender, hvor de end fin-

des, saa vel som, at Staterne uden Betænkning, i adskillige Tilfælde, have gjort Fruentimmer til Fanger."

"Bravo!" raabte Worroughcliffe; "vil Damerne ikke gaae som Deres Kierester, saa tag dem til Fange!"

"Det er godt for Dem at De selv er en Fange, ellers skulde De staae mig til Ansvar for de Ord," sagde Barnstable hidsig; "det er en høist vigtig Befaling, Mr. Griffith, og maa ikke overses!"

"Giv Deres Pligt, Mr. Barnstable!" sagde Griffith, i det han atter vaagnede af dybe Betragtninger. "De har Deres Ordre, Sir; see til at den snart bliver udført."

"Jeg har ogsaa vor fælleds Foresattes, Capitain Munsons Ordre, Mr. Griffith; og jeg forstikker, at de i denne Punkt vare udtrykkeligt bestemte, i min Instrux for Ariel — den stakkels Stude! der er nu ikke to Planker af den, som hænger sammen!"

"Og nu have mine Ordres Fortrinet."

"Men kan jeg forsvare at adlyde en subaltern Officers mundtlige Ordre, naar den ligesvem modsiges min skrevne Instrux?"

Griffith havde hidtil blot viist en kold Bestemthed, men nu strømmede Blodet til alle Aarer i hans Kinder; de mørke Piner sprubede Ild og han raabte i en myndig Tone —

"Hvorledes, Sir! Jeg troer, De negter at lyde?"

"Bed Himlen, Sir; jeg vilde være ulodig imod Congressen selv, om den bød mig saavidt at glemme min Pligt mod — mod —"

— "Mod Dem selv, kan De gierne sige til, Sir! Lad nu dette være nok, Hr. Barnstable. Gjør Deres Pligt, Sir."

"Min Pligt holder mig her, Sir!"

"Saa maa jeg handle, eller lade mig byde Trods af mine egne Officerer. Mr. Merry, besorg, at Captain Manual sender en Sergeant og en Commando Marinere hid."

"Bed ham komme selv!" raabte Barnstable, ras sende af stoffet Haab; "ikke hele hans Corps skal kunne afvæbne mig — lad dem kun komme! Her, til mig, I Ariels Mandskab! Samler Eder om Eders Chef!"

"Den Første, som døver at gaac over den Dørtærstel, uden min Ordre, er dødsens!" raabte Griffith, og truede med draget Sabel de Matroser, der vare ilede til paa deres forrige Chefs Raab. "Giv Deres Sabel fra Dem, Hr. Barnstable, og staaan Dem selv for den Ubehagelighed, at en gemeen Soldat vrisler den fra Dem!"

"Lad mig see den Hund, som tør vove det!" raabte Barnstable, og springede Sabeln i vild Harme.

Griffith havde ogsaa udraabt sin Arm, i Talens Hef-
tighed, og deres Sabler kom saaledes til at berøre
hinanden. Klangen af Staalet virkede paa begge med
samme Kraft, som Lyden af Trompeten paa en Strids-
hest, og flere Slag bleve givne og afparerede med Ly-
nets Hurtighed.

"Barnstable! Barnstable!" raabte Catharina, og
styrtede i hans Arme, "jeg vil følge Dem til Verdens
Ende!"

Cecilia Howard talde intet; men da Griffith
kom til Besindelse, saae han den stionne Pige knæle
ved sin Fod, med det blege Ansigt bønlig vendt mod
ham. Miss Mowdens Raab havde adskilt de Føgtende,
før Blod blev udest, men de unge Mænd viklede bit-
tre og brede Blik, uagtet deres Gissedes Mellem-
komst. I dette Dieblik traadte Oberst Howard til,
og løstede sin Myndling op fra hendes ydmyge knæ-
lende Stilling, og sagde —

"Denne Stilling sømmer ikke Harry Howards Døt-
ter, om hun end knælede for sin Konges Throne og i
hans Nærværelse. Betragt her, min dyrebare Cecilia,
de naturlige Følger af dette Oprør. Det spreder Ue-
nighed i dets egne Rækker, og nedbryder ved sine
fordømte Liigheds-Principer ethvert Skillerum imellem
Stænderne indbyrdes; selv disse raske Knæse vide ikke
hvor Lydighed bør vises!"

"Den bør vises mig!" sagde Lodsens, der nu traadte hen mellem den forvirrede Hov; "og det er paa Tiden, at jeg fordrer den. Mr. Griffith! stik Deres Sværd i Skeden. Og De, Sir, som har trodsset en ældre Officer's Myndighed, og glemt Deres Eed, giv efter og vend tilbage til Deres Pligt."

Griffith soer sammen ved Lyden af denne rolige Stemme, bukkede dybt, fattede sig pludselig og stak Sablen i Skeden. Men Barnstable omslyngede sin Piges Liv med den ene Arm, og svingede Sablen i den anden, medens han loe ad denne besynderlige, selv-tiltagne Myndighed.

"Og hvo er det?" raabte han; "hvo vover saaledes at befale mig?"

Lodsens Nie lignede med forkærdende Ild, medens en vild Glamme syntes at giennemgløde hele hans Legem, der virkelig stielvede af Brede, hvis Uttringer han dog med stærk og synlig Anstrengelse holdt tilbage. Han sværede fast og med Bægt —

"En, som har Ret til at befale, og som vil lydes!"

Denne besynderlige Forsikkring, og den særegne Maade, hvorpaa den udtredes, overraskede Barnstable saaledes, at han sankede sit Vaaben, med en Mine, der let kunde tages for Underkastelse. Lodsens hæftede sit glødende Blik paa ham, og vedblev, i det han nu vendte

sig til de øvrige Læstedelevende, i en mere rolig Tone —

"Det er vel sandt, at vi ikke ere komne her som Marodeurer, ei heller ønske vi at vise nogen unødvendig Strengthed imod Gamle og Børgeløse. Men denne Kronens Officeer og denne frakaldne Amerikaner, bør med Rette behandles som Krigsfanger; og i denne Egenskab maae de bringes ombord paa vort Skib."

"Men Hoved: Gienstanden for vor Expedition?" — sagde Griffith.

— "Er forfejlet," svarede Lødsen hastig, — "den er opoffret for private Højelser! den ender sig, liig hundrede andre, i feilslaagne Forhaabninger, og er forglemt, Sir, for stedse! Men Staternes Fordeel maa ikke forsømmes, Mr. Griffith. — Endskiøndt vi ikke afslindigt ville sætte disse kække Mænds Liv paa Spil, for at vinde et Efters Smit af een ung Skionhed, saa bør de Fordele, de have erhvervet os, dog heller ikke opoffres for at vinde et Visatds-Smit af en anden. Denne Oberst Howard vil kunne være til Nytte i en Underhandling med Kronens Betroede, og kan ret vel udværlæs imod en eller anden værdig Patriot, som fortjener sin Frihed. O nei, glem det stolte Blik til en Anden end mig! Han gaaer til Fregatten, Sir, og det paa Diebliffet."

"Saa vil jeg gaae med ham!" sagde Cecilia Howard, og nærmede sig frygtssom til sin Onkel, der med en haanlig Mine hørte paa Seierherrernes Uenighed; "han skal ikke være allene iblandt sine Fiender!"

"Det vilde være mere oprigtigt, og min Broders Datter mere værdigt, om De havde angivet den sande Grund til deres Villighed til at reise," sagde han koldt; og uden at agte paa hendes Græmmelse over det frastødende Udfald af hendes omme Opmærksomhed, gik han hen og satte sig med resigneret Værdighed ved Siden af Borrroughcliffe, der, i indædt, bitter Uergrelse over hans høie Forhaabningers Tilintgjørelse, tryggede paa sit Sværdhæfte. Obersten vedblev: "Gjør som Dem behager, mine herrer! De have Magten, og vi maae finde os deri. En tapper Mand forstaaer ligesaa godt at bære sit Uheld med Ansand, som at forsvare sig med Mod, naar han ikke bliver overrumplet, saaledes som vi. Men, kommer der nogensinde en Leilighed! — Gjør hvad Dem lyster, mine herrer! Capitain Borrroughcliffe og jeg ere saa spage, som to Lam."

Obersten kastede med visse Ord et Smil fuldt af tvungen, men bitter Resignation paa sin Medfangne, hvilket Officeren besvarede med et Forsøg paa at lee, der tydelig vidnede om hans Følelsers forstyrrede

Tilstand. Dog fattede de sig begge saa vidt, at de med Rolighed kunde betragte Seierherrernes fortsatte Foranstaltninger.

Obersten stødte koldt og bestemt enhver Nærmelse af hans Niece fra sig, saa at hun tilsidst med Sagtmodighed fandt sig i hans Villie, og opgav for det første ethvert Forsøg paa at bringe ham til at føle sin Uretfærdighed. Derimod søiede hun nu for Alvor saadanne Foranstaltninger, som vare nødvendige til at udføre den Beslutning, hun havde fattet, og fandt i denne uventede Syssel en redebon og villig Medhjælper i sin Cousine. Denne havde, uden Miss Howards Vidende, i Anelsen om en saadan Begivenhed, for længe siden i al Hemmelighed gjort de nødvendige Forberedelser til en hastig Flugt fra Abbediet. Hun ilede derfor med at anvise den bedste Maade at indpakke de Sager, hun allerede havde i Besiddelse, og understøttedes af hendes Elsker, der sandt det klogest, at glemme sin Strid med den hemmelighedsfulde Lods, da dennes Plan dog i Grunden befordrede hans egne Ønsker. Barnstable og Merry fulgte med den største Fornøielse hendes lette Skridt igiennem Abbediets mørke, snævre Gange; den Første beundrede lydeligt hendes Bid, Skionhed og pørige Fortrin; den Sidste loe, hoppede og sprang, og teede sig saa overgiven, som man kunde vente det af en Dreng

i hans Alder, under saadanne Omstændigheder. Det var en Lykke for hendes Cousine, at Catharina havde været saa betænksom, thi Cecilia Howard tænkte langt mere paa sin Onkels Bequemmelighed, end paa sin egen. Ledsaget af Alice Dunscombe vandrede hun igiennem St. Ruths eensomme Børelser, og lyttede taus til sin Ledsagerindes milde, gudsfrygtige Trøstes grunde; undertiden tillod hun sig et Udbrud af sine krænkede Følelser, hvilket hun ei kunde dæmpe; men snart gav hun atter sine Piger Ordre, med den samme Rolighed, som om hele den Reise, hun stod i Begreb med, kun var en Hverdags Begivenhed. I al denne Tid var Selskabet i Spisestuen fuldkommen roligt. Lødsen indtog sin estertænksomme Stilling ved Bæggen, tilfreds med det, han havde udrettet, endskiøndt hans Die skarpt fulgte enhver Bevægelse ved Tilbedelserne, paa en Maade, som viste at hans Aand styrede det Hele. Griffith havde imidlertid antaget den synlige Commando, og de ibrigt spyselsatte Sømmænd hentede og modtogte Befalinger af ham allene. Efter en Times Forløb kom Cecilia og Catharina frem, reiseklædte; og da hele Selskabets Bagage allerede var bragt bort under een af de ringere Officerers Ansørgsel, gav Griffith Ordre til at sætte hele Toget i Bevægelse. Baadsmændens Pibe lød atter med sine klingende, giennemtrængende Toner, rundt i Abbediets

Gallerier og Hvalvinger, medens det dybe, høse Raab høstes —

"Afsted der, I Landgangs-Gæster! Afsted der, Entre-Gæster! Forud, forud med Jer, Gutter!"

Paa denne ualmindelige Opfordring fulgte Trommeslag og Vibens Toner udenfra, og hele Toget forlod nu Bygningen i den Orden, der var foreskrevet af Capitain Manual, som ved denne Leilighed forestillede den lille Armees Feldt-Marskal.

Lodsen havde brugt saamegen Forsigtighed og Snidhed ved Overrumplingen, at ikke et eneste Bøsen, hverken Mand eller Kvinde, Militair eller Civil, kunde slippe bort; og da det kunde være farligt, at lade nogen blive tilbage, som kunde bringe Tidende omkring i Egnen, havde Griffith befalet, at ethvert menneskeligt Bøsen, der fandtes i Abbediet, skulde bringes til Klipperne, for at holdes under Bevogtning, i det mindste saa længe indtil den sidste Baad var afgaaet til Cutteren, som man havde sagt ham, laae tæt under Landet og ventede paa at tage dem ombord igien. Den skyndsomme Afreise havde gjort mange Uynødvendige i Abbediet, og Damerne bemærkede den stærkende Mod sætning mellem den straalende Glands forinden, og det tykke Mulk udenfor, saasnart de havde naaet Haverne. En af hine usforklarlige og ubeskrivelige Følelser, som saa ofte opstaae i det menneskelige Hjerte,

bragte Cecilia til at standse ved den store Port, for at see tilbage til Abbediet med den Følelse, at hun saae det nu for sidste Gang. Man sinede tydeligen Bygningens mørke og ujevne Omrids imod den nordre Himmel, medens de aabne Vinduer og Dørre lode Censomheden indenfor blive synlig. Tyve Børns udsprede deres unyttige Skin i de tomme Værelser, ligesom for at spotte de forladte Mure, og Cecilia ventte sig gnsende bort fra dette Syn, og holdt sig nærmere til sin vrede Onkels Person, drevet af en hemmelig Ahsnelse, at hendes Nærværelse snart vilde være mere nødvendig til hans Lykke, end nogensinde før.

De forrest Gaaendes sagte Mumlén, Piben, som nu og da lod sig høre, og Søe-Officerernes alvorlige Befalinger, kaldte hende snart tilbage fra disse drømmende Tanker til den omgivende Virkelighed, medens hele Toget hurtigt fortsatte Veien til Strandsbredden.

Credibte Capitel.

En Drot ad Høiland skyndte sig,

Skreeg: "et Pund Guld jeg lover,

Du Færgemand, at skienke Dig,

Naar flux Du roer os over."

Lord Ullins Datter.

Himlen havde hele Dagen været uden Skyer, da Blæsten var tør og giennemtrængende, og tusinde Stierner skinnede nu igiennem den kolde, rene Luft. Saa snart Diet derfor blev vant til Forandringen af Lyset, saae man tydeligere de omgivende Gjenstande. En Peloton af Marinere marscherede med pvede Krigeres Anstand og Skridt i Fronten af den Linie, som strakte sig langs med den snævre Godstie. En uordentlig blandet Høb af svært væbnede Matroser fulgte dernæst, hvis Tilbøielighed til Uorden og plump Spøg end mere forøgedes ved den Tanke, at de gik paa Landjorden, og kunde neppe holdes inden de rette Grændser ved deres egne Officerers Nærværelse og Irettesættelser. Midt i denne forvirrede Mængde gik de simple Fanger, dog ikke anderledes bevogtede af den omgivende Matrosvagt, end for saa vidt de vare udsatte for deres grove Spas og utallige plumpe Indfald. Næst bag ved dem i nogen Afstand, marscherede

Oberst Howard og Capitain Borroughcliffe, Arm i Arm, begge vedligeholdende streng og alvorlig Tausshed, endskiøndt under meget bittere Følelser. Dernæst gik Cecilia Howard, saa nær Obersten, som mueligt, støttet paa Alice Duncombe, og omringet af St. Ruths grindelige Dyende. Catharina Plowden gik allene med lette Skridt i Skyggen af denne Gruppe, men den grindelige Snildhed lærte hende at skule sin Tilfredshed under Fangenskabets Sløer. Barnstable gik kun tre Alen fra hende, og betragtede hende henrykt, men rettede sig dog efter hendes Grille, og kom ikke nærmere. Griffith holdt sig bestandig paa Fløiene, saaledes at han kunde overse hele Troppen, for at kunne styre dens Bevægelser, om det skulde gøres forpødent. En anden Afdeling Marinere marscherede tæt bag ved, og Manual sluttede Troppen i egen Person. Musikken havde ophørt efter Befaling, og man fornam nu intet uden Soldaternes regelrette Trin, og Suk af den hendsøende Storm, af og til afbrudt ved en af Officerernes Stemme, eller Mumlén af en sagte Samtale.

"Det var en daarlí Príse vi gjorde der," mumlede en gammel vranten Matros; "et Skib uden contante Penge eller Ladning! der var Rískentoi og Skramlerie nok í det gamle Luk: af af en Plads til at forsqne hoer Mand ombord med Krukker og Knæspænder; men

nei! lad en ærlig Karls Tønder løbe nok saa meget i Vand efter Fode og Klæde, see kun til om Officererne vil give ham Lov til at knibe saameget som en Bibel engang!"

"Med den Passiar har Du endda ikke styret Sandheden paa sex Streger nær," svarede hans Bakskammerat, som gik ved hans Side, "havde der været saadan en Ting som en Bønnbog, er jeg vis paa, de vilde have snydt en stakkels Karl for den med; her nu, Benjamin, jeg vil fortælle Dig noget: det er min Mening, at naar en Ulk skal være Soldat og bære Munsketten, saa maa han ogsaa have Soldater-Traktement, og have Lov til at plyndre lidt engang imellem — men gid jeg maa see — om jeg har lagt min Haand paa Noget i Aften, uden paa min Bøsselaas og min Huggert — med mindre man vil regne denne Piasl Børdduua for noget."

"Jh! der har Du faaet fat i et kiont Stykke Seilduua, seer jeg!" sagde den Anden og beundrede særdeles Bønningen i hans Kammerats Bytte — "ih see — det er jo ligesaa stort som vort Boven-Bovens Krydsseil, naar det er gjort løs! Na ja, Din Lykke har ikke været Hvermands Lykke — Jeg for min Part tænker, at denne her Hat har været gjort til en Mand's store Taage, for jeg har taklet mit Hoved med den baade langskibs og tværskibs; men F—n ta'e

tage den Tomme, den kom længere ned for det. Hør, Samuel, Du vil give os en Skiorte af den Bordenng, vil Du ikke?"

"Jo vist! Du kan faae det ene Hjørne; eller, for den Sags Skyld, kan Du gierne faae det Halve, Niels! Men jeg seer ikke, at vi kommer rigere ombord igien, end vi landede, med mindre I regner levende Skiorter til Prisepenge."

"Ikke rigere!" sagde en overgiven ung Matros, der hidtil taus havde hørt paa sine to ældre og mere beregnende Kammeraters Samtale; "jeg tænker vi er bestemt til et Krydstogt i de Farvande, hvor Dag-Vagterne varer i sex Maaneder; seer I ikke, vi har faaet en dobbelt Ration Midnat?"

Da han sagde dette, lagde han sine Hænder paa Oberst Howards to sorte Slavers blottede uldne Hoveder; disse Slaver gik just i Nærheden af Matrosen, fordybede i sorgelige Anelser om de rimelige Følger af det saa uventede Tab af deres Frihed. "Vend Jeres Ansigter til denne Side, I Herrer; see der! troer I nu ikke, at Natshuus-Lamperne gaaer ud ved saadan et Syn? Det er jo et Mærke, man kan tage og føle paa!"

"Na, lad de Negre være," mumlede en af de ældre Matroser; "hvad vil Du drive Abespil med dem og deres Lys for? Saasnart de begynder at synge op, faaer Du een af Officererne i dit Kiplband. Jeg for

min Part, Niels, kan ikke begribe hvad vi skal ligge her og kabhalse under Landet, paa ti Favne Vand, og ikke hellere staae en Bout ud i Spanke Søen, hvor man hver Dag eller hveranden kan støde paa en Jamaica-Farer, og faae Skibet stuvet med Sukker = Fode og Rum-Viber i Overflod, isteden for den Smalhans der nu vanker."

"Det er den Lods, der er Skyld i det altsammen," svarede den anden; for, seer Du, hvis der ingen Bund var, saa vilde der ingen Lodser være. Det er en farlig Grund at krydse paa, hvor man la'er staae ind efter til man har kun fem Favne og faaer Lodskud paa en Sandrevle eller en Klippe. Og saa gior De ovenikøbet Nat = Siouv af det! Dersom vi havde skorten Timers Dag, istedet for syv, kunde man nok vove paa at føle sig frem i de øvrige til!"

"Naa, er I ikke et Par gamle Hestehoveder," kaldt den unge Matros atter i Taler; "seer I ikke, at Congressen vil have os til at skære John Bulls Kystfarere af fra Landet, og den gamle Søehane har fundet Dagen for kort til det Stykke Arbeide, og saa har han sendt en Afdeling i Land, for at faae fat paa Matten. — Her har vi ham! og naar vi kommer ombord, putter vi ham under Dækket, og saa faaer vi Solens Ansigt at see igien. Kom, mine Lillier! Lad disse to gamle Herrer lige ind ad Jeres Cahyt-Vinduer —

hvad! I vil ikke? Saa maa jeg klemme Jer lidt i Jeres uldne Nathuer."

Negerne, som havde taalt hans Luner med slaviske Nidmyghed, gav nu med dæmpet Lyd tilkiende, at Deres Bøddels plumpe Berøring smertede dem.

"Hvad er det?" raabte en alsvorlig Stemme, hvis spæde Tone stak snurrigt af mod den Myndighed, den Talende tilstog sig — "Hvem af Jer er det, siger jeg, som faaer dem til at strige?"

Den stridige unge Matros tog sine Hænder langsomt bort fra Negrenes uldne Hoveder; men i det han uvillig lod dem glide ned over deres mørke Tindinger, knæb han den Ene af dem i Dret, hvorover denne atter gav et Skrig fra sig, der tilkiendegav, at han var endnu stikkere paa at finde Medlidenshed, end før.

"Hører I, der?" gientog Merry; "hvem er det, som driver Abespil der med de Negre?"

"Det er slet ingen, Sir," svarede Matrosen med forstilt Alsvorlighed; "een af de blege Ansigter har stødt Skinnebenet paa et Spindelbæ, saa han har faaet Drepine."

"Hør Du, Mester Jack Joker! hvor kom Du mellem Fangerne? Gav jeg Dig ikke Ordre til at tage Din Entrepik, Molig, og holde Dig agterude?"

"Jo, Sir, jo, det gjorde De; og jeg adlød Dren, saa længe jeg kunde; men disse Sorte har gjort Natten saa mørk, at jeg ikke kunde finde Vej!"

En sagte Latter gik giennem den uordentlig sammenblandede Hob Spøfolk, og Cadetten selv havde gierne leet med, over det snurrige Indfald af den unge Matros, som var een af de privilegerede Spøgebrødre, der gierne findes i ethvert Skib. Endelig sagde han —

"Nu vel, Du; siden Du nu har udfundet Dit gale Bestik, saa forsøi Dig tilbage til den Plads, jeg anviste Dig."

"Ja Sir, ja, nu gaaer jeg. Men, saa sandt som der er uksart Gods i Proviantskriverens Bøger, Hr. Merry, har ikke det Spindelvæv faaet een af disse Sorte til at sælde Taarer! Na, maa jeg ikke bie lidt, for at faae mig en Smule Blæk, Sir, til at skrive et Brev med til min stakkels gamle Moder — hun har ikke seet et Bogstav fra mig siden vi seilede fra Chesapeak!"

"Derfom Du ikke strax lystrer, Mester Joker, saa skal jeg lægge Dig en over Nakken med denne Huggert; saa kan Du skrive til Din Moder med rødt Blæk, om Du har Lust!" svarede Merry, hvis Stemme nu røbede større Medynk med hiin forskudte, lidende Menneskestamme, der for en Deel endnu bestandig

maa tiene de ufornuftige og letsindige blandt vor Almue til Sigtestive, men maatte det endnu mere for-
dum.

"Med rødt Blæk skrev jeg ikke for al Verden," sagde Joker og listede sig hen til sin rette Plads; "den gamle Kone vilde let tage feil af min Haand, og sværge paa, at det var Falsknerie — Det undrer mig ellers ikke, om Brænderne paa Guinea-Kysten er sorte, som jeg har hørt gamle Sæmænd sige, der har krydset paa de Breder."

Hans ørkesløse Galsskab blev pludselig afbrudt af en Stemme, der overdøvede de Marscherendes sagte Mumlén, i en saa myndig og streng Tone, at den med et eneste Ord dæmpede ethvert Udbrud af Lyslighed iblandt Mandskabet.

Man hørte nu flere Stemmer i Flokken hvidste: "Ha, ha, der gaaer, Hr. Griffith!" og: "Jack har vækset den Næstcommanderende; det var bedre han selv var gaaet hen at lægge sig;" men disse halv undertrykte Nittringer hørte snart op, og Jack Joker selv gik saa trolig og taus paa den ham anviste Plads som om Tale-Tone slet ikke hørte til hans Organisation.

Laseren har for ofte fulgt os paa Veien mellem Abbediet og Kysten, til at behøve nogen Beskrivelse over den Marschroute, Troppen fulgte under den foregaaende characteristiske Samtale; og vi ville strax gaae

over til at fortælle de Hændelser, der indtraf ved deres
 Ankomst til Klipperne. Da den Mand, som i St.
 Ruth saa uventet tilstog sig i en pieblikkelig Myndig-
 hed, paa en uforklarlig Maade var forsoundet af de-
 res Rækker, vedblev Griffith at føre Commandoen,
 uden først at raadføre sig med nogen anden. Han
 henvendte sig aldeles ikke til Barnstable, og det var
 tydeligt, at begge de stolte unge Mænd sølte det Ben-
 skabs-Baad der saalange havde forenet dem, var, i
 det mindste for en Tid, aldeles sonderrevet. Virkelig
 var det allene Cecilias og Catharinas Nærværelse, der holdt
 Griffith fra at arrestere sin utvøide Undergivne paa
 Stedet; og Barnstable, som fuldkommen var sig sin
 Vildfarelse bevidst, men uden egentlig Anger, under-
 trykte kun med Vanskelighed sine Følelser saa meget,
 at han ikke i sin Herskerindes Nærværelse yttrede den
 Harm, hans saarede Forsængelighed forestillede ham,
 som nødvendig til hans Vres Haandhøvelse. De
 handlede imidlertid begge to i Forening og til det
 samme Maal, endstiondt uden Overeensstemmelse eller
 Meddelelse. Det første, begge sørgede for, var at
 sikke de yndige Consluers Indskibning; og Barnstable
 gik strax til Baadene, for at paaskynde de nødvendige
 Forberedelser til disse uventede Fangers Modtagelse.
 Lodsen havde bragt en saa talrig Styrke i Land, at den
 udfordrede alle Fregattens Fartøier, der laae til An-

kers strax udenfor Brændingen, ventende paa Togets Tilbagekomst. Varnstable praiede med hoi Røst den commanderende Officer, og saa Diebitke efter vrimlede Rykten af det hurtige og ivrige Mandskab fra "Hæk-Zollen," "Barkassen," "Chefs-Chalupen," "Fiske-Zollen," "Travaille-Sluppen," eller hvad andre Navne man paa de Lider gav en Orlogsmands forskjellige Fartøier. Havde man raadspurgt Damerne's Frygt, vilde man have valgt Fregattens Barkasse til deres Brug med Hensyn til dens Størrelse; men Varnstable, som vilde have troet at fornærme sine Gæster ved et saadant Valg, befalede Captain Munsons lange Chefs-Slup, det egentlige Fartøi for Gæster, der tilkom synderlig Væresbeviisning, at drages op paa Strandbredden. Et halvhundrede Mand bleve satte i Arbeid hermed, og snart meldte man Oberst Howard og hans Myndlinger, at Baaden var færdig til at modtage dem. Manual havde gjort Holdt med hele Marin-Corpsen paa Toppen af Hoiene, hvor han var ivrig sysselsat med at udstille Piketter og Skildvagter, og give sine Folk de nødvendige Forholdsregler til at dække Søemændenes Indskibning paa en Maade, som han ansaae for aldeles militair. Alle de simple Fanger, de ringere Betiente i Abbediet nemlig, og Borrough-cliffes Mandskab, holdtes sammesteds under en tilstrækkelig Vagt. Men Oberst Howard og hans Ledfager,

tilligemed Damerne og deres egne Piger, vare flegne ned ad den njevne Stie til Søen og stode paa Strandbredden, da man meldte, at Baaden var færdig.

"Hvor er han?" spurgte Alice Dunscombe, og saa sig om, som om hun ængstlig søgte nogen anden end dem, der omgave hende.

"Hvem mener De?" spurgte Barnstable; "vi er her alle og Baaden venter."

"Og vil han rive mig — just mig, ud fra min Barndoms Hiem! fra mit Fødeland og mine Venner!"

"Jeg veed ikke, hvem De taler om, Miss; men er det om Hr. Griffith, saa staaer han der henne ved den Hob Matroser."

Da Griffith hørte sig nævnet, traadde han til Damerne, og tiltalte dem for første Gang, siden man forlod Abbediet —

"Jeg haaber, man alt har forstaaet mig, og jeg ikke behøver at sige, at intet Gruentimmer her er Fange; men hvis nogen af eget Valg vil begive sig ombord hos os, giver jeg dem min Værelse i Pant paa, at De skal finde Beskyttelse og Sikkerhed."

"Saa vil jeg ikke gaa med," sagde Alice.

"Det har vi heller ikke ventet af Dem," sagde Cecilia; "De bindes ved ingen Baand til nogen her."
— (Alice lod bestandig Diet vandre om, mellem de

Lilstedeværende.) "Gaae altsaa, Miss Alice og vær St. Ruths Beherskerinde indtil min Tilbagekomst; eller," spøjede hun frygtfuld til, "indtil Oberst Howard erklærer sin Villie."

"Jeg adlyder Dem, kære Barn, men Oberst Howards Commissionair i B—, vil upaatvivlelig blive forsynet med Fuldmagt til at tage hans Sager i sin Varetagt."

Saa længe ingen anden end hans Niece bekymrede sig om hans Beslutning, fandt Abbediets Herre i sin Fortrydelse tilstrækkeligt Forsvar for sin egenstændige Adfærd, men han havde alt for megen Levemaade, til i Taushed at høre saa smuk og saa loyal en Undersaat som Miss Alice Dunscombe paa saa besteden en Maade appellere til hans Bestemmelse.

"For at tiene Dem, Madame, og af ingen anden Grund, vil jeg tale om denne Gienstand," sagde han; "ellers vilde jeg have ladet St. Ruths Dørre og Vinduer staae aabne, som et sørgeligt Oprørs-Minde, og i Liden søge min Skades-Erstatning af Kronen, naar engang de Eiendomme, der tilhøre Orhavsmændene til dette fiendige Indgreb i Gylderrettigheder, confiskeres og bortfælges. Men De, Miss Alice, har Fordring paa al den Opmærksomhed, en Dame kan vente af en Maud af Vre. Behag altsaa at skrive til min Commissionair, og bed ham at forsegle mine Papirer og

sende dem til Hans Majestæts Stats-Secretariat. De aande intet Forræderie, Madame, og have Fordring paa Beskyttelse af det Offentlige. Huset og det meste Boehave tilhører, som De veed, min Bert, som uden tvivl i rette Tid vil tage sin egen Fordeel iagt. Jeg kysker Deres Haand, Miss Alice, og jeg haaber, vi endnu skal sees i St. James — Vær vis paa, at Dronning Charlotte endnu skal komme til at ære Deres Fortienester. Jeg veed, hun kan ikke andet end staa Deres Loyalitet."

"Her blev jeg sød i ydmyg Dunkelhed — her har jeg levet, og her haaber jeg at døe i Roe," svarede den sagtnodige Alice. "Hvis jeg i de sidste Aar har nydt nogen Glæde, foruden den, enhver Christen finder i at opfylde de daglige Pligter, saa har det været i Eders Selskab, mine halde Veninder. En saadan Omgang i denne afsidtes Krog af Riget, var maaskee en alt for stor Lykke, til at nydes ublandet; og jeg maa nu ombytte den med bittert Savn. Farvel, mine unge Veninder! Sæt Eders Lid til ham, for hvem Fyrsten og Bettleren, Europæeren og Amerikaueren ere lige, og vi skal sees igjen, om det end hverken bliver paa Britaniens De eller paa Eders eget store Fastland."

"Det," sagde Oberst Howard i det han nærmede sig og ventligt greb hendes Haand, "det er den første utopale

Tanke, jeg nogenstunde hørte fra Miss Alice Dunscombes Læber. Kan man antage, at Himlen har indsat selskabelig Orden blandt Menneskene, og ikke haandhæver sit eget Værk? Men, Farvel! Vilde Tiden tillade os at forklare os nærmere, er der ingen Tvivl om, vi kun vilde finde liden eller ingen Uoverensstemmelse i vore Meninger om denne Sag."

Alice lod heller ikke til at holde det værd, at indlade sig videre om Tingen i et Dieblisk som dette; thi hun besvarede blot Oberstens Farvel ventligt, og hendes hele Opmærksomhed henvendtes derpaa til hendes Veninder. Cecilia græd bitterlig i hendes ædle Venindes Arme, og gav derved baade Sorgen over Skilsmisken og sine stærke Følelser Lust. Catharina omfavnede Alice med al hendes varme, men flygtige Hjertes Venlighed. Disse Omfavnelser gaves og modtoges i Tausched, og begge de unge Damer gik efter hinanden til Baaden, saasnart de havde udrevet sig af Miss Dunscombes Arme. Oberst Howard vilde hverken gaa foran sine Myndlinger, eller hjælpe dem i Chalupen. Denne Opmærksomhed vistes dem af Barnstable, som efterat Damerne og deres ledsagere vare komne til Sæde, vendte sig til Herrerne, og sagde —

"Baaden venter."

"Nu, Miss Alice," sagde Borronghelisse med bitter Ironie; "De har af vor fortræffelige Bert faaet

et Grinde til hans Agent; vil De vise mig en lignende Tjeneste, og skrive en Beretning til Districts-Chefen og kortelig fortælle ham, hvad for et Fjogehoved — nei, sig det heller ligefrem, hvad for en Væsel en vis Capitain Borrroughcliffe har været sig ved denne Leilighed. De kan sætte en Episode ind, etsteds, om at han har leget Blindebuk med en ung oprørsk Dame fra Colonierne, og har faaet en Bule i Panden for sin Umage, som en stor Dreng. Kom, min værdige Bert, eller rettere Medfange, jeg følger Dem, bunden ved Pligt og Skyldighed."

"Stop!" raabte Griffith, "Capitain Borrroughcliffe gaaer ikke i den Vaad."

"Hvad, Sir! skal jeg med de Gemene? Glemmer De at jeg har Hans britiske Majestæts Bestalling, og at — —"

"Jeg glemmer intet, som en Mand, af Vre bør erindre, Capitain Borrroughcliffe; iblandt andet, husker jeg, hvor ædelmodigt De har behandlet mig som Fange. I samme Dieblis mine Undergioners Sikkerhed tillader et saadant Skridt, skal ikke allene De, men ogsaa Deres Mandskab sættes i Frihed."

Borrroughcliffe studsede overrasket; men hans Følelser vare formegit forbittede ved Tilintetgjørelsen af de Drømme om Hæder og Vre, hvormed han saa

overflødigt havde smigret sig i det sidste Par Dage, til at han nu kunde svare som det sømmede sig en Mand. Han undertrykte derfor med voldsom Anstren- gelse sine Bevægelser og spadserede langs Strandbred- den tvingende sig til at sløse en sagte, men lystig Tone.

"Nu vel," raabte Barnstable, "alle vore Fanger ere bragte til Sæde. Baaden venter allene paa sine Officerer."

Griffith vendte sig og gik bort i stolt Tausshed, som om han lod haant om at indlade sig med sin for- dums Ven. Barnstable blev et Dieblit staaende af Agtelse, som lang Bane havde lært ham uvilkaarlig at vise en ældre Officeer, og som et tilfældigt Bre- des-Udbrud ikke kunde tilintetgiøre; men da han mær- kede, at den anden ikke havde i Sinde, at vende om, gav han Ordre til at skyde Baaden ud og bringe den med Haandemagt i Vandet. Befalingen adlødes strar, og, da den unge Officeer havde indtaget sit Sæde, flød Baaden paa den vel endnu svære, men ikke læn- ger farlige Brænding, og Mandskabet sprang ind hver paa sin Plads.

"Roe væk, mine Gutter!" raabte han, "bryd Jer aldrig om en vaad Trøie. Jeg har seet mangen stolt Søemand tumle sig paa denne Strand i værre Tid

end denne! Nu slæbner I ret tværs paa Søen; hael ud, Cutter! hael ud!"

Matroserne reiste sig alle som een ved Alarmerne, og fik ved forenet Kraft Baaden under Commando. Efter nogle svære Op- og Ned=Duvninger i Brændingen kom de ud i mere smuult Vand paa det solumende Hav, og stød tværs over Søerne hen, i den Retning, hvor man antog, Cutteren Alacrity biede paa dem.

Cooper's

Samlede Skrifter.

Oversatte fra Originalsproget.

Syvende Hefte.

Köbenhavn.

Forlagt af S. Eriar. Trykt i det Kongelige Officin.

1831.

1831

James Smith

James Smith

James Smith

James Smith

James Smith

1831

N o d s e n .

Et Noemands = Eventyr.

Oversat af Engelsk

ved

A. C. B o y e .

Syvende Hefte.

K i ö b e n h a v n .

Forlagt af S. Trier. Trykt i det Robertsske Officin.

1831.

1844

Gr. Germanisch-Deutsche

1844

1844

1844

Et og Tredibte Capitel.

Hans hele Brøde var, at, høist fornærmet,
Han løfted' Høvnens Arm mod Fædrelandet.

Thomson.

Alice Duncombe blev staaende paa Strandbredden, og fulgte med Øinene den sorte Plet, som Nattens Mørke dog snart skjulte mellem Bølgerne; hun lyttede med veemodig Opmærksomhed efter de regelrette Aarslag, der kunde høres, længe efter at Baaden havde tabt sig i den østlige Horizonts mørke Omrids. Da intet Spor af hendes bortreiste Venner var mere tilbage uden i hendes egen Erindring, vendte hun sig langsomt fra Havet, og skyndte sig at komme ud af den travle Brimmel, der gjorde Forberedelser til det øvrige Mandstabs Indstibning. Hun steg op ad Stien, der atter førte hende til Toppen af de Høie, hvor hun saa ofte havde vanket om, stirrende paa det vide

Har, som beshyldede Klippens Fod, og overladende sig til Gøtleser, der syntes fremkaldte ved hendes egen Skiebne.

Borroughcliffes Soldater, som vare opstillede ved Enden af Veien, vege ærbødigen tilside; heller ikke lagde nogen af Manuals Skildragter Mærke til den Tilbagevandrende, før hun nærmede sig Marinernes Bagtrov, der commanderedes af den aarvaagne Capitain i egen Person.

"Hvem der?" raabte Manual, og traadde frem fra Soldaternes Gruppe, da hun nærmede sig dem.

"En, som hverken har Magt eller Willie til at skade Dem," svarede den eensomt vandrende Dame; "det er Alice Duncombe, som med Deres Chefs Tilsladelse vender tilbage til sit Fødested."

"Naa!" mumlede Manual, "det er igjen et Beviis paa Griffiths umilitaire Høflighed! Troer det Menneſke, at der gives noget Fruentimmer, som ingen Tunge har? Har De Føldtraabet, Madame? at jeg kan see, De har tilstrækkelig Aldkomst til at passere."

"Jeg har ingen anden Aldkomst, end mit Kien og min Svaghed; med mindre det, at Hr. Griffith har seet mig gaar bort, kan kaldes saaledes."

"De to første Egenskaber er nok," sagde en Stemme, der kom fra en Skikkelse, som hidtil useet havde staaet i Skyggen af en stor Egestamme, der spredte

sine store nøgne Grene næsten heelt ud over Stedet, hvor Manuals Trep var posteret.

"Hvem har vi her?" raabte Manual atter; "kom frem, giv Eder, eller man styrer paa Eder."

"Hvad? vil den tappre Capitain Manual syre paa sin Befrier?" sagde Lodsén med kold Haan, i det han traadte frem af Træets Skygge. "Han skulde heller giemme sine Rugler til sine Fiender, end spille dem paa sine Benner."

"Det var en rovelig Gierning af Dem, Sir, hemmelig at nærme Dem en Mariner-Vagt! Det undrer mig, at en Mand, der i Nat allerede har viist, at han forstaaer noget af Tactiken, ved at ansøre Overfaldet med saa megen Kyndighed, kan vise sig saa uvidende om Maaden, hvorpaa man bør nærme sig en Piket-Vagt!"

"Det er nu af ingen Bigtighed," svarede Lodsén; "min Kundskab og min Uvidenhed ere lige uvæsentlige, da Commandoen er overgivet i andre og maa skee mere duelige Hænder. Men jeg ønskede at tale med denne Dame i Gemum, Sir; hun er en Ungdoms-Beninde af mig, og jeg vil ledsage hende et Stykke Vej til Abbediet."

"Det vilde være meget umilitair, Hr. Lods; og De maa undskyldte, at jeg ikke tillader nogen, som hører til vor Expedition, at gaae uden for Skildvag-

terne. Dersom De kan beslutte Dem til at blive og tale med Damen her, skal jeg rykke Piketten noget bort, at den intet kan høre; endskiøndt jeg maa tilstaae, jeg seer intet Sted saa beqvemt til at holde Die med Dem, som det vi nu er paa. De seer, jeg har en Hjulvei at trække mig tilbage igiennem, i Tilfælde af en Overrumpling, med disse Hæider til at dække min venstre Flanke, og Træstammen der, hvortil jeg kan støtte min høire. Det var en herlig Stilling i Nødsfald; thi selv de ældste Dropper søgte bedst, naar de have deres Flanker godt bedækkede, og Wei til en regelret Retraite i Ryggen."

"Dael ikke mere, Sir; jeg vilde for ingen Ting i Verden bryde en saa fordeelagtig Stilling," svarede Lodsen, "Miss Dunscombe er maaskee saa god, at gaae nogle saa Skridt tilbage med mig."

Alice fulgte ham, efter denne Anmodning, til de vare komne til et Sted i en lille Afstand fra Marinerne, hvor et Træ laae omkasket af den sidste Storm. Hun satte sig rolig paa Bullen, og syntes taalsmodig at vente, til han selv fandt for godt at forklare Marsagen, hvorfor han søgte denne Samtale.

Lodsen gik nogle Minuter i dyb Tausshed frem og tilbage foran Stedet, hvor hun havde sat sig, som om han overlagde noget med sig selv, men pludselig

fattede han sig, gik til hende og satte sig ved hendes Side —

"Timen er forhaanden, Alice, da vi maae skilles ad," begyndte han omsider; "det staaer til Dem, om det skal være for stedse."

"Lad det da være for stedse; John!" svarede hun med en lidt stælvende Stemme.

"Det Ord vilde have været mindre strækkeligt, hvis Hændelsen ikke havde bragt os sammen her. Og dog er dette Deres Valg vistnok det klogeſte — thi hvad er der vel i min Skiebne, som kan friste et Gruentimmer til det Dufte, at dele den!"

"Dersom De mener, at Deres Lod er som Dens, hvis Liv er en uafbrudt Kæde af Fare og Gien-vordighed, af feilslaget Haab og Uheld, og at en saadan Mand ikkun kan finde faa eller ſlet ingen, til at dele hans Glæde og bære hans Sorg med ham, saa tiender De kun lidet til det qvindelige Hierte, naar De tvivler enten om Kvindens Erne eller Villie til at møde Alt med den Mand, hun har valgt sig."

"Taler De ſaaledes, Alice! saa har jeg miſforſtaaet Deres Mening eller tolket Deres Handlinger urigtigt. Mit Lod er ikke aldeles en ringeagtet Mandſ, med mindre Fyrſters Yndest og Dronningers Smil kan kaldes ſaaledes! Mit Liv er vel udsat for mange og frygtelige Farer; men dog er det ikke aldeles fuldt

af Gienvordighed og Uheld; er det, Alice?" Han taug et Dieblis, for at vente hendes Svar, men intet fulgte. "Ja! saa har altsaa den Dom, Verden har fældet om mine Tæeslag og Bedrifter, skuffet mig! Saa er jeg ikke den Mand, jeg vilde være, Alice, ikke engang den, jeg selv holdt mig for at være."

"De har vundet et Navn, John, blandt Tidsalderens Krigere," svarede hun med dæmpet Stemme; "og det er et Navn, som vel kan siges at være skrevet med Blod!"

"Med mine Fienders Blod, Alice!"

"Blodet af Deres retmæssige Konges Undersaatter! Deres Blod, som aande den samme Lust, som De først indaandede; der modtog de samme hellige Lærdomme, hvori de først blev underviist, men som jeg frygter De alt for snart har glemt!"

"Despotismens Slavers Blod!" afbrød han hende alvorligt; "Frihedens Fienders Blod! De har dvælet saa længe i denne eenfoldige Alfkrog, og hængt saa blindt ved Deres yngre Aars Færdomme, at Haabet om de ædle, store Fælelser, jeg een gang troede at see fremspire hos Alice Dunscombe, ei er blevet opfyldt."

"Jeg har levet og tænkt blot som Qvinde, som det sømmer sig mit Køn og min Stilling," svarede Alice sagtnodigt; "og skulde det vorde Nødvendighed

for mig at leve med en forandret Tænkemaade, vilde jeg hellere ønske at døe."

"Ja, der ligger den første Spire til Trældom! Et flavist-sludet Gruentimmer vil sikkert vorde Moder til feige og nedrige Uslinge, som vanære Navnet Menneske."

"Jeg bliver aldrig Moder til Børn, gode eller onde!" sagde Alice i saa resigneret en Tone, at den viste, hun havde opgivet sit Kiøns naturlige Forhaabninger. — "Ene og uden Støtte har jeg levet, ene og ubegrædt skal jeg bringes til min Grav!"

Den overordentlig rørende Stemme, hvormed hun sagde disse sagtmødige Ord, blandet med jomfruelig Stoltheds blide og stille Værdighed, rørte hendes Vens Hierte, og han taug længe, som af Verbødighed for hendes Beslutning. Hendes Stemme vækkede i hans eget Brøst de ædle og uegennyftige Følelser, der næsten vare kvalte i umættelig Vergierrighed og Stolthed. Han begyndte derfor Samtalen igien i en mildere Tone og paa en Maade, der langt mere røbede dyb Følelse, og mindre Lidenskabelighed.

"Alice! Jeg veed ikke, om jeg, i min Stilling, og da jeg finder Dem om ikke lykkelig, dog tilfreds, burde endog blot forsøge at vække Følelser i Deres Brøst igien, som jeg eengang bragtes til at troe, De nærede. Det kan overalt, ikke være nogen ønskelig

Lod, at dele Skiebne med en omstreifende Flygtning, som mig, En, som man maaſkee vil kalde en Don Quixote for Frihedens Grundsætninger, og som den næſte Time maaſkee kalder til at beſeigle diſſe Grundsætningers Sandhed med ſit Blod."

"Enhver Følelſe, ſom herſkede i mit Bryst for Dem, herſker der endnu ſtedſe og uforandret," ſvarede Alice med ſin ſimple hiertelige Oprigtighed.

"Hører jeg ret? eller har jeg miſſforſtaaet Deres Beſlutning at forblive i England? eller har jeg ikke ſvarere taget feil af Deres tidligere Følelſer?"

"De har ikke taget feil, hverken nu eller da. Svagheden er der viſnok endnu, John, men Styrken til at ſtride imod den, er ved Himlens Viſtand, voret med Alene. Det er imidlertid ikke om mig ſelv, men om Dem, jeg vilde tale. Mit Liv har været ſom en af vore ſimple Markblomſters, der, da den forſt brød ſin Knop maaſkee fængſtede Deres Blik; og jeg ſkal ogſaa viſne ſom den ydmyge Blomſt, naar min Alders Vinter kommer, uden at ſavnæs paa Markſen, der ſaae mig for en kort Tid. Men Deres Fald, John, vil være ſom Egeens, hvorpaa vi her ſidde, og Menneſkene ville dømme, ſaavel om den ædle Stammes Skionhed og Storhed, medens den ſtod, ſom om dens Nytte, efterat den er fældet."

"Lad dem dømme ſom de vil!" ſvarede den ſtolte

Fremmede; "Sandheden maa omsider erkendes; og naar den Tid kommer, vil man sige: Han var en trofast og kiel Krieger i sine Dage; og hver den, som er fød i Trældom, men ønsker at leve i Frihed, vil finde en værdig Lære i hans Exempel."

"Saaledes vil maaskee hiint fjerne Folk tale, som de har valgt istedet for det, som først gav Dem Hiem og Slægt," sagde Alice, og saae ham frøgtfom i Ansigtet, som for at undersøge, hvorvidt hun turde gaae, uden at vække hans Fortrydelse; "men Deres fødte Landsmænds Børn, Børn af Deres egne Slægtninge, hvad vil Forældrene fortælle Dem?"

"De ville sige, Alice, hvad deres falske Politik vil indgive dem, eller deres stoffede Forsængelighed kan bevæge dem til. Men til Heltens Materie maae hans Venner, som hans Fiender levere Trækkene. Troer De, der ikke er Penne saa vel som Sabler i Amerika?"

"Jeg har hørt dette Amerika kaldes et Land, hvor Herren med rund Haand har udstøt sine Gaver; hvor han har ladet forskjellige Climater frembringe forskellige Frugter, og hvor der findes Vidnesbyrd om hans Magt, ikke mindre end om hans Miskundhed. Man siger, at det har Floder, hvis Udløb endnu ikke findes, og at i dets Skiod findes Indsøer, der vilde gjøre Nordsøen til Skamme: at frugtbare grønnende Sletter strække sig giennem flere Grader; og dog

mangle heller ikke hine yndige Dale, hvor et ubesmittet Hjerte elsker at boe. Kort, John, jeg hører det er et stort Land, der kan give enhver Videnskab Næring og eier Gienstande for enhver Tilbøielighed."

"Ah, De har i Deres Gensomhed, Alice, fundet Folk, der lode det vederfares Ret. Det er et Land, der selv kan udgiøre en Verden; og hvi skulde de, som have faaet det i Arv, tve til andre Folkeslag om Love?"

"Jeg vil ingenslunde aftrætte hiint Lands Børn deres Ret til at gjøre alt hvad de ansee tientligst for deres egen Velfærd," svarede Alice; "men kan man fødes i et saadant Land, og være ubekiendt med de Følelser, der binde et menneskeligt Væsen til dets Fædested?"

"Kan De tvivle om deres Fædreslandskiærlighed?" raabte Lodsens overrasket; "tale deres Anstrengelser i denne hellige Sag, deres med Taalmod udholdte Lidelser, deres lange Afson, ikke høit for dem?"

"Og vil de, der saa vel forstaae at elske deres Hiem, lovprise Den, som opløstede sin ubarmhiertige Haand imod sine Fædres Land?"

"Altid kommer De med det Ord: Hiem!" sagde Lodsens, som nu opdagede den skjulte Mening, hvortil Alice frygtfomt nærmede sig. "Er da Mennesket af Stof eller Steen, at han skal fastes paa Ilden eller

begraves i en Muur, paa det Sted, hvor som helst Skiebnen dømte ham til at see Lyset paa Jorden? Man siger at Lyden af Navnet England nærer en Englænders Forsængelighed, hvor han saa opholder sig; men dette Navn kunde synes, at udøve et endnu magtigere Tryllerie over Englænderinderne!"

"Det er det dyrebareste af alle Ord for enhver Kvinde, John, thi det omfatter det dyrebareste af alle Baand! Dersom Fruentimmerne i Amerika ikke kiende dets Tryllerie, saa vil alle de Betsignelser, Gud har udstøt over deres Land, kun lidet fremme deres Lyksalighed."

"Alice," sagde Lods'en, og stod bevæget op; "jeg seer kun alt for vel hvor De sigter hen! Men om denne Gienstand kan vi aldrig blive enige; thi ikke engang De formaaer at drage mig fra den Hæders Bane, jeg nu betræder. Vor Tid er kort; lad os derfor tale om andre Ting. Dette er maaskee den sidste Gang jeg sætter min Fod paa Britanniens De."

Alice taug, for at bekæmpe de Følelser, denne Uttring vakte; men snart undertrykte hun al Svaghed, og tilspiede, i det hun stadigt gik frem mod den Gienstand, hun troede det sin Pligt at berøre —

"Og nu, John, da De har landet her; er en roelig Families Bortførsel fra dens Hiem, og den Voldsomhed, De har udøvet mod en aldrende Mand,

en værdig Bedrivt for En, hvis Maal er den Hæder, De talte om?"

"Troer De, at jeg har landet, og vovet mit Liv i mine Fienders Hænder, i saa uværdig en Hensigt? Nei, Alice, det, som bevægede mig til dette Anslag, er ikke opnaaet, og skal derfor stedse blive en Hemmelighed for Verden. Men Pligt mod Sagen, jeg strider for, har fremkaldet det Skridt, som de saa ubetænksom fordømmer. Denne Oberst Howard staaer i nogen Anseelse hos Magthaverne og vil kunne bruges til Udverking mod en bedre Mand. Hvad hans Myndlinger angaaer, da forglemmer De, at deres Hiem, deres fortryllende Hiem er i Amerika; med mindre de endog finder det nærmere ved Haanden, under en Fregats stolte Flag, som nu venter paa dem i rum Søe."

"De taler om en Fregat!" sagde Alice med pludselig Deeltagelse i Sagen; — "er den det eneste Middel, De har til at undflye Deres Fiender?"

"Alice Duncombe har kun lidet lagt Mærke til de foregaaende Begivenheder, siden hun spørger mig saaledes;" svarede den stolte Lods. "Ersgsmaalet havde klinget mere passende, om det havde været: er det det eneste af Deres Skibe, Deres Fiender har at undflye?"

"Nei, jeg kan ikke veie mine Ord i et saadant

"Diebst," vedblev Alice, og yttrede stedse mere Engstelighed. "Jeg var saa lykkelig, at høre noget af en Plan, som gik ud paa hurtigt at ødelægge alle de amerikanske Skibe, som sandtes i vore Farvande."

"Den Plan kan nok hurtigere lægges, end udsæres, min gode Alice; og hvilke vare disse frygtelige Planmagere?"

"Jeg veed ikke om Pligt mod min Konge skulde byde mig at tilbageholde Underretningen herom," sagde Alice tvivlende.

"Vel, lad saa være!" svarede Lødsen koldsludig; "det kan maaskee frelse nogle kongelige Officerer fra Død eller Fængsel. Jeg har allerede sagt, at dette formodentlig er mit sidste Besøg paa denne De, og sølgelig, Alice, den sidste Gang vi sees — —"

"Og, dog," sagde Alice, som om hun fortsatte sin egen Tankegang, "der kan ikke være stor Uret i at spare Menneskeblod! og allermindst i at tiene den, man længe har fiendt og agtet!"

"Jh, det er en ligefrem Lære, og som er let at forsvare," svarede han til med stor tilsyneladende Ligegyldighed; "og dog kunde Kong Georg vel ønske at spare nogle af sine troe Tjenere — de nedrige Undlingers Tal er saa stort!"

"Der var en Mand, ved Navn Dillon, som ny-

Lødsen, 7 H.

lig opholdt sig i Abbediet, men forsvandt paa en usforklarlig Maade," blev Alice ved "eller rettere blev fanget af Deres ledsagere; veed De noget om ham, John?"

"Jeg har hørt der var en Skurk af det Navn, men har aldrig stødt paa ham. Alice, hvis det er Himlens Billie, at dette er den sidste — —"

"Han var som Fange ombord paa en Skonnert, kaldet Ariel," blev hun ved, bestandigt uden at agte paa hans forstilte Ligegyldighed ved hendes Meddelelser — "og da han havde faaet Tilladelse, at vende tilbage til St. Ruth, brød han sit høitidelige Løfte og sit Væresord, for at udøve sin Ondskab. Istedet for at udvirke den Udverling, han havde lovet at bringe istand, opspandt han Forræderie mod dem, hvis Fange han var. Ja! det var et høist afskyeligt Forræderie! Thi man havde behandlet ham ædelt og Raansomt, og hans Befrielse var vis."

"Han var en høist foragtelig Nidding! men Alice —"

"Nei, hør, John;" blev hun ved, drevet endnu til større Deeltagelse i hans Vel, ved hans tilsyneladende Uopmærksomhed, "og dog burde jeg tale Raansomt om hans Feil, thi han tælles allerede blandt de Døde. Een Deel af hans Plan maa have slaaet feil,

thi hans Hensigt var at ødelægge Skonnerten, de fattede Ariel, og tage den unge Børnstable til Fange."

"Og begge Dele glippede ham. — Børnstable har jeg befriet, og Ariel rammedes af en Haand, langt mægtigere, end nogen i denne Verden! — den er forliist!"

"Saa er altsaa Fregatten det eneste Middel De har til at undflye? Skynd Dem, John, og lad ikke saa stolt og ligegyldig; thi den Time kan komme, da al Deres Driftighed ikke vil nytte Dem mod hemmelige Fienders Anslag. Denne Dillon havde ogsaa tænkt paa, at der skulde afgaae Tilbud til en sydlig Havn, med Efterretning om, at Nordamerikanerne vare i disse Farvande, for at Skibe kunde affendes til at hindre Deres Flugt."

Lodsens paatagne Ligegyldighed forsvandt efterhaanden som hun sagde dette; og forend hun holdt op at tale, stræbte hans Blik isoreveien at giette hendes Ord ved at tyde hendes Ansigtstræk i de tmatte Stiernekin.

"Hvor veed De det, Alice?" spurgte han hurtigt, "og hvilket Skib nævuede han?"

"Tilfældet gjorde, at jeg useet hørte deres Plan, — og jeg veed ikke, om jeg overtræder min Pligt mod min Konge — men, John, det er for meget fordret af et svagt Fruentimmer, at forlange, hun skal see den Mand, hun engang betragtede med venligt

Die opoffres, naar en Advarsel, givet itide, maaskee kunde sætte ham istand til at undgaae Faren."

"Gengang betragtede med venligt Die! er det da saaledes?" sagde Lods'en adspredt. — "Men, Alice, hørte De Skibenes Styrke, eller deres Navne? Siig mig deres Navne, og den første Lord i Deres britiske Admiralitet skal ikke give saa nøiagtig en Beretning om deres Styrke, som jeg vil levere efter denne min egen Liste."

"Man nævnede rigtig nok deres Navne," sagde Alice, ømt veemodig; "men et Navn, der angik mig langt nærmere, led for mine Øren, og har udslettet dem af min Erindring."

"De er den samme gode Alice, jeg altid har kienet! Og mit Navn blev omtalt? Hvad sagde man om Søerøveren? Havde hans Arm udført en Bedrøvt, som fik dem til at skælve i deres Abbedie? Kaldte de ham seio, Vige?"

"Man nævnede Dem med Udtryk, der saarede mit Hjerte, medens jeg lyttede. Thi man glemmer kun alt for let de mellemiggende Aar, men Ungdoms Følelser lade sig vanskelig udrydde."

"Ah, der er Betsøst i at vide, at de Slaver frygte mig i deres Lønkrøge, uagtet al deres forslitte Haan!" raabte Lods'en, og gik hestigt frem og tilbage, foran Alice. "Det er at udmærke sig blandt Mænd frem for alle andre i sin Stand! Jeg haaber endnu at

leve den Dag, da Georg den Tredie skal bære ved Lyden af det Navn, selv inden for hans eget Paladse's Mure!"

Alice Dunscombe hørte paa ham med dyb og smertelig Taushed; thi det var alt for tydeligt, at et Led var brudt i den Kæde, der sammenbandt deres Følelser, og at Kierligheden, hun ubevidst havde hengivet sig til, ikke fandt nogen Gienklang i hans Bryst. Efter et Dieblik at have ladet sit Hoved synke mod Barmen, reiste hun sig med forøget Sagtmodighed i Minen, og erindrede Lodsens om hendes Nærværelse, ved i endnu mildere Tone at sige —

"Jeg har nu meddeelt Dem alt, hvad der kan nytte Dem at vide, og det er Tid at vi skilles ad!"

"Hvad, saasnart!" raabte han overrasket og greb hendes Haand; "dette er kun en kort Sammenkomst, Alice, for saa lang en Skilsmisses."

"Kort eller lang, den maa nu endes," svarede hun; "Deres Ledsagere ere paa Nippet at afseile; og jeg tænker, De vilde være En af de sidste, der kunde ønske at blive tilbage. Hvis De seer England igien, haaber jeg det vil være med forandrede Tanker hvad det's Belskær angaaer. Jeg ønsker Dem Fred, John, og Guds Belsignelse, som De maa findes at fortjene den!"

"Jeg forlanger intet mere, undtagen at indsluttes

i Deres fromme Bønner! Men Natten er mørk, og jeg vil ledsage Dem i Sikkerhed til Abbediet."

"Det behøves ikke," svarede hun med qvindelig Tilbageholdenhed; "den Ufskyldige kan ved visse Leiligheder være ligesaa uforsagt, naar det gielder, som den Kieffeste blandt Jer Krigere. Men her er ingen Marsag til Frøgt. Jeg vil gaae ad en Stie, der fører mig en anden Vej end den, Deres Soldater have besat, og hvor jeg ingen træffer, uden Ham, som altid er nærværende, for at beskytte den Hjælpetøse. Endnu engang, John, byder jeg Dem Farvel!" Hendes Stemme brødede, i det hun blev ved: "De vil dele Menneskehedens almindelige Lod, og have bekymrede og svage Timer; tænk i saadanne Dieblikke paa dem, De forlader paa denne foragtede Vej, og maaskee vil De blandt dem mindes En, hvis Deeltagelse i Deres Vel var langt borte fra al Egen nytte!"

"Gud være med Dem, Alice!" sagde han, rørt ved hendes Berværgelse, og glemmende alle forsængelige Planer for ædlere Følelser — "men jeg kan ikke tilslade Dem at gaae allene."

"Her stilles vi ad, John," sagde hun med Fasthed, "og for stedse! Det er til begges Lykke, thi jeg frygter, at vi have kun lidet tilsælleds." Hun drog sagte sin Haand ud af hans, og, da hun endnu engang med neppe hørelig Stemme havde sagt ham Far-

vel, vendte hun sig og forsvandt langsomt i det hun med dvælende Skridt gik ad Veien til Abbediet.

Lodsens første Forsæt var at følge og vedblive sin Paaastand, at ledsage hende paa Veien; men fra Bagten paa Klipperne lød i samme Dieblisk krigeriske Toner, og Baadsmandens Pibe sendte sin klingrende Opfordring ud mellem Fjeldene i de Toner, hvilke hans øvede Øre strax kiendte som det sidste Signal til Indslibning.

Den besynderlige Mand, i hvis Bryst Naturens Følelser, der nu vare i Begreb med at bryde voldsomt frem, saa længe havde været kvalte af vild Værgierighed's forførfiske Drømme og maaflæ af bitter Harm, — adlød Opfordringen og begav sig i dyb Estertanke paa Vei til Baadene. Han mødte snart Borrroughcliffes Soldater, der vel vare afvæbnede, men dog ubevogtede, og vendte fredeligen tilbage til deres Qvarteer. Lodsens Sind var, til Lykke for disse Folks Frihed, alt for meget hensunket i hans særegne Betragtninger til at han kunde bemærke denne Virkning af Griffiths Heimodighed; han vaagnede heller ikke af sine dybe Tanker, før hans Skridt standsedes, ved et pludseligt Møde af en menneskelig Skikkelse paa Godstien. Et let Slag paa Skulderen var det første, som vækkede ham, i det Borrroughcliffe, som nu stod for ham, sagde —

”Det er klart, Sir, af hvad der har tildraget

sig i Aften, at De ikke er hvad De synes. De er formodentlig en af Oprørernes Generaler eller Admiraler, saavidt jeg har kunnet mærke, da Afdkomsten til at føre Commando saa besynderlig er blevet omtvistet mellem Dem i Nat. Men Over-Commandoen maa nu tilhøre hvem den vil, saa tager jeg mig den Frihed at hviſke Dem i Øret, at jeg er bleven lumpent behandlet af Dem — Jeg gientager: høist lumpent behandlet af Dem Alle i Almindelighed, og af Dem i Særdeleshed.”

Lodsen studede ved denne sælsomme Lillale, som blev fremsat med al den Bitterhed, en i sine Forventninger stoffet Mand kunde lægge i den; men han gav med Haanden Capitainen et Bink, at gaae bort, og vendte sig for at fortsætte sin Vej.

”Maaskee forstaaer De mig ikke ret,” blev den stivstundede Soldat ved; ”jeg siger, Sir, at De har behandlet mig lumpent, og jeg vil ikke, man skal tænke om mig, at jeg vilde sige dette til nogen Mand af Ære, uden tillige at give ham Leilighed til at fordre Satisfaction.”

Lodsen kastede i Forbigaaende et Blik paa de Pistoler, Borroughcliffe holdt i begge Hænder, den ene ved Skæftet, den anden ved Løbet; og Officeren bildte sig endog ind, at hans Skridt fordobledes ved Synet.

Efter at have stirret efter ham til han tabte sig i Mørket, mumlede Capitainen ved sig selv —

"Han er dog kun en gemeen Lods med alt det! Ingen ægte Cavaleer vilde have studest saaledes ved saa haandgribeligt et Bink. Ah! her kommer det Mandskab, som commanderes af vor værdige Ven, hvis unge Kiender Druen fra Maderas Sydside, fra den paa Nordside. Den Hund har en Hals for Viin som en Gentleman! vi vil see, hvortledes han vil synke en fin Ville om hans fornærmelige Opførsel."

Borrroughcliffe traadde tilside, for at give Plads for Marinerne, der nu ogsaa gik til Vaadene, men han paasede med skarpt Blik paa deres Chef. Manual, hvem Griffiths Forsæt, at frigive Fangerne, foreløbig var bleven meddeelt, havde gjort Holdt, for at see, at ingen, uden de, der formelig vare løsgivne begav sig op i Landet. Denne tilfældige Omstændighed gav Borrroughcliffe Leilighed til at møde den anden i en lille Afstand fra begge Partier.

"Jeg ønsker Dem hiertelig til Lykke, Sir," sagde Borrroughcliffe. "Dette har været en behagelig Jouragering for Dem, Capitain Manual."

Marinieren var langt fra at være stemt til Riv; men der var noget i Borrroughcliffes Stemme som bevægede ham til at svare —

"Den vilde have været langt behageligere, Sir,

om jeg havde havt Leilighed til at giengielde Capitain Worroughcliffe nogle af de Høfligheder, han har vist mig."

"Nei, nu trykker De min Bessedenhed lige ned til Jorden, dyrebare Herre! Visstelig, De glemmer den Naade, min Giesmildhed er bleven belønnet paa — ved at lade mig gnave en to Timers Tid paa mit Sabel-Haandgreb; ved, uden al Ceremonie, at blive prelllet hen i en Krog; og dertil et lille Smæk af bare Kierlighed paa Skulderen af en af mine Folk med saadan et blødt Instrument som en Gerværksbolte! For Ganden, Sir, jeg maa sige Dem, jeg holder et utaknemmeligt Menneſke, for lidt bedre end et Bæst!"

"Havde Officeren faaet det lille Kierligheds-Smæk, istedet for Soldaten, saa vilde det være bedre anbragt;" svarede Manual med al roesværdig Ligeegyldighed; "og Ladestoffen kunde have gjort samme Tieneste, som Kolben, paa Ryggen af en Herre, som under een Kiøle bærer en Ranzon, der var stor nok for fire tørstige Muscanten."

"Naa! det var en grov Utaknemmelighed mod Deres egen Hjertestyrkning fra Sydsiden, og en høist nærgaaende Fornærmelse! Jeg seer virkelig kun een Naade at ende denne Ordkrig paa, og hvis den ikke endes tilbørlig, kan den vare til langt ud paa Morgen."

"Vælg selv hvad Maade, De vil til at ende Trisken paa, Sir; dog haaber jeg, De ikke spørger Deres medfødte Menneſtekuſtſkab til Raads, der alt har ladet Dem tage en Mariner-Capitain i Congressens Tieneste for en bortloben Elſker, ſom reiſte til een eller anden Egteſkabs-Station."

"De maatte lige ſaa gierne givet mig en over Næſen, Sir!" ſagde Borrroughcliffe; "jeg troer virkelig, det Slags Jrettesættelse vilde været den mildeſte af de to! Vil De vælge Dem een af diſſe, Sir? de er bleven ladede til en ganſke anden Tieneste, men jeg troer nok, de kan bruges ved denne Leilighed med."

"Jeg er forſynet med et Par, der er ladede til at Slags Tieneste," ſvarede Manual, i det han drog en Piſtol ud af ſit Beſte og traadte nogle ſaa Skridt tilbage."

"Jeg veed, De er beſtemt til Amerika," ſagde Borrroughcliffe, ſom med fuldkommen Rolighed ſtod paa ſin Plads; "men det vilde være mig behageligere, hvis de kunde opſætte Deres Marſch et eneste Døgn."

"Styh og forſvar Dem!" raabte Manual, og traadte raſende atter ſin Fiende nærmere.

Begge Piſtoller gik af paa eengang, og Borrroughcliffes Soldater, ſaa vel ſom Marinerens, ſtyrtede hen

til Stedet ved den pludselige Larm. Havde de første været forsynede med Vaaben, vilde rimeligviis en blodig Kamp blevet Følgen af det Syn, der viste sig for begge Parter, da de naaede Stedet. Manual laae paa Ryggen uden noget Livstegn; og Borroughseliffe havde omskiftet sin kolde, stolte, opreiste Stilling, med en, som var en Mellemting mellem at ligge og at sidde.

"Har den arme Dievel virkelig faaet nok?" sagde Englænderen i et Slags beklagende Tone; "nu vel! han havde ægte Soldaterblod i sig og var næsten lige saa stor en Nar, som jeg selv!"

Marinerne havde, til Lykke for Soldaterne og deres Capitain, ved denne Tid opdaget Tegnet til Liv hos Deres Chef, der allene var bleven noget bedøvet af Kuglen, som havde streift hans Isse, og som, da man havde hjulpet ham op, stod et Par Minuter og gned sit Hoved, som om han vaagnede af en Drøm. Da han efterhaanden kom til sine Sandser igjen, erindrede han sig hvad der nyligt var foregaaet, og spurgte nu ogsaa om sin Modstanders Skiebne.

"Jeg er her, min værdige Incognito," raabte den anden, med stor Godmodighed; "og ligger i den modderlige Jords Skød, og har ovenikøbet faaet aabnet en Aare eller to i mit hvide Been; — skøndt jeg tænker, det

kunde ligesaa godt være stæet, uden at handle saa ilde med Benet! — Men det kommer mig for, som jeg saa Dem ogsaa liggende ved vor fælleds Oldemoders Bryst."

"Jeg var ved Jorden et Par Minuter, troer jeg," svarede Manual; "der er Spor af en Kugle, tværs over min Læse!"

"Hm! paa Hovedet!" sagde Borrroughcliffe tørt; "Saaret lader ikke til at være dødeligt, seer jeg. — Nu vel, jeg vil tilbyde den første stakkels Dievel jeg kan træffe, som har kun eet godt Been, at rasle med ham om, hvem der skal have dem begge, og det vil netop udgiøre en Ligger og en Herre! — Manual, giv mig Deres Haand; vi har druffet sammen og vi har duelleret; min Troe, nu er der intet som kan hindre os i at være svorne Venner!"

"Ja — svarede Manual og blev ved at gnide sit Hoved; "jeg seer heller ingen uoverstigelige Hindringer — Men De behøver en Læge. Er der noget jeg ellers kan udrette for Dem? Der gaaer atter Signalerne til Indskibning! — Marscheer hurtig med Karlene, Sergeant; min Opvart kan blive hos mig, eller jeg kan ogsaa komme nd af det uden al Hielp."

"Ah! De er hvad jeg kalder en habit Mand, min kære Ven!" raabte Borrroughcliffe; "ingen svage Sider ved deres Fæstning! Saadan en Mand burde

være Hoved for et heelt Corps, og ikke for et enkelt Compagnie. — Sagte, Drill, sagte! tag paa mig, som jeg var af Porcelain; — jeg vil ikke op- holde Dem længere, min Ven Manual; thi jeg hører Signal paa Signal; man trænger vist til nogle af Deres forbausende Forstands-Evner for at blive flot.”

Manual vilde maaskee være bleven slødt over den tndelige Allusion, hans nye Ben gjorde til hans stærke Hovedskal dersom hans Begreber ikke havde været lidt forvirrede ved en susende Lyd, der syntes at have Sted i Nærheden af Tankens Regioner. Nu besvarede han allene hans gode Duster, rystede hans Haand heel hierteligt, og tilbød ham endnu engang sin Tjeneste, efter at adskillige ventlige Ord vare voxede imellem dem.

”Jeg takker Dem fuldkommen saa meget, som om jeg slet ikke var i Deres Gield for denne Aareladning, hvorved jeg befries for et Ufsald af Apoplexie; men Drill har allerede sendt et Bud til B — efter en Løge, og den Knægt kunde let bringe Dem det hele Depot paa Halsen. Endnu engang Farvel, og husk paa, at dersom De nogentid seer England igien som Ben, er det Deres Pligt at besøge mig.”

”Det vil jeg upaatvivleligt gjøre; og jeg fordrer det samme Løfte af Dem, om De engang igien skulde komme til America.”

"Vær forvisset derom; jeg kan behøve Deres fortræffelige Hoved til sikker Veiledning iblandt de vilde Skovboere! Farvel; lad mig bestandig være i Deres Erindring."

"Jeg skal aldrig ophøre at minde Dem, min gode Ven," svarede Manuai, og gned atter sit Hoved, der bankede saa stærkt, at han troede at kunne høre det. Endnu engang rystede disse to værdige Hædersmænd hinandens Hænder, og atter lovede de hinanden at sees igien i Fremtiden, derpaa toge de Afsted og stilledes ad saa nødig som et Par Elskende, og paa en Maade, som kunde have beskæmmet selv Drest's og Phylades's Venstab.

To og Credible Capitel.

Nei, svar I mig: staae, og giv Jer tilkiende.

Shakspeare, Hamlet.

Medens de Begivenheder fandt Sted, hvilke indtraf efter at Lødsen havde gjort Landgang, laae Cutteren Alacrity, nu under Commando af Mr. Voltrope, Overstyrmand i Fregatten, klar til at modtage det landsatte Mandskab efter velforrettet Sag; og stod snart ind efter Landet, snart ud detsfra. Vinden var mod Aften efterhaanden gaaet om fra Nordost til Sønden; og længe for Hundevagten begyndte, havde den forsigtige gamle Søemand, som man vil erindre i Skibsrådet yttrede en saa bestemt Afsthye for at sætte Foden paa britisk Grund, givet Manden, der stod til Roers i Cutteren, Ordre, at holde rask ind under Land. Hvergang Loddet sagde dem, det var Tid at gaae over Stag, forandredes Skibets Cours, og saaledes vedblev Søemændene at tilbringe Tiden i taalmodig Venten paa deres Kammerater. Overstyrmanden, som i yngre Aar havde ført Skibe i Cossardie-Farten, var, som mange andre af hans Stand og Herkomst, tilbøjelig til at tage Mangel paa Dannelse for det bedste Beviis paa ægte Søemandskab; og sølgelig nærde han

en dob Foragt for alle de smaae Ceremonier og Punctligheder, der ere brugelige ombord i en Orlogsmænd. Hans egentlige Forretninger, at forestaae Udleveringen af Skibets Varegods og øvrige Forraad, at føre Fregattens Journal, og daglig at undersøge Seilenes og Longværkets Tilstand, bragte ham i saa liden Berørelse med de muntre, spægende, sorgløse unge Officerer, der i Almindelighed forestod Bagterne ombord, at han vel kunde siges at udgiøre en særegen Art Dyr, sløndt vistnok af samme Slags som hans mere polerede Bakskammerater. Men naar Omstændigheder fordrede at han maatte træde ud af den daglige Tjenestes sløve Sædvane, havde han gjort sig det til Regel, saameget mueligt at omgaaes med dem af Mandskabets, hvis Væsen og Meninger mindst afvege fra hans egne.

Bed et sonderligt Tilfælde var Fregattens Skibspræst, i Hensyn til Omgang, næsten i samme Stilling som den ærlige gamle Søemand.

En alvorlig Attraae efter at forbedre de Menneskers Tilstand, hvis Lod det var at gaae Bøden imøde paa det store Døb, havde bragt en uersaren og eensfoldig Geistlig til at modtage denne Post, i det smigrende Haab, at han maaskee kunde vorder det udvalgte Redskab til Frelse for mange, der hidtil levede i den meest ryggeløse Forglemmelse af deres evige Betshverken Rummet eller vort nærværende Dieme-d til-

lader os at berette de forskiellige Aarsager, der bidroge ei allene til aldeles at tilintetgiøre alle hans drømte Forhaabninger, men til et Udsald, der voldte den gode Præst mangen haard og mislig indvortes Kamp, for ikke aldeles at opgive Troen om hans eget Kald til det hellige Embedes udmærkede Tjeneste. Bevidstheden om hans egen Skrøbelighed havde formindsket hans verdslige, om ikke aandelige Stoltthed saavidt, at den bevægede ham til at tage til Takke med den raae Styrmonds Selskab; dennes Alder havde bragt ham til undertiden at kaste nogle Blik ind i Fremtiden, noget hvortil ogsaa hans særegne Character bidrog. Enten det nu var at ingen af dem fandt sig paa sin rette Plads, eller og det kom af en vis hemmelig Sympathie, — Aarsagen være som den vil — begge fik hinandens Selskab kiert. Mr. Voltrope havde paa den omtalte Tid indbudet Skibspræsten til at gaae med ham ombord i *Uacrith*, med det Tillæg i hans platte Sprog, at, da man skulde slaaes i Land var det mueligt, "at han fik en eller anden skaffets Stielm i Hænderne." Denne synderlige Indbydelse havde den nedbøiede Præst modtaget saa vel af Lyst til at bringe nogen Afverling ind i et eensformigt Sæliv, som ogsaa maaskee fordi han i Hiertet følte en hemmelig Længsel efter at komme Landet saa nær som muligt. Efter at Lodsen var gaaet i Land med hans vilde

Skare, blev attsaa Overstyrmanden og Skibspræsten, tilligemed en Baadsmandsmat, og ti til tolv Matroser, tilbage i rolig Besiddelse af Cutteren. De to værdige Messes-Kammerater havde tilbragt det første Par Timer af dette fredelige Samliv i Skibets lille Sahyt ved en Kande Grog, hvis velsmagende Nydelse meget forhøiedes ved en characteristisk Undersøgelse af polemiske Emner, hvilke vore Læsere have stor Anledning til at beklage, vi for nærværende Tid ikke ere stemte til at optegne. Men da Vinden tilfod, at nærme sig mere til den allerede omtalte fiendtlige Kyst, opsatte den forsigtige Overstyrmand Undersøgelsen til en anden, mere passende Tid, og fløttede paa eengang sig selv og Kanden op paa Standsen.

"Der!" raabte den ærlige Søemand, i det han med stor Selvtillfredshed satte Kanden paa Dækket, ved Siden af sig, "det er Sømands-Tractement! Der er en god Slump af hvad jeg kalder Slynget-Confect, Pastor, i Brug ombord i et vist Skib, som jeg ikke vil nævne, men det staaer omtrent tre Mile herfra, ret ud i Søen, og ligger bi under et flos-reebet Stors-Mars-Seil, Forre-Stænge-Stagsseil og Fok — — Jeg bilder mig ind, jeg forstaaer at blande en Kande Grog — Tag et Tag endnu i Kanden, Pastor! Det kommer Deres Vine til at blinke som et Fyrtaarn i denne mørke Morgenstund! De vil ikke? Naa, vi

maae ikke vrage Engelfkmandens Num" — Efter at en vældig Sturk havde ledsaget denne vel overlagte Erklæring, seiede han til: — "De er næstendeel Mage til vor Næst-Commanderende, Pastor; for han drikker ikke andet end hvad jeg kalder Elementerne, — det vil sige, Vand forsat med Lust."

"Man maa virkelig sige, at Hr. Griffith giver Mandskabet et velgiørende Exempel," svarede Skibspræsten, maaſkee med en sagte Jølelse af, at det ikke altid havde havt tilbørlig Indflydelse paa ham selv.

"Velgiørende!" raabte Voltrope; "veed De hvad, min ærværdige Hr. Bogorm, kalder De saadan en let Levemaade velgiørende, saa kiender De kun lidt til Saltvand og Søe-Dunst. Men Lieutenant Griffith er dog alligevel en Søemand; og vilde han bryde sig mindre om Pedanterier og Narrestas, kunde han blive en ganske fornuftig Skibskammerat, naar han engang naaede vor Alder. — Men De seer jo selv, Præst, at han lægger alt for meget Magt paa unyttigt Papverie: som hvad de kalder Orlogs-Disciplin. Nu er der jo nok Raison i at en Ende Tong kan faae en ny Takling, eller at man seer vel efter Skamflings-Matterne, eller endogſaa at der lægges ny Sarving om Touget; men, Præst, gid jeg maa blive til en Bogmandskarl, om jeg seer Nytten af — Luff, Luff, Du Di vel, seer Du ikke, Slynget, Du seiler for en halv Vind — — om jeg seer Nytten af, siger

jeg, at gjøre saadan en Qvalm om hvad Tid en Mand stifter Linned paa; enten det seer i denne eller næste Uge, eller for den Sags Skyld, Ugen efter, saafremt det ellers er ondt Veir. Jeg er sommetider ganske ækel ved den Mønstring (og jeg troer dog, hvad mig selv angaaer, har jeg, i det Capitel om Opsørsel, saa reen Gud at staae paa som nogen) for jeg er bange, jeg skulde have min Skraae paa den gale Side i Munden."

"Jeg har sandelig ogsaa selv undertiden fundet det noget besværligt for mig; det er i en høi Grad nedtrykkende for Aanden, især naar Legemet nylig har lidt af Sæsyge."

"Jh, ja, den første Maaned eller saa omtrent, kunde det vel hælde Dem, at knappe Deres Kiøle galt," sagde Overstyrmanden; "jeg husker nok, hvor det gik Dem en Gang, i Deres store Hastværk med at begrave en død Mand! De saae heller aldrig ud, som om de hørte til et Stik, saalænge de bandsatte sorte Knæbuxer varede! Jeg for min Part saae Dem aldrig komme op af Agtertrappen, uden jeg ventede at see Deres Skinneebeen gaae tvers igiennem Luge-Kar:men. — Et Menneske seer dog ud som Dievlen selv, Præst, naar han lænser hen ad Døkket paa de Maa:der, for Takket og Tong! Men nu da Skrædderen har udsundet, at de Pelse ikke var skibsmæssige, og

vi har faaet lagt Skaaler paa Deres Støtter med et Par Proviantsskriver-Burer, har jeg sommetider ondt ved at stille Deres Høle fra en Skamflingegast.

"Jeg har god Grund til at være fornøiet over Forandrungen," sagde den ydmyge Præst, "hvis den Liighed, De nævnede, virkelig fandt Sted, medens jeg har min sædvanlige Embeds-Dragt."

"Hvad betyder et Embed?" sagde Vøltrope, i det han drog Aande efter en meget lang Slurk. "En Mand's Skinnebeen er hans Skinnebeen, lad hans Overflid høre til hvad Tjeneste det vil. Fra jeg var en Marsunge har jeg ikke kunnet udstaae Knæeburer, som kansee kom af den Bane jeg altid har haft at forestille mig, at Fanden gik med det Slags Burer. De veed, Præst, at man jo sielden hører meget tale om En uden man gjør sig et Slags Forestilling om hans Reising og Krumholter; og da jeg nu ingen særdeles Grund havde til at troe, at Fanden gik nogen — Guld Seil, Dievel! — nu render Du jo lige i Vinden, til Du see en Uloffe! — men, som sagt, jeg bildte mig altid ind at Dievlen gik med Knæeburer og en trekantet Hat. Der er nogle af vore unge Officerer, som kommer til Mønstring om Søndagen med trekantet Hat, accurat ligesom Soldater-Officerer; men, seer De, jeg for min Part vilde hellere sætte Næsen under en Nathue, end under saadan en Masteballie."

"Jeg hører Lyden af Rorer!" raabte Skibspræsten, som, da han fandt dette Billede endog tydeligere, end hans egen Støndt meget levende Forestilling om den store Løgnens Fader, var heel tilbøielig til at smile sin Inferioritet ved at give Samtalen en anden Bending. "Er det ikke een af vore Baade som kommer tilbage?"

"Ja, ja! det er muligt; havde det været mig, var jeg blevet landsyg for længesiden — Lad falde plat af, Cutter, og vær klar til at dreie til over den anden Bøug."

Cutteren lystrede Roeret, faldt af for Vinden, og efter en kort Tid at have rullet mellem de hule Søer, suvede den an og stød igien op i Vinden, med Stævnen ind mod Kysten, hvorpaa den efterhaanden tabte sin Fart, da Seilene bragtes til at virke mod hinanden, — og laae omsider stille. Medens denne Manoeuvre varede, kom i Retningen mod Landet en Baad frem af Mørket, og i det Dieblit Alacrity havde naaet en rolig Stilling, var den allerede saa nær, at man kunde praeie den *.

* Til at forstaae den følgende Prainings-Scene tiener denne Forklaring: I den amerikanske Marine er det Brug, at Orlogsfartøier (3: Baade), der om Natten blive praiede af en Orlogsmænd, give nedenstaaende Svar, for at de, der ere ombord i Skibet, kunne vide hvem der er i Fartøiet, for derefter at give

"J Baaden, holloi!" freeg Voltrope giennem en Raaber, der ved hans Lingers Hielp frembragte en Lyd ikke ulig Brølet af en Tyr.

"Ay, Ay!" svarede en klar Stemme, der foer hen over Vandet med en saadan Fylde, at den ingen kunstig Hielp behøvede, for at høres.

"Hei! der kommer een af Officererne, med sit Ay, Ay!" sagde Voltrope; — "riib til Faldereeb, Du Baadsmands-Mat! Men her har vi en anden Krabat mere paa Laaringen af os! J Baaden, holloi!"

"Alacrity!" svarede en anden Stemme, fra en Side, modsat den forrige.

"Alacrity!" der ligger mit hele Capitainsskab paa Skuden, i en Ruf," sagde Overstyrmanden; "det er saameget som at sige, her kommer En, som vil com-mandere, naar han kommer ombord. Vel, vel, det er Lieutenant Griffith, og jeg kan ikke sige andet, end at jeg er glad ved, han slap vel ud af Engellsmans-dens Hænder, omendstændt han er en Elsker af Knæes-

de Ankommende den Presbevisning, dem tilkommer. Er en Commodore i Fartøiet, svares der: "Flag;" er det en Skibschef, svares med Skibets Navn; er det en Lieutenant, svares: "Ay, ay;" er det en Cadet, er Svarret: "No, no." — Men er det blot Matroser, da raabes: "Hollo." — Denne Skik er ikke brugelig i den danske Marine.

spænder og Galanteriestads. Hei! her kommer de alle over os paa eensgang! Her er en anden Krabat paa Praia-Distance, i Lø af os; han roer som det kunde være Fiske-Jollen — Lad os see om han sover — I Baaden, holloi!”

”Flag!” svarede en tredie Stemme, fra et lille let Roefartoi, der i lige Linie fra Kysten var kommet tæt ind paa Cutteren, uden at blive bemærket.

”Flag!” gientog Bolkrope, og tabte Raaberen af Forbauselse; ”det er et svært Ord fra en Jolle! Om det havde været Chesen af den store Mangfoldighed kunde han ikke tage Munden fuldere; men jeg maa dog vide, hvem det er, som saadan ikke vil brase op for en Yanki-Orlogsmands Prise! I Baaden, holloi! siger jeg!”

Han raabte dette sidste i den korte truende Tone, hvormed man tilkiendegiver, at den, som praier, mener det alvorligt; og Jollerboerne, som nu vare lige under Cutteren, standsede derfor usfortøvet med deres Naretag, ret som de frygtede for at Raabet strax vilde blive ledsaget af virksommere Midler til at opdage hvem de vare. Manden, der sad allene agter i Jollen, sprang op ved dette andet Raab, og en rolig Stemme svarede derpaa, som med pludselig Besindelse —

"No — no!"

"No — no!" og "Flag," det er meget for-
 sietslige Svar," mumlede Voltrope; "hvad er det for
 en Dumrian vi her har?"

Han stod endnu og mumlede over den Persons
 uhyre Bankundighed, som nærmede sig, hvem det saa
 var, da Jollen langsomt lagde til Siden af Skibet,
 og Lodsen sprang fra Agtertøften ombord i Prisen.

"Er det Dem, Mr. Lods?" raabte Overstyrman-
 den og holdt en Skjylanterne en halv Alen fra hans
 Ansigt, og gavede med et Slags dum Forundring paa
 det stolte og vrede Blik, som medte ham. — "Er det
 Dem? jeg havde holdt Dem for en Mand af mere
 Erfarenhed, end at komme deisende ned paa en Dr-
 logemand i Mørke, med saa stort et Ord i Munden;
 det er noget som enhver Dreng i begge Skibene veed,
 at vi ikke føre nogen Stander tilveirs. De kunde
 have faaet et Skud, havde her været Soldater om-
 bord."

Lodsen gav ham et endnu mørkere Blik, og
 vendte sig fortrædelig bort, for at gaae hen ad Skand-
 sen agter efter, med en Mine af stolt Taushed, som
 om han intet Svar værdigede ham. Voltrope saae
 endnu et Dieblik stift efter ham, med et Slags For-
 agt, men det først praiede Kartpis Ankomst (man saae nu
 det var Chæss-Chalupen) drog strax hans Opmærksomhed

til andre Gienstande. Varnstable havde længe roet omkring paa Soen, uden at kunne finde Cutteren, og ved det han havde været nødsaget til at rette sig efter dem, i hvis Selskab han var, naaede han Alacrity just ikke i den bedste Stemning. Oberst Howard og hans Niece havde hele Tiden iagttaget den dybeste Taushed; den første af Stolthed, den anden af Beskyrmring over hendes Dufels tydelige Misforstaaelse; og skøndt Catharina hemmelig glædede sig over at alle hendes Planer lykkedes, fandt hun sig dog i, for en kort Tid at iagttage samme Taushed som de andre, for at holde gode Miner. Varnstable havde adskillige Gange henvendt sig til hende, uden at faae noget andet Svar, end det, der var uundgaaelig nødvendigt til ikke at frastøde Elskeren aldeles, i det hun tillige ved sit øvrige Forhold led forstaae, at hun vilde vedligeholde Taushed. Efterat Lieutenanten altsaa havde hjulpet Damerne ombord i Cutteren, og tilbudet Oberst Howard samme Tjeneste, men som afsløges med Kulde, vendte han sig bort, og gav sit onde Lune Lust, der hvor han turde, med en Bredagtighed, der inaensunde er mindre skælden til Ordsag, end hos det skæbnelige Menneſteſkien i Almindelighed.

"Hvad er dette, Mr. Vostroe?" raabte han; "her lægger Fartøier tilborde med Damer, og De har

Deres Gaffel heiset, saa Ugter-Liigget af Seilet staaer som en Fiolstræng. Giir paa Nøkken, Sir, giir væk."

"Vel, Sir, vel!" brummede Overskrymanden. "Giir paa Galdet^h der! — endskiøndt Skuden vil ikke styde saa meget over Stævn som en Miil i een Maaned — med alle For-Seilene bak." Derpaa gik han vranten for-efter blandt Folkene, fulgt af den stille Geistlige; og søiede nu til: "Jeg havde lige saa snart ventet at see Lieutenant Barnstable bringe os en levendes Dre med i Sluppen, som dette Skjortetoi. Vor Herre maa vide, Pastor, hvad Fregatten tilsidst skal blive til! Med alle de trefantede Hatte og Epauletter og andet Krimskrams var den et Slags Fælledsgods; og nu, med disse Gruentimmer og deres Pynte = Væster, vil de gjøre en anden Noe-Ark af den. Det er et Under, at de ikke kom allesammen ombord i en Kareth med Sex for, eller en Genspænder-Vogn!"

Barnstable fandt en uventet Lindring for sit fortrædelige Lune, da han i nogle Dieblikke kunde give det frit Lob ved at beordre Mandstabet til adskillige Forandringer i alle Skibets Dele, hvilket stødte i en iisfærdig, hurtig udstødt Tone, der til Overflødighed tilkiendegav ei allene Vigtigheden af de Forbedringer, han anordnede, men ogsaa den Sindsstemning, i hvilken de foretoges. Men Røden kom snart til ham at give Plads for en anden, da Griffith ankom i Pres-

gattens svært-roende Barkasse, der var opfyldt med en stor Deel af de Matroser, der havde været med ved Landgangs-Expeditionen. Saaledes ankom nu hurtigt den ene Baad efter den anden, og hele Mandrakbet blev atter lykkeligt indstibet og bragt i Sikkerhed under deres Nations Flag.

Macritys lille Sahyt blev indrommet Oberst Howard og hans Myndlinger med deres Opvartere. Baadene bleve firede agter ud, for at slæbes med, hver under Opsyn af sin Bavian; og Griffith gav Ordre til at fylde Scitene og at holde rumt til Søes. I over en halv Time styrede Cutteren denne Cours og ruslede stolt hen ad de glindsende Bunde, med tunge Op- og Nedduvninger i de lange jævne Søer, som om den kiendte den usædvanlige Byrde, den var dømt til at bære. Men mod Enden af det nævnte Tidrum lod man den igjen løbe op i Vinden, og bragte den atter i en Stilling, der holdt den saa meget mueligt paa eet Sted, for at oppebie Dagningens Fremkomst og ved Hielp deraf opdage det større Skib, ved hvilket Cutteren gjorde en Lenders* ydmyge Tjeneste. Over

* Lender kalder man et mindre Orlogsskib (Brig, Skonnert, Cutter) som følger en Orlogsmænd, for at modtage og afføre den samme som Chef commanderende Officers Befalinger.

halvandet hundrede Mand befandt sig inden dens snævre Grændser, og dens Dæk saae i Mørket, medens den langsomt slingrede frem og tilbage, ud som et Materie af en stor Gruppe Menneske-Hoveder.

Da det var nødvendigt at tilstøde Mandskabet den Frihed, der pleier at følge ovenpaa en heldig Expedition, saa udbød snart de sorgløse Søemands lydelige Skiemt og endnu lydeligere Glædes-Uttringer paa det rolige Hav, medens den oplivende Kande gik fra Haand til Haand; underlige Geder og frygtelige Trudsel mod Fienden, udstødte af en og anden i den ved Drik og Glæde ophidsede Hob, blandede sig undertiden mellem Frydeskrigene. Endeligen tog Larmen lidt efter lidt af og mange af Mandskabet steg ned i Rummet af Cutteren, for at finde Plads til at udstrække deres Lemmer paa; nu hørtes en klar mandlig Stemme, der hørvede sig over Dybet i hine Toner, hvilke Søemanden især elsker at høre. En Sang fulgte paa en anden af forskjellige Stemmer, indtil Tonernes Vandselsø forstummede af Træthed, enkelte Vers kom istedet for hele Sange, og tilsidst flygtige Linier for hele Vers. Dækket skultes snart med forende Mennesker, heuslængte under aaben Himmels, for at nyde den Høile, Naturen krævede, medens de maaskee, vuggede af det rullende Skib, drømte om Hændelser fra andre Tider paa deres egen fjerne Halvklugle. Catharinas sorte

Dine skulke sig bag det synkende Dieklaag, og selv Cecilia, med Hovedet lænet til hendes Cousines Skulder, sov sødt i Ustyld og Fred. Vøltrope samlede sig frem i Rummet mellem Matroserne, stødte en af dem, der havde været heldigst, bort fra hans Plads, og indtog den selv med al den kolde Ligegyldighed for den andens Bequemmelighed, som han havde vant sig til lige fra den Tid, da han selv i egen Person havde maattet lide en slig ridderlig Behandling, og til det nærværende Dieblif. Saaledes boiede et Hoved efter et andet, sig ned til Planterne, Kanonerne, og hvad ellers først frembed sig til Hovedpude, indtil Griffith og Barnstable allene vare tilbage, vandrende i stolt Tausshed hver paa sin Side af Skandsen.

Aldrig* var nogen Dag-Bagt* forekommet de to unge Søemænd saa lang som denne, da gienfærdig Fortrydelse og Stoltthed berøvede dem den frie og venlige Samtale, der saa ofte havde forsødet mange kiedsomme Timer i deres lange og slundom sørgelige Tjeneste. Det Ubehagelige i deres Stilling forøgedes derved, at Cecilia og Catharina, der ei fordrog længer at være indespærrede i den lille og tætpakkede Kahyt, søgte den renere Luft paa Dækket, ved den Tid da den dybeste Søvn hvilede over de trætte Søemands Sandfer. De stode og lænede sig til Hakkebrættet, og talde med

* Liden fra 4 til 8 om Morgenen.

hinanden sagte og afbrudt; men et Slags uvilkaarlig Bevidsthed om den Misforstaaelse, der fandt Sted mellem deres Elskere, forarsagede at de nøie vogtede sig for ethvert Ord, enhver Mine, der kunde udtydes som en Indbydelse til een af de unge Mænd at nærme sig fremfor den anden. Vel tyve Gange sølte den utaalmodige Børnstable sig fristet til at afkaste denne unaturlige Tvang, og nærme sig sin Elskede; men ligesaa ofte standsede han af den hemmelige Bevidsthed om sin Uret, saa vel som af den Afgørelse for en Foresat, der udgjør en Deel af en Søe-Officers Væsen. Griffith røbede paa den anden Side ingen Tilboielighed til at benytte sig af denne tause Eftergivenhed til hans Fordeel, men vedblev at gaar frem og tilbage paa det korte Skandsedæk med stedse hurtigere Skridt. Man saae ham kaste mangt et utaalmodigt Blik til den Himmel-Egn, hvor man kunde vente at pine de første Tegn til den døvlende Dag. Omfider endte Catharina Forlegenheden, i det hun meget naturligt, men maaſkee ikke uden noget skult Coquetterie, først gav sig til at tale, og forsættelig henvendte sig til hendes Cousinses Elsker —

"Hvor længe er vi dømt til denne snævre Bøsepæl, Hr. Griffith?" spurgde hun: "i Sandhed, der hersker en Frihed i Deres Spømands-Eliske, som, for

at sige det mindste, er aldeles ny for os Fruentimmer, der have været vant til en vis Inddeling af Rummet."

"Saa snart det bliver saa lyst, at man kan opdage Gregatten, Miss Plowden," svarede han, "skal De komme fra et Skib paa hundrede Tons*, til et paa tolv hundrede. Dersom De ikke finder al den Bequemmelighed der, som inden St. Ruths Mure, saa maa De ikke glemme, at de, der leve paa Søen, ansee det for en Fortieneste, at foragte Landets Overdaadighed."

"I det mindste, Sir," svarede Catharina, med den søde Ynde, som hun vel forstod at ytre, naar hun fandt det passende, "vil den, vi nyde, forsødes ved Frihed og forfionnes ved Sømands-Giestfrihed. Denne friske Søelust, Cecilia, forekommer mig saa listig og styrkende, som om den kom fra vort eget fjerne Amerika."

"Om De endog ikke har en Patriots Arm, saa har De i det mindste en høist loyal Indbildningskraft, Miss Plowden," sagde Griffith leende; "denne blide Lufning kommer fra Hollands Sampe, og ikke fra Amerikas brede Sletter. Gud være lovet, der er endelig Daggrøet! Har Strømmen ikke sat Skibet alt for langt Nord efter, seer vi det sikkert lig tiligemed Lyset."

* 2 $\frac{1}{2}$ Tons udgjøre een dansk Commerceløst.
Lodsen, 7 H.

Denne oplivende Efterretning drog de smukke Cousins Dine mod Osten, hvor deres glade Blik længe vare hæftede for at see Solen i sin Pragt stigende op over Vandene. Ved Morgenens Nærmelse havde et dybere Mulm lagt sig paa Havet, og Stierne paa Himlen tindrede som blinkende Ildfugle; men nu viste en bleg Lysstribe sig langs Horizonten, og blev hvert Dieblis tydeligere og større, indtil lange dæmrende Skyer kom tilsyne, hvor før intet var at see, uden den dunkle Grundflade til Buen, der hængte over de mørke Bænde. Dette Lys, der udvidede sig meer og meer, og som for Diet lignede en solvbleeg Aabning i Himlen, fik snart et fragt Strøg af Rødme, der i hurtige Overgange pludseligt steg til dybt glødende Purpur og nu forvandlede sig til et bredt Flammebelte om Havet, der i mattere Glands udvidede sig op mod Zenith, hvor det smeltede sammen med den perlesfarvede Himmel eller spillede med ustadige Straaler paa nogle faa lette Skyers phantasiiske Skikkelser. Medens disse skionne, flygtige Billeder endnu besto af de ungdommelige Tilskuere, tabte i Beundring over det herlige Syn, hørtes en Stemme oven over dem, som fra Himlen, der raabte —

"En Seiler, holloi! Fregatten ligger ret ud for os til Søes, Sir!"

"Vel, vel! Du har kun vaaget med det ene

Die, Krabat," svarede Griffith, "ellers havde vi hørt fra Dig før! — See lidt Norden for det Sted, hvorfra Soellyset kommer, Miss Plowden, saa vil De kunne see vort stolte Skib."

Et uvilkaarligt Glædesfrig foer fra Catharinas Læber, da hun fulgte hans Veiledning og først saae Fregatten igiennem Morgenens bølgende Farver. Det dorste Havs jævnt rullende Søer, der langsomt steg og sank mod den lyse Synskreds, hindrede ingenlunde Diet i at vogte paa et Syn saa tiltrækkende som det eensomt i al sin Skønhed liggende Skib paa den vidtudsørfte Glade. Det vagede paa de lange Søer mageligt og langsomt, ifkun med to af de mindre Undersøil tilfattede, for at holde det under Commando; men dets høie Master og svære Ræer ragede frem i skarpe, fulsorte Linier fra Himlens lyse Baggrund, og selv det mindste Tong i Takelagens Labyrinth kunde tydeligen skielnes, farende fra Mast til Mast, saa stiont og nøiagtigt som paa et Malerie. Af og til, naar det svære Skraag hævede sig paa en Bølge, og steg frem over Havet mod den begrændsende Himmel, saae man et Dieblis dets Skabning og hele Størrelse, men blot som et flygtigt Glimt, der snart igien tabtes, naar Skibet duvede ned mellem Søerne og kun de nikkende Stænger og Ræer saaes bøjende sig majestætisk mod Vandet, ret som de med Skroget vilde

glide bort i Dybets Skød. Da et klarere Lys efterhaanden ubemærkt trængte frem, forsvandt Farvespillet og Afstandens Tryllerie paa eengang, og da en Strøm af Dagstær udbredte sig som Solens umiddelbare Forløber, saae man, en Gierdingvei fra Cutteren, Fregatten fuldkommen tydelig, det sorte Skraag med dets Rader af Stykporte, og dens høie, kneisende Master der nu viste sig i deres rette Forhold og Farver.

Saa snart Raabet fra Masten: "en Seiler!" hørtes, var Alacrity's Mandskab bleven vækket af deres Syn ved Baadsmandens klingende Pibe, og længe før begge Consignernes beundrende Blik kunde drage sig bort fra det fortryllende Syn, at see Morgenens forjage Natten fra vor Halv-Kugle, var Cutteren igien i Bevægelse for at naae Skibet.

Kun et Dieblisk syntes det at vare inden det lille Fartoi allerede, som det forekom de frygtsumme Damer, besandt sig i en farlig Nærhed ved Fregatten, under hvis Læe den langsomt skød sig frem, for at give Griffith og hans gamle Chef Velilighed til følgende Samtale —

"Det glæder mig at see Dem, Lieutenant Griffith!" raabte Chesen, som stod i Masten paa Fregatten, svingende med sin Hat til hiertelig Velkomst —
 "Velkommen tilbage, Capitain Manual; velkommen, velkommen allesammen, mine Cutter! saa velkommen,

som en frisk Kuling paa de stille Bredder." Men da han lod Diet løbe langs Macrith's Dæk, mødte det Cecilias og Catharinas sammenkrybende Stikkelser, og en mørk Misforngielses Skygge foer over hans alvorlige Ansigt, i det han tilføiede: "Hvad er dette, mine Herrer? Congressens Fregat er hverken en Val-Sael eller en Kirke, og kan ikke fyldes op med Gruentimmer!"

"Ja, ja," mumlede Voltrope til hans Ven Skibspræsten, "nu haler den Gamle sin Mesan ud og holder bi-de-Vind! Han vaagner omtrent ligesaa tidt, som Passaten skifter, og det er engang hver flette Maaned. Men naar der nogen Tid har været Ebbe i hans Lune, saa kan man være forsikkert, at Floden kommer ovenpaa med en Dievels Fart. Lad os høre, hvad den Næstcommanderende vil sige til Forsvar for hans Skjorte-Stads!"

Den blussende Himmel havde ikke rødmet mere glødende, end Griffiths smukke Ansigt luede for et Dieblik; men i det han kæmpede mod sin Fortrydelse, svarede han i en bitter Tone —

"Det var Herr Gray's Befaling, Sir, at Jangerne skulde føres bort."

"Hr. Gray's;" gientog Chesen, og al Misforngielsen i hans Ansigt gik dieblittelig over til en rolig Mine. "Drei til over samme Bong som Skibet, Sir,

saa skal jeg strax lade Galdreebet bemande, for at modtage vore Gæster."

Boltrope lyttede heel forbauset til denne pludselige Forandring i hans Chefs Sprog, og først efter adskillige Gange at have rystet med Hovedet, med en Mine, som den der saae dybere i Hemmeligheden, end hans Naboer, sagde han —

"Naar, Præst, jeg bilder mig ind, at hvis De havde en Almanak i Næven, meente De vel, De kunde sige hvad Kant vi skal have Binden fra imorgen; men, gale mig, Præst, om ikke bedre Regnemestere, end De, har gjort galt Beslut! Fordi en lumpen — nei, han er en heel Egemand, det skal jeg altid sige ham paa! — fordi en Lods faaer i Sinde at sige: "føer mig disse hersens Qvindfolk bort!" saa skal Fregatten strax belemres saadan med Hun-Dvæg, at man bliver nød til at spille sin halve Tid paa at gjøre Complimenter. Husk nu paa hvad jeg siger Dem, Præst; denne samme Spas vil koste Congressen saa meget som et Mars Hyre for en heel-befaren Matros, til Flagdung og Seiltung til Skiermbrætter, foruden Slittage paa løbende Redskab, naar vi skal bierge Seil, for at Gruntimmerne ikke skal faae ondt i Bygeveir!"

Da Mr. Boltropes Nærværelse var nødvendig for at varetage Tjenesten paa Enttæren, fik den Geistlige

ingen Feilighed til at modsiges sin raae Selskabsbroders Meninger. De nyankomne Damer's Gæstfærdighed havde nemlig ikke undladt, at tale høit til deres Fordeel hos enhver ombord i Cutteren, hvis Sæder og Grundsatninger ikke modsatte sig ved indgroet Forhærdelse.

Saa snart Alacrity havde dreiet til i Løe af Fregatten, blev den lange Række af Vaade, som den i den sidste Halvdeel af Natten havde slæbt, hallet paa Siden og foldt med Mennesker. En vild Scene af tøileløs Lystighed og Larm fulgte nu, medens Matroserne ombyttede det indskrænkede Rum i Prisen, med deres vante Bequemmelighed i Stibet, og medens dette varede holdtes Disciplinens Tømme ifkun slapt. Høi Latter gientød fra Vaad til Vaad, i det de glæde forbi hinanden; og grov Skiemt, krydret med et og andet godt Indfald og med underlige Gæder, gik uden Træng fra Mund til Mund. Denne Støi ophørte imidlertid snart og man overførte nu Oberst Howard og hans Myndlinger, med mindre Hastværk og tilbørlig Ceremonie. Capitain Munson, der havde haft en hemmelig Samtale med Griffith og Popsen, imodtog de uventede Gæster med jævn Gæstmildhed, men med umiskenkelig Stræben efter at vise god Levemaade. Han overtod dem meget artig sine to hyggelige Stads-

Bærelser, og indbød dem til at dele alle Bequemmeligheder i den store Sahytte med ham.

Tre og Tredibte Capitel.

Boldsomt fiendtligt Angreb sees han

Boldsomt at tilbageslaae; — —

Blodet strømmer, Kraften svinder —

Hvo kan vel mod Tusind staae?

Spansk Krigs-Sang.

Vi kunne ikke opholde vor Fortælling med omstændelig at beskrive de Scener, hvilke nu fandt Sted mellem de nysgierrige Matroser, der vare blevene tilbage i Skibet, og deres heldigere Kammerater, der med Tre vendte hjem fra en Land-Expedition, da disse, til hinens levende Beundring, berettede adskillige vidunderlige Bedrifter, der vare udførte. Næsten en heel Time varede Larmen af den almindelige Bevægelse, der herskede overalt i Fregatten, og Officererne hørte med overbærende Læusched den høse Lyd af denne spjende Ly-

slighed. Men alle disse Tegn paa vild Glæde ophørte ved den Tid da Mandskabet havde faaet Frokost, og den ordentlige Vagt var opsat, hvorpaa den største Deel af dem, hvis Pligt ikke bød dem blive oppe paa Dækket, benyttede sig af Leiligheden til at indhente den Søvn, de maatte savne den forrige Nat. Endnu gjordes ingen Forberedelser til at sætte Skibet i Bevægelse, skiondt de yngre Officerer lagde Mærke til, at lange og alvordige Raadslaagninger, der formodedes, at angaae deres tilkommende Bestemmelse, holdtes mellem Chefen, den Næstcommanderende og den hemmelighedsfulde Lods. Den Sidste betragtede ofte den østlige Horizont med ængsteligt Blik og undersøgte den paa det nøieste i sin Riffert; derpaa vendte han sit utaalmelige Blik til den lave, tætte Taagebanke, der, i det den strakte sig tværs over Havet, som en Bom af Skyer, ganske betog al Udsigt mod Syden. I Nord og langs med Landet, var Luften klar og Søen uden mindste Plet; men i Øst havde man, efterat det var blevet Dag, paa et lille hvidt Scil, der lidt efter lidt hævede sig over Havet, og fik Udsende af et Skib af temmelig Størrelse. Alle Officerer paa Skandsen havde en efter anden betragtet dette fjerne Skib, og yttret en Mening om dets Bestemmelse og Egenkab; selv Catharina, der med Cecilia i den frie Luft nød Havets for dem fældnere

Undigheder, var bleven fristet til at sætte sit straalende Die til en Riffert, for at beskue den Fremmede.

"Det er et Kulskib," sagde Griffith, "som har holdt fra Landet i den sidste Storm, og som nu lurer an efter sin Cours igien. Dersom Vinden bliver ved at være Sonden, og han ikke slipper ind i Laagen der, saa kan vi holde af efter ham, og faae noget Brændsel, inden Klokken er slaaet aatte."

"Jeg troer, han styrer Nord i, og seiler rumflids," sagde Lodsens, med en eftertænksum Mine. "Dersom det er lykkedes denne Dillon, at faae sit Tilbud sendt langt nok omkring paa Kysten, saa har det vaakt Allarm, og vi maae være forsigtige. Den østersøiske Handels Convoi er i Nordsøen, og een af de Entere, som krydser paa Kysten, kan let have givet den Efterretning om vor Nærværelse her. — Jeg vilde ønske, Skibet laae saa sydligt, som paa Høiden af Helder."

"Saa tabe vi Fordelen af Strømmen," raabte den utaalmodige Griffith; "vi har jo Enteren at sende paa Udfig; desuden, staaer vi ind i Laagen, undgaar vi Fienden, hvis det er en Fiende, og kan det anses passende for en amerikansk Fregat, at lise sig fra sine Fiender!"

Det haanlige Udtryk, der tindrede i Lodsens Die-

fast, som et Soelglimt, der for en kort Stund oplyser en mørk Hule og opdager dens Hemmelighed, tabte sig snart i hans Dies sædvanlige roelige Blik, skøndt han dvælede som En, der undertrykker sin Brede, og derpaa svarede —

"Der som Klogskab og de forenede Staters Tieneste byder det, maa selv denne stolte Fregat vige og skule sig for den ringeste af dens Fiender. Mit Raader, Capitain Munson, at De sætter Seil til, og at vi arbejder os til Luvart af Skibet, og at De, som Mr. Griffith har foreslaaet, giver Cutteren Ordre til at seile forud, og holde nærmere ind under Landet."

Den gamle Søemand, der aabenbar havde tilbageholdt sine Befalinger allene for at erfare den andens Mening, bød strax sin unge Medhjælper at give de nødvendige Ordre, for at iværksætte disse Forholdsregler. Følgelig kom Alacrity, der var sat under en af Fregattens yngre Officerers Commando, hurtigt under Seil, og efter nogle korte Slag op til Luvart, løb den snart ind i Taagen, og tabtes af Syn. Imidlertid gjordes Fregattens Seil løs og tilsattes i Mag, for ikke at forstyrre den Deel af Mandskabet, som sov. Skibet seilede nu ved Vinden med svag Kuling og bevægede sig tungt giennem Søen ad samme Vej som dets lille Lender.

Den regelrette Skibstienestels Stilhed havde af-

løst Larmen ved Seilenes Tilfætning, og da Solens Stråaler faldt mindre paa det fjerne Land, nunderholdt Catharina og Cecilia sig med Griffith ved unyttige Forsøg paa at udpege ham de jævne Høider, de troede at ligge i Nærheden af St. Nath's forladte Bygninger. Barnstable, der havde tiltraadt sin forrige Post i Fregatten som dens tredje Commanderende, spadserede frem og tilbage paa den modsatte Side af Skandsen, med Raaberen under Armen, hvilket tilfældigvis gav, at han for Øieblikket havde Opsynet over Skibets Bevægelser. Han bandede ved sig selv den Tvang, der holdt ham fra hans Herskerindes Side. I dette fuldkommen rolige Øieblik, da intet uden sagte Samtale afbrød Vølgernes langsomme Slag mod Skibets Bug, brød Lyden af et lille Kanonstød frem af Laagebanken, og rullede dem nærmere, baaret paa Luftningen, og mærkeligen svingende sig frem langs de stigende og synkende Vølger.

"Det er Cutteren!" raabte Griffith, i samme Øieblik Lyden hørtes.

"Somers er vist ikke saa ubetænksom, at afblæse sine Kanoner, efter de Forsigtighedsregler, han har modtaget," sagde Chefen.

"Det er ingen unyttig Afblæsning af Kanonerne, det sigter til," sagde Lødsen, og anstrengede sine Næsebor for at giennemskue Laagen, men vendte sig snart bort

fortrædelig over at det ikke gik an; — "den Kanon blev ladet og affyret i en Fart for at give et hurtigt Signat! Kan Deres Udfigmænd ikke see noget, Mr. Barnstable?"

Den vagthavende Officeer præiede Manden i Merzet, og spurgte om der var noget at see til Luvert, og fik til Svar, at Taagen forhindrede at see noget paa den Kant af Himlen, men at Seileren i Øst var et Skib, der løb rumstjeds hen — eller for Vinden. Lodsøen rystede betænkkelig med Hovedet ved denne Melting, men viste sig bestandig meget utilbøielig til at opgive Ønsket om at holde mere sydligt. Han talde atter afides fra alle de andre med Fregattens Chef, og medens de endnu raadsløge, hørtes et andet Skud, som ingen Tvivl lod tilbage om, at Alacrity spredte Signalskud, for at vække deres Opmærksomhed i en høj Grad.

"Maaskee" sagde Griffith, "han troer vi er inde i Taagen, ligesom han, og vil vise hvor han ligger, eller forstaae sig Pished om hvor vi ere."

"Vi har jo vore Compasser!" svarede Chesen tvivlsom; "Somers maa mene noget med hvad han siger."

"See!" raabte Catharina, med barnlig Glæde, "see, Cousine! see, Barnstable! hvor yndigt Dampen hist hvirvler sig i Skyer over den tykke Taagestræk-

ning! Den strækker sig allerede lige op til Himlen, som en høi Pyramide!"

Barustable sprang let op paa en Kanon, medens han gientog hendes Ord —

"Taage-Pyramider, og hviroslende Skyer! — Ved Himlen!" raabte han, "det er et svært Skib, med Boven-Bramseil, Skyskrabere og Læseil, altting til! Det er ikke en Miil fra os, og kommer ned med en Fart, som en Væddeløbshest, og med en Bramseils-Kuling klos foran sig. Nu seer man, hvorfor Somers taler af Taagen."

"Ja!" raabte Griffith, "og der ligger Maerith; nu kommer den just frem af Taagen, og holder ind under Landet."

"Der er et stort Skrog under den Pres af Seil, Capitain Manson," sagde Lodsæn, opmærksom, men rolig, betragtede Seileren; "det er Lid, mine Herrer, at holde af."

"Hvad! før vi veed, hvem vi løber for!" raabte Griffith; "jeg sætter mit Lid paa, at der ikke er et eneste af Kong Georgs Skibe, som jo vilde blive fied af Leegen, førend Spillet var —"

Den unge Mands stolte Mine forsvandt ved det strenge Blik, der mødte ham fra Lodsæns Die, og han taug pludselig, skjøndt ubetvingen Stolthed gjærede i hans Indre.

"Det samme Væ, der opdagede Skibet over Taagen, kunde ret vel have seet et Vice-Admirals Flag vaie Himlen endnu nærmere," svarede den rolige Fremmede; "og lad England endogsaa begaae Feil, det er dog for ædelmodigt til at sætte en Flag-Officer til at commandere en Fregat i Krigstider, eller lade en Capitain commandere en Flaade. Det kiender deres Værd, der udgyde deres Blod for det, og det er derfor, at det betienes saa vel! Troe mig, Capitain Munson, der er intet mindre, end et Linieskib, under det Flag og den svære Seilsføring."

"Vi vil see, Sir, vi vil see," svarede den gamle Officer, hvis Afsærd blev mere bestemt, som Faren blev større: "Gier klart Skib, Mr. Griffith, thi vi kan ikke vente andre, end Kiender, paa denne Kyst."

Ordren blev strax udsørt, og Griffith anmærkede med mere dæmpet Iver —

"Dersom Mr. Gray har Ret, saa har vi Marsag til at takke Gud for at vi er let til Fods!"

Da Raabet: "en fremmed Seiler tæt paa Siden af Fregatten," allerede var skiet ned gennem Lugerne, saa var Skibet i Bevægelse ved det første Trommeslag. Matroserne sprang ud af deres Koier, sammensurrede dem hurtigt, og foer op paa Dækket med dem, hvor de behændigt stuedes i Sinkenetterne, for

at hielpes paa Skibets Bastingage. Under denne for-
mende Scene, gav Griffith hemmeligt Merry en Dre-
de, hvorefter han forsvandt, for at føre sine siæl-
vende Consiner til et sikkert Sted i Skibets underste
Kum.

Kanonerne bleve klarede for alt hvad der belem-
rede dem, og deres Surringer iratagne. Skoddene bleve
nedslagne, og alt Voehave bragt bort fra Cahyppen, saa at
Dækket viste en uafbrudt Linie af frygtelige Kanoner,
fuldkommen ordnede til et Sø-Batterie, der kunde
bruges, naar det skulde være. Baaben-Kisterne bleve
aabnede, og Dækkene fyldte med Hager, Huggertter, Pi-
stoler, og alle muelige Entrings-Baaben. Kort, Ræ-
erne bleve hængte i Raafiættingerne, og alle øvrige For-
beredelser gjordes med en Hurtighed og Hændighed, der
i sig selv var beundringsværdig, skøndt alt fuldsortes
midt mellem tilskyndende Uorden og Forvirring, der
gjorde Skibet under Gangen af Forberedelserne til et
andet Babel. I meget faa Minuter var Alt færdigt,
og man hørte ikke engang Folkene mere, der svarede
til deres Navne, da de bleve mønstrede paa deres Pos-
ter, hver af sine Officerer. Efterhaanden herseede
Gravens Stilhed over hele Skibet; og selv naar Griffi-
th eller hans Chef fandt det nødvendigt at tale, fædte
det med blidere Stemme og i mildere Toner end el-
lers. Skibets Cours forandrede sig til en skraa Linie

mod den, i hvilken Fienden nærmede sig, endssigndt alt Udseende af Flugt med Flid undgikkes indtil det sidste Dieblif. Da intet videre stod tilbage, men Alt var klart, fæstedes alles Bine paa den uhyre Mæsse af svulmende Seil, der hævede sig, som Skye paa Skye, høit op over Taagen, og, fuldkommen liig en Samling af Damp, der drevs af Vinden, ilede hurtigt frem mod Norden. Den dunkle røg-agtige Kreds af Taage, som hvilede paa Vandet stødtes nu tilside i store Mæsser, hvorved de lange og smækkre Spiir, der ragede frem fra det fiendtlige Skibs Bongspryd, traadde ud af Merket, og fulgtes hurtigt af hele det uhyre Skrog, hvoraf de kun vare mindre Dele. Endnu et Dieblif klyngede vedhængende Taagestriber sig fast til den svære flydende Bygning, men det hurtige Skib afrystede dem snart og hele det sorte Skrog blev synligt for Diet.

"En, to, tre Rader Tænder!" sagde Voltrope, i det han betænksom talte de Rader af Kanoner, der rækkede frem langs Fiendens Sider; "en Tredækker! Jacob Bravkarl vilde holde af for saadan en Svend! ja selv den stotste Bovehals vilde løbe!"

"Heelt op med Roret, Quarttermester!" raabte Capitain Munson; "der er ingen Tid til at betænke sig med saadan en Fiende en Fierkingvei til Luvart! Send alle Mand tilveirs, Mr. Griffith, og tilsæt alt

hvad trække kan, lige fra Flag-Knappen til Under-Læseils-Spiir. Hurtigt, Sir, hurtigt! — — Op med Roeret, Du! Heelt op med Roeret, for Satan!”

Den gamle Chefs usædvanlige Alvorlighed virkede som en Stemme fra Dybet paa det overraskede Mandskab, og de ventede ikke efter de sædvanlige Signaler fra Baadsmanden eller fra Trommen, før de sprang fra Kanonerne, og styrtede larmende frem, for at hjælpe med de befalede Seils Til sætning. Der opstod for et Diebtik en varselfuld Forvirring, hvilken et uersarent Die maatte antage som et Forbud for al Ordens Oplosning i Skibet, og under hvilken alle Hænder og alle Tunger syntes i Bevægelse; men den endtes med at brede det store Forraad af fint Dug langs Masternes hele Linie, som det nu beklædte langt indenfor de almindelige Seil, og overstyggede Vandet i en betydelig Afstand, paa begge Sider af Skibet. Medens paa denne pludselige Anstrengelse fulgte et Diebtiks Uvirksohmhed, naaede den friskere Kuling, der havde hjulpet Tredækkeren op, ogsaa Fregatten, og den skød nu bort fra sin farlige Fiende, med en meget mærkelig Overlegenhed i Seilads.

”Taagen hæver sig!” raabte Griffith; ”lad os blot beholde den Bind i en Time, saa skal vi løbe ham ud af Skudvidde!”

”Disse Halvfemsindstyve-Kanonskibe er særdeles

gode Seilere rumskjæds," svarede Chefen med sagte Stemme, der kun var beregnet for den Næstcommanderende og Lødsen, "og vi kommer til at slaaes."

Den Fremmede kastede sit hurtige Blik hen paa Fiendens Bevægelser, i det han svarede —

"Han mærker allerede at vi løber fra ham. —

— Han gjør klart Skib, og der skal Lykke til at undgaae hans glatte Lag! Lad hende gire lidt, Mr. Griffith; giv hende Roeret saa fint; faaer vi hans Lag langskib, er vi om en Hals."

Chefen sprang med en ung Mands Raskhed op paa Hakkebrættet, og saae paa Diebliffet, at den anden havde Ret i sin Gissning.

Begge Skibe løb saaledes i nogle faa Minuter og passede skarpt paa hinandens Bevægelser, som to lige erfarne Kæmper. Det engelske Skib gjorde smaae Afvigelser fra sin Cours, og styrede derpaa, naar dets Manoevrer bleve forekomne af den anden, ligesaa forsigtig i en modsat Retning, indtil det pludselig tog en saadan Giir, og stævnedes saaledes, at det tydelig viste sig for Amerikanerne, fra hvilken Side, de kunde vente Laget. Capitain Munson gjorde en taus, men udtryksfuld Bevægelse med Haanden, som om Diebliffet var for vigtigt til Tale, og dette Tegn tilkiendegav den aarvaagne Griffith, hvilken Wei, han vilde, man skulde give med Fre-

gatten for at undgaae den overhængende Fare's vægtige Slag. Begge Skibe stode hurtigt op under Vinden *, med For- Stærken mod Landet, og da Tredækkereus svære kulsorte Side, med dens tredobbelte Batterier, var bragt fuldt til, mod dens Fiende, udspræde den en Strøm af Ild og Røg, ledsaget af en dundrende Torden, der langt overdøvede det slumrende Hav's hule Brag. Om bord i Fregatten dirrede de kielteste Mænds Nerver, da denne Jern-Ocean hvirvlede hen over dem, og hvert Die saaes stirre i flov Forundring, som om det vilde følge Udelæggelsens lynsnare Redskaber i deres Flugt. Men Capitain Munson's Stemme høretes midt i Larmen, raabende, i det han heftigt svingede sin Hat i den Retning, han vilde foreskrive —

"Støt med Roeret, min Gut! Lad falde, Mr. Griffith, lad falde!"

Griffith havde for saa vidt begyndt Udførelsen af denne Manoeuvre, at han allerede havde givet Ordre til at lægge samme Cours an, som før, da den besynderlige Tone, hvori Chefens sidste Ord yttredes, slog ham, og han dreiede Hovedet om, og saae den ærværdige Søemand, endnu bestandig svingende sin Hat, rizes bort stjørtende overbord, det graae Haar slagrende i Vinden og Dødens vilde Blik i Diet.

"Store Gud!" raabte den unge Mand, og foer

* D. e. dreiede For-Enden fraaes mod Vinden.

hen til Siden af Skibet, netop tidsnok for at see det livløse Legem forsvinde i Søen, som farvedes med dets Blod. Han er truffet af et Skud! Giir Baaden af, flir Jollen af, Barkassen, Sluppen og —"

"Det er forgieves!" afbrød Lødsen ham, med sin rolige dybe Stemme; "han har faaet en Krigers Død, og han sover i en Sømands Grav! Skibet falder igien af for Vinden, og Fienden holder fra os."

Den unge Officeer kaldtes ved disse Ord tilbage til sin Dont, og drog uvillig sine Dine bort fra den blodige Mlet i de mørke Bunde, som den hurtige Frezgat allerede var løbet forbi, for med tvungen Rolighed at overtage Skibets Commando.

"Han har skudt noget af vort løbende Redskab bort," sagde Overstyrmanden, hvis Dine ikke havde ophørt at vogte paa Skibets Stænger og Reising, "og der er gaaet en Splint af Storstangen, af Størrelse som et Slutholt. Han har ogsaa faaet Dagen til at sinne igiennem nogle af vore Seil; men Revl og Krat, alt i alt, er den Byge dog gaaet over, og kun ringe Skade er skeet. Men hørte jeg ikke noget om, at Capitain Munson var kommet i Bekneeb med en Kugle?"

"Han er dræbt!" sagde Griffith med en Stemme, der endnu var fuld af Rædsel; "han er død, Sir, og

revet overbord; desmere nødvendigt er det, at vi ikke glemmer os selv i denne Fare."

"Død!" sagde Voldtrope, og Munden blev et Dødsblik staaende aaben af Forbauselse over det udtalte Ord; "og begravet i en vaad Troie! Vel, det er en Lykke, det ikke er værre; for, gid jeg times en Ulykke, troede jeg ikke, at hver Nagle i Skibet var bleven revet ud!"

Med denne trøstelige Bemærkning paa Læben gik Overstyrmanden langsomt for=ester, og vedblev at give sine Ordres til at reparere Skaden, med den simple og faste Drift, der, hvor underlig han end var som Ven, dog gjorde ham til en ubetalelig Mand i hans Vost.

Griffith havde endnu ikke bragt sit Sind til den roelige Fatning, der var saa nødvendig til at udføre de Pligter, der saaledes paa en pludselig og skrækkelig Maade vare ham paalagte, da Lodsen, der var rykket ham nærmere, stødte ham sagte paa Albuen.

"Gienden synes fornøjet med det Forsøg," sagde den Fremmede, "og siden vi er den bedste Seiler, taber han formegtet, ved at gientage det, isald han er en ægte Søemand."

"Og dog, da han seer, vi seiler ham saa stærkt agter ud," svarede Griffith, "maa han begribe, at alt hans Haab beroer paa at ødelægge vor Rejsning. Jeg frygter, han kommer igien bi de Wind, og giver os det

glatte Lag. Vi vilde behøve et Qvarteer til at løbe ham ud af Skudvidde, isald han laae til Møkers!"

"Han spiller et sikkert Spil; seer De ikke, at Skibet, vi saae i Østen, viser Skroget af en Fregat? Det er udenfor al Tvivl, at de høre til een Eskadre, og at Tilbudene har sendt dem efter os. — Den engelske Admiral har spredet sine Krydsere, Mr. Griffith, og seer, at naar han faaer sine Skibe samlede, har han vundet Spil."

Griffiths Opmærksomhed havde, i Tumlens medens Fregatten blev jaget, været saa meget sysselsat med denne Gienstand selv, at han ikke havde seet langt ud over Havet; men, studsende ved den Underretning, han nu fik af Lodsens, der talde koldsindigt, men dog som den, der kiendte den nærmende Fare, tog han Rikkerten fra den anden, og undersøgte med eget Øie de forskiellige Skibe, der vare i Sigte. Det er vist, at den erfarne Officeer, hvis Flag vaiede over de lette Seil i Toppen paa Tredækkeren, saae det jagede Skibs mistlige Stilling, og dømte derover omtrent som Lodsens; ellers havde han sikkert grebet til det frygtelige Middel, som Griffith formodede. Klogskab raadede imidlertid, at han maatte hindre sin Fiende i at undslye ved at holde saa nær agter ud, at han derved gjorde det umueligt for Amerikaneren, at løbe ham forover og slippe ud i aaben Sø, imellem hans eget

Skib og den nærmeste Fregat af hans Esfadre. Den ikke-sagkyndige Læser vil bedre kunne gjøre sig et Begreb om dette Tilfælde ved at følge Griffiths kundige Die, der fra Punkt til Punkt giennemgik hele Horizonten. Mod Vest laae Kysten, langs med hvilken Alacrity flittigen banede sig Vej, i det dobbelte Die-meed, at holde sig ret tværs af Fregatten, og at undgaae den farlige Nærhed af begges mægtige Fiende. I Øst, forud over Styrbords Kranbuelle paa den amerikanske Fregat, laae det først seete Skib, der nu begyndte at vise sig som en fiendtlig Orlogsmænd, nærmede sig hurtigt, og skrede en Cours, der løb sammen med Fregattens, medens langt ude i Nordost laae et Skib, som man endnu kun svagt skielmede, men af hvis Manoeuvrer ingen, der forstod sig paa Orlogs-Lactik, kunde tage seil.

"Vi er virkelig indsluttede," sagde Griffith, i det han tog Rikkerten fra Diet; "og jeg veed ikke, om ei den bedste Cours vi kunde skre, vilde være at holde ind under Landet, og, i det vi forsøgte at skyde noget af hans Boven-Reisning overbord, stræbe at passere Brediden af Glasflibet.

"Forudsat, at de lod os beholde en Stump Seil at gjøre det med!" svarede Lødsen. "Sir! det Haab er forgieves. Han vilde i ti Minuter klæde Dem Skibet af lige til Barkholterne. Havde der ikke, til

Lykke for os, været en høi See, hvorpaa saa mange af hans Skud slog an, og gik i Veiret, saa vilde vi ikke have noget at prale af tilbage fra det Lag, han allerede har givet os. Vi maae holde vor Cours, og løbe Tredækkeren saa langt agterud som mueligt."

"Men Fregatterne!" sagde Griffith, "hvad gjør vi med Fregatterne?"

"Slaaes med dem!" svarede Lødsen sagte, men bestemt. "Slaaes med dem! — Unge Mand, jeg har holdt Stierne og Striberne * oppe i værre Knibe, end denne, og det med Dre! Tænk ikke, at min Lykke vil forlade mig nu!"

"Vi faaer en Times fortrøblede Fægtning."

"Det maae vi belave os paa; men jeg har levet hele Dage i Blodendgyldelse! De synes heller ikke den Mand, der taber Modet ved Synet af en Fiende."

"Lad mig udraabe Deres Navn for Folkene!" sagde Griffith; "det vil forhøje Deres Mod, og i et saadant Dieblisk opveie en heel Skare."

"Det trænge de ikke til," sagde Lødsen, og standsede den andens ivrige Hast med sin Haand. "Jeg vil være ubekendt med mindre jeg blir bekendt som det sommer mig. Jeg vil dele Deres Fare, men vil ikke røve dem en Løddel af Deres Hæder. Skulde vi komme til en Entring," blev han ved i det et Smil

* Det nordamerikanske Flag.

af selobevidst Stoltthed soer over hans Ansiget, "saa vil jeg uddele Ordet som et Krigs-Naab, og troe mig, disse Englaendere ville bære for det."

Griffith soiede sig i den Fremmedes Billie, og efterat de fremdeles havde raadslaaet om hvorledes der skulde manoevreres, henvendte han atter sin Opmærksomhed til Skibets Commando. Den første Gienstand, der mødte hans Øie, da han vendte sig fra Lodsen, var Oberst Howard, der gik frem og tilbage paa Skandsen, med en stolt Mine og et bestemt Blik, som om han allerede forud nød den Triumph, der nu syntes vis.

"Jeg frygter, Sir," sagde den unge Mand, og nærmede sig ham med Ærbødighed, "at De snart kun vil finde et ubehageligt og farligt Opholdssted paa Dækket: Deres Myndlinger ere —"

"Nævn ikke det uværdige Ord!" afbrød Obersten ham. "Hvad større Glæde kan der være, end at indaande den loyale Luft, der vistes herover fra hiint flydende Kongelige Slot? — Og Fare! — De kiender kun lidt til gamle Georg Howard, unge Mand, om De troer, han for mange Tusind vilde undvære det Syn, at see det Oprørs-Symbol stryges for Hans Majestæts Flag."

"Er det Deres Ønske, Oberst Howard," svarede Griffith, og bed sig i Læberne, da han saae omkring paa de forundrede Matroser, der lyttede efter; "saa kom-

mer De til at vente forgieves — men jeg giver Dem mit Ord paa, at, naar den Tid kommer, skal De faae Underretning derom, og at De med egne Hænder skal komme til at udføre den værdle Daad."

"Edvard Griffith! hvorfor ikke i dette Dieblik? Dette er Provens Dieblik for Dem — Underkast Dem den Kongelige Mildhed, og overgiv deres Mandskab til Hans Majestæts Naade! I et saadant Tilfælde vilde jeg vedkiendes en Son af min Broder Harry, og, troe mig, mit Navn er Ministeriet bekendt. Og I, mislede og uvidende Deeltagere i Oprøret! Bortkast Eders unyttige Vaaben, eller betæver Eder paa at udholde den straffende Havn, hiin mægtige og seierrige Tiener af Eders Fyrste vil tage over Eder!"

"Afveien! Afveien med Jer der!" raabte Griffith beftigt til Matroserne, der samlede sig om Obersten med mørke hævingierrige Blik. "Dersom een af Jer nærmer sig ham, skal jeg lade ham slænge i Søen!"

Matroserne voge tilbage paa deres Chefs Befaling; men først da efter mange Minuters Forløb noget Væsentligere henvendte deres Opmærksomhed paa andre Gienstande, droges deres brede Blik bort fra den stolte Veteran, der fortsatte sin Vandring frem og tilbage paa Dækket.

Uagtet Linieskibet sank langsomt bag de fjerne Bølger, og man i mindre end en Time efter at det

havde givet sit glatte Lag, ikke fra Dækket paa Fregatten kunde see mere end een af dets trede Rader Kanoner, var det dog endnu stedse en uovervindelig Hindring i at undsøge ved at holde Syd paa. Paa den anden Side kom det først seete Skib saa nær, at man ikke længere havde Rifferten nødig for at iagttage dets Bevægelser. Det viste sig, at det var en Fregat, men i Størrelse saa meget under Amerikanneren, at dens Erobring vilde have været let, hvis de to andre Skibe ikke havde vedblevet med saa stor Hurtighed at gjøre deres Bedste for at naae Skuepladsen. Denne havde nu forandret sig fra det Punkt, tværs ud for St. Ruth, til ud for det Yderste af de Grunde, hvor vor Fortælling begyndte. Da man nærmede sig denne Kyst, var det mindste af de engelske Skibe kommet saa tæt ind paa det amerikanske, at en Kamp var unndgaelig. Griffith og hans Mandskab havde ikke været ledige i denne Mellemtid, men alle de sædvanlige Forberedelser mod uuelige Tilfælde i en Søefægtning vare tilbørligen giorte, da Trommen anden Gang kaldte Mandskabet til deres Poster, og Skibets uundvendige Seil bleve hiegede, ligesom en Priisfægter ved Indgangen til Kamppladsen aflægger de besværende Klæder. I samme Øieblik den gav dette Tegn paa, at dens Hensigt ikke var at flye, men at lade Udfaldet komme an paa en Dyst, hiegede den

engelske Fregat ogsaa sine smaae Seil, til Tegn paa, at den modtog Udfordringen.

"Det er kun en lille Dievel," sagde Griffith til Lodsens, der bestandigt holdt sig ved Siden af ham, med et Slags faderlig Deeltagelse i Maaden, hvorpaa den anden ledede Slaget, "men han har Mod i Brystet."

"Vi maae knuse ham med eet Slag," svarede den Fremmede. "Ikke et Skud maa lønes, før vi ligge Raanof mod Raanof."

"Jeg seer, han stiller allerede sit Batterie efter os; vi kunne snart vente hans Ild," var Griffiths Svar.

"Har vi udholdt et Angreb af et Halvfemsindestyve = Kanonskib," bemærkede Lodsens rolig, "saa staaer vi vel for det glatte Lag af en Fregat paa to og tredive."

"Klar ved Kanonerne, Folk!" raabte Griffith gien- nem sin Raaber — "ikke et Skud maa fyres uden Ordre."

Denne Forsighedsregel, saa nødvendig til at tæmme Matrosernes Iver, var neppe givet, før de saae Fienden ligge indhyllt i Damp og Ild; Kanon efter Kanon hvirvlede sine Jern = Sendebud til deres Skib i hurtig Folge. Vel ti Minuter forløb, medens de to Skibe girede hinanden nærmere ved hver Tod, de avancerede, og Amerikanerens Mandskab maatte imidlertid,

efter Chefens strenge Befaling, udholde Fiendens Ild, uden at svare et Skud. Dyb Tausched betegnede i den nord-amerikanske Fregat dette korte Mellemrum, der for Matroserne syntes en Menneſte-Alder. Selv de Saarede og Døende, der faldt i alle Skibets Dele, dæmpede deres Smertes Udbrud, adlydende den strenge Disciplin, hvis Indflydelse viste sig i hver af Mandſkabets Forhold og i hver af Skibets Bevægelser; og de Officerer, der vare nødte til at tale, hørtes kun i roligt Overlægs laveste Toner. Endelig gled Skibet langſomt ind i Kredsen af den Flot, der omgav Fienden, og Griffith hørte Manden, ſom ſtod ved hans Side hvilke Ordet: "Nu!"

"Giv dem det!" raakte Griffith med en Stemme ſom hørtes i Skibets fierneste Dele.

Det Hurraraab, hvori Mandſkabet brød ud, syntes at løſte Dækket, og den rystede Fregat ſjalvede ſom Veſpelov i det de ſvære Kanoner løb tilbage, efter at have udsendt en ſammenhængende Ildmaſſe, da Folkene i deres Utaalmodighed ikke fulgte den ſædvanlige Maade at fyre paa. Virkningen af det glatte Lag var endnu ſtørre paa Fienden, thi en Stiithed ſom Døden fulgte paa Kanonerne's rædsomme Brag, og af brødes kun ved de Skrig og Korbandeſer, der, lig de Fordømtes Stønnen, hørtes fra ham. I de ſaa Diebliffe, medens Amerikanerne atter ladede deres Ka-

noner, og Englænderne fattede sig efter Forvirringen, gled hines Skib langsomt forbi det fiendtlige, og var allerede i Begreb med at gaae det for- over, da dette sidste pludseligt, og man kan vel, med Hensyn til dets ulige Styrke, lægge til, fortviolet, holdt lige ind paa Amerikanderen og begge Fregatter tørnede mod hinanden. Det pludselige og rasende Angreb, Engelsmanden gjorde, i det han sendte sine forrovne Mastroser i Hobetal ud paa sit Bongsprød, og i sine Roster, havde nær overrumplet Griffith; men Manual, som havde givet sin første Salve tilligemed det glatte Lag, gjorde nu god Tjeneste ved at befale sine Golt, at drive de fremtrængende Fiender tilbage ved en stadig og vel vedligeholdt Ild. Selv den forslatige Lods tabte de andre Fiender af Syne i Diebliffets dovsomme Spil, og verlede Diekast med Griffith, hvilke ndtrykte alvorlig Selvtilfredshed, da begge med et Blik indsaae deres fordeelagtige Stilling.

"Surr hans Bongsprød fast til vor Mesansmast!" freeg Lieutenanten, "og vi skal seie ham hans Dæk, som han ligger!"

Syne Mand sprang ivrig frem, for at udføre denne Ordre, og forrest blandt dem Voltrope og den Fremmede.

"Holla! nu hører han os til!" raabte den ivrige

Overstyrmand, "og vi vil tage os en Eiermands Frihed med ham! — thi saa sandt den Evige —"

"Stille! raa Menneske!" sagde Lods'en med en høitidelig bebreidende Tone; "i næste Dieblis staaer De maaskee for Deres Guds Ansigt; tag ikke hans hellige Navn forfængeligt."

Overstyrmanden fandt Leilighed til atter at kaste et forbauset Blik paa den Fremmede, og sprang derefter ned paa Fregattens Dæk; men Lods'en beholdt sin roelige Mine, skøndt han med et Blik, som straaled af krigerisk Ild, beskuede Kampen, der raste rundt om ham, som En, der mærkede sig dens Gang for at betegne Udfaldet.

Synet af Englænderne, der foer frem med Husejen og bittre Trudsel, satte Oberst Howards Blod i stærkere Bevægelse; han trængte sig til Siden af Fregatten, og opmuntrede med Ord og Tegnsine Venner til at komme over.

"Dæk med Dig, gamle Skraaler!" raabte Vols-trope, og greb ham ved Kraven, "væk med Dig, ned i Lasten, eller jeg skal lade Dig stoppe i en Kanon og skyde bort."

"Ned med Ederes Baaben, oprørste Hund!" raabte Obersten, ude af sig selv ved Synet af den hede Kamp. "Ned i Støvet, og anraab Ederes fornærmede Fyrste om Naade!"

Opløst af øieblikkelig Kraft brødes den gamle Kriger med sin haandfaste Modstander; men Udfaldet af den korte Kamp var endnu usgjort, da Englænderne, bragte til at vige ved Marinernes Ild, og den truende Front, som Griffith med sine Entre-Gaster stillede mod dem, droge sig tilbage til Bakken i deres eget Skib, og stræbte at giengielde de farlige Skud, de fik i Skroget af deres Fregat ved en Kanon, Børnstable havde ladet rette paa dem. Dog, alt hvad de kunde bringe til at virke mod Amerikanerne, var en enkelt Kanon; men denne, ladet med Skraa, afskyredes saa nær, at den blændende Lue stod deres Fiende lige i Ansigtet. Den svagere Olding, der allerede bukkede under for hans Fiendes Arm, faldt sin Strube fri for det plumpe Greb, hiin havde gjort, og begge de stridende Parter sank afmægtige i Knæ lige over for hinanden.

"Hvad nu, Broder!" raabte Voltrope med et flygt vildt Smil, "er der kommet noget af det Korn i Din Mølle? hæ?"

Men inden den Udspurgte kunde svare, segnede begges vakkende Skikkelse om paa Døkket, hvor de laae hielpløse midt i Stridens Lummel, og i den hidt-sige Kamp's vilde Forvirring.

Uagtet den rasende Kamp, hvortil Elementerne her vare Vidner, aflød deres Magt dog ikke; det ame-

rikanske Skib drev, ved Vindens Virkning, og i det en høiere Søe uimodstaaelig hævede det, stedse mere tværs for Bøugen af den fiendtlige Fregat. De svage Baand af Hamp og Jern sprang som Seglgarn, og Griffith saae sit Skib klart af Englænderen i samme Dieblis som deenes Bøugspryd steds løs fra dets Surringer og styrkede i Søen, fulgt af Stænger og Ræer, een efter anden, til intet af hele hans stolte Rejsning var tilbage, uden de saa sprangue unyttige Tongender, som hang dinglende langs Stumperne af Under-Masterne. Men i det hans eget gode Skib stød sig bort fra Odelæggelsen, det havde voldet, og forlod den tykke Røgsky, hvori dets hielplose Modstander laae, fløi den unge Mands Blik ængsteligt mod Horizonten, hvor han nu erindrede sig, at have flere Fiender at stride med.

"To-og-tred'veren fik vi meget nemt af Halsen," sagde Griffith til Lødsen, der fulgte hans Bevægelser med søregen Deeltagelse; "men her kommer en anden Krabat og skønser ind paa os; han toner lige saa mange Stykporte, som vi selv, og det synes som han har Lyst til nærmere Bekjendtskab; tilmed sliger Halvfemsindstyverens Skrog igien * og jeg frygter, den vil kun alt for snart komme ned!"

* Næmlig frem over Havet, der formedesst den store Afstand skulde det for Diet.

"Saa maae vi bruge vore Bræser og Seil," svarede Lødsen, "og, paa ingen Maade nærme os den anden Fregat. — Vi maae spille et dobbelt Spil, Sir, og slaae os fra denne nye Fiende ved vor Seilads saa vel som med vore Kanoner."

"Saa er det paa Tiden at vi rører os, thi han mindsker Seil, og da han nærmer sig saa stærkt, kan vi vente at høre fra ham hvert Øieblik; hvad foreslæaer De, Sir?"

"Lad ham bierge sine Seil," svarede Lødsen, "og naar han troer at han er fuldkommen vis i sin Sag, kan vi paa eengang sende et hundrede Mand tilveirs, og tilføje Alt hvad trække kan; vi skyder maafee da fra ham inden han mærker det; kan vi først faae ham i vort Ristvand, frygter jeg ikke for, at vi skal seile dem alle agter ud!"

"Alt opseile et Skib lige i Ristvandet, tager lang Tid!" raabte Griffith, "og paa den Maade gaaer det maafee! — Klar os Dækkene, og bring de Saarede ned; og da vi har alle Hænder fulde, saa maae vore stakkels Kammerater, som har faaet Ende paa det, gaae overbord alle paa eengang."

Denne sørgelige Forretning blev strax udført, medens den unge Søemand, der commanderede Fregatten, vendte tilbage til sin Post med tankesuld Mine, der viste at han søgte al den Ansvarlighed, den paalagde ham.

Dog hindrede hans Travlhed ham ikke i at høre Barnstables Stemme, der ivrigt kaldte paa den unge Merry. I det Griffith dreiede sit Hoved efter Lyden, saae han sin Ven lige ængstelig op af Stor-Eugen, med et Ansigt grimet af Røg, med aaben Kiøle, og Linned bestænkt med Meeneskeblod. "Stig mig, Gut," sagde han, "er Mr. Griffith i Behold? Man siger at de har faaet et Skud ind paa Skandsen, som tog et halvt Dussin væk paa eengang."

Før Merry kunde svare, mødte Barnstables Dine der endnu medens han taledes, undersøgte Takelagens Tilstand — Griffiths ventige Blik, og fra samme Tid var fuldkommen god Forstaaelse atter oprettet mellem Vennerne.

"Ah, der er De, Griffith, og med heelt Skind, seer jeg," raabte Barnstable, med et fornøjet Smil; "de har baaret stakkels Boltrope ned i eet af hans egne Magaziner! — Hvis den Karts Bongspryd havde holdt ti Minuter længere, hvor jeg skulde have mærket hans Ansigt og Dine!"

"Det er maaskee bedst, som det er," svarede Griffith, "men hvad har De gjort ved dem, som det er vor Pligt at beskytte?"

Barnstable gjorde et betydende Tegn mod Lasten i Skibet, i det han svarede —

"I Kabelrummet; saa sikre, som Træe, Jern

og Vand kan holde dem — skøndt Catharina har tre Gange havt sit Hoved oppe, for — —"

Et Vink fra Lødsen kaldte Griffith bort, og de unge Officerer nødtes til at glemme deres personlige Følelser for deres Kalds Pligter.

Det Skib, som den amerikanske Fregat nu fik til Modstander, var næsten af dens egen Størrelse og Bemanding, og da Griffith atter saa paa det, mærkede han, at det var færdigt med sine Tilberedelser til at maale sig med dem i mandig Kamp.

Det havde efterhaanden mindsket sine Seil til det sædvanlige Antal*; og af visse Bevægelser paa dets Dæk forstod Griffith og hans bestandige Ledsager, Lødsen, heel vel, at det endnu kun behøvede at formindste sin Afstand nogle faa hundrede Alen, for at begynde Træfningen.

"Sæt nu til alt hvad trække kan!" hvidskede den Fremmede.

Griffith satte Raaberen for Munden, og raabte med en Stemme, der naaede selv over til Fienden — "Lad falde — Rod for — suur Spirene ud — heis overalt!"

Paa det kraftige Raab fulgte en almindelig Tummel; halvtredstindstyde Mand fløi ud paa de forskellige Rørs svimle Høider, medens de brede Seil hæ-

* D. e. de Seil, der sædvanlig bruges i Bataille.

vede sig ligesaa pludseligt langs ad Masterne, som om en mægtig Fugl spredte sine Vinger. Englænderen indsaae strax sin Feiltagelse, og besvarede dette Krigs-puds med en Kanon-Torden.

Griffith iagttog Virkningen af Laget med spændt Opmærksomhed, medens det susede hen over hans Hoved, men da han saae Masterne ubeskadigede, og kun Ubetydeligt af Tongværket overskudt, besvarede han det med et Gryderaab. Nogle saae Mand saaes imidlertid at klynge sig fast i Takelagen med vild Hefstighed, og derefter — som saarede Fugle, der slagre ned giennem Grenene af et Træ — faldt fra Tong til Tong, indtil de styrtede tungt i Havet, og det søleklase Skib strøg dem forbi med kold Ligegyldighed. I næste Øieblik var Fiendens Mers og Nær ligesaa stærkt besatte med Mandskab, som Amerikanerens, og Griffith satte igien Raaberen til Munden og raabte høit —

”Giv dem det; driv dem ned af deres Nær, Gutter; split dem ad med Ederes Skraasække — skyd dem Tongværket isykker!”

Det amerikanske Mandskab behøvede kun liden Opmuntring til at efterkomme denne Befaling med hietelig Velvillie. Slutningen af hans opmuntrende Ord blev udtalt midt under det bedøvende Bulder af hans egne Kanoner. Men Lødsen havde miskiendt Fiendens Dygtighed og Færdighed; thi uagtet de usfordelagtige

Omstændigheder, under hvilke Engländeren forcerede Seil, blev dette dog udført usfortøvet og behandigt.

Begge Skibe løb nu hurtigt i parallelle Courser, og sendte hinanden deres Odelæggelses-Redstaber med rasende Iver, til alvorlig og sikker Skade for begge, skiondt uden nogen synlig Fordeel paa nogen af Siderne. Baade Griffith og Lodsen saae med dyb Be-
lymring deres Haab skuffet, thi de kunde ikke skule sig selv, at deres Fart hvert Dieblikt astog efterhaanden som Giendens Kugler rev Seilene fra Ræerne, eller knuste de lettere Rundholster.

"Vi finder vor Eigemand her!" sagde Griffith til den Fremmede; "Halvfemsindstyveren kommer frem igjen som et Bierg, og blive vi ved at mindste Seil paa denne Maade, vil han snart være paa Siden af os."

"Det er sandt, Sir," svarede Lodsen eftertænk-
som; "den Mand viser Kløgt saa vel som Mod; men — —"

Han blev afbrudt af Merry, der kom styrkende fra Bakken med en Mine, der vidnede om hans Iver, og Vigtigheden af hans Melding —

"Brændingerne!" raabte han, saasnart han var nær nok til at høres i Larmen; "vi løber klos paa et blindt Skjær, og Søen er hvid i en Afstand af knap to hundrede Favne forud!"

"Lodsen sprang op paa en Kanon, bukkede sig,

for at kaste et Die igiennem Røgen, og raabte i klare, giennemtrængende Toner, der kunde høres selv midt i Kanonerens Bulder — "Bagbord med Roeret! Vi er ved Dieble = Renden! Ræk mig Raaberen, Sir! Bagbord med Roeret, Gut! Giv dem det, Gutter! Giv de stolte, engelske Hunde det!"

Griffith overlod ham ufortøvet Tegnet paa hans Rang, fæstede sit Blik stadigt paa Lodsens rolige men hurtige Die, og samlede Styrke af den høie Tillid, han læste i den Fremmedes Ansigt. Matroserne vare alt for sysselsatte med deres Kanoner og med Takelagen, til at agte paa den nye Fare, og Fregatten løb ind i et af de farlige Dyb imellem Grundene, midt i Heden af en alvortlig vedligeholdt Fægtning. Nogle af de ældste Spemænd betragtede vel med Forundring de store Mæsser af Skum, der fløi forbi dem paa Banded, uden at vide, om vel denne Svøns uordentlige Rullen forarsagedes af Fiendens Kugler, da pludselig Lyden af Kanonerne afløstes af det forvirrede Elements knysende Slag, og Fregatten i samme Dieblis gleeed ud af Røgkyen, der omgav den, og styrede dristig midt ind i det snævre Farvand. Ti faresfulde Minuter endnu vedblev Lodsen uafbrudt at føre Commandoen over Skibet, medens det hurtigt foer forbi Skær og Brændinger, forbi Strækninger af Skum og giennem

de mørkere Blande, der betegnede Dnbet; — da faldede han Raaberen fra sig og sagde med høj Røst —

"Det som truede os med Udelæggelse, er blevet vor Frelse! — Hold Banken hist, som er begroet med Træer ovenpaa, een Compas-Streg aaben fra Kirkes-taarnet, der ligger nedenfor den, og styr Ost til Nord; med den Cours vil De i een Time passere disse Grunde, og derved vinde et Forspring af femten Qvartmiil for Fienden, som kommer til at seile dobbelt saa langt."

I samme Dieblis, Lødsen sprang ned af Kanonen, forsoandt den myndige Mine, der paa en saa syndertilig Maade havde foreenet sig med hans ildfulde Væsen, og selv den varme Deeltagelse, han havde udtret i Dagens Tildragelser, tabte sig i den kolde, bestemte Tilbageholdenhed, hvilken han ellers bestræbte sig for at iagttage i sin Opførsel mod hans nærværende Ledfagere. Saasnart den ængstlige Uvisshed var overflaaet, skyndte alle Officerer sig til de Steder i Skibet, hvorfra de kunde øine deres Fiender. Linieskibet holdt endnu ufortrøden samme Cours, og nærmede sig den mindre Fregat, der laae som et Brag, uden Redning, rullende paa det uroelige Hav, som uskaansomt tumlede det mellem sine kaade Bølger. Den Fregat, der sidst var i Træfning, seilede langs Kanten af Brændingen ved de ydre Skær, med dens forstundte Seil flyvende

løst i Luften, dens knækkede Stænger vakkende for Vinden, og med en Rejsning, som overalt røbede Forvirring og en pludselig og uformodet Standsning i dens Seilads. Amerikanernes hoverende Spot og frydefulde Triumphraab ved Synet af de engelske Skibe tabte sig imidlertid snart i den Omsorg, deres eget Skib fordrede. Trommen slog Retraite, Kanonerne bleve surrede, de Saarede bragte tilside, og alle Mand, som vare tjenstdygtige, maatte hjælpe til at istandsætte hvad Skade, Fregatten havde lidt, og til at støtte dens Master.

Til samme Tid, som Lodsen havde lovet, var Skibet passeret sikkert igiennem alle Farer, hvilke desuden meget formindskedes ved Daglyset; og ved den Tid, da Solen begyndte at dale over Landet, saae Griffith, som hele Dagen ikke havde forladt Dækket, sit Skib atter klart efter den Forvirring, som forceert Seilads og Striden havde foraarsaget, og færdigt til at møde en anden Fiende. Paa denne Tid blev han kaldet til Kahytten, ved et Bud fra Skibs-Præsten. Efter at have overgivet Commandoen til Børnstable, der havde staaet ham trolig bi, ei mindre i Kampen, end i det paafølgende Arbeid, stilte han sig hurtig ved Mærkerne af Slaget, og gik hen, hvor gientagne og alvortlige Anmodninger kaldte ham.

Fire og Tredibte Capitel.

Du, da som Perler Aftenduggen staaer,
Og Solens Pragt paa Himlen lyser ei,
Eiig hvor, i Nattens dybe Laushed, gaar
Din eensom-stille Vei?

Bryant.

Da den unge Søemand, der nu commanderede Fregatten, steg ned fra Skandsen, sandt han Skibet atter i samme Reentlighed og Orden, som om intet var hændet der kunde forstørre den. De afselige Blodpletter vare afstræfede af Batterie-Dækket, Røgen efter Fægtningen var for længe siden steget op giennem Lugerne, og havde blandet sig med Skyerne, der svævede over Skibet. I det han gik over det tause Batterie, kunde selv hans Hastværk, ikke afholde ham fra at kaste Biet til Fregattens splintrede Sider, disse skrækelige Mærker, af hvilke de fiendtlige Rugters Gang kunde kendes; og da han sagte bankede paa Kabytdørren, havde hans hurtige Blik bemærket enhver væsentlig Ulempe, Skibet havde lidt paa dets vigtigste Forsvars-Punkter. Dørren aabnedes af Fregattens Saarløge, som, i det han traadde tilside for at lade Griffith gaae ind, rykkede med Hovedet med den betydende Mine, der, hos Folk af hans Fag, sædvanlig tilkiendegiver at alt Haab er

ude. Løgen forlod derpaa strax Bærelset, for at komme dem til Hielp, som havde hans Tjeneste nødig.

Læseren maa ikke troe, at Griffith havde glemt Cecilia og hendes Cousine under denne daadsfulde Dags Begivenheder; tvertimod, hans levende Phantasi havde forestillet ham hendes Skræk og Fortvivlelse, selv i Kampens hidsigste Timer; og i samme Dieblis, Mands Skæb kaldtes fra Kanonerne, havde han givet Befaling til igien at opsætte Skoderne i Cahytten, og at bringe dens Menbler paa deres Plads, til Damernes Besquemmelighed. Iffun hans Kalds høiere og mere bydende Pligter havde hindret ham i, personlig at erkrønlige sig om deres Tilstand. Han ventede derfor vel at finde Apteringerne ordentlig istandsatte, men var ingensunde forberedt paa den Scene, han nu skulde blive Vidne til.

Imellem to af de uventlige Kanoner, der gave den ellers saa hyggelige Cahyt et synderligt vildt Udsæende, var en stor Canapee hensat, paa hvilken Obersten laae, synligen nær sit Endeligt. Cecilia græd ved hans Side; hendes sorte Lokker faldt uordentligt om det blege Ansigt, og naaede i deres hyppige Fylde ned til Dækket, hvorpaa hun knælede. Catharina høiede sig ømt over den døende Olding, medens hendes taaresulde, sorte Tøer syntes at udtrykke Selvbebreidelse, blandet med dyb Medlidenhed. Nogle saa Opvartere af begge

Rion omringede den høitidelige Scene; alle saaes nedslaaede ved den trøstløse Erklæring, Løgen just nylig havde givet. Meniblerne vare af Skibets Folk satte saa omhyggeligt paa deres Plads igien at ethvert Spor af den frygtelige Kamp, der saa nylig havde vanheldet den frigerste Cahyt, var forsvundet; og Voltropes store firskaarne Legem indtog Løibænken paa den anden Side. Hans Hoved hvilede i Capitainens Hovmesters Skjød, og hans Ben, Skibspræsten, holdt venlig hans ene Haand i sin. Griffith havde hørt at Overstyrmanden var saaret, men om Oberst Howards Tilstand fik han nu først Underretning ved sine egne Øine. Da den unge Mand havde fattet sig lidet efter det første Indtryk, denne pludselige Opdagelse gjorde paa ham, nærmede han sig Oberstens Leie, og stræbte at udtrykke sin Betynning og Deeltagelse i en Tone, der vidnede om hans Oprigtighed.

"Siig intet mere, Edvard Griffith," afbrød Obersten ham, og gav med sin svage Haand Tegn til Tausshed; "det synes at være Guds Villie, at dette Oprør skal vinde Seir, og det sommer sig ikke for det skæbnelige Menneſte, at modsætte sig den Almægtiges Raad. Det synes vel gaadesuldt for mit vildsarende Begreb, men uidentvivel skal det tiene til at fremme hans Forsyns undforskellige Veie. Jeg har ladet Dem falde, Edvard, angaaende en Sag, som jeg gierne vilde see

afgiort, inden jeg dør, for at ingen skal sige, gamle George Howard forsømte sin Pligt i sine sidste Timer. De seer denne grædende Pige ved min Side; sig mig, unge Mand, elsker de hende?"

"Behøves et saadant Spørgsmaal til mig?" raabte Griffith.

"Og vil De elske hende — vil De være hende i Faders og Moders Sted? vil De være hendes Ulykks og Svagheds kjerlige Beskytter?"

Griffith kunde kun svare ved varmere at trykke Oldingens Haand, som han havde grebet.

"Jeg troer Dem," blev den Døende ved; "thi har den værdige Hugh Griffith end glemt at indpræge sin egen Loyalitet i Sønnens Hjerte, kunde han aldrig forsonne at opdrage ham til en Mand af Vre. Jeg nærede svage, og maaskee flette Duster, til Fordeel for min afdøde ulykkelige Slægtning, Christopher Dillon; men man har sagt mig, at han sveg sit givne Ord; er det sandt, vilde jeg nægte ham Pigen's Haand, om saa hele det britiske Rige adlød ham. Men han er borte, og jeg skal snart følge ham til en Verden, hvor vi kun saae een Herre at tiene; det havde været bedre for os begge, hvis vi mere havde erindret vor Pligt mod ham medens vi tjente Jordens Fyrster. Een Ting endnu — kiender De denne Officeer i Congressens Tieneste nie? denne Hr. Barnstable?"

"Vi have faret sammen i flere Aar," sagde Griffith, "og jeg kan svare for ham, som for mig selv."

Den gamle Kriger anstrengede sine Kræfter for at reise sig; det lykkedes tildeels, og han hæftede et skarpt forskende Blik paa Unglingen, hvilket gav hans blege Træk et høitideligt Udtryk i det han blev ved —

"Døel ikke nu, Sir, som Deeltager i hans tomme Fornøielse, eller som en letsinelig Selskabsbroder anbefaler sin Ven, men erindre, at De tilkiendegiver Deres Mening for en Døende, hvem Deres Dom skal tiene til Veiledning. John Plowdens Datter er et betroet Punt, som jeg ei kan være ligegyldig ved, og jeg kan ikke døe roelig, saa længe en Tvivl er tilbage om, at hun bliver værdigt forsynet."

"Han er en Mand af Værd," svarede Griffith, "en Mand, hvis Hierte er ikke mindre redeligt end Kiæft. Han elsker Deres Myndling, og saa store hendes Fortienester end kan være, er han dem alle værdig. Ligesom jeg, har han elsket det Land, som gav ham Fødsel, høiere, end det, som gav ham Fædre; men — —"

"Det er nu forglemt," afbrød Obersten ham; "hvad jeg i Dag har været Vidne til, paatvinger mig den Overbeviisning, at Himlens Villie er, De skal seire. Men, Sir, den som ei forstaaer at lyde, vil aldrig

lære at befale med Forstand; efter hvad jeg i Nat var Vidne til — —"

"Tænk aldrig paa det, dyrebare Sir," raabte Griffith med ædel Iver; "han blev opirret paa en uventlig Maade; og det er allerede glemt og tilgivet. Han har hæderlig understøttet mig hele Dagen; og mit Liv sætter jeg paa, at han veed at behandle en Hustru, som det egner en brav Mand."

"Saa er jeg fornøjet," sagde den gamle Kriger, og sank tilbage paa sit Leie. "Lad ham kalde."

Griffith hviestede kun sin Befaling, at hente Barnstable, men den udførtes saa hurtigt, at han traadde ind i Sghytten, endnu før hans Ben fandt det passende at afbryde Oldingens tause Betragtninger ved atter at tiltale ham. Da Obersten var underrettet om den unge Sømands Nærværelse, reiste han sig op igien, og tiltalede sin forundrede Tilhører, skændt paa en meget mindre tillidsfuld og fortrolig Maade, end den han havde betient sig af med Griffith.

"Den Erklæring, De gjorde i Aftes, Sir, angaaende min Myndling, den afdøde Capitain John Plowdens Datter, tillader mig ingen Tvivl om deres Hensigter. Modtager altsaa her, mine Herrer, Lønnen for Deres Hengivenhed. Lad denne ærværdige Geistlige modtage Deres Egtestabs-Løfter, medens jeg

endnu har Styrke til at høre derpaa, for at jeg kan vidne imod Dem i Himlen, hvis De skulde glemme Deres Ord!"

"Ikke nu, ikke nu," hvidskede Cecilia; "O, forlang det ikke nu, min Onkel!"

Catharina taledede intet, men dybt berøget ved den kjerlige Omhu, hendes Formønder viste for hendes Vel, bøjede hun i undertrykt Følelse Hovedet mod sin Barm, og lod Taarerne, der sømmede i hendes Øine, trille i store Perler over Kinden ned paa Dækket.

"Jo, nu, min Dyrebare!" blev Obersten ved, "ellers soiger jeg min Pligt. Jeg gaaer snart hen at mødes med Eders Forældre, mine Børn; thi den Mand, som i Døden ikke venter at træffe den værdige Hugh Griffith, og den brave John Plowden i Himlen, kan ikke have noget klart Begreb om den Løn, der venter et Liv, indviet til trofast Tjeneste og modig Hengivenhed for Fædrelandet og for Kongen. — Jeg haaber, ingen kan med Gode sige, at jeg nogentid forglemte den Delicatesse, der skyldes Eders Kien, men der er ikke Tid til tomme Ceremonier, naar man kun har Minuter af Livet tilovers, og vigtige Pligter staae tilbage at opfylde. Jeg kunde ikke døe med Roe, Børn, hvis jeg skulde forlade Eder her paa det vilde Hav, nær havde jeg sagt: den vide Verden, uden den Beskyttelse, Eders umodne Alder og endnu mindre

modne Characterer havde Fordring paa. Da det har behaget Gud at tage Eders Formynder bort, saa lad hans Plads indtages af dem, han har bestemt at afløse ham."

Cecilia tøvede ikke længere, men reiste sig langsom fra sin knælende Stilling, og rakte Griffith sin Haand i det hun tvang sig til Lydighed. Catharina lod sig af Barnstable føre til hendes Side, og Skibspræsten, der opmærksom havde hørt paa Samtalen, og hvem Griffith med Diet gav et betydende Bink, aabnede den geistlige Bog, hvoraf han nys havde hentet Drost for den døende Styrmand, og begyndte med flakvende Stemme at læse Vielses-Formularen. Løftet udtaltes af de grædende Piger, der stode Brud, i bestemtere og tydeligere Toner, end om det var blevet udsagt i en munter Forsamling, som den, der sædvanlig er tilstede ved et Bryllup; thi, skøndt det var det uigienkaldelige Ord, der for stedse bandt dem til de Mænd, de saaledes for Verden erkjendte som deres Hierters Beherskere, tabte dog den blye jomfruelige Tilbageholdenhed sig i den Alt beherskende høitidelige Følelse, der frembragtes ved den alvorfulde Scene, hvori de deeltog. Da Velsignelsen var lyt, sank Cecilia's Hoved ned paa hendes Mands Skulder, hvor hun et Dieblisk gråd heftigt; derpaa indtog hun sin forrige Plads ved Onclens Bæie og knælede atter ved

hans Side. Catharina modtog roelig Barnstables kolde Kys, og vendte langsomt tilbage til det Sted, hvorfra han havde ført hende.

Oberst Howard havde endnu havt Kræfter til i halv opreist Stilling at være Vidne til Ceremonien, og havde besvaret hver Bøn med et fyrigt "Amen!" Han faldt tilbage ved de sidste Ord, og Tilfredshed malede sig i hans aldrende og blege Træk, som Vidne om hans Deeltagelse i denne Scene.

"Jeg takker Eder, mine Børn," sagde han endelig, "jeg takker Eder, thi jeg veed, hvad det kostede Eder at opfylde mine Ønsker! De vil finde alle Papirer, angaaende mine Myndlingers Formue, mine Herrer, i min Banquiers Hænder i London; og De, Edvard, vil ogsaa der finde min sidste Villie, hvoraf De vil see, at Cecilia ikke bliver Deres Brund uden Udstyr. Til mine Myndlingers personlige Værd og Sædet kan De med egne Dine være Vidner; og jeg haaber Documenterne i London ville vise, at jeg ikke var nogen utroie Bestyrer af deres Pengesager!"

"Nævn det ikke — sige intet mere, eller de knuser mit Hjerte!" raabte Catharina høit hulkende i sin dybe Anger over, nogensinde at have fortrædiget saa trofast en Ven. O tael om Dem selv, tænk paa Dem selv; vi ere uværdige — i det mindste er jeg uværdig, til længer at sysselsætte Deres Tanker!"

Den Døende rakte hende venlig Haanden, og blev ved, skøndt hans Stemme blev svagere, efterhaanden som han talede —

"For da at tale om mig selv, saa ønsker jeg at hvile, som mine Forfædre, i Jordens Skød, og i indviet Jord."

"Det skal see," hvidskede Griffith, "jeg vil selv besørge det."

"Jeg takker Dig, min Søn," svarede den Gamle, "thi det er Du mig, som Cecilia's Mand — Du vil finde i mit Testament, at jeg har frigivet og sørget for alle mine Slaver — undtagen de utaknemlige Skurke, som forlod deres Herre — de have selv taget sig deres Frihed — og behøve altsaa ikke at takke mig for den. Der er ogsaa, Edvard, et ringe Legat til Kongen, om Hans Majestæt vil værdiges, at modtage det fra en gammel og tro Tiener — og De vil ikke savne den lille Gave."

En lang Pause fulgte, som om han orgiorde Regnskabet over sine jordiske Pligter, og sandt det vedbørligt affluttet; nu tilføiede han: "Kys mig, Cecilia — og De, Catharina. Jeg seer, De har samme rederlige Hierte, som den ærlige John, Deres Fader. — Mine Dine blive dunkle — hvor er Griffith's Haand? Unge Mand, jeg har givet Dem Alt, hvad en kiertlig gammel Mand kan give — vær pm imod det dyrebare

Barn — vi har ikke ret forstaaet hinanden; jeg har taget feil baade af Dig og af Hr. Christopher Dillon, troer jeg; maaskee tog jeg ogsaa feil i mine Pligter mod Amerika; men jeg var for gammel til at forandre min Politik eller min Religion — Jeg — jeg — jeg elskede Kongen — Gud velsigne ham — —”

Hans Ord bleve svagere og svagere, medens han talte, og Sielen forlod hans Legem med en Velsignelse paa de blege Læber, som den stotteste Monarch kunde ønske sig af saa brav en Mand.

Hans Legem blev af Opvarterne strax baaret ind i et andet Lukas, og Griffith og Barnstable fulgte hver sin Brund til den agterste Kabin, hvor de forlode dem, siddende paa den med Hynder beklædte Bænk under Kabyns = Vinduerne, grædende bitterligen i hinandens Arme.

Intet af den foregaaende Scene var undgaaet Voltrove, og de unge Mænd mærkede at hans smaae barste Dine blinkede, da de kom tilbage, for at see til den saarede Kammerat, og undskyldte den tilspyneladende Ligegyldighed, de hidtil havde viist ham.

”Jeg hørte at De var saaret, Voltrove,” sagde Griffith, og tog ham ventlig i Haanden; ”men, da jeg veed, De er temmelig vant til at mærkes af Kugler, haaber jeg, vi snart skal see Dem paa Dækket igjen.”

”Ja, ja,” svarede Overstyrmanden, ”De kommer

ikke til at behøve Kikkert, for at see det gamle Skrog, naar De lader det sætte overbord. Kuglerne har, som De sagde, rammet mig før, og skamflet mit løbende Redskab, ja vel ogsaa taget en Splint med af Plankerne et og andet Sted; men denne Karl har sundet Velige til mit Brødkammer; og Livets Krydstogt er ude."

"Det er vel ikke saa farligt, som De troer, ærlige David," sagde Børnstable; "De har før, saavidt jeg veed, holdt dem flot, med et større Hul i Skindet, end dette ulykkelige Træs har gjort."

"Javist," svarede Styrmanden, "men det var i Over-Skibet, hvor Doctoren kunde sætte en Tælleprop i; men det Skud har taget et Par Planker bort under Bandedgangen, og det er ligesom hele Lasten var splittet ad. De kan troe, at Tourniquet regner mig i et og alt for en død Mand; for, saasnart han havde beseet Saa-ret, kastede han mig over til Præsten her, som et gammelt Stykke Brandgods, der ikke duer til andet end at plukkes op til noget nyt. Capitain Munson havde det godt! Jeg troer, De sagde, Mr. Griffith, at den gamle Herre gik overbord med alle sine staaende og løbende Redskaber, og at Døden bankede kun een Gang paa hans Dør, før han tog Afsked!"

"Biskop fik han en hastig Død!" svarede Griffith, "men det er hvad vi Spemænd maae vente."

"Og hvad man har destomere Anledning til at være beredet paa," vovede Præsten at sige til med sagte, ydmyg, og maaskee frygtfuld Stemme. Overskrymanden saa skarpt først paa een, og derefter paa en anden, efterhaanden, som de talede, og vedblev efter et kort Ophold med en Mine, der røbede stor Hengivenhed i Skiebuen —

"Det var hans Lykke; og jeg holder det for syndigt at misunde en Mand hans lovlige Lykke. Hvad det angaaer, at berede sig, Præst, saa er det Deres Sag, og ikke min; derfor, siden der kun er lidt Tid tilovers, saa, jo før De tager fat i det, des bedre; og for at spare unødigt Umage, vil jeg ligesaa gierne sige Dem, at De ikke skal søge at gjøre for meget af mig, for jeg maa bekiende til min egen Skam, jeg gad aldrig tage mod nogen opbyggelig Lærdom med min gode Villie. Dersom De bare kan skaffe mig saadan en Mellembank i den anden Verden, saadan en som jeg har havt i dette Skib, vilde det være mig ret tilpaa, og kanskee det vilde være bekvemmest for os alle."

Blandede sig endog en Skygge af Misfornøielse med den Forbaiselse, der tegnede sig i den Geistliges Ansigt ved denne besynderlige Indskrænkning i hans Embeds-Pligter, saa forsvandt den dog ganske, da han nøiere overveiede den fuldkommen oprigtige Simpelted, hvormed den døende Styrmand yttrede sit Døds. Efter et langt og alvorligt Ophold, som hverken Grif-

sith eller hans Ben fandt nogen Tilbøielighed til at afbryde, svarede Præsten —

"Det tilkommer ikke Mennesket, at afgjøre noget om de Raadslutninger, hvorefter Guddommen uddeler sine Raadegaver, og intet, Hr. Voltrope, af hvad der staaer i min Magt, kan have nogen Indflydelse paa den Almægtiges uigienkaldelige Raadslutning. Hvad jeg sagde Dem igaar Aftes, da vi netop talte om denne Sag, maa endnu være Dem i frisk Minde, og der er ingen antagelig Grund, hvorfor jeg nu skulde føre et andet Sprog."

"Jeg kan just ikke sige, at jeg har ført alt hvad der den Gang passerede ind i Journalen," svarede Stormanden, "og det, jeg kan huske, er meest af mit eget, af den jævne Grund, at man bedre husker sine egne Tanker, end sin Naboes. Og dette bringer mig paa at sige Dem, Mr. Griffith, at een af Tredækkerens To-og-syrgetype-Pundinger gik tvers over Valfen, og skiar Daglig-Louget over, en Favn fra Ankerstikket, saa net, som en gammel Kielling kunde klippe et Stykke raaddent Garn over med sin Sar! Om De vil være saa god at lade een af Understyrmandene besørge Louget endevendt, og indbundet paa ny, saa skal jeg gierne tiene Dem igien en anden Gang."

"Lael ikke om det!" sagde Griffith, "vær forsikret, at Alt hvad der vedkommer Dem, som kan gøres

til Skibets Sikkerhed, skal blive udført — Jeg skal selv være tilstede og paasee det Hele; jeg ønsker kun, at De vil staae al Bekymring for slige Ting af Sindet, og tænke paa hvad andet, der kan være af større Vigtighed for Dem.”

”Naa,” sagde Voltrope, lidt egenstindig, ”jeg har den Troe, at med jo renere Hænder man forlader sin Dødt i denne Verden, inden man gaaer over i den anden, desto bedre er man skicket til at tage Haand i hvad det skal være i den nye. Vores Præst her tog sig i Aftes for, at fremsætte den Lærdom, at det ikke kom an paa, hvor godt eller hvor slet man førte sig op, naar man kun fik sin Samvittighed braset sikkert ved Hjælp af Troens Bræser og Tøpseater; men det holder jeg for en Lærdom, som ikke bør præges ombord i et Skib, for G—n vilde snart være løs, om man saa havde det bedste Mandskab, der nogentid var mønstret.”

”O nei — nei — kiere Hr. Voltrope; De har misforstaaet mig og min Lærdom aldeles!” raabte Skibspræsten; ”i det mindste har De misforstaaet — —”

”Maaskee, Sir,” afbrød Griffith ham i en mild Tone, ”træffer vor ærlige Ven det ikke bedre nu. Er der ingen jordisk Sorg, der ligger Dem paa Hierte, Voltrope? Har De Ingen, som De ønsker at sende

en Hilsen, eller nogen Bestemmelse at gjøre angaaende Deres Eiendom?"

"Jeg veed, han har en Moder," sagde Barnstable sagte; "paa Nattevagterne taledes han ofte med mig om hende; jeg troer, hun maa leve endnu."

Styrmanden, der tydelig hørte hvad hans unge Skibeskammerater sagde, blev over et Minut ved at flytte sit Straae = Tobak, som han endnu havde i Munden, fra den ene Side til den anden, med en Iver, som vidnede om en heftig Bevægelse hos Manden; derpaa hævede han den ene af sine brede Hænder i Beiret, medens han med den anden pillede den slidte Hud af sine Fingre, hvis grulbrune Udseende allerede gik over til Dødens blegere Farve, og nu svarede han —

"Na ja, den gamle Kone holder endnu fast ved Livet, det er mere end man kan sige om hendes Son David. Den Gamle, han gik afveien den Gang Susanna og Dorothea forliste paa Cap Cod; De husker det nok, Mr. Barnstable? da var De en Dreng, og seilede med et Hvalfangerskib der fra Den. Javist, lige siden den Byge har jeg selv søgt at skaffe den gamle Kone smukt Bænde, omendstiondt hun med alt det har havt en besværlig Fart; for hun har noksom maattet døie haardt Veir og smal Tøring paa Reisen."

"Og De vil da, at vi skal bringe hende noget Bud?" spurgte Griffith venligt.

"Na, hvad Bud angaaer," blev Overstyrmanden ved med en Stemme, der stedse blev mere tyk og afbrudt, "saa har der aldrig passeret mange Complimenter imellem os, af den Aarsag, at hun er ligesaa lidt vant til at modtage dem, som jeg til at giøre dem. Men om een af Dem vilde giøre Skibsstriverens Bog en Overhaling, og see efter hvad der staar for min Part paa Bladet, og giøre sig den Uleilighed at sende det til den gamle Kone, saa finder De hende fortoiet paa Væstiden af et Huus — ja, her er det, Nummer 10, Cornhill, Boston. Jeg sørgede for at skaffe hende en god lunn Havn, for jeg begreb, at en Kone paa de Giirindstøve behøver en sikker Ankerplads, i hendes Alder, fremfor alt."

"Jeg skal giøre det selv, David," raadte Barnstable, og stræbte at dølge sin Bevægelse; "jeg vil besøge hende i samme Dieblis vi kaster Anker i Boston's Havn, og siden De vel ikke har meget tilgode, skal jeg dele min egen Pung med hende."

Overstyrmanden blev heftig rørt over dette venlige Tilbud, de stive Muskel i hans af Uveir hærdede Ansigt bevægede sig krampagtigt, og det varede noget, inden han fik Stemmen i sin Magt og svarede —

"Jeg veed De vil, Richard, jeg veed De vil," sagde han omsider, og trykkede Barnstable's Haand med en Deel af hans forrige Styrke; "jeg veed De vilde

give den gamle Kone eet af Deres egne Lemmer, naar De kunde tiene en Skibskammerats Moder dermed; men det kunde De ikke, siden jeg ikke er nogen Søn af en Cannibal; men De er selv udslettet af Deres Faders Bøger, og der er alt for tidt lavt Bande i Deres Pung, til at hielpe andre; i Særdeleshed siden De nylig er splidset med et kiont, ungt Fruentimmer, der kan behøve alle Deres Sparerestninger."

"Men jeg er Herre over min Formue," sagde Griffith; "og er riig."

"Ja, ja; jeg har hørt sige, De kunde bygge en Fregat og udruste den med Taffel og Long, uden at stikke Haanden i anden Mands Pung, end Deres egen."

"Og," blev den unge Søemand ved, "jeg giver Dem en Søe-Officers Vres-Ord paa, at hun intet skal mangle; selv ikke en retskaffen Søn Omhu og Omhed."

Boltrope syntes at være nær ved at tabe Stemmen; han gjorde et Forsøg paa at reise sit afkræftede Legem paa Leiets, men sank udmattet og dænde tilbage; maaskee lidt før Tiden, formedelst de stærke og usædvanlige Koltelser, der stræbte at bryde frem. "Gud forlade mig mine Synder!" sagde han endelig, "og især hvert Ord, jeg nogentid har talt imod Deres Disciplin; husk paa Daglig-Louget, og eftersee Borgen til Under-Nærne; og—og—han gjør det, Richard! han gjør det! Jeg kaster Livets

Landtunge løs; og dermed Gud velsigne Eder alle
 hvad enten I seiler rumsteds, eller klos bi-de-Vind!"

Her svigtede Tungen ham, men et Blik af hier-
 telig Tilfredshed oplivede som et Glimt hans barske An-
 sigt, i det Musklerne pludselig bleve ubevægelige, og
 Livets bortsvindende Træk lidt efter lidt i hans Ansigt
 gik over til Dødens blege Stibhed.

Griffith lod Legemet bringes til Overshyrmandens
 Lukas, og gik med et tungt Hierte op paa det øverste
 Dæk.

Man havde medens Fregatten saa haardt jagedes,
 ikke lagt Mærke til Alacrity; ved Hielp af Dagen og
 dens ringe Dybgaaende var ogsaa den lykkelig sluppet
 giennem de mange Grunde. Den fik nu Signal at holde
 ned til Fregatten, og modtog fornøden Instrux om hvad
 Cours den skulde styre den forestaaende Nat. De bri-
 tiske Skibe kunde nu kun svagt skimtes, som smaae,
 hvide Pletter paa den mørke Sø, og da man vidste,
 at en bred Dæmning af grundt Vand laae imellem dem,
 ansaae Amerikanerne ikke længer deres Nærhed som
 farlig i nogen Maade.

Efterat de fornødne Befalinger vare givne, og Skif-
 bene fuldkommen klare, holdt man atter op under
 Vinden, og styrede efter Hollands Kyster. Vinden,
 som kulede friskere mod Aften, gik nu rundt med So-

ten*, og da dette Himlens Lys unddrog sig Diet, havde vore Søemænd gjort saa hurtig Fremgang, at det syntes at synke i Havets Skød, da Landet for længe siden var gaaet til Roe i sin vaade Seng. Den hele Nat blev Fregatten ved at riære giennem Vandet med et Slags mørk Roelighed, der smigrede Cecilia's og Catharina's Tungstund; ingen af dem lukkede et Øie i disse kummerfulde Timer. Foruden den Sorg, de alt havde oplevet, sønderreves deres Hjerter ved Tidenden om, at de, ifølge Griffiths nødvendige Bestemmelse og paa Grund af de Pligter, hans nye Stilling paalagde ham, i Morgenstunden maatte skilles ad for længere Tid, mueligt for stedse.

Ved det første Daggrye lod Vaadsmanden sine stærende Toner lyde giennem hele Skibet, og Mandskabet samledes i høitidelig Tausshed paa Koebruggen, for at begrave de Døde. De jordiske Levninger af Volsrope, af et Par Under-Officerer og nogle af Mandskabet, der om Natten vare døde af deres Saar, bleve med de sædvanlige Ceremonier overgivne til Dybet. Derpaa brasede man atter Ræerne efter Vinden, og Skibet gled hen over det sporløse Dyb, uden mellem de stedse rullende Bolger at efterlade noget Mindesmærke som Tegn paa deres Gravsted.

Da Solen havde naaet Midten af Himlen, dreiede Skibene endnu engang til, og Forberedelser gjordes til

* D. e. Vinden blev vestlig og altsaa god for Amerikanerne.

den endelige Skilsmisse. Oberst Howards Liig blev ført over paa *Atacrity*, hvorhen Griffith og hans trostøttelse Brund fulgte det, medens Catharina, overvundet af Sorg, lænede sig ud af et Kahyt-Vindue, og lod sine hede Taarer blandes med Havets salte Blande. Da Alt var bragt i Orden, vinkede Griffith med Haanden til *Barncastle*, som nu havde overtaget Fregattens Commando. Dette Skibs Røer bleve da stærkede, og det begyndte nu det farlige Forsøg paa at bane sig Vej til Amerikas Kyster giennem Strædet ved Dover, og løbe Spidsroed mellem de engelske Skibe, af hvilke det vrimlede i deres egen Canal; et Foretagende, hvori dog Fregatten *Alliance* havde foregaaet det med et lykkeligt Exempel, og saa Maaneder iforveien baaret Amerikas Stjerner ad samme farlige Vej.

Imidlertid styrede *Atacrity* mere østlig, og løb hurtig ind under Hollands Kyster, hvilke den omtrent en Time før Solens Nedgang havde nærmet sig saa meget, at den atter, efter Griffiths Ordre, dreiede til. Et lille let Fartøj blev sat i Søen, og den unge Søemand steg op af den snævre Kahyt tilligemed Lodsens, som ubemærket og næsten useet var kommet ombord i Cutteren. Den Fremmede kastede sit Øie langs Kyststrækningen som om han paa det nærmeste vilde forvisse sig om Skibets Stilling, og vendte derpaa Blikket mod Søen og den vestlige Horizont for at udspeide Veirets Tilstand. Da han ikke

deri fandt noget, som kunde bringe ham til at forandre sin Beslutning, bed han Griffith oprigtig Haanden og sagde —

"Her stilles vi ad; da vort Venskab ikke har ledet os til det ønskede Maal, Sir, saa strøb at glemme, at vi nogentid mødtes."

Griffith bukkede ærbødig, men taus, og den anden vedblev, medens han foragteligt hævede Haanden ind mod Landet —

"Harde jeg blot Halvdelen af denne udartede Republik's Gæmagt, saa skulde den stolteste af disse hovmodige Deboere skælve i sin Fæstning, og komme til at føle at man aldrig er sikker for en Fiende, der stoler paa sin egen Kraft og kiender sin Fiendes Svaghed! Men," sagde han halv ved sig selv og med hurtigere Tone, "det var som ved Liverpool, — Whitehaven — og Edinburgh, og halvhundrede andre Steder! Det er forbi, Sir, lad det glemmes!"

Uden at mærke det forundrede Mandskab, der havde samlet sig som nysgierrige Tilskuere ved hans Afreise, bukkede den Fremmede hurtigt for Griffith og sprang i Baaden, hvis lette Seil han tilsatte med den Hændighed, der røber en Mand, fuldkommen øvet selv i sit farlige Kalds mindste Dele. Endnu eensgang vinkede han med Haanden til Afsted, i det Baaden rask soer bort fra Cutteren, og Griffith indbildte sig, at kunne, nagtet Af-

standen, paa et bittert Smil af skuffet Haab flyve som et pludseligt løsende Glimt over hans rolige Træk. Den unge Mand stod længe tabt i at beskue Lodsens eensomme Fart, stirrende efter den lille Baad, som den gleed ud mod det aabne Hav, og erindrede ikke at give Ordre til at sætte Seilene kant, for atter at faae Fart paa Cutteren, før den mørke Plet tabte sig i de stærke Straaler, hvilke den nedgaaende Sol kastede skraas hen over Vandet.

Medens Cutteren langsomt nærmede sig den venstebelige Havn yttredes mange eventyrlige, sælsomme Gissninger mellem dens Mandskab om den hemmelighedsfulde Lods, der kom til dem ved deres sidste forvorne Besøg paa Britanniens Kyst, og om hans endnu mere sælsomme Forsvinden, saa at sige, midt paa det vilde Hav i den stormfulde Nordsee. Griffith selv hverken saaes at smile, eller give noget andet Tegn paa, at han lagde Mærke til deres eenfoldige Snak, før det lydeligt forkundtes, at en lille Baad med stærk Fart, under et enkelt Lugger = Seil, holdt ind efter den samme Havn, som de selv, og var i Sigte tværs forud. Da kunde vel den pludselige milde Munterhed i hans hidtil mørke Blik for mere opmærksomme Jagttagere have røbet, hvor overordentlig hans Hierte lettedes ved denne vigtige Opdagelse.

Fem og tredivte Capitel.

Forsamler Eder, Dybets Heltestarer!
 Mod Alvinds Nag en Broder tielt betrygger!
 I vældig Kreds den tause Bøe forsvarer,
 Hvor Helten sumrer under Laurbærskygger.

Her vilde det maaskee være klogt at lade Dækket falde for vort usfuldkomne Drama, i det Haab, at enhver Læser's Phantasie let selv kan uddøle det tilførlige Maal af Lykke, Formue og Helbred, som efter poetisk Retfærdigheds strenge Regler maatte tilkomme de forskjellige i denne Fortælling fremstillede Characterer. Men da vi ikke ere tilbuds at skilles saa koldt fra dem, med hvilke vi længe have pleiet venlig Omgang; og da der ikke er noget af det, som staaer tilbage, der ei er fuldkommen saa sandt, som alt det, der allerede er bleven fortalt, see vi ingen uigiendrivelig Grund til at lade de handlende Personer saa afbrudt træde bort fra Scenen. Vi ville derfor i det Følgende give et kort Omrids af deres senere Skiebne, hvorhos vi tillige beklage, at de foretagne Grændser for en modern Fortælling ikke tillade, udsærlig at fremstille mangen lystig eller mærkværdig Scene, der maaskee turde nære det smigrende Haab hos os, i Fremtiden at see nogle flere

af vore usuldfomne Udkast vakte til Liv ved Dunlaps aandsfulde Pensel.

I det vi altsaa følge Fregatten paa dens Reise til hine Kyster, hvilke vi maaskee aldrig burde tilladt vor orkesløse Pen at forlade, ville vi begynde vor korte Beretning med Barnstable og hans leende, grædende, muntre, men fierlige Bruud — den sortøiede Catharina. Skibet banede sig kiest Bei giennem Sværme af skendtlige Krydsere til Bostons Havn, hvor Barnstable modtog Belønning for sine Tjenester ved at beforders til en høiere Post og ved formelig at udnævnes til Chef for Fregatten.

Hele Krigen igiennem vedblev han at beklæde denne Post med Duelighed og Iver, og vendte ikke tilbage til hans Fædres Boelig, der snart ved loblig Arv tilfaldt ham, før efterat Freden havde grundet ei allene hans Fødelands Selvstændighed, men hans egen Hæder, som en kiest og virksom Søe-Officer. Da de forenede Staters Regiering lagde Grunden til dens nuværende Søemagt, lod Capitain Barnstable, ved Tilbudet af en ny Commando, sig bevæge til at forlade sit Hiem; og i mange Aar var han ansat i den kiest Søe-Stat, der saa trofast tiente Fødelandet i Prøvelsens og Farens vigtige Dage. Lykkelighviis kunde han dog udføre en stor Deel af Tjenestens mere fredelige Skjæler i Catharinas Selskab, som, da hun ingen Børn havde, gierne benyttede sig af hans Samtykke til at dele Savn og Besværligheder med ham

paa Havet. Paa denne Maade vandrede de muntert, og vi haabe lykkeligt, ned giennem Livets Dal i hinandens Selskab; thi Catharina gjorde aldeles hendes gamle Formynders ironiske Spaadom til intet, ved at vise sig, alt rigtig betragtet, som en meget lydig, og vissefælg, hvad trofast Hengivenhed angaaer, som en høist kiertlig Husfrue.

Ynglingen Merry, som med Tiden blev Mand, holdt sig fast til Varnstable og Catharina, saa længe det var nødvendigt for ham at gaae i Ledebaand, og da han efter sin Tour forfremmedes, erholdt han sin første Commando under hans Fætters Stander. Han blev i sin Manddom, hvad hans Ungdom i saa udmærket Grad havde lovet, en usforkædet, virksom og reistaffens Sømand, og han kunde levet den Dag i Dag, hvis han ikke før Tiden var faldet i en Dvekamp med en fremmed Officeer.

Det første Capitain Manual foretog sig, efter igien at være landet paa sit Fødelands Kyst, var at søge om paa ny at ansættes ved Linie-Tropperne. Han mødte ikke megen Vanskelighed i denne Sag, og kom snart i fuldkommen Besiddelse af den Glæde, hvorefter hans Siel saa længe havde vansmagtet, "en stadig Dressering." Han deeltog i sin Tid i alle de glimrende og heldige Begivenheder, der gjorde Ende paa Krigen, ligesom han ogsaa havde sin Deel i Armeens Besværligheder. Men hans Fortjenester glemtes ikke ved Armeens Gienoprettelse,

og han fulgte baade St. Clair, og dennes mere heldige Eftermand, Wayne, paa Feldttogene i Westen. Ved Aarhundredets Slutning, da Briterne omsider opgave deres Feldtpost = Linie langs Grændserne, blev Capitain Manual befalet med sit Compagnie at besætte nogle smaae Fæstningsværker paa de nordamerikanske Staters Side af en af hine mægtige Floder, der mod Nord begrænse Fristatens Lande. Det britiske Flag valiede over en mere regelret Fæstnings Bolde, som nyelig var bygget ligeover for, paa Canada's nye Grændser. Manual var ikke den Mand, der forsømte at iagttage den militaire Etiquette, og da han hørte, at Naboe = Fæstningen commanderedes af en Stabs = Officer, undlod han ikke til rette Tid at gjøre denne Herre sin Opvartning, for at indlede et Bekiendtskab, som deres gienfærdige Stilling vilde gjøre ei allene behageligt, men høist gavnligt. Amerikaneren havde, da han vidste den andens militaire Rang, aldeles ikke anseet det for nødvendigt at spørge om hans Navn, men da han nu traf en Officer med rødt Ansigt, comist Udportes og med eet Been, og denne nævnte sig Major Borroughcliffe, faldt det ham aldeles ikke vanskeligt at gienkalde sig sin gamle Bekiendt fra St. Ruth. Bekiendtskabet mellem disse to Hædermænd fornyedes med udmærket Smag, og deres Sammenkomster bleve tilsidst saa regelrette, at de lod opføre

et Barake paa een af Verne i Floden, som paa et Slags neutralt Territorium, hvor deres Giestebud og Svirelag kunde holdes, uden at give Forargelse eller forstyrre Disciplinen i deres respective Garnisoner. Her blev mangen smagsfuld Dyrerøgs Egenskab grundigen affandlet, saa vel som de forskjellige velsmagende Fugle og adskilligt ubekendt Vildt, der forekommer i hine ubeboede Strækninger i Vesten, medens tillige Dybderne i den store Flod maatte gde deres Andeel for at intet skulde mangle, som kunde bidrage til Giestebudets Behagelighed. Til Bestridelsen af de udenlandske Betalinger, forarsagede ved denne venstabelige Krigstjeneste, blev en høist billig Liigning regelret foretaget paa deres respective Privat-Kæsser, ligesom ogsaa Omsorg og Arbeid ved Anskaffelsen af slige Bequemmeligheds-Artikler, der allene vare at erholde fra de Jordflodens Dese, hvor den menneskelige Kunst mere havde forædlet Naturens Gaver, end i deres Fæstningers Nabolang, var passende fordeelt paa de to Commandanter. Alle Drikkevarer, hvori Malt udgjorde en Ingredients, saa vel som de dunkle Vine fra Oporto, maatte under Borroughcliffes Auspicer passere St. Lawrence-Bugten, for at naae deres bestemte Maal; menden vigtigere Forretning, at forskaffe den ædle Saft fra Madeira, var udelukkende betroet Maanul uden nogen anden Indskrænkning, end den De-

tingelse, hans Broder i Bacchus leilighedsviis tilspiede, at den endelig maatte være avlet paa "Sydsiden."

Det var ikke usædvanligt, at der blandt de yngre Officerer i begge Garnisoner gjordes Hentydninger til det Slag, hvori Major Borroughcliffe havde mistet sit Been — og den engelske Fændrik hvidskede ved flige Leiligheder gierne til den amerikanske, at det var steet i sidste Krig i en fortviolet Fægtning paa den nordvestlige Kyst af deres De, hvor Majoren anførte den engelske Styrke med megen Berømmelse og stort Held; og at han for denne Tieneste erholdt sin nærværende Rang, uden at købe den. De to Veteraner (denne ærefulde Titel havde nu begge erhvervet sig) lode sig ved et Slags national Følelse afholde fra al Deeltagelse i disse delicate Hentydninger; skøndt Borroughcliffe dog, saa ofte de hændelsesviis forekom mod Enden af en Sviir, røbede, at han vidste hvad der handlede om, for saa vidt som han ventlig gav sin amerikanske Ven et høist betydningsfuldt Sideblik, hvilket i Almindelighed frembragte det Slags dunkle Grindring hos den anden, som alle Skuespillere og Malere pleie at udtrykke ved Kløen bag Øret.

Paa denne Maade var Aar efter Aar henrundet, og den fuldkomneste Harmonie havde hersket mellem de to Grændseposter — uagtet begge Staterne selv fornu- ligedes af de heftigste Lidenstaber — da det behagelige

Samliv pludseligt fik Ende ved Manuals ulykkelige Død. Denne strenge Jagttager af militair Disciplin satte aldrig sin Fod paa den neutrale De, uden under Bedækning af en Uddeeling af hans Soldater, der vare posterede som en ordentlig Piket, og udgjorde en tilberlig Vinie af Skildvagter; en Forholdsregel, hvilken han ligeledes anbefalede sin Ven som høist gavnlig for Disciplinen, og tillige som et hensigtsmæssigt Sikkringsmiddel mod en Overtumpling enten af den ene eller den anden af Fæstningerne. Majoren tilfodesatte imidlertid paa sin Side denne Formalitet, men var godmodig nok til at overse den Mangel af Tillid, den røbede hos hans Selskabsbroder. Ved en ulykkelig Leilighed, da Undersøgelsen af en ny Sending havde varet til langt ud paa Morgenens, forlod Manual Baraken for at gaae til sin Piket, i en saa aldeles sandfæstløs Tilstand, at han havde glemt Feldtraabet, da han blev anraabt af en Skildvagt, og — bedrøveligt at melde — sandt Døden ved et Skud af en Soldat, hvem han selv havde dreskeret til en saa udmærket Grad af Fjelsløshed, at han kun lidet brød sig om, enten han dræbte Ven eller Fiende, saalænge han holdt sig indenfor Krigsbruken og de hellige Grændser, foreskrevne ved Krigs-Artiklerne. Dog levede han længe nok til at anbefale Karlen for denne Gierning, og døde i det han for Borroughcliffe holdt en

Lovtale over den høie Grad af Fuldkommenhed, hvortil han havde bragt sin Commando.

Omtrent et Aar før denne sørgelige Begivenhed var en Pibe Vin paa tilbørlig Maade bleven forskrevet fra Syd siden af Den Madeira, der, just ved Mannals Død, var i Begreb med at arbejde sig frem paa sin langsomme Bei opad Mississippis og Ohio's rivende Strømme, efter først at have været oplagt i Ny-Orleans Havn, i den Hensigt at holde Vinen saa længe som mueligt under en kraftig Soels Indflydelse. Vennens ubetimelige Død satte Borrroughcliffe i den Nødvendighed, selv at bære Omsorg for dette kostbare Minde om deres fælleds Vndlingstilbøielighed; og han skaffede sig fra den Øverstcommanderende Reise-Tilladelse i den roesværdige Hensigt, at begive sig ned ad Floderne og personlig have Tilsyn med dets videre Befordring. Følgen af hans Iver var en heftig Feber, som indfandt sig Dagen efter at han havde naaet den Skat, hvorefter han reiste; og da Lægen og Majoren antog forskiellige Theorier for Behandlingen af en Sygdom, der i hiint Klima er saa farlig, — i det den første foreskrev Afholdenhed, og den sidste lod sig give een Dosis efter en anden af den Hierte styrkning, der havde draget ham saa langt fra sit Hiem — saa fik Sygdommen Frihed til at gaae sin egen Gang. Borrroughcliffe døde efter saa Dages Fortløb, og blev ført tilbage og begravet ved Siden af sin Ven under samme

Barake, der saa ofte havde gienlydt af deres Munterhed og Gilder. Vi have været saa udførlige i at fortælle Slutningen af disse rivaliserende Chefers Levnet, fordi ingen Enker eller Faderløse begræd deres Død, da ingen af dem havde bundet sig til et elskende qvindeligt Hjerter; og, fremdeles, fordi, saasom begge vare dødelige og engang maatte vente at forlade dette Liv, naar Timen var kommet, og ingen af dem dog bortrykkedes før den modne Alder af tredsindstyve Aar, saa kan Læseren ingen skielig Grund finde til Misforuigelse over at dette dybe Blik i Skiebne's Bog tilstødes ham. —

Ekteskabspræsten forlod Søe-Tjenesten, og anlagde atter en daglig Dragt, passende til hans Stands Værdighed; noget der var til ikke liden Beroelighed for Catharina, der ved hver Leilighed drillede sin kiere Vægtfælle med deres ceremonielse Vielse. *

Griffith og hans sørgende Brund førte Oberst Howards Liig i Sikkerhed til een af Hollands første Stæder, hvor det blev hæderligt og omhyggeligt begravet; hvorefter den unge Mand reiste til Paris, for at udslette de mørke Billeder, som de sidste saa Dages pludselige og sørgelige Begivenheder havde efterladt i hans elskværdige Hustrues Sind. Fra denne Stad veksede Cecilia Breve med sin Veninde Alice Dunscombe, og hendes afdøde

* Maaskee fordi Præsten havde forrettet den i en Dragt, der var saa aldeles ugeistlig.

Infels Sager bleve saa godt ordnede, som Omstændighederne vilde tillade. Siden, da Griffith erholdt den Commando, som var ham tilbudt, endnu før han gik ud paa Krydstogtet i Nordsean, reiste begge tilbage til Amerika. Den unge Mand blev i Tienesten indtil Krigens Ende, da han trak sig aldeles tilbage fra Søen, og helligede sit øvrige Liv til Opfyldelsen af Høgtjemandens og en god Borgers forenede Pligter.

Da det var let at erholde Oberst Howards Godser tilbage, hvilke han egentlig mere af Stolthed end Nødvendighed, havde opgivet, og som aldrig vare blevne confiskerede, saa kom det unge Par ved begges forenede Arveparter i Besiddelse af en overordentlig Formue; og vi ville deraf tage Anledning til at melde, at Griffith erindrede det Løfte, han gav Overstyrmanden paa dennes Yderste, og forsørgede den barnløse Moder paa en saadan Maade, som hendes Stilling og hans eget Sindelag fordrerede.

Det kunde omtrent være en tolv Aar efter det førte Krydstogt, hvis Hændelser vi i disse Bind have optegnet, da Cecilia en Dag lagde Mærke til at Griffith, som stidestøs giennemløb en Deel Aviser, lod Pakken falde fra sig og soet med Haanden langsomt over Vandet, som naar Grindringen om en forbums Tildragelse pludseligt vækkes ved et fornyet Ind-

tryk eller som naar man stræber at gienkalde sig Bileder, som for længe siden have tabt deres Grifthed.

"Seer Du noget i det Blad, som gjør Dig urolig, Griffith?" sagde den endnu stedse elskværdige Cecilia. "Jeg haaber at nu, da Forbunds-Regjeringen er indrettet, vil de forenede Stater snart forvinde deres Tab — Ah, men, det er een af disse Planer til at skabe en ny Søemagt, som dit Die er faldet paa! O Ustadike! Du sukker efter at slukke om igien, og længes efter det elskede Hav!"

"Jeg har holdt op at sukke og længes, siden Du begyndte at see mildt," sagde han adspredt, uden at tage Haanden fra Vandet.

"Synes da Tingenes nye Orden ikke at lykkes? Er Congressen blevet uenig med Præsidenten?"

"Washingtons Navn og Wiisdom vil bane Veien for dette Forsøg, indtil Tiden faaer modnet det nye System. — — Cecilia, erindrer Du den Mand, som kom tilligemed Manual og mig til St. Ruth den Aften, da vi bleve Din Onkels Fanger, og som siden anførte den Trop, som befriede os og reddede Barnstable?"

"Ja vistnok; han var Lods paa Skibet, sagde man dengang; og jeg erindrer, at den snedige Officer, som laae i Qvarteer hos os, netop havde Mis-

tanke om at han var en fornemmere Mand end han syntes."

"Officeren giettede Sandheden; men Du saa ham ikke hiin frygtelige Nat, da han loedsede os ud mellem Grundene! og Du kunde heller ikke være Vidne til det rolige Mod, hvormed han atter førte Skibet ind i det samme snævre Farvand, medens Slagets Forvirring herskede blandt os!"

"Jeg hørte den rædsomme Larm, og jeg kan let forestille mig den forfærdelige Scene," svarede hans Kone, og Grindringen jog Blodet af hendes Kinder, selv efter saa lang Tids Forløb; "men hvad han? Tales der om ham i de Blade? Ah! det er engelske Blade! Du kaldte ham Gray, om jeg husker ret?"

"Det var det Navn, som han førte hos os! Han var en Mand, som havde dannet sig romantiske Begreber om Vren, og ønskede ethvert Foretagende hemmeligt, hvori han ikke troede hans Andeel vilde bidrage til hans Berømmelse; det har derfor været for at opfylde et høitideligt Løfte, jeg var den Tid gjorde, at jeg bestandig har undgaaet at nævne hans Navn — Nu er han død!"

"Var der maaskee nogen Forbindelse imellem ham og Alice Dunscombe?" sagde Cecilia estertænksom, i det hun lod sit Haand-Arbeid synke ned i sit Skød.
— "Hun havde efter hendes egen indstændige Begie-

ring en Sammenkomst med ham i Centrum den Nat, da Catharina og jeg besøgte Dig i Dit Fængsel, og min Cousine hvistede allerede den Gang, at de kiendte hinanden. Det Brev jeg fik igaar fra Alice, var forseglet med sort Lak, og den tungsindige, skøndt fromme Maade, hvorpaa hun skrev om at forlade denne Verden, bedrøvede mig meget."

Griffith kastede et Blik til sin Hustru, der vidnede, at der pludseligt gik et Lys op for ham, og svarede nu, som den, hvis Syn begyndte at nyde Godelen af en klarere Dunsfreds.

"Cecilia, Din Formodning er sikkert rigtig! — Hundrede Omstændigheder trænge sig frem i min Erindring ved den ene Tanke — hans Bekendtskab med det særegne Sted — hans Ungdoms Liv — hans Landgang — hans Kundskab til Abbediet, alting bekræfter det! Han var i Sandhed en Mand af udmærket Character!"

"Hvorfor har han ikke levet iblandt os?" spurgte Cecilia. "Han syntes vor Sag hengiven."

"Hans Hengivenhed for Amerika udsprang fra Higen efter Fre, hans herskende Videnskab, og maaskee tillige en Smule fra Harme over den Uret, han siges at have lidt af sine egne Landsmænd. Han var et Menneske og altsaa ikke uden Feit; blandt dem maa vel regnes den Værdie, han selv tillagde sine Bedriv-

ter; men de vare høist modige, og høist prisværdige; heller ikke fortiente han Halvdelen af den Bagvaskelse, han maatte lide af sine Fiender. — Hans Kierlighed til Friheden er maaskee meer omtvistelig, thi ligesom han indviede sine første Heltetogstogter til vore Fri-
 Staters Sag, saa endtes de dog i en Despot's Dik-
 neste. — Nu er han død — men havde han levet
 paa en Tid, og under Omstændigheder, hvor han i en
 ordentlig og vel-udrustet Marine kunde anvendt sine
 fuldkomne practiske Kundskaber, sit kolde, bestemte, ja
 mageløse Mod, og havde hans Ungdoms Opdragelse gjort
 ham mere stiftet til ydmyg at bære de Ubeskikkelig-
 ger, han i sin Manddom erhvervede, saa vilde intet
 Navn i Tidens Aarbøger med større Hæder have naaet
 hans udkaarne Landsmænds stidigste Efterfølger."

"Jh, Griffith!" raabte Cecilia lidt forundret,
 "Du taler hans Sag med megen Barme! Hvem var
 han?"

"En Mand, som tog mit Tausheds Løfte da
 han levede, og hvis Død ingenlunde løser mig derfra.
 Det er nok at Du veed, at han var et vigtigt Med-
 stabs til at befordre vor pludselige Forening, og at vor
 Lykke maaskee havde lidt Stikbrud paa Livets Reise,
 havde vi ikke truffet den ubekiendte Lods i Nord-
 spæn."

Da Cecilia saae sin Mand reise sig, og omhyggeligen samle Beviserne sammen i et Bundt, før han forlod Bærelset, gik hun den Gang intet videre, heller ikke blev Sagen tiere omtalt imellem dem.

E n d e.

